

Nhân Sinh Trong Sách

Contents

Nhân Sinh Trong Sách	1
1. Chương 1: Xuyên Qua	2
2. Chương 2: Hết Bệnh	8
3. Chương 3: Lãnh Quân Bạch	14
4. Chương 4: Thí Nghiệm Trường Phong Ba	21
5. Chương 5: Tu Trách Vũ	29
6. Chương 6: Lần Đầu Tiếp Xúc Ma Pháp	36
7. Chương 7: Minh Tuyết	42
8. Chương 8: Bạch Kim Ngọc	48
9. Chương 9: Nụ Hôn Bất Ngờ	56
10. Chương 10: Lần Đầu Tiên Thành Công Phát 'hỏa'	63
11. Chương 11	70
12. Chương 12: Khí Trạng Bất Hoà?	77
13. Chương 13: Rước Cuộc Thi	83
14. Chương 14: Cuộc Thi	89
15. Chương 15: Phù Vân Đán	97
16. Chương 16: Đán Đán Trở Về	104
17. Chương 17: Mở Đầu Đoạn Lữ Hành	111
18. Chương 18: Vào Nhầm Lữ Quán	119
19. Chương 19: Sắc Mị Hạnh Phúc	126
20. Chương 20: Tráo Đổi Linh Hồn	133
21. Chương 21: Giải Phong Thạc	140
22. Chương 22: Tà Ác Cửa Sắc Mị Hạnh Phúc	148
23. Chương 23: Tà Ác Cửa Sắc Mị Hạnh Phúc	156
24. Chương 24: Tà Ác Cửa Sắc Mị Hạnh Phúc	164
25. Chương 25: Tà Ác Cửa Sắc Mị Hạnh Phúc	170
26. Chương 26: Lãnh Quân Bạch Bị Thương	177
27. Chương 27: Hợp Tác Cùng Túc Vũ	184
28. Chương 28: Hợp Tác Cùng Túc Vũ	192
29. Chương 29: Lãnh Quân Bạch Tỉnh Lại	199

Nhân Sinh Trong Sách

Giới thiệu

Thể loại: đam mỹ, nhất công đa thụ, xuyên vào sách, ma pháp, cung đìnhTrans: Quick TranslatorEdit: Linh NhiTu Diệt

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhan-sinh-trong-sach>

1. Chương 1: Xuyên Qua

Tu Diệp Vân rất có tiền, nhưng hắn chưa bao giờ trác tán; Tu Diệp Vân thể lực khổng lồ, lại chưa bao giờ ỷ thế hiếp người.

Nghĩ hắn ‘phong lưu lãng tử quý kiến sâu’, trước đến nay vẫn đứng giữa vạn hoa, nhưng thân không dính một phiến lá, hướng chi hắn còn là GAY! Vậy vì cái gì hắn lại có bạn gái? Động tình? Đối tính? Hay là sau khi ôm qua đàn bà phát hiện thân thể phụ nữ cũng là tiêu-hồn, cho nên, biến thành song tính luyến? Sai... Mười phần sai...

Tu Diệp Vân với bạn gái hiện tại của hắn, Mai Ngạn, quen biết qua một lần họp lớp, nhắc tới cũng kỳ quái, Mai Ngạn không biết từ miệng ai mà biết số di động của Tu Diệp Vân, cũng không biết từ đâu biết địa chỉ của hắn. Tóm lại, sau buổi họp lớp, Mai Ngạn là mỗi ngày đều nhắn tin cho Tu Diệp Vân, tiếp tục qua lại, mỗi ngày truyền thụ cho hắn một loại tư tưởng tên là đam mê, quý dị nhất chính là, khi Tu Diệp Vân nói cho Mai Ngạn biết mình kỳ thật là đồng tính luyến ái thì Mai Ngạn càng mãnh liệt ‘theo đuổi’ hắn, nguyên nhân chính là Mai Ngạn cũng là đồng tính.

“Mình cảm thấy, nếu chúng ta bên nhau, có thể miễn đi rất nhiều phiền toái không cần thiết.” Mai Ngạn nghiêm trang nói.

“Thí dụ như?” Tu Diệp Vân vuốt vuốt chén trà trong tay, bộ dạng lười nhác.

“Khụ khụ.” Mai Ngạn hắng giọng, “Cậu ngẫm lại xem, chúng ta được sinh ra ở những đại gia tộc, lại là con độc nhất trong, tương lai sẽ phải kế thừa gia sản.”

“Àn, điểm ấy tôi biết, cậu không cần nói.”

“Cho nên, cha mẹ chúng ta sao có thể cho phép con mình yêu thích đồng tính? Không có hậu nhân, bọn họ không được ôm cháu, không gây ra một trận đại chiến mới là lạ. Bởi vậy, chúng ta nên kết đôi. Cậu xem, chúng ta có thể ở mặt ngoài ân ái như vợ chồng, thực tế ở ngoài tình nhân có cả bó to, chúng ta có thể sinh một đứa nhỏ, thực tế chúng ta đều là đồng tính luyến, đây không phải tốt lắm sao?” Mai Ngạn nói xong, cảm thấy miệng có chút khô, uống một hớp.

“Àn, đề nghị của cậu không tồi, có điều...” Tu Diệp Vân nhìn Mai Ngạn, sắc mặt rất cục hơi lộ xấu hổ, “Tôi đối với phụ nữ cứng không nổi.”

“Ha ha ha!” Mai Ngạn đột nhiên cười to, “Khoa học kỹ thuật phát triển, thụ tinh nhân tạo là tuyệt nhất, cậu... Chẳng lẽ không biết trên thế giới này trẻ con sinh ra không chỉ bằng một cách sao?”

Tu Diệp Vân Lộ ra một nụ cười mỉa hoặc lòng người, “Tôi đột nhiên có một cảm giác tiếc hận đã không gặp nhau sớm hơn.”

Sau đó, hai người bọn họ đạt được ‘Hiệp thương’. Từ đó về sau, Tu Diệp Vân có một người bạn gái, Mai

Ngạn có bạn trai, hai người diễn trò diễn bắt diệp nhạc hồ.

Hiện giờ, Tu Diệp Vân cùng Mai Ngạn đã ‘hẹn hò’ được hai năm. Có điều, hần phát hiện mình tuy rằng có thể lớn mật thích con trai, nhưng vẫn tránh mình khỏi hố lửa. Bởi vì Tu Diệp Vân đột nhiên hiểu được, Mai Ngạn không chỉ vì muốn có con, càng là vì cô nàng cảm thấy chộp được một tiểu thụ làm bạn trai sẽ làm cô rất có cảm giác thành tựu. Được rồi, điểm ấy khiến Tu Diệp Vân buồn bực tới cực điểm. Tu Diệp Vân cảm thấy, mình là công, nha... không phải cảm thấy, trên thực tế hần chính là công! Hần nói với Mai Ngạn, cậu xem tôi có bao oai hùng? Nhưng Mai Ngạn lại nói, thôi đi, mình thích cái loại cường thụ phần công như cậu đó. Tu Diệp Vân không nói gì...

Chuyện kể rằng... Nếu có người muốn hỏi...

Tu Diệp Vân thích gì nhất? Suy nghĩ một chút. Đáp, trước mắt có thể nghĩ tới chính là ‘bạn gái’ hần.

Vậy Tu Diệp Vân ghét gì nhất? Không phải nghĩ ngợi gì, buột miệng nói ra. Đáp, đam mỹ tiểu thuyết do Mai Ngạn viết.

Mai Ngạn nhìn thấy hai nam nhân gần nhau thì ánh mắt so với mặt trời còn sáng hơn, sau đó quang mang ấy giống như X-quang rơi vào lòng Tu Diệp Vân, khiến hần một trận run run, mồ hôi, trên thực tế ánh mắt trời không phải rất ấm áp sao? (cô nàng này là hủ chứ nhỉ??? Hủ nữ cũng có thể là LES sao?????)

Mai Ngạn viết vô số đam mỹ tiểu thuyết, dưới ‘dâm uy’ của Mai Ngạn, Tu Diệp Vân đọc, Tu Diệp Vân dám khẳng định, hần đời này đọc đam mỹ tiểu thuyết đã vượt qua toàn bộ số sách hần đọc từ tiểu học đến kỳ nghiên cứu cộng lại! Ha ha, kỳ thật rất được, có điều không quá chân thật... Hiện giờ, Mai Ngạn viết hần xem qua, người khác viết hần cũng xem qua, được rồi, Tu Diệp Vân cảm giác khiêu khích thẩm mỹ của mình đã suy giảm.

“Diệp Vân, đang suy nghĩ gì a?” Mai Ngạn ôm cổ Tu Diệp Vân hỏi.

“Tiểu Ngạn, tôi thường nghĩ, cậu cả ngày cho tôi xem mấy cái đam mỹ, BL gì đó, cậu không sợ tôi chuyển tính, thật sự thích đàn ông?” Tu Diệp Vân cười cười, còn nói thêm, “Cẩn thận ngày nào đó tôi không chịu cưới cậu.” Tu Diệp Vân nhập vai, một thẳng nam bị bạn gái mưu hại.

“Ha ha ha ha!” Mai Ngạn đột nhiên cuồng tiếu, “Diệp Vân, đầu tiên, cha mẹ cậu chắc chắn sẽ không đồng ý cậu thích đàn ông, tiếp theo a, dù cậu yêu thích đàn ông hơn, mình cũng có biện pháp giữ lấy cậu.” Mai Ngạn cũng sắm vai một á ác độc mưu hại thẳng nam.

“Nga? Nói thử xem.” Tu Diệp Vân nghe Mai Ngạn trả lời, đầy hứng thú.

“Cái này sao, cậu vẫn phải lấy mình, có điều, mình là một cô gái rộng lượng sẽ không để ý việc cậu ‘ngoại tình’, nhưng có điều kiện tiên quyết nga! Cậu với Thân ái nhà cậu ở trước mặt mình làm một lần, nga! Nga không!” Mai Ngạn lắc lắc ngón tay, “Là làm n lần, tốt nhất có thể cho mình quay chụp lại toàn bộ quá trình, sau đó làm thành GV đi bán, như vậy mới thỏa mãn dục vọng của mình, còn có thể kiếm được

tiền, ha ha, Diệp Vân, cậu xem mình có bao nhiêu nhìn xa trông rộng a!” Nói xong, Mai Ngạn sờ sờ cằm, cũng vừa lòng gật đầu.

Oh my god! Nghe những lời này Tu Diệp Vân một thân mồ hôi lạnh, chẳng trách mỗi lần Mai Ngạn nhìn hần, Tu Diệp Vân sẽ cảm thấy ánh mặt trời biến thành băng đao, thì ra trong đầu cô ả này, luôn tồn tại loại ý tưởng khủng bố đó sao! Tu Diệp Vân quả thực là dở khóc dở cười.

Một buổi xế chiều nào đó, Tu Diệp Vân đang ngồi trên salon nhấm nháp cà phê, đột nhiên nghe thấy tiếng bước chân dồn dập, cách mình ngày càng gần, cửa ‘phanh!’ một tiếng bị đá văng.

“Diệp Vân!”

“Tiểu Ngạn a, cậu có việc gì gấp sao? Kỳ thật, cậu có việc gấp cứ gọi điện cho tôi là được, không cần phải...” Tu Diệp Vân nhìn vết tích trên cánh cửa, đầu gối, bất đắc dĩ lắc lắc đầu.

“Diệp Vân, cho cậu.” Nói xong, Mai Ngạn lôi ra một cái USB, đưa cho Tu Diệp Vân.”Diệp Vân a, kỳ thật, trong này là tác phẩm mới của mình, kỳ thật, mình muốn viết thành sách, kỳ thật, cậu cũng biết mình mà! Viết nhằm nhiều chữ, kỳ thật...”

“Được rồi được rồi!” Tu Diệp Vân cắt lời Mai Ngạn, “Tôi đã biết, kỳ thật cậu muốn tôi đọc bộ này một lần phải không?”

“Diệp Vân cậu thật sự là quá thông minh, hôn cái nào.” Rồi lại hùng hùng hổ hổ xông ra ngoài.

Ban đêm, Tu Diệp Vân tắm rửa xong, nhìn cái USB trên bàn, cân nhắc một hồi, cuối cùng vẫn cắm nó vào máy tính. Nha... Đúng rồi, Computer cùng USB cũng có ‘luật kết hợp’.

Đợi bản word mở ra, Tu Diệp Vân bắt đầu nhìn chữ trên màn hình Computer nhẹ giọng than thở, “Tình Linh? Còn tồn tại cùng nhân loại?” Đầu óc Tiểu Ngạn thật sự là càng ngày càng... Thật sự không biết trên thế giới này còn cái gì là chưa bị cô nàng viết qua. Đọc đọc, Tu Diệp Vân nhăn mi, miệng không ngừng than thở, “Tuy rằng thụ rất đáng thương, nhưng ta không thích đọc phụ tử a.” Sai rồi sai rồi, phải nói toàn bộ đam mỹ tiểu thuyết hần đều không thích, nhưng hần cực lực phản đối loạn luân.”Tùy tiện lướt qua đi, nếu có sai từ không tra ra, phỏng chừng Tiểu Ngạn sau này cũng sẽ không bắt mình kiểm tra nữa.” Tu Diệp Vân cười xấu xa.

Vì không thích, Tu Diệp Vân cũng không xem kỹ, đọc nhanh như gió, rất nhanh đã hết bản word, lướt lại vài trang, sau đó, cho ra mấy kết luận. Thứ nhất, trong bộ này Mai Ngạn tả về một thế giới, oa nhi vừa ra đời sẽ do phụ thân đặt tên, bởi vậy, tiểu thụ từ nhỏ cha không thương nương không yêu này, không có tên, người khác gọi hần là Tiểu Môi, Tiểu Môi cùng Tiểu Một (không cần) cùng âm, đại ý là đứa trẻ không ai cần đến. Còn y vì sao vốn phải là một cục cưng đáng yêu được người phủng trong lòng lại biến thành vật hi sinh, Tu Diệp Vân cũng không biết, ai kêu hần coi không cần thận chứ?

Thứ hai, tên nhi tử tiểu thụ kia, rõ ràng phụ thân không thích y, còn muốn quán lấy phụ thân, đây không

phải ti tiện sao? Còn kẻ phụ thân, rõ ràng có thai hoan, cư nhiên còn phát tình với con mình, còn làm tình a, phụ thân đại nhân, ngài đây là đang chơi thể thân tình duyên sao?

Thứ ba, ai... Bị kịch, bị kịch a! Tuy rằng Tu Diệp Vân không biết rốt cuộc chuyện gì kích thích nhi tử kia, tóm lại! Y tự sát!

Hảo, cứ như vậy! Ân, Tu Diệp Vân tắt Computer, nhanh chóng bò lên giường. Mới đụng đến giường, da mắt hần liền bắt đầu đánh nhau, không bao lâu, liền ngủ.

Trên Thiên giới, một vị thần tiên nhìn Tu Diệp Vân say ngủ, nhẹ giọng nói, “Ai, Tu Diệp Vân, người có biết hay không, thích nam nhân là không đúng a! Cho nên vì hạnh phúc tương lai của người, ta quyết định đưa người tới một thế giới chỉ có nữ nhân, để người thành nam nhân đầu tiên từ cong thành thẳng.” Nói xong, thần tiên kia vận khởi pháp thuật.

Không biết, đây chỉ là vị thần tiên gà mờ, thi thuật gặp lỗi, thời không hỗn loạn, Diệp Vân đáng thương, người sẽ tới nơi đâu? Tương lai của người là một X?

==== ===== o(_)o phân cách tuyến o(_)o =====

Linh Vực, một thế giới song song với Địa Cầu, đó là nơi Tinh Linh cùng nhân loại có sinh mệnh vô tận cùng tồn tại, đương nhiên, còn có những chủng tộc khác, nhưng các đế vương các tộc mỗi triều đại đều không ngừng tăng cường kết giới, vì duy trì hòa bình, các tộc cũng không vượt ranh giới. Mà nhân loại cùng Tinh Linh, là hai chủng tộc duy nhất có thể sinh tồn cùng nhau lại chưa bao giờ xuất hiện chiến tranh, lãnh thổ của họ ở Linh Vực được gọi là Vũ Phong.

Nơi này không khí thật phần tốt đẹp, không có một tia bụi bặm.

Nếu là ban đêm, trên bầu trời sẽ thấy ánh trăng, đốm sáng nhỏ, cùng với một đám tiểu trùng có cánh bay lượn, loại tiểu trùng này tên hết sức đơn giản, gọi là Tâm Trùng. Ánh trăng mờ mờ lung, thật phần tốt đẹp; đốm nhỏ chợt lóe, sáng ngời đến cực điểm. Mà Tiểu Tâm Trùng, trong truyền thuyết là chúc phúc tình yêu. Nếu người đang yêu có thể cùng nhau bắt được một trăm con, như vậy sẽ bên nhau mãi mãi, vĩnh viễn không chia lìa.

Nếu là ban ngày, bách thảo mọc thành bụi, ngàn hoa đua sắc, mà mặt trời, cũng như Địa Cầu, chiếu sáng mặt đất.

Lúc này, một nam tử đang quỳ trên đất nhìn chửu thủ ngân quang lỏng lánh trong tay, nước mắt rơi như mưa.”Cha, vì cái gì không thể yêu ta? Vì cái gì chỉ thích Minh Tuyết điện hạ? Ta biết, ta vĩnh viễn không sánh bằng Minh Tuyết điện hạ, thế nhưng cha..., nếu không thích ta, thì tại sao lại làm chuyện ấy với ta? Cha... Cha...” Nam tử một lần lại một lần gọi ái nhân trong tâm, thanh âm thật phần thê lương.”Cha, nếu ta chết đi, người liệu có thể nhớ rõ ta? Liệu còn có thể thường xuyên nhớ tới ta, kẻ vẫn luôn hết lòng yêu người?” Nói xong, không hề lưỡng lự, chửu thủ nhắm ngay trái tim, hung hăng đâm vào.

Máu tươi toé ra, máu từ miệng vết thương ồ ồ chảy ra, chậm rãi nhuộm đỏ mảng lớn trước ngực, khiến người ta có chút cháng váng.

Một lát sau, một tiểu cô nương tung tăng chạy tới, bé nhẹ nhàng lấy tay dò xét hơi thở của nam tử, phát hiện đã đoạn khí. Tiểu nữ hài run rẩy dùng tay xé y phục của nam tử, đắp được cầm máu lên vết thương, đến khi máu không còn chảy, mới bắt đầu nhẹ giọng kêu, “Ca ca, ca ca, người làm sao vậy? Ta là Tuyết Ly Nhi, mau tỉnh lại.” Một bên kêu, một bên đặt tay dưới mũi nam tử, khiến người khác kinh ngạc chính là, nam tử bỗng nhiên lại có hơi thở mỏng manh.

Tu Diệp Vân mơ hồ cảm thấy bên cạnh có người đang gọi ‘ca ca’, thanh âm yếu ớt, là một bé gái, ân... Tu Diệp Vân rung mình một cái, hắn là GAY, lại có thể mơ thấy bé gái, chẳng lẽ, hắn trừ bỏ thích đồng tính, còn có sở thích luyện đồng nghiêm trọng?

Vài giây sau, Tu Diệp Vân lại mơ hồ cảm thấy có người đang di chuyển thân thể của mình. Không biết qua bao lâu, định chỉ di chuyển, Tu Diệp Vân cảm giác mình đang nằm trên một cái giường thập phần mềm mại. Vô nghĩa, giường có thể không mềm sao?

Tê! Tu Diệp Vân hít một hơi, mẹ __, ngực sao lại đau? Còn băng băng lạnh lạnh, ai, ai kéo chăn của hắn? Ai cởi quần áo của hắn? Tu Diệp Vân mạnh mẽ mở mắt.

“Tiểu Ngạn?”

“Điện hạ, ngài bị thương, ta đang trị liệu, xin yên tâm, y thuật của ta là đệ nhất Linh Vực.”

Cái gì? Tu Diệp Vân lúc này đau đầu nhức óc, thực không hiểu ‘Tiểu Ngạn’ trước mắt đang nói cái gì. Kỳ thật nói là Tiểu Ngạn, Tu Diệp Vân lại cảm thấy không giống. Người trước mắt tóc màu vàng, còn hơi hơi quăn. Nhìn màu vàng chói mắt, thấy thể nào cũng không giống như do thuốc nhuộm tóc, còn cái lỗ tai, nhọn, tựa như Tinh Linh. Tinh Linh! Tu Diệp Vân không biết vì cái gì, nhìn cái tai kia, đột nhiên run rẩy.

“Tiểu Ngạn, đầu cậu...” Tu Diệp Vân mở miệng, “Còn tai cậu kia là làm sao?” Cosplay?

“Điện hạ, xin ngài im lặng trong chốc lát được không? Ta đang khâu miệng vết thương cho ngài, ngài nếu nói nữa, ta đành dùng thuật thôi miên cho ngài mê man, hoặc là trước khâu miệng ngài lại.” ‘Tiểu Ngạn’ nói.

Khâu lại miệng vết thương? Tu Diệp Vân càng thêm nghi ngờ, nhưng nghe lời ‘Tiểu Ngạn’ nói, Tu Diệp Vân đành phải câm miệng.

Dần dần, Tu Diệp Vân ngủ, mang theo một bụng nghi hoặc mà ngủ. Đợi đến khi hắn lần nữa tỉnh lại, đã là một ngày sau.

“Ca ca, người tỉnh rồi.”

Tu Diệp Vân nhìn tiểu cô nương thủy linh trước mắt, lại nhìn tai nhỏ của bé, hỏi, “Bạn nhỏ, em có thể nói cho anh biết em là ai không?”

Chỉ thấy tiểu cô nương kia lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, không, phải nói là hoảng sợ.”Ca ca, người không biết ta sao? Ta là Tuyết Ly Nhi a. Còn tỷ tỷ? Tỷ tỷ trị bệnh cho người, Ti Kha, người có biết hay không?”

Có biết hay không? Trong đầu Tu Diệp Vân lặp lại câu hỏi một lần. Biết a, sao lại không biết, Tu Diệp Vân ‘cao hứng’ lệ như sắp trào khỏi khóe mắt, hai người này, không phải ở trong tác phẩm mới của Mai Ngạn sao! Tuyết Ly Nhi là bạn tốt của nhi tử tiểu thụ, ách... Tuy rằng tuổi chênh lệch khá nhiều, nhi tử tiểu thụ đã ngoài trăm tuổi, mà cô bé trước mắt này vẫn còn vị thành niên. Còn Ti Kha kia, không phải là nữ Y sư giỏi nhất Linh Vực sao!

Nhưng mà, những người này đều xuất hiện bên cạnh Tu Diệp Vân thì người có biết Tu Diệp Vân trong lòng nghĩ thế nào không?

Đương nhiên, chúng ta tạm thời không thể biết được, bởi vì ngay vừa rồi, Tu Diệp Vân nhận định mình đang nằm mơ, cho nên hấn nhắm mắt lại, lại ngủ. Khi Tu Diệp Vân lại tỉnh lại, liền phát hiện tiểu cô nương kia vẫn đứng đó.

“Tuyết Ly Nhi, ta vừa rồi ngủ bao lâu?”

“Ca ca, người ngủ năm phút đồng hồ.”

Tu Diệp Vân hắc tuyến, thì ra mình mới ngủ năm phút đồng hồ. Ai! Cơ mộng này thế nào còn không tỉnh a? Tuy rằng Tu Diệp Vân không để ý chuyện nằm mơ, nhưng mà, vì cái gì trong mộng mình lại thành nhi tử tiểu thụ chứ. Tu Diệp Vân Liên thương hại y đáng thương, cũng khinh bỉ y yếu đuối a! Nghĩ đến đây, Tu Diệp Vân ngồi dậy.

“Tê!” Tu Diệp Vân kêu một tiếng. Miệng vết thương trước ngực bị kéo theo, Tu Diệp Vân đau đến một thân mồ hôi lạnh.

Ha! Đau?

Tu Diệp Vân kinh ngạc, một người ở trong mộng cũng sẽ đau sao? Thật sự là, rất khôi hài. Ha ha ha! Đau đến mãnh liệt nói cho Tu Diệp Vân biết, hấn không phải đang nằm mơ. Mà là, hấn... Không biết từ khi nào, biến thành nhi tử tiểu thụ. Không, có lẽ chuẩn xác mà nói, là hấn, không biết từ khi nào, xuyên vào đam mỹ tiểu thuyết mà Mai Ngạn viết!

Nói cách khác, hiện tại Tu Diệp Vân chính là nhi tử tiểu thụ? Hấn là trùng sinh sau khi nhi tử tiểu thụ tự sát? Hấn đi tới phần cuối của tiểu thuyết?

2. Chương 2: Hết Bệnh

Ý thức được bản thân tựa hồ thật sự xuyên qua, Tu Diệp Vân trầm mặc. Rốt cuộc chuyện gì xảy ra? Mình chẳng qua là đi ngủ thôi mà, vì cái gì tỉnh lại liền biến thành nhi tử tiểu thụ? Kỳ thật, biến thành ai cũng không có quan hệ gì, vấn đề là, hắn bây giờ đang ở trong tiểu thuyết của Mai Ngạn a, thế này phải giải thích sao đây?

Tu Diệp Vân lấy lại bình tĩnh, ‘Đã đến rồi, thì mặc theo’, nếu hiện tại bản thân là nhi tử tiểu thụ, vậy coi như tạm thời thuận theo tự nhiên. Cố gắng một ngày kia, nga không, nói không chừng là hôm nay, khi tỉnh lại sẽ trở về? Sau đó phát hiện đây chỉ là một giấc mộng sâu!

Mặc kệ thế nào, mình bây giờ đã chiếm thân thể nhi tử tiểu thụ, vậy nên sửa lại tư tưởng đi? Tổng không thể tự khinh bỉ mình a?” Tuyết Ly Nhĩ, ta còn chưa có tên phải không?”

“Ca ca!” Ánh mắt Tuyết Ly Nhĩ đột nhiên sáng lên, “Ca ca rốt cục chuẩn bị đặt cho mình một cái tên sao? Thật tốt quá, sau này ta cùng Ti Kha tỷ tỷ cũng có thể gọi tên người a!”

“Ân, nghe kỹ, ca ca người, ta từ hôm nay trở đi gọi là Tu Diệp Vân. Người hãy gọi ta là Diệp Vân ca ca, biết không?”

“Ân, Diệp Vân ca ca, Diệp Vân ca ca.” Tuyết Ly Nhĩ hưng phấn hô liên hai tiếng.

Tốt lắm, Tu Diệp Vân đã quyết định xong dự tính sau khi thương thế lành, nhất định phải đi nhìn xem tên phụ thân vô lương tâm của mình, ách... Tên của y.. Tu... Trạch Vũ, nghe tên này, Tu Diệp Vân nhú mày, thế nào cũng bắt đầu bằng ‘Tu’ như mình, đừng nói Mai Ngạn là chiếu theo tên mình đặt a. Đúng rồi, nói tiếp, Tu Diệp Vân mau xem xem y trông như thế nào, có thể khiến nhi tử cùng huyết thống mê mẩn xoay vòng vòng như vậy. Nghĩ đến đây, Tu Diệp Vân mới phát hiện, bản thân còn chưa biết bộ dạng nhi tử tiểu thụ ra sao đâu.

“Tuyết Ly Nhĩ, có gương không?”

“Có a, nhưng ở phòng khác, Diệp Vân ca ca trước cứ tự họa đi.”

Tu Diệp Vân lúc này mới nhớ tới, trong tiểu thuyết Mai Ngạn viết qua, thế giới này có hai loại gương, một loại là thật thể, giống như loại gương mình vẫn biết, mà một loại khác là dùng ma pháp họa ra thành gương, nó có tên là Thủy Nguyệt. Kỳ thật rất tiện lợi, dễ dàng mang theo bên mình a.

“Phải phải, ta sẽ tự họa.” Tu Diệp Vân nhớ lại ma pháp trên sách, khẽ nhắm mắt thần chú không biết đúng hay sai, sau đó dùng ngón trỏ vẽ một hình bầu dục ở trước mặt. Nháy mắt, trước mắt Tu Diệp Vân xuất hiện một cái gương.

“Ha ha.” Tuyết Ly Nhĩ nhìn cái gương Tu Diệp Vân họa ra, không khỏi cười ra tiếng.”Diệp Vân ca ca pháp lực của người thế nào so với trước kia càng yếu kém vậy?”

“Ân?” Tu Diệp Vân nghi hoặc nhìn Tuyết Ly Nhĩ.

“Thủy Nguyệt kỳ thật là một loại ma pháp có thể biểu hiện pháp lực mạnh yếu, pháp lực càng mạnh, gương họa ra càng xinh đẹp. Diệp Vân ca ca trước kia tuy rằng không thể học tập, nhưng tự họa lại thập phần tốt, ta nhớ cái gương kia... phát ra kim quang, còn khắc hoa văn phức tạp, xinh đẹp cực kỳ, mà giờ, tựa như cái đồng thau, hơn nữa còn là đồng chưa tạo hình.” Tuyết Ly Nhĩ lấy tay sờ sờ gương Tu Diệp Vân họa ra, còn nói thêm, “Tựa hồ còn gỉ sét này!”

“Ta mất ký ức.” Tu Diệp Vân bĩu môi, Tuyết Ly Nhĩ nói chuyện thật đúng là thẳng thắn!

“Ta biết ngươi mất ký ức, nhưng mà Diệp Vân ca ca, vì cái gì mất trí nhớ lại ngay cả pháp lực cũng mất?” Tuyết Ly Nhĩ khờ dại nhìn người trước mắt, tựa hồ là chuẩn bị truy vấn.

“Tuyết Ly Nhĩ, điều này chứng tỏ ta đã quên hết, làm lại một lần nữa là được. Không cần lo lắng.” Tu Diệp Vân xoa xoa đầu Tuyết Ly Nhĩ, mái tóc mềm mềm, đứa nhỏ khả ái lại thông minh lanh lợi khiến Tu Diệp Vân muốn nhu rối mái tóc của bé.

“Ân, kỳ thật ta cũng hi vọng Diệp Vân ca ca có thể quên hết, đừng nhớ tới Trạch Vũ điện hạ nữa.”

“Vì cái gì? Trạch Vũ điện hạ là ai?” Tu Diệp Vân giả ngu.

“Y là phụ thân của ngươi, có điều ngươi lại thích y, vì việc này, tộc nhân không ít người khinh bỉ ngươi, trước kia ngươi không có tên, ta luôn kêu ngươi là ca ca, Ti Kha tỷ tỷ gọi ngươi là điện hạ, còn những người khác, đều không chủ động nói chuyện với ngươi, có chuyện gì cũng đều kêu ngươi một tiếng Tiểu Mồi. Kỳ thật, phụ tử luyện cũng không có gì, vấn đề là Trạch Vũ điện hạ không thích ngươi, y thích chính là nhi tử Tinh linh vương Minh Tuyết điện hạ, các tộc nhân đều cho rằng, bọn họ là một đôi, bởi vậy mới khinh bỉ ngươi.”

“Nga!” Trong lòng Tu Diệp Vân càng thêm xem thường, sau đó nói với Tuyết Ly Nhĩ, “Yên tâm, từ giờ trở đi ta muốn ai cũng sẽ không muốn y.”

Sau đó, Tu Diệp Vân nhớ tới mình còn chưa xem tự họa, vì thế liền chuyển hướng Thủy Nguyệt, nhìn thấy người trong Thủy Nguyệt, hốc mắt hơi sâu khiến Tu Diệp Vân nhìn qua giống một người ngoại quốc, mũi thẳng, môi hồng nhuận, đôi mắt màu lam, tóc bạc mềm mại, da mặt trắng nõn trong suốt, bởi không có chút máu mà thoáng tái nhợt. Nhìn thân thể, khẳng định là hơn một mét tám lăm. Tu Diệp Vân vỗ vỗ mặt nhi tử tiểu thụ... không, hiện tại là mặt mình, thực trơn a! Đại khái chính là kiểu mỹ công cường thụ cực phẩm của Mai Ngạn đi! Tóm lại, nhi tử tiểu thụ... không, bản thân thực phiêu lượng mà không mất anh tuấn. NND (bà nó *chửi*), vì sao trước kia mình chưa thấy qua? Bằng không đã sớm nuốt vào bụng.

Tu Diệp Vân nghĩ đi nghĩ lại, đột nhiên sắc mặt càng đỏ càng đen, trong lòng hần hần càng khinh bỉ Tu Trạch Vũ, nhi tử tiểu thụ lớn lên hấp dẫn như vậy, ngay cả mình nhìn cũng có chút động tâm, Tu Trạch Vũ lại xem chướng mắt. Thật sự là... Ánh mắt cao như vậy! Đáng tiếc cho một người bộ dạng thể này bị Tu Trạch Vũ ‘lãng phí’. Bất quá, Tu Diệp Vân đầu gối cũng đọc qua sách một chút, nhi tử tiểu thụ thống khổ, Tu Trạch Vũ cũng chẳng vui vẻ hơn, nhi tử Tinh linh vương Minh Tuyết điện hạ mà y thích vẫn chưa tỏ vẻ gì,

cũng không biết y rốt cuộc có thích Tu Trạch Vũ hay không, điều này làm cho Tu Trạch Vũ khổ não rất lâu.

“Diệp Vân ca ca?” Tuyết Ly Nhĩ thấy Tu Diệp Vân trầm tư, nhẹ giọng gọi.

“Ân?” Tu Diệp Vân lấy lại tinh thần, nhìn Tuyết Ly Nhĩ, nhú nhú mày, “Này, vì sao tai ngươi lại nhọn?”

“Diệp Vân ca ca, ta là Tinh linh a.” Tuyết Ly Nhĩ mỉm cười giải thích, “Diệp Vân ca ca quả nhiên là cái gì cũng không nhớ. Linh Vực là nơi Tinh linh cùng nhân loại cùng tồn tại, nhân loại cũng giống Tinh linh, có sinh mệnh vô tận. Nhân loại cùng Tinh linh ở chung vô cùng tốt, có điều chúng ta có cùng chung một địch nhân.”

“Thú tộc?” Tu Diệp Vân bắt đầu đoán mò, dù sao đoán sai cũng không có gì đáng ngại.

“Đương nhiên không phải, dù bất đồng chủng tộc nhưng cho tới giờ vẫn chưa từng xảy ra chiến tranh đâu! Hơn nữa, chúng ta còn có thể đi du lịch các nơi! Địch nhân chân chính, là Huyết tinh linh, bọn hắn từng phản bội Tinh linh tộc cùng nhân loại, bởi vậy Tinh linh vương cùng quốc vương bệ hạ đều thực tức giận, bọn họ trực xuất, diệt sạch Huyết tinh linh, hơn nữa hạ lệnh, chỉ cần Huyết tinh linh tiếp tục đặt chân vào Linh Vực, giết không cần báo. Huyết tinh linh bị trục xuất sau tự hợp thành một chủng tộc, hơn nữa dựa vào Thú tộc, gần mấy trăm năm qua bọn hắn đều không hề bước vào lãnh giới của chúng ta, nhưng ai biết được bọn hắn có thể ngóc đầu lại hay không? Bởi vậy quốc vương bệ hạ vẫn đang bày kết giới cùng phong ấn ở rất nhiều nơi, muốn giảm bớt lực lượng Huyết tinh linh, khiến bọn chúng cho dù tiến nhập vào, cũng vô pháp gây chiến với chúng ta, như vậy, bọn chúng hẳn phải chết không thể nghi ngờ, a! Có điều, nghe nói cũng có kẻ đào thoát_ hình như là trong lúc vô ý đụng phải thứ đặc thù gì đó, khiến phong ấn trên người hắn được giải khai, sau đó chạy thoát.”

Có chút tàn nhẫn... Tu Diệp Vân run lên, cho dù Tuyết Ly Nhĩ nói có thể chạy thoát, xác suất phỏng chừng cũng là chỉ 0,1%.

“Vậy... Vì sao ta lại có cánh?” Tu Diệp Vân phát hiện một cặp cánh trong suốt phía sau.

“Đây là nguyên nhân nhân loại có được sinh mệnh vô tận a! Cho nên, cánh của các ngươi rất trọng yếu nga, nếu muốn chết, bẻ gãy cánh đi, tuy rằng rất đau, nhưng sẽ chết ngay trong nháy mắt.”

“Ách... Ngươi là muốn cho ta biết, lần sau tự sát không cần dùng đao sao?”

Tuyết Ly Nhĩ cái miệng nhỏ nhắn khê cong, “Đúng vậy.”

Tu Diệp Vân liếc mắt, Tuyết Ly Nhĩ này, tựa hồ khá thành thực, một chút cũng không giống tiểu hài tử, không dễ chơi!

Ngày X tháng X năm 2009, Tu Diệp Vân xuyên vào một quyển sách, nhập vào một người muốn kết thúc sinh mệnh, Tu Diệp Vân bắt đầu muốn thay đổi hết thảy. Tối thiểu, từ giờ trở đi, tên mình là Tu Diệp

Vân, mà mình, không thích Tu Trạch Vũ!

==== ===== o(_)o phân cách tuyến o(_)o ==== =====

Ngày trôi qua thực nhàm chán, đã nhiều ngày, Tu Diệp Vân vẫn luôn ở bên Tuyết Ly Nhi cùng Ti Kha. Kỳ thật ngay từ đầu, Tu Diệp Vân vẫn rất chờ mong thấy cha hắt Tu Trạch Vũ, xem y rốt cuộc là thần thánh phương nào. Thế nhưng, mấy ngày nay nói chuyện với Tuyết Ly Nhi, mới phát hiện mình còn rất nhiều việc còn chưa biết.

Bản thân lúc xem tiểu thuyết đọc nhanh như gió, nhất định đã quên rất nhiều nội dung. Mượn hiện tại mà nói đi, Tu Diệp Vân chỉ biết ngoài 3 kết luận mình cho ra ban đầu, còn thứ khác hoàn toàn không biết.

Nói tới ma pháp, Tu Diệp Vân lại càng tức giận, tựa hồ trừ tự họa, cái gì hắt cũng không biết. Dựa theo lời Tuyết Ly Nhi, ma lực bản thân hiện giờ chỉ sợ còn không bằng bé.

Không đến mức đó đi! Tu Diệp Vân không khỏi có chút phát điên, cái gì cũng có thể quên, nhưng ma pháp cũng không thể quên, bằng không sau này sao có thể sinh tồn tại thế giới này a. Không được! Tu Diệp Vân đột nhiên nảy sinh một ý tưởng, hắt muốn đi học ma pháp, nói thế nào cũng phải học được ma pháp.

“Tuyết Ly Nhi! Ti Kha” Tu Diệp Vân đi ra khỏi phòng, vừa lúc thấy Tuyết Ly Nhi cùng Ti Kha đang vây quanh một đồng cỏ thảo luận cái gì đó.

“Diệp Vân ca ca!” Tuyết Ly Nhi chạy tới, bổ nhào vào đùi Tu Diệp Vân, Tu Diệp Vân nhìn Tuyết Ly Nhi, thở dài, hóa ra nhóc này cũng có mặt trẻ con. Vậy mới đúng a, giả bộ thành thực cái gì?

“Hừm!” Ti Kha đổi thanh, lại tiếp tục xem thứ trong tay mình.

“Các người đang làm cái gì?” Tu Diệp Vân hỏi. Hắt nhìn Ti Kha, không khỏi hoài nghi nàng học trì dù thuật thế nào, sao có thể ưu tú đến vậy. Có lần Tu Diệp Vân hỏi Ti Kha có phải đã cứu rất nhiều người hay không, kết quả Ti Kha thản nhiên nói câu, ‘A, không phải rất nhiều, tâm tình tốt thì cứu nhiều một chút.’ Tu Diệp Vân không khỏi nhíu mày, xem ra tiểu thuyết quả nhiên là không thể tin, trong đó viết, Ti Kha là một nữ nhân ôn nhu hướng thủy, mà trước mắt, chuẩn xác mà nói, có chút máu lạnh...

“Diệp Vân ca ca, đây là Ma Huyền thảo, thế nào, rất được đúng không?” Tuyết Ly Nhi nói.

Tu Diệp Vân cẩn thận nhìn Ma Huyền thảo trên tay Ti Kha, nói là thảo, kỳ thật cũng giống hoa. Càng chuẩn xác mà nói, mỗi nhánh cỏ đều mọc bảy phiến lá, màu sắc mỗi phiến đều không giống nhau, theo thứ tự là xích, chanh, hoàng, lục, thanh, lam, tử (7 sắc cầu vồng), hơn nữa cảm giác tựa hồ phi thường trơn nhẵn, phẳng phất có một tầng thạch anh bao bên ngoài, dưới ánh mặt trời có vẻ trong suốt.

“Rất đẹp a.” Tu Diệp Vân phát ra một tiếng cảm thán.

“Đừng chăm chú nhìn, sẽ trúng huyền thuật (ảo giác).” Ti Kha quăng thảo xuống đất, nói với Tu Diệp Vân.”Người đêm đó do trúng huyền thuật của xích điệp, mới cùng phụ thân người Trạch Vũ điện hạ làm tình tròn một đêm.”

“Mỗi phiến lá này tác dụng còn giống nhau?” Tu Diệp Vân hỏi.

“Phải.” Ti Kha đáp.

Không, vấn đề không phải cái này, mà là, “Vì cái gì ta lại trúng huyền thuật của xích điệp?”

“Không biết, có lẽ là Trạch Vũ điện hạ đi, đại khái là muốn Minh Tuyết điện hạ dùng thứ đó, kết quả bị người đụng tới, đương nhiên, cũng không phải mình y có thể làm chuyện này.”

“Cái gì?” Tu Diệp Vân có chút run rẩy, nói cách khác, mình có 50% có thể là vật hi sinh cho Tu Trạch Vũ, tra tấn một đêm rồi bị hung hăng vứt bỏ? Được rồi, Tu Trạch Vũ, lão tử nhất định sẽ trả thù! “Ti Kha, có thể dạy ta ma pháp không?”

“Không!” Ti Kha phủ định hoàn toàn, “Có điều nếu người thật sự muốn học, hay là tới trường học đi.”

“Học... Trường học?”

“Được rồi, Tu Trạch Vũ Hoàng Gia Ma Pháp Học Viện.”

“Vì cái gì còn có từ Tu Trạch Vũ!” Tu Diệp Vân nghiêng răng nghiêng lợi hỏi.

“Bởi vì đó là do cha người sáng lập, đương nhiên phải có tên y.” Ti Kha như hoàn toàn không chú ý Tu Diệp Vân đang tức giận, tiếp tục nói, “Người nếu muốn đi, phải nhanh, ngày mai có bài khảo sát cho tân sinh nhập học.”

“Vậy làm phiền người, Ti Kha Đại tiểu thư, nhờ người ngày mai mang ta đi đi.” Tu Diệp Vân hai tay đan nhau, chỉ bộ khẩn cầu.

“Không cần như vậy, kỳ thật dù người không nói, ta cũng tính cho người đi.” Ti Kha nói.

“Thật vậy chẳng?” Tu Diệp Vân có chút vui vẻ, xem ra Ti Kha tâm địa cũng không tệ lắm, “Thật cảm ơn người!”

“Không cần cảm tạ ta.” Ti Kha mặt không chút thay đổi nói, “Ta sở dĩ muốn đưa người đi, là bởi người không biết ma pháp thật sự rất phiền toái!” Nói xong, bỏ lại Tu Diệp Vân xấu hổ cùng Tuyết Ly Nhi cười thập phần vui vẻ bước vào nhà.

“Sao lại thế chứ!” Tu Diệp Vân đá cục đá trên mặt đất.

“Diệp Vân ca ca, kỳ thật Ti Kha tỷ tỷ là vì tốt cho người, nếu là người khác, tỷ ấy mới mặc kệ ấy. Người không được Trạch Vũ điện hạ thừa nhận, mà Ma Pháp Học Viện lại không có người giám hộ sẽ không thể vào học, là do Ti Kha tỷ tỷ nguyện ý trở thành người giám hộ của người, mới có thể cho người vào, tuy rằng người không hảo hảo học...” Nói đến đây, Tuyết Lỵ Nhĩ bắt đầu dãi lắc lắc đầu, “Ngẫm lại ư, Ti Kha tỷ tỷ cũng không lớn hơn người bao nhiêu, người ta ở nhà cũng là công chúa đó a! Hiện giờ người mất ký ức, tuy rằng người đã nói không hề thích Trạch Vũ điện hạ, thế nhưng, người trước kia thường xuyên bị người khác khi dễ, mỗi lần đều là Ti Kha tỷ tỷ giúp người chữa thương, tỷ ấy mỗi lần đều khóc đến sưng đỏ cả mắt, bởi người mỗi lần đều thực tâm, cho nên tỷ ấy muốn người có năng lực có thể tự bảo hộ mình.” Tuyết Lỵ Nhĩ dùng bàn tay nhỏ bé phần nộn nắm tay Tu Diệp Vân, ôn nhu nói.

“Ta trước kia thường xuyên bị người ta khi dễ?” Được rồi, các người thăm, nếu còn để ta thấy các người, ta tuyệt đối không tha cho các người.” Yên tâm đi, loại chuyện này sẽ không phát sinh lần nữa, ta học qua Taekwondo, Sanda, Karatedo, không ai còn dám khi dễ ta.”

“Ân, Diệp Vân ca ca có thể tỉnh lại thật sự là quá tốt, bất quá, Taekwondo, Sanda, Karatedo là cái gì?”

“Tiểu nha đầu, đừng quản nhiều như vậy, người chỉ cần biết rằng, Diệp Vân ca ca nhà người đã cường đại hơn trước rất nhiều là được rồi!”

==== o(_)o phân cách tuyến o(_)o =====

Nhân loại cùng Tinh linh cùng tồn tại trên một mảnh đất ở Linh Vực gọi là Vũ Phong, mà Vũ Phong lại chia làm Đông đại lục, Tây đại lục, Nam đại lục, Bắc đại lục, mà bởi vì giữa Đông đại lục cùng Tây đại lục bị ngăn bởi Lang Nguyệt hà, cho nên không thể trực tiếp tới, có thể ngồi thuyền, không thì là đi đường vòng, từ Đông đại lục đến Nam đại lục rồi đến Tây đại lục, hoặc là từ Đông đại lục đến Bắc đại lục rồi đến Tây đại lục. Có điều...

“Ti Kha, vì sao chúng ta không đi thuyền a?” Tu Diệp Vân một bên xoa bóp bắp chân của mình, vừa đi, cả người thoát nhìn như lão gù.

“Bởi vì bây giờ còn quá sớm, không có thuyền.”

“Vậy chúng ta tự họa là được mà?”

“Không được, không có giấy phép Tinh linh cùng nhân loại không thể chèo thuyền.”

Chèo thuyền còn phải thi giấy phép a. Tu Diệp Vân một bên nói thầm, một bên nhận mệnh tiếp tục đi. Một lát sau, Tu Diệp Vân lại nói, “Ti Kha, chúng ta vì sao không phi hành?” Nói xong, lưng Tu Diệp Vân run lên, để Ti Kha thấy đôi cánh trong suốt hần vừa mới thả ra.

“Hừ, muốn bay người liền bay đi, xảy ra chuyện cũng đừng trách ta.”

“Bay thì bay!” Tu Diệp Vân liền triển khai cánh, nhất phi trùng thiên, thể nhưng, bay ước chừng chưa tới hai thước, hắn liền từ trên trời rơi xuống.

“Ai u.” Tu Diệp Vân đỡ eo mình đứng lên, “Sao lại như vậy?” Lão tử còn chưa kịp phần khích đâu!

“Thu phóng cánh là một việc cực kỳ tốn thể lực, ngay cả Tinh linh khỏe mạnh như chúng ta, bình thường còn không thể dùng cánh, huống chi là một nhân loại vừa bệnh nặng mới khỏi như ngươi? Ở Linh Vực, đại khái chỉ có Tinh linh vương Minh Tinh bệ hạ cùng quốc vương Liệt Diễm bệ hạ có thể tự do sử dụng cánh. Ngoài ra, đại khái còn Minh Tuyết điện hạ cùng Trạch Vũ điện hạ, đương nhiên, còn có vài quý tộc.” Ti Kha cười cười nói, “Bọn hắn có huyết thống tối ưu thôi.”

“Này!” Tu Diệp Vân bắt mồm, “Ta cũng có huyết thống tối ưu mà, ta là như tử của Tu Trạch Vũ, vì cái gì ta lại không được?”

“Ngươi thật sự là nhi tử Trạch Vũ điện hạ, có điều, ngươi là do y cùng một hạ nhân sở sinh, Trạch Vũ điện hạ lúc tuổi trẻ ham chơi, mới có ngươi, sau y bắt đầu thích đồng giới, bởi vậy để hạ nhân kia sinh ngươi xong, hạ nhân kia chết, ngươi liền lưu lại bên cạnh Trạch Vũ điện hạ, cho nên, ngươi cũng không thể xem như huyết thống thuần túy.”

Tu Diệp Vân bĩu môi, định luật xuyên qua sẽ làm một nhân vật cao quý bị phá vỡ, “Nga, đúng rồi, vậy... Nam nhân có thể sinh con hay không?” Tu Diệp Vân quên coi cuốn sách có phải nam nam sinh tử hay không.

“Có thể, bất quá chỉ có một, trưởng tử của Tinh linh vương, cũng chính là Minh Tuyết điện hạ, là nam Tinh linh duy nhất khắp Linh Vực có thể mang thai.”

Mẹ nó_, Tu Diệp Vân trong lòng đột nhiên mắng một tiếng, vừa rồi bản thân lại đi đau lòng, lại có thể nghĩ ‘Vì cái gì mình không thể sinh’, thực làm nhục hình tượng công của mình, xem ra, tình cảm nhi tử tiểu thụ đối với Tu Trạch Vũ vẫn còn tồn tại trên người mình, hơn nữa, phần cảm tình này còn có thể thỉnh thoảng có thể chạm tới thần kinh mẫn cảm của mình.

Đây là cái quái gì chứ! Không có biện pháp, xem ra chỉ có thể tìm cơ hội ‘thỏa mãn’ cho nhi tử tiểu thụ này, sau đó khiến loại cảm giác này hoàn toàn tiêu thất!

3. Chương 3: Lãnh Quân Bạch

“Được rồi được rồi, ta đi là được.” Tu Diệp Vân cam chịu bất hạnh, mình bây giờ còn không có năng lực, vậy càng phải cố gắng, biến mình thành siêu việt không thể bị coi thường.

Cái gọi là lặn lội đường xa, đại khái chính là cái dạng này a, Tu Diệp Vân đột nhiên cảm thấy như mình đi vào không phải là thế giới tinh linh gì đó, mà là cổ đại xa xôi. Hắn bị lạc giữa một thời không xa lạ, nhận hết mọi lắng nhọc.

Có lẽ, sau này sẽ bị địa chủ áp bức đến đau ốm còn không có cơm ăn cuối cùng chết...

“Tu Diệp Vân, ngươi nghĩ gì thế!” Ti Kha đột nhiên kêu to, không rõ vì sao Tu Diệp Vân lại đột nhiên dừng lại, hai mắt mê mang nhìn phương xa.

“A? Nga, vâng, tiểu nhân tuân mệnh.” Được rồi, Tu Diệp Vân thừa nhận bản thân vừa rồi ‘hoang tưởng’, nhìn bộ dạng thê thảm hiện tại, ngẫm nghĩ tương lai sẽ phát sinh chuyện gì, kết quả nghĩ đi nghĩ lại, lại nghĩ mình thành một nô bộc đáng thương, lập tức hồi thần.

“Các người đang cần đến trường sao?”

Tu Diệp Vân đi được nửa đường, lại nghe thấy phía sau phát ra tiếng, hắn phi thường muốn ‘bep’ người nọ một phát, với Tu Diệp Vân mà nói, khi hắn mệt mỏi, cứ tiếp tục không ngừng, thì không có việc gì, nhưng một khi dừng lại, thì lại càng mệt, mà bây giờ, hắn thật vất vả kiên trì đi xa như vậy, lại bị người nọ chặn đứng, quả thực là... Hồn đảo!

“Nga, thiên a, bộ dạng ngươi thật xinh đẹp.” Người kia tới trước mặt Tu Diệp Vân, nhìn khuôn mặt tinh xảo của Tu Diệp Vân, tán thưởng.

“Ân.” Tu Diệp Vân ngẩng đầu nhìn người trước mắt, hơi cao hơn một chút, đại khái khoảng 1m87, mũi cao, con ngươi nâu trầm, tai nhọn, là Tinh Linh. Còn có một đầu rực lửa, trực tiếp nhảy vào tầm nhìn của Tu Diệp Vân, khiến Tu Diệp Vân có chút rung động nho nhỏ, “Người cũng không kém.” Tu Diệp Vân nói.

“Cám ơn.” Nói xong, người nọ phi thường lịch thiệp nắm tay Tu Diệp Vân, tựa hồ muốn hôn tay hắn.”Điện hạ.”

Tu Diệp Vân đánh tay người nọ ra, hóa ra là nhận thức a, vậy khẳng định cũng không phải hạng tốt đẹp gì, nhất định là rình mị mao của mình, hoặc đến trào phúng mình. Quả nhiên, Tu Diệp Vân liếc thấy một tia khinh bỉ trong mắt người kia!

“Người đang cản đường đó, biết không?” Tu Diệp Vân mở miệng nói, “Còn có, ta mất ký ức, nói cách khác ta căn bản không biết ngươi là ai, cho nên xin người không nên tùy tiện đụng vào bất kỳ nơi nào trên thân thể ta. Nói cho người biết, lão tử học qua... rất nhiều thứ.”

“Ha ha.” Người nọ đột nhiên cười, “Điện hạ... tựa hồ không giống trước kia, ta là Phó hiệu trưởng Tu Trạch Vũ Hoàng Gia Ma Pháp Học Viện, Lãnh Quân Bạch, kiêm chức giáo viên ma pháp hệ hỏa, đúng rồi, kỳ thật ta không có quyền lợi gì, ai kêu ta trừ bỏ ma pháp hệ hỏa thì chẳng có gì xuất sắc?” Nói xong, Lãnh Quân Bạch vươn tay, “Hiện tại có thể nắm tay ngươi chưa?”

“Lãnh Quân Bạch? Không phải Lãnh Bạch Vân a!” Mẹ ta ơi, Tu Diệp Vân bắt đầu oán thăm, thế nào tên đám người này đều kỳ quái như vậy, thế nào lại khó đọc như thế. Tu Diệp Vân vừa nghĩ, vừa liếc qua Lãnh Quân Bạch, “Tay người sao cứ giơ lên như vậy?”

“Ách...” ‘Bạch Vân’ sững sốt, ngượng ngùng buông tay, “Điện hạ...” Ta không phải mới vừa hỏi người có thể bắt tay với người được không sao? Ai... Thất bại...

“Đừng điện hạ điện hạ, dù thế nào đi nữa cũng chẳng phải chính thống, ta hiện tại gọi là Tu Diệp Vân, ân... Gọi ta Diệp Vân là tốt rồi.” Tu Diệp Vân nói.

“Vậy, Diệp Vân có phải thực chán ghét ta? Tuy rằng trước kia chưa từng tiếp xúc với người, nhưng sao lại cảm thấy người không ưa ta?” Lãnh Quân Bạch có chút buồn bực hỏi, vừa bắt đầu người này đã không cho y sắc mặt hòa nhã, tuy rằng y biết người khác hay gọi hắn là Tiểu Mồi, nhưng xuất phát từ lễ phép, y vẫn lựa chọn xưng hô ‘điện hạ’ như vậy, thế mà... vì cái gì tựa hồ cũng không có được kết quả tốt đẹp? Lãnh Quân Bạch khó hiểu.

“Ngay từ đầu mắt người đã lộ ‘bỉ’ quang, ta sao phải lấy khuôn mặt tươi cười đón chào?” Tu Diệp Vân hỏi ngược lại.

“Nếu như vậy, như vậy ta xin tạ lỗi với người.” Nghe xong lời Tu Diệp Vân, Lãnh Quân Bạch hơi sững sờ, lập tức xin lỗi, đích xác, không chỉ y, đại khái trên phiến đại lục này kẻ thấy người này, đều sẽ lộ ra ánh mắt khinh bỉ, có điều, không nghĩ tới hắn mất trí nhớ sau lại thay đổi nhiều như vậy.

“Là như vậy, ân... hiện tại, lưng đau chân mỏi, đi không nổi, nhưng, lại không thể bỏ buổi khảo sát cấp bậc nhập học, nên làm gì bây giờ?” Tu Diệp Vân không để ý đến Lãnh Quân Bạch xin lỗi, mà vuốt cằm mình, bộ dạng buồn rầu.

“Ách... Đây...” Lãnh Quân Bạch lại sững sốt, có chút kỳ quái vì sao Tu Diệp Vân đột nhiên nói như vậy.

“Không bằng người công ta đi. Người cũng biết, ta vì tên hỗn đản Tu Trạch Vũ nhận biết bao ủy khuất, thiếu chút nữa ngay cả mạng cũng không còn, giờ miệng vết thương vẫn còn đau...” Tu Diệp Vân liếc mạng gạt nước mắt, có điều chỉ thấy giọt lệ kia treo ở khóe mắt, Tu Diệp Vân vừa mới chuẩn bị cho lệ chảy xuống, đã bị một tiếng hét cắt ngang.

“Tu Diệp Vân ——!” Ti Kha đứng một bên, “Đủ rồi đi? Ta đã cho người đủ thời giờ nghỉ ngơi rồi, giờ người đang làm cái gì? Diễn trò? Vậy nghĩa là đã thừa tinh thần, lên đường đi.”

“Ti Kha y sư, không sao, ta cũng khá thích Diệp Vân.” Lãnh Quân Bạch nói.

“Phải, hắn yêu thích ta mà.” Tu Diệp Vân nhìn Ti Kha.

“Quên đi, tùy các người.” Ti Kha nói xong, chuyển hướng Lãnh Quân Bạch, “Đã có phó hiệu trưởng đại

nhân bên cạnh, ta cũng không cần lo cho Diệp Vân, việc báo danh liền nhờ người. Người nhớ kỹ, Diệp Vân đã không còn như trước nữa.” Nói xong, Ti Kha lại lạnh lùng nhìn Tu Diệp Vân, giơ tay lên.

“Đừng!” Tu Diệp Vân tưởng Ti Kha muốn đánh hấn, thế nhưng, đau đớn không có tới, mà là ôn nhu vuốt ve. Tu Diệp Vân mở to mắt, nhìn Ti Kha trước mắt, vóc dáng Ti Kha không bằng mình, nàng kiễng chân, đưa tay đặt trên đầu mình.

“Người a, cần phải kiếm nhiều bằng hữu, đã quên hết rồi, cũng đừng như trước kia, biết không? Quân Bạch lão sư là người tốt, bình thường ở trường có thể tìm hấn, nghe không?” Ti Kha nói xong, thanh âm ôn nhu trước nay chưa từng có.

“Àn.” Nhìn Ti Kha như vậy, Tu Diệp Vân cũng nhịn không được có chút cảm động, hấn biết, Ti Kha thật sự quan tâm tới mình.”Tái kiến.”

Ti Kha cười cười với Tu Diệp Vân, sau đó vỗ vỗ tay, lập tức tiêu thất.

“Ách...” Tu Diệp Vân ngơ ngác nhìn khung cảnh trước mắt, quay sang hỏi Lãnh Quân Bạch, “Nàng đi như thế nào?”

“Thuần di.” Lãnh Quân Bạch mỉm cười trả lời, bộ dạng một bộ hảo lão sư.

“Kia, một lần có thể đi vài người?” Tu Diệp Vân nhăn mi.

“Àn...” Lãnh Quân Bạch nghĩ nghĩ, “Lấy pháp lực của Ti Kha, một lần có thể mang theo mười người vẫn được.”

Nghe xong lời Lãnh Quân Bạch, Tu Diệp Vân hoàn toàn trầm mặc, tựa hồ dâng lên cái gì đó, sau đó hấn ngẩng đầu, lộ ra bộ mặt đen ngòm, giơ nắm tay, nhắm thẳng một quyền vào mắt Lãnh Quân Bạch.

“Sao người lại đánh ta?” Lãnh Quân Bạch lấy tay che mắt, đợi lúc buông ra, con mắt đã tím một vòng.

“Mệt ta mới vừa rồi còn cảm động suýt khóc, nữ nhân này rõ ràng biết thuần di, cứ nhiên còn muốn để ta đi xa như vậy!” Tu Diệp Vân nổi giận đùng đùng nói, nắm tay còn thỉnh thoảng vung một hai cái, Lãnh Quân Bạch liền vội né tránh.

“Được rồi được rồi, đi nhanh đi.” Nói xong Lãnh Quân Bạch ngồi chồm hổm xuống.

“Người làm gì vậy?” Tu Diệp Vân nhìn hành động của Lãnh Quân Bạch, có chút kỳ quái, sau đó, hấn nhăn mày, “Người thật sự công ta?” Hấn vừa rồi chỉ là muốn trả thù một chút sự khinh bỉ Lãnh Quân Bạch lộ ra lúc đầu, thật không nghĩ đến... “Này... Ta và người chiều cao cũng không quá chênh lệch, người xác định người có thể đỡ nổi ta?”

“Đương nhiên, ta cũng không phải nữ nhân không có khí lực!” Lãnh Quân Bạch gật gật đầu “Mau lên đây đi, bằng không sẽ không kịp.”

Này thật đúng là người tốt khó gặp a, nếu thành hảo hữu của mình, nhất định sẽ bị mình áp bức. Tu Diệp Vân nhìn Lãnh Quân Bạch, dù sao người ta cũng tự nguyện, nghĩ như vậy, Tu Diệp Vân liền đem cả người đặt trên lưng Lãnh Quân Bạch. Lãnh Quân Bạch đem hai tay giữ lấy đùi Tu Diệp Vân, liền đứng lên.

“Người... tuy rằng không nhẹ, nhưng cũng chẳng nặng mấy.” Lãnh Quân Bạch nhíu nhíu mày, rõ ràng lớn lên xinh đẹp như vậy, đáng tiếc là yêu sai người, Lãnh Quân Bạch lắc đầu, hôm nay thấy hắn khác với ngày thường, nói thật, bản thân trước kia cũng không thể nào thích Tu Diệp Vân, tuy rằng không biết hắn cùng Tu Trạch Vũ rốt cuộc xảy ra chuyện gì, nhưng, Tu Diệp Vân vẫn luôn quấn lấy Tu Trạch Vũ, cái này không tốt lắm, đối với nữ nhân quấn lấy mình, Lãnh Quân Bạch cho tới giờ chưa từng cấp cho gương mặt hòa ái, một cước đá văng, lặn bao xa thì lặn, mà Tu Trạch Vũ đã rất không tồi, ít nhất không làm trò trước mặt mọi người để Tu Diệp Vân...

“Ta biết người đang suy nghĩ gì.” Tu Diệp Vân cắt đứt suy nghĩ của Lãnh Quân Bạch, “Bất quá, sau này ta sẽ cường tráng hơn, biết không? Còn có, ta đã không thích Tu Trạch Vũ nữa, nếu hôm nay chúng ta gặp nhau, xét thấy người không biểu hiện sự khinh bỉ rõ ràng, ta sẽ nói cho người biết, Tu Trạch Vũ đối với ta, đã là quá khứ, dù sau này chúng ta có bên nhau, đó cũng là hắn yêu ta trước, ít nhất lúc này đây, ta tuyệt đối sẽ không yêu hắn trước.” Phảng phất là tuyên ngôn, Tu Diệp Vân khẳng định, ánh nắng sáng sớm mỏng manh chiếu lên mặt hắn, lại càng đẹp mắt, cả người như bọc bởi một tầng kim quang.

“Ta đã biết, có điều, ta nói thế nào cũng là một phó hiệu trưởng a, vì cái gì phải công một đệ tử?” Lãnh Quân Bạch hỏi, cũng không có được câu trả lời của Tu Diệp Vân, vốn định hỏi lại, lại nghe thấy tiếng thở nhịp nhàng truyền đến bên tai, hơi thở ấm áp lướt qua tai Lãnh Quân Bạch, tim y thế nào lại nhảy loạn, “Thật là, thế nào trước nay đều chưa từng như vậy? Xem ra ta gần đây bận quá không có làm ‘vận động’.”

Kỳ thật Tu Diệp Vân không ngủ, hắn chỉ là không muốn trả lời thôi, bất quá... “A, hóa ra Tiểu Bạch người đã lâu chưa làm qua a, như vậy thật không hay, ghen lâu, sẽ sinh bệnh!”

“Vì sao lại gọi ta là Tiểu Bạch...”

“Người người thì tốt. Lại có chút ngu ngốc.”

“Diệp Vân, ta không hề ngu ngốc như vẻ bề ngoài đâu.”

“Ta muốn, người dám không theo sao?” Tu Diệp Vân cũng không biết vì cái gì, lại thấy rất thân thiết với Lãnh Quân Bạch, tuy rằng hai người đối thoại cũng chẳng có chút dinh dưỡng, nhưng, không đến mức nhàm chán.” Phó hiệu trưởng thân ái, ta có thể cùng người kết giao bằng hữu sao?”

“Đương nhiên.”

“Ân... Nhìn dáng vẻ người, nhất định là lớn hơn ta, ta gọi người là Bạch đại ca đi.” Tu Diệp Vân nói xong,

lại lộ ra nụ cười gian, “Tiểu đệ ta thấy ca ca ngươi hỏa thiêu trong người, cho nên chuẩn bị tự động hiến thân.”

“Tốt, chẳng qua nếu như ngươi có thể gọi ta là Quân Bạch ta sẽ càng vui vẻ hơn.” Lãnh Quân Bạch cười cười, hẳn hôm nay thực vui vẻ, đặc biệt là khi nói chuyện với Tu Diệp Vân.

“Ta muốn ở mặt trên!” Tu Diệp Vân lớn tiếng nói, chân không ngừng cọ lên đùi Lãnh Quân Bạch, “Quân Bạch...”

“Không được!” Lãnh Quân Bạch kiên quyết nói. Y thế nào cũng là sủng thị vô số, sao có thể bị áp?

“Ta đây bóp chết ngươi!” Tu Diệp Vân đem hai tay buộc chặt, siết cổ Lãnh Quân Bạch.

“Tùy tiện, ha ha...” Lãnh Quân Bạch cười nói, lấy loại khí lực hiện tại của Tu Diệp Vân, còn lâu mới bóp chết mình.

“Vậy nếu ta đạp ngươi?” Tu Diệp Vân lại dùng chân cọ xát hạ thân Lãnh Quân Bạch.

“Ta đột nhiên cảm thấy học nhẫn thuật quả là rất trọng yếu.”

Hai người cứ trêu chọc nhau, khiến đoạn đường rực rỡ thêm không ít, nhất là đối với Lãnh Quân Bạch. Bất quá, “Cái kia... Quân Bạch a, ngươi vì cái gì không dùng Thuấn di?” Tu Diệp Vân nghi ngờ hỏi.

“Aha ha, còn không phải vì nói chuyện với ngươi rất cao hứng, cho nên quên mất!” Lãnh Quân Bạch cười gượng vài tiếng, sau đó lập tức dùng Thuấn di ma pháp rời đi.

==== ===== o(_)o phân cách tuyến o(_)o =====

Tu Diệp Vân nhìn kiến trúc to lớn khí thế trước mắt, còn có phong cảnh đẹp đến không thể dời mắt, không khỏi có chút ngây ngốc. Toàn bộ dưới vầng thái dương đều tỏa hào quang trong suốt, nhìn kỹ, con đường tựa hồ được trải bằng thạch anh. Còn có cây cối hai bên, Tu Diệp Vân chưa thấy qua, hẳn chỉ biết trên cây mọc thứ quả kỳ lạ, Tu Diệp Vân nhìn quét một lần, cư nhiên còn có táo vàng. Thực mẹ nó _ xa xỉ!

Thấy cảnh tượng như vậy, Tu Diệp Vân đột nhiên cảm thấy, đây căn bản không phải là trường học, mà là một mảnh đất phát sáng kỳ quái...

“Diệp Vân, cha ngươi thực chú trọng của cải vật chất, cũng rất chú trọng hình tượng, nên mặt đất cùng vách tường đều do đủ loại thạch anh trải thành, làm việc cũng nhẹ chân nhẹ tay, đi đường không phát ra thanh âm.” Một bên Lãnh Quân Bạch thấy hai mắt Tu Diệp Vân đăm đăm ngắm người, không khỏi mở miệng nói. Cũng phải, trường này... Lãnh Quân Bạch xem, quả thật quá khoa trương, hưởng chi, người trước mắt này còn mất ký ức, có loại phản ứng này cũng là bình thường.

“Nhẹ chân nhẹ tay?” Tu Diệp Vân nhìn kiến trúc xa hoa trước mắt, sau đó quay qua Lãnh Quân Bạch, “Người có đao không?”

“Ách...” Lãnh Quân Bạch vốn đang kinh ngạc, lập tức xuất ra một thanh chủ thủ đưa cho Tu Diệp Vân, “Làm sao vậy?”

Tu Diệp Vân thỏa mãn nhận đao, nhìn chung quanh một chút, sau đó ngồi xổm xuống __, dùng dao tạc tạc xuống đất, chỉ nghe tiếng ‘leng keng, đông đông đông’, sau đó, Tu Diệp Vân đẩy đẩy đao nhọn, một khối thạch anh nảy lên, hắn cầm lấy thạch anh, đứng lên.

Lãnh Quân Bạch nhìn lỗ hổng phá hư mỹ cảnh trên đất, “Diệp Vân, người... Người làm gì?”

“Cái này gọi là lợi dụng phế vật, hiểu không?” Tu Diệp Vân bỏ thạch anh vào túi, “Để đây cho vạn người giẫm lên, nhất là tên Tu Trạch Vũ, còn không bằng cho ta một khối làm trang sức đi lấy lòng lão bà ta sau này.” Nói xong, hắn lại cạy thêm một khối nữa, nói với viên thạch anh kia, “Tiểu thủy tinh thân ái, bị ta nhìn trúng, là vinh hạnh của ngươi, hiểu không?” Sau đó ‘âu yếm’ thạch anh hai cái, thả vào túi.

Lãnh Quân Bạch nhìn một màn này, cả người đều choáng váng, hận mình tại sao không sớm nhận thức Tu Diệp Vân, bởi Tu Diệp Vân thật sự là quá hảo ngoạn, thấy thế nào cũng không giống trong truyền thuyết. Kết giao với người như vậy, Lãnh Quân Bạch nghĩ nghĩ, lại cảm thấy mình thực may mắn, khi kẻ khác đều khinh bỉ hắn, mình lại phát hiện điểm sáng ở hắn! “Chúng ta đi nhanh đi, xét ở vai bằng hữu của ngươi, Phó hiệu trưởng ta liền giúp ngươi báo danh đi!” Nói xong, lôi kéo tay Tu Diệp Vân hướng tới chỗ ghi danh.

Tu Diệp Vân nhìn chằm chằm bàn tay bị nắm, có chút cảm động, Lãnh Quân Bạch này, tuy là họ Lãnh, nhưng con người lại như mái tóc y, thật ấm áp a. Còn hơn tên Tu Trạch Vũ... Tu Diệp Vân như có suy nghĩ gì, con mình tự sát thiếu chút nữa là chết, lại chưa từng đến thăm, xem ra, ‘Tu Diệp Vân’ trước cũng rất đáng thương, đại khái đã bị Tu Trạch Vũ ghét bỏ triệt để.

“Diệp Vân, đừng phát ngốc, thế này, ngươi sẽ thấy một thủy tinh cầu, ngươi chỉ cần đem hai tay đặt lên là được, chủ yếu là xem xem thuộc tính của ngươi. Sau đó, à chọn sủng vật, việc ấy có chút điên cuồng... Tóm lại, ngươi nhanh một chút, có thể cướp được giống tốt, còn có, ngươi đang ở sân khảo thí thứ 3.” Lãnh Quân Bạch giúp Tu Diệp Vân báo danh xong, bắt đầu nhất nhất giải thích cho Tu Diệp Vân.

Tranh cướp? Không phải chứ, muốn mình không chút hình tượng chen chúc với đám tân sinh, chỉ vì tranh cướp cái... sủng vật gì đó?

“Diệp Vân, sủng vật rất trọng yếu, nó có thể bảo vệ ngươi, cùng ngươi luyện tập, nói chuyện phiếm, ăn uống vân vân...” Lãnh Quân Bạch nhìn Tu Diệp Vân vẻ mặt khinh thường, vội vàng giải thích tầm quan trọng của sủng vật, vừa nói vừa điểm ngón tay.

Hai điểm trước còn bình thường, nhưng hai điểm sau... Tu Diệp Vân nhìn bộ dạng Lãnh Quân Bạch, ‘hì hì’ bật cười, “Lãnh Quân Bạch, người thật sự là một nam Tinh Linh trưởng thành?” Tu Diệp Vân cười càng thêm vui vẻ, “Lại còn điểm ngón tay nói chuyện, thiên na, ta có phải nên gọi ngươi là Bạch đệ đệ hay không.”

Nói xong, không hề để ý Lãnh Quân Bạch vẻ mặt xấu hổ, lập tức đi vào trường thi. Nhưng mà, đi vào Tu Diệp Vân liền choáng váng, vì cái gì? Bởi vì tất cả tân sinh so với một kẻ cao một mét tám lăm như hắn đều kém hơn ba mươi, bốn mươi centimet, mẹ nó __, toàn là tiểu hài tử! Còn mình... Tu Diệp Vân cười khổ, không có biện pháp, vì tương lai của mình, dọa người cũng không có gì!

4. Chương 4: Thí Nghiệm Trường Phong Ba

“Học viên số 83, bạch sắc và hồng sắc, thích hợp ma pháp Phong hệ và Hỏa hệ!” Một nữ Tinh Linh vừa cất giọng người bên cạnh lại ghi ghi chép chép. Sau đó gọi thí sinh kế tiếp.

Tu Diệp Vân ngó ngó Thủy tinh cầu, bên trong đang hiện lên bạch sắc cùng hồng sắc.

Đứng xếp hàng lâu như vậy, Tu Diệp Vân cũng ít nhiều hiểu được một chút tri thức tương quan, ma pháp Vũ Phong đại lục chia làm tám loại, theo thứ tự là Phong hệ, Thủy hệ, Hỏa hệ, Thổ hệ, Mộc hệ, Hắc ám cùng Quang minh, còn có Hư vô. Mà sắc màu đại biểu cho chúng theo thứ tự là bạch sắc thuần khiết, lam sắc uyển ước, hồng sắc nhiệt tình, hạt sắc (nâu) trầm ổn, lục sắc tươi mát, sau đó, Hắc ám là hắc sắc, Quang minh là hoàng sắc. Mà hư vô, bởi vì nó cần nuốt hết thấy, cho nên là vô sắc.

Khi thí sinh đặt tay trên Thủy tinh cầu thì bên trong sẽ hiện ra màu sắc, đại biểu cho ma pháp người có. Đương nhiên, vì Hư vô là vô sắc, nên Thủy tinh cầu không dò được, chỉ có thể nhìn ra trong lúc học tập. Có điều, nghe nói ở Linh Vực luyện được Hư vô cả nhân loại lẫn Tinh Linh cộng lại, cũng không quá mười lăm người.

Trong trường chia làm lớp sơ bộ, lớp trung bộ, lớp cao cấp và lớp bí mật. Lớp sơ bộ học ma pháp sơ cấp, lớp trung bộ học ma pháp trung cấp, lớp cao cấp cũng tương tự, còn lớp bí mật, có thể vào đều là tinh anh, bọn hắn học ma pháp chung cực cùng cấm chú, đương nhiên, thuận tiện thử xem bản thân có thể luyện Hư vô hay không.

Trong quá trình học tập, mỗi cấp bậc ma pháp đều phải thông qua sát hạch, mới có thể học qua một loại khác, tỷ như trong sơ cấp ma pháp có hai phần ma pháp, như vậy sẽ hai lần sát hạch, các học viên bình thường trước học thử một lần ma pháp sau đó tiến hành sát hạch, đợi thông qua mới học phần hai, làm thêm một lần sát hạch, tự nhiên sẽ thăng lên lớp trung bộ, tiến hành học tập sâu hơn. Đương nhiên, nếu là thiên tài, có thể tự học thêm nhiều ma pháp, hoặc là nói, nhảy lớp.

“Học viên số 85, hồng sắc cùng lam sắc, thích hợp Hỏa hệ, Thủy hệ.”

Ài u lão huynh, Tu Diệp Vân nhìn người phía trước, chẳng lẽ người chưa từng nghe ‘thủy hỏa bất dung’ sao? Lại có thể thích hợp hai loại ma pháp này...

“Học viên số 86, cảm phiền đừng ngăn người.” Nữ Tinh Linh nhắc nhở Tu Diệp Vân đang ngăn người.

“Ách... Vâng” Tu Diệp Vân đi lên, mới chuẩn bị đặt tay lên Thủy tinh cầu, chỉ nghe thấy người đang ghi chép bên cạnh mở miệng.

“U, đây không phải Tiểu Mồi sao? Sao thế, không đi quán quýt lấy Trạch Vũ điện hạ, đến trường học ma pháp sao?” Người nọ vừa nói, còn dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn Tu Diệp Vân.” Bao tuổi rồi, đứng cùng một đám tiểu hài tử, cũng không biết xấu hổ!”

Tu Diệp Vân siết chặt nắm tay, xương ‘rắc rắc’ vang lên. Đã lâu không luyện thân thủ, không bằng... Nhưng mà, không đợi Tu Diệp Vân ra tay, người kia đã giương tay, chỉ thấy gã vung tay lên, từng phiến băng đao phóng tới Tu Diệp Vân.

Tu Diệp Vân nói thế nào cũng là kẻ lão luyện, tuy rằng không thể giống người này lấy ma pháp đối kháng, nhưng tốc độ tránh né của hắn vẫn cực nhanh, chỉ thấy hắn quay một cái, lộn nhào, di động giữa những lưỡi đao, tựa như khiêu vũ, mà băng đao, không thể thương tổn được hắn.

“Hừ!” Người nọ thấy Tu Diệp Vân bình yên vô sự, lại phát tay, thế nhưng băng đao lần này không lớn bằng lần trước, hơn nữa lại tinh mịn, Tu Diệp Vân xoay người chạy, băng đao liền trượt theo hắn. Đột nhiên, Tu Diệp Vân phát hiện ma pháp người này đại khái cấp bậc không cao, bởi băng đao của gã chỉ biết đi thẳng, cho nên Tu Diệp Vân lập tức chuyển hướng, quả nhiên, đao băng không theo kịp, thế nhưng, Tu Diệp Vân lại phát hiện một tiểu nam hài đứng phía mình chuyển hướng, hắn lại hoảng sợ nhìn đao băng trước mắt.

“Cẩn thận!” Tu Diệp Vân vội vàng lao qua ôm lấy tiểu nam hài, không thể vì bản thân mà gây họa cho người vô tội, “Ồ...” Chỉ kém một giây, toàn bộ đao băng đâm phập vào Tu Diệp Vân. Băng thủy tan ra chảy vào máu, khiến Tu Diệp Vân có cảm giác choáng váng.

“Ca ca, ca ca, ngươi không sao chứ.” Tiểu nam hài cảm kích nhìn Tu Diệp Vân, tuy nhiên nó phát hiện sau lưng hắn toàn là máu.” Ca ca... Ô...” Tiểu nam hài chưa từng thấy nhiều máu như vậy, trong lúc nhất thời khóc toáng lên.

Bọn nhỏ ở đây thấy thế, cũng bắt đầu hét chói tai, có đứa bối rối không biết làm sao.

“Xảy ra chuyện gì?” Lãnh Quân Bạch đang ở thí nghiệm trường số 4, vốn định lát đến tìm Tu Diệp Vân, nhưng nghe tiếng ồn ã bên thí nghiệm trường số 3, y liền lập tức chạy qua.

“Lão sư, ca ca, ca ca hắn... Ô...” Tiểu nam hài cũng không ngu ngốc, nó thấy Lãnh Quân Bạch tiến vào, lập tức cầu cứu.

Lãnh Quân Bạch nhìn người trước mắt lưng nhuốm đầy máu, ức chế không nổi phần nộ. Y vội vàng qua xem xét thương thế của Tu Diệp Vân, “Ai làm?” Lãnh Quân Bạch quay đầu lại, nhìn đám người chỗ này, ngoài hai lão sư, còn lại đều là hài tử tuổi nhỏ, mà trong hai lão sư, chỉ có tên phụ trách ghi chép biết Thủy hệ, thương thế của Tu Diệp Vân, rõ ràng là do ‘Băng vũ tên’.

“Ngươi!” Lãnh Quân Bạch chỉ vào tên cầm bản ghi chép, “Làm xong hôm nay có thể về nhà, trường của

chúng ta không cần loại lão sư như ngươi.” Lãnh Quân Bạch nói, thanh âm càng lúc càng lạnh.

“Này!” Tu Diệp Vân kéo tay áo Lãnh Quân Bạch, “Ngươi nên niềm nở chút, bằng không chẳng hợp với tướng mạo ngươi chút nào.” Sau đó, sau lưng kéo đến một trận đau buốt tận xương, hắn rốt cục chống đỡ không nổi, ngất đi. Trước khi lâm vào hắc ám Tu Diệp Vân đột nhiên nghĩ đến, sủng vật của mình... còn chưa tranh được.

“Diệp Vân!” Lãnh Quân Bạch khấn trương nhìn mặt Tu Diệp Vân trắng bệch, sau đó ôm lấy hắn. Đi tìm Tì Kha.

Tiểu nam hài nhìn nam Tinh Linh anh tuấn trước mắt ôm ca ca đã cứu mình, vội vàng chạy theo, nó nhất định phải cảm ơn ca ca.

==== ===== o(_)o phân cách tuyến o(_)o =====

“Diệp Vân, giúp ta xem tiểu thuyết nga!” Mai Ngạn cười hì hì nhìn chằm chằm Tu Diệp Vân.

“Tiểu Ngạn, không cần, tôi muốn đi ngủ...”

“Cậu dám, tôi đánh cậu!”

“Cậu... Ai u!” Một trận đau nhức từ vai truyền đến, “Đau chết!”

“Diệp Vân, ngươi đã tỉnh?” Một tay ấm áp phủ lên trán, “Thật tốt quá, rốt cục đã hạ sốt.”

Tu Diệp Vân mơ mơ màng màng căn bản không biết xảy ra chuyện gì, hắn mở mắt ra, thấy một vật thể đỏ lửa, sau đó dụi dụi mắt, mới phát hiện ‘vật thể’ kia là đầu Lãnh Quân Bạch, hắn nghĩ, trước đó vì bảo hộ một tiểu nam hài, bị tên hỗn đản không biết tên đả thương. “Là Quân Bạch a, ai... Lão tử đau chết.” Thì ra vừa rồi là mộng.

“Ca ca, đều là ta không tốt, hại ngươi bị thương.”

Tu Diệp Vân nhăn mày, nhìn tiểu nam hài khóc đến sưng đỏ hai mắt, bộ dạng đáng thương, may mắn, nó không chảy nước mũi, bằng không Tu Diệp Vân sẽ thấy ghê tởm chết, được rồi, không cần giấu diếm, Tu Diệp Vân có chút khiết phích.

“Không có việc gì, là tên khốn kia không tốt, nhóc về đi.”

“Ca ca, ngươi tên là gì? Ta gọi là Trầm Ngư Nhận, là một nhân loại.” Tiểu nam hài không rời đi, ngược lại còn tự giới thiệu.

“Ta gọi là Bé Nguyệt Hoa!” Tu Diệp Vân tính tiếp lời, nói xong mới phát hiện mình đang nói chuyện với tiểu hài tử, “Kia... Ta gọi là Tu Diệp Vân.”

(Trầm Ngư Lạc Nhạn – Bé Nguyệt Tu Hoa: Chim sa cá lặn – Hoa cười nguyệt thẹn, Diệp Vân theo quán tính nên đổi thơ luôn =]])

“A!” Tiểu nam hài đột nhiên mở to hai mắt nhìn chăm chăm Tu Diệp Vân, “Thực quen mắt... Người là... Người là tên tiện nhân ích kỷ quán quít lấy cha đó a.”

Nghe vậy, sắc mặt Tu Diệp Vân nháy mắt đen lại, hắn nhìn tiểu nam hài trước mắt, đây là ý gì? Mình còn là ân nhân cứu mạng nó, tiểu tử này lại có thể dùng ngôn ngữ đả kích mình, hừ, nếu mình không cứu nó, lời này nó có thể phát khỏi miệng sao?

“Có điều, có điều Nhạn Nhạn cảm thấy ca ca là người tốt.”

Vừa mới chuẩn bị mở miệng mắng Tu Diệp Vân đã bị một câu của tiểu hài tử dè lại cơn tức, ân ân, coi như là một đứa biết sai mà sửa. Nhưng, kêu ‘Nhạn Nhạn’, Tu Diệp Vân nghe xong cảm thấy một trận ác hàn.

“Ca ca nếu ích kỷ, sẽ không cứu Nhạn Nhạn, hơn nữa, thích một người không có sai, nếu ta thích một người, ta cũng sẽ quán quít lấy hắn.”

“Ai... Người tên nhóc mới mấy tuổi đầu, nghĩ vớ vẩn.” Tu Diệp Vân gõ đầu Trầm Ngư Nhạn, phát ra tiếng vang thanh thúy.”Cái kia, Trầm Ngư Nhạn tiểu bằng hữu, nhóc có thể không dùng ‘Nhạn Nhạn’ để xưng hô được không?”

“Vậy ca ca muốn gọi ta là gì?”

“Trầm Trầm, Ngư Ngư, Tiểu Ngư, dù sao cũng đừng kêu Nhạn Nhạn.” Thực giống Ngạn trong Mai Ngạn...

“Ca ca, người gọi ta là Tiểu Ngư được không, ta muốn làm tùy tùng của ca ca. Ta...”

“Được rồi được rồi.” Lãnh Quân Bạch lên tiếng ngăn cản, “Trầm Ngư Nhạn, có chuyện gì mai nói sau, Diệp Vân cần nghỉ ngơi.” Lãnh Quân Bạch vỗ vỗ đầu Trầm Ngư Nhạn.

“Ân.”

Thấy Trầm Ngư Nhạn ngừng nói chuyện, Lãnh Quân Bạch rất hài lòng chuyển qua Tu Diệp Vân, “Diệp Vân, người nghỉ ngơi cho tốt, mai ta tới đón người đến trường, biết đường đi lại.”

Đón?

“Quân Bạch, ta không phải đang trong trường sao?”

“Ách... Diệp Vân, vì hôm nay người không làm khảo sát, cho nên trường không an bài ký túc xá cho người, mà nhà ta, người cũng biết, nhà ta một đồng nam sống cùng nữ nhân, người tới đó, nhất định sẽ khiến người ta đồn đại.” Lãnh Quân Bạch dừng một chút, lại nói, “Cho nên, tạm thời để người ở đây, ở một đêm mà thôi.”

“Vậy, đây là nơi nào?” Tu Diệp Vân đột nhiên có dự cảm bất thường.

Lãnh Quân Bạch trầm mặc, mở miệng nói, “Kỹ... Kỹ quán.” Giống như nghĩ Tu Diệp Vân sẽ phát hỏa, Lãnh Quân Bạch quay đầu qua một bên, không dám nhìn Tu Diệp Vân, không phải sao? Ai nguyện ý ngụ ở cái nơi này a, hơn nữa cũng là nơi sẽ bị người bàn tán, có điều, còn hơn vào nhà mình, Lãnh Quân Bạch thật sự cảm thấy nơi cách trường gần nhất chính là kỹ quán này.

“Ha! Ha ha ha ha!” Tu Diệp Vân thấy bộ dạng xấu hổ của Lãnh Quân Bạch, không khỏi cười nói, “Quân Bạch, này xem như kim ốc tàng kiều của người sao?”

“Cái gì?”

“Ta có tính là đại mỹ nhân được người bao dưỡng lại không dám mang về nhà không?”

Hiểu ra Tu Diệp Vân đang giỡn với mình, Lãnh Quân Bạch lập tức làm ra bộ dạng hào phóng, “Diệp Vân nếu không để ý, người bao dưỡng ta cũng được.”

“Có điều, như vậy thì là ta thương người nha, nghe nói, người thường xuyên làm đòn bẩy sẽ thực căng đấy, sách sách...” Tu Diệp Vân chắc lưỡi, “Nhất định thực thích.” Nói xong, trên mặt bày ra biểu tình chờ mong nhìn Lãnh Quân Bạch.

“Ha ha, được rồi, Diệp Vân mau ngủ đi, mai là ngày đầu tiên, phải dưỡng đủ tinh thần.” Nói xong, liền mang Trầm Ngư Nhận ly khai.

Tu Diệp Vân nhìn bóng lưng Lãnh Quân Bạch, thấy thế nào cũng giống như đang lẩn trốn a! Tu Diệp Vân chậm rãi nhắm mắt lại, đại khái là vì quá mệt mỏi, chỉ chốc lát liền ngủ mất.

“Lạnh...” Hơn nửa đêm, Tu Diệp Vân cảm thấy một hơi lạnh chui vào chăn mình. Thậm chí còn cảm thấy một vật nặng áp trên người mình, còn có cảm giác nóng ẩm thỉnh thoảng thổi tới má cùng xương quai xanh của mình.

Đây... Đây là!? Tu Diệp Vân không phải kẻ ngu, lập tức hiểu chuyện gì xảy ra, trong bóng đêm không thấy rõ mặt người nọ, chẳng lẽ là Lãnh Quân Bạch? Tu Diệp Vân nghĩ vậy, lập tức xô người trên thân, nhưng ai biết người nọ lại vững như núi không hề nhúc nhích.

“Bảo bối, đừng nhúc nhích.”

Ai u, thanh âm này thật dễ nghe, Tu Diệp Vân có chút mê say. Nhưng thực hiển nhiên, người này không phải Lãnh Quân Bạch.

“Bảo bối, đừng phát ngốc, ta sẽ cho ngươi một đêm tuyệt vời.” Người nọ nói xong, tay bắt đầu mò lên người Tu Diệp Vân, đến thắt lưng thì gã cúi người, ngậm lấy thù du trước ngực Tu Diệp Vân.

“A...” Tu Diệp Vân cúi đầu rên một tiếng. Được rồi, Tu Diệp Vân từ trước đến nay đều cho rằng, nếu có kẻ cưỡng ép mình làm loại chuyện này, không nên gọi là cưỡng _ gian, mà hẳn là hưởng thụ, đây là một màn tính _ ái hoàn mỹ. Ngay lúc Tu Diệp Vân hết sức trầm tư, người kia đã nâng eo Tu Diệp Vân... Nhưng mà...

“Đợi một chút!” Tu Diệp Vân đột nhiên đưa tay ngăn cản nam nhân tiến vào. Mặc dù nói đến Linh Vực lâu ngày rồi còn chưa một lần giải quyết dục vọng, thế nhưng... cũng không có nghĩa là mình có thể để người áp đi! Hẳn Tu Diệp Vân vẫn luôn ở trước mặt trên, hiện giờ sao có thể vì khoái cảm nhất thời mà tổn hại hình tượng đây? Huống chi, hẳn ngoài biết người này không phải Lãnh Quân Bạch, và người này có mái tóc dài mềm mại, thì hoàn toàn không biết gì cả, điều này làm Tu Diệp Vân rất không thích.

“Làm sao vậy?”

“Ta không ở mặt dưới.”

“Nga?” Người nọ tựa hồ cười cười, “Đến lúc này, ngươi còn cùng ta thảo luận vấn đề này?”

“Nếu ngươi để ta ở mặt trên, ta sẽ hảo tâm một chút, không tố cáo ngươi cưỡng _ gian.” Tu Diệp Vân nói.

“Ngươi cho rằng... Ngươi có tư cách sao? Chẳng qua là tên kỹ nam mà thôi.” Nói tới đây, người nọ tựa hồ cũng nhin không được nữa, giọng điệu có chút không tốt.

“Không làm! Cút!” Kháo! Quấy rầy lão tử nghỉ ngơi cư nhiên còn kiêu ngạo như vậy! Lúc này Tu Diệp Vân hoàn toàn quên mất bản thân đang ở chỗ nào, cũng đã quên mình ở một căn phòng thế này sẽ bị người khác nghĩ thành cái gì.

“Ai... Không muốn đi tìm người khác, lấy tay giải quyết đi.” Người nọ thở dài nói.

Này... Còn có thể chấp nhận. Tu Diệp Vân nghĩ nghĩ, sau đó đặt tay lên dục vọng trướng căng của người nọ. Không biết qua bao lâu, Tu Diệp Vân bắt đầu yếu ớt nói, “Lực nhấn nạy của ngươi... Thật đúng là cố chấp a!” Tu Diệp Vân tăng nhanh độ mạnh yếu trên tay.

“Ân... Là ngươi kỹ thuật không tốt.” Người nọ hừ nhẹ một tiếng nói.

Ách... Nghe lời nam nhân nói, Tu Diệp Vân đột nhiên ghé miệng trên cổ nam nhân, sau đó lè lưỡi nhẹ nhàng liếm láp cổ nam nhân, tiếp theo chậm rãi di động đến xương quai xanh, thuận tiện cắn cắn, tay cũng không nhàn rỗi, vòng qua eo nam nhân, sau đó ngón tay chậm rãi chuyển qua cuối đoạn xương sống —— nhẹ nhàng nhấn một cái.”Thời gian... Cũng không xê dịch nhiều đi...” Tu Diệp Vân ở bên tai nam nhân nói.

“A ——!” Quả nhiên, nam nhân gầm nhẹ, toàn bộ bắn vào tay Tu Diệp Vân.

Vừa rồi... Nam nhân rên hình như nói gì đó... Từ? Tuyệt? Còn gì? “Này... Không phải bị tình nhân đá khỏi cửa chứ...”

“Chúng ta chưa từng bắt đầu...” Nam nhân nói, sau đó gã đột nhiên giơ tay lên, chỉ thấy trong lòng bàn tay gã chậm rãi phát ra bạch quang, lại càng lúc càng sáng.

Tu Diệp Vân thấy một đôi mắt hoàng sắc, sau đó bắt gặp tia đau đớn trong đôi mắt, tiếp theo, liền mất đi ý thức. Kháo! Làm lão tử bất tỉnh! Lão tử còn chưa rửa tay a! Người muốn để lão tử mang theo thứ quý này ngủ một đêm sao!

==== ===== o(_)o phân cách tuyến o(_)o =====

Ngày hôm sau, Tu Diệp Vân eo mỗi tay muốn rút gân.

“Diệp Vân, ta tới đón người.” Lãnh Quân Bạch sang sáng tươi cười phá cửa mà vào.

“Ách... Thứ trên tay người kia, là cái gì?” Tu Diệp Vân nhìn tay Lãnh Quân Bạch cầm một thứ, phải nói là một quả trứng chim... có mắt có mũi có lông mi có miệng còn thêm một đôi cánh ngắn ngủn???

“Ách... Diệp Vân, người nghe ta nói, này là...” Lãnh Quân Bạch lấy lại bình tĩnh, “Là như vậy, hôm nay ta đến trường, phát hiện sủng vật đều bị cướp sạch, ách... Đây là con còn lại, ha ha, lớn lên có chút giống trứng chim!” Lãnh Quân Bạch nhìn sắc mặt Tu Diệp Vân không chút thay đổi, đột nhiên có cảm giác như núi lửa sắp bùng nổ.

“Người đừng giả đáng thương, ta chỉ là có chút thương tâm mà thôi.” Nói xong, hất chỉ vào ‘trứng chim’ kia nói, “Nó gọi là gì?”

“Chủ nhân, ta gọi là Dẫn Dẫn!” Tu Diệp Vân vừa hỏi xong, ‘trứng chim’ liền lập tức nhảy khỏi tay Lãnh Quân Bạch, sau đó bay về phía Tu Diệp Vân, phía sau cứ nhiên còn có một đoạn đuôi cong cong nhỏ nhỏ, “Chủ nhân, ta gọi là Dẫn Dẫn.” Dẫn Dẫn thoát nhìn tựa hồ rất vui vẻ, đôi cánh nhỏ bé không ngừng quơ, vẫn không quên lặp lại tên mình một lần.

“Ách...” Tu Diệp Vân nhìn Dẫn Dẫn, “Lông mao của người có thể dài ra không?” Dẫn Dẫn này cũng quá bóng loáng, quả thực giống cái đèn điện a! Lúc bay tới bay lui còn cảm thấy sáng hơn.

“Chủ nhân, Đản Đản cũng vì sáng quá, cho nên người ta không muốn ta, nói có ta ở bên hành động trong đêm sẽ bại lộ hành tung, chủ nhân, không ai muốn Đản Đản hết!” Nói xong, Đản Đản bắt đầu khóc, nước mắt một giọt một giọt chảy xuống, không có ý tạm dừng.

“Người... Người đừng khóc, ta sẽ nhận người! Về làm cho người bộ y phục mặc, sẽ không sáng như vậy nữa.” Nhìn thấy Đản Đản khóc, Tu Diệp Vân tâm phiền ý loạn, mình cũng mệt chết đi được, ‘trứng chim’ này cứ nhiên còn dùng nước mắt làm nũng!

“Chủ nhân, Đản Đản yêu ngài!” Nói xong, nó bay đến trước mặt Tu Diệp Vân, đem miệng đụng vào Tu Diệp Vân, có điều, một giây trước khi chạm đến, nó đã bị người kéo đuôi lui về sau. “Người làm gì!” Đản Đản bắt mất liếc Lãnh Quân Bạch, thuận tiện thoát khỏi tay Lãnh Quân Bạch.

“Đi qua một bên!” Lãnh Quân Bạch ném Đản Đản ra giữa không trung, còn làm Định thân thuật, nhốt Đản Đản đáng thương trong đó.

“Quân Bạch, đừng làm vậy với nó.” Tu Diệp Vân chống đầu nói xong, khoát tay với Lãnh Quân Bạch.

“Diệp Vân, trên tay ngươi là cái gì vậy?” Lãnh Quân Bạch thấy bàn tay Tu Diệp Vân tựa hồ có gì đó trắng trắng.

Tu Diệp Vân nghi hoặc nhìn Lãnh Quân Bạch, sau đó nhìn bàn tay mình, “Thể dịch.”

“Ha?” Lãnh Quân Bạch ngẩn người, “Diệp Vân, ngươi không phải là...” tiết ra chữ...

“Cái tên kia, dám xuất trên tay ta rồi bỏ đi.”

Nghe xong lời Tu Diệp Vân, Lãnh Quân Bạch đột nhiên cảm thấy giống như có gì đó đâm vào tim y, cảm nhận thực sâu sắc, chẳng lẽ, Tu Diệp Vân bị...”Diệp Vân, mau tắm rửa đi, ta giúp ngươi rửa sạch.”

“Rửa sạch?” Tu Diệp Vân buồn bực liếc Lãnh Quân Bạch, “Ta đúng là cần tắm rửa, có điều... Đêm qua không có gì phát sinh hết.”

“Thật tốt quá!” Lãnh Quân Bạch đột nhiên tiến tới ôm lấy Tu Diệp Vân, giống như trung khuyến, “Người không nên làm ta sợ a! Ta còn tưởng rằng...”

“Ta... Không mặc y phục...” Bị Lãnh Quân Bạch nhiệt tình làm hoảng sợ, Tu Diệp Vân sửng sốt hồi lâu mới nói ra một câu.

Ách... Lãnh Quân Bạch xấu hổ buông Tu Diệp Vân ra, sau đó nuốt một ngụm nước bọt, Tu Diệp Vân mặc dù có điểm gầy, có điều thứ nên có cũng không thiếu, rất hoàn mỹ!

“Quân Bạch, người sẽ không muốn cùng ta...” Tu Diệp Vân khiêu khích nháy mắt mấy cái.

“Làm sao có thể! Trước khi ta chưa được người bao dưỡng, tuyệt đối sẽ không tham vọng quá đáng.” Lãnh Quân Bạch làm bộ tiểu tức phụ, nhìn Tu Diệp Vân. “Àn, ta kiếm tiền, nhất định chuộc người khỏi kỹ quán.” Nói xong, còn lau ‘nước mắt’.

Lúc sau, hai người nhìn nhau cười, Tu Diệp Vân để Lãnh Quân Bạch chờ trong phòng, sau đó đi vào phòng tắm.

5. Chương 5: Tu Trạch Vũ

Tắm rửa xong, Tu Diệp Vân quấn khăn tắm đi ra, lại phát hiện Lãnh Quân Bạch đang nhìn mình không chuyển mắt, “Quân Bạch, người sẽ không phải là yêu ta đi.”

“Người ta yêu người thật mà, người đến giờ mới phát hiện sao?”

“Ha ha...” Tu Diệp Vân không khỏi cười nói, “Có một bằng hữu có thể nói giỡn không kiêng nể với mình như vậy... Thật tốt a...” Tu Diệp Vân vừa nói vừa cầm y phục mặc vào.

“Vậy sao?” Lãnh Quân Bạch cũng toét miệng ra, “Được rồi, nếu người không đi sẽ bị muộn đó.” Nói xong, Lãnh Quân Bạch sửa sang lại dung mạo, sau đó giải phóng cho Đản Đản.

“Chủ nhân ——!” Đản Đản vừa được tự do liền lập tức nhào vào lòng Tu Diệp Vân, “Chủ nhân chủ nhân!”

“Không được nháo, chúng ta bây giờ phải đến trường, người phải ngoan ngoãn nghe lời.” Tu Diệp Vân ôm Đản Đản nói.

“Àn!” Đản Đản ứng thanh, sau đó chậm rãi thu nhỏ lại, cái đuôi cũng trở nên dài nhỏ, nó cắn cái đuôi, sau đó biến thành một thứ giống vòng cổ, lóe quang, thoạt nhìn còn rất phiêu lộng, “Chủ nhân, mang ta trên cổ đi.”

“Thật thông minh!” Tu Diệp Vân ‘đeo’ Đản Đản, sau đó chuyển qua Lãnh Quân Bạch, “Chúng ta đi thôi.”

Đi theo Lãnh Quân Bạch ra cửa phòng, Tu Diệp Vân mới phát hiện kỹ quán này phi thường to lớn, “Nơi này thoạt nhìn không tệ lắm.”

“Đương nhiên, Mị Dạ chính là kỹ quán lớn nhất Linh Vực, có điều... thông thường kẻ có thể tiêu phí nổi cũng chỉ có tầng lớp quý tộc.” Lãnh Quân Bạch giải thích nói.

“Cho nên... Đêm qua nhất định là kẻ quý tộc.” Tu Diệp Vân thì thào tự nói.

“Người nói cái gì?” Lãnh Quân Bạch không nghe rõ.

“A...” Tu Diệp Vân lấy lại tinh thần, “Ta nói, chờ ta cường đại rồi, sẽ bao hết nơi này.”

“Người a...” Lãnh Quân Bạch bắt đầu dĩ cười cười, “Đi nhanh đi.”

==== ===== o(_)o phân cách tuyến o(_)o =====

Dưới sự dẫn dắt của Lãnh Quân Bạch, Tu Diệp Vân lại một lần nữa đi vào trường học ma pháp, cố ý không nhìn tới năm chữ ‘Tu Trạch Vũ hoàng gia’, bởi trong lòng hắn mãnh liệt khinh bỉ.

“Diệp Vân, người ở đây đợi ta, ta đi hỏi một chút Trạch Vũ điện hạ coi người không tham gia kiểm tra có thể được ở lại trong trường không.” Nói xong, Lãnh Quân Bạch đi vào một tòa kiến trúc.

“Các người xem, đây không phải Tiểu Môi sao?”

“Phải rồi phải rồi, hắn sao lại đi học?”

“Ha ha, không đi quán lấy Trạch Vũ điện hạ sao?”

“Này... Tiểu Môi, tại sao không nói chuyện a!”

Một đám sâu! Tu Diệp Vân cho những lời bọn chúng nói vào tai, ở trong lòng tặng bọn chúng một sự so sánh hoàn mỹ.

“Tiểu Môi, chúng ta gọi người không nghe thấy sao?”

Tu Diệp Vân quay đầu lại, cười lạnh với chúng, nhưng vẫn không nói câu nào. Xem bộ dáng của bọn họ, hẳn là lớp cao cấp, có điều... sao ta phải để ý tới các người? Ta có tên, là Tu Diệp Vân! Các người gọi ta Tiểu Môi, ta sao phải để ý các người! Thật buồn cười.

“Ai nha, lâu không gặp, tính tình Tiểu Môi xấu hơn rồi!”

Tu Diệp Vân vẫn chỉ cười, cười cực kỳ đáng yêu, những kẻ đang cười nhạo đột nhiên thay đổi sắc mặt, Tu Diệp Vân trong lòng khinh thường, thế nào, chẳng qua mới cười một cái, đã bị mê hoặc? Thừa dịp mấy tên đang ngẩn người, Tu Diệp Vân đột nhiên phi tới, sau đó nhảy lên, quét ngang một cái, tất cả đều bị Tu Diệp Vân đá lệch mặt.

“Người! Người dám đánh chúng ta!” Mấy tên bị đá ôm mặt, lớn tiếng rống Tu Diệp Vân, còn kèm theo tiếng rên rỉ đau đớn.

Mà Tu Diệp Vân thì vẫn không chút để ý tới, xoay người qua chỗ khác, không muốn thấy đám người khiến mình chán ghét.

“Tập trung ở đây làm cái gì!”

“A! Trạch Vũ điện hạ.”

“Trạch Vũ điện hạ, Tiểu Mồi hấn đánh người, đầu ta còn xuất huyết!”

Cái gì? Trạch Vũ điện hạ? Tu Diệp Vân bấu môi, nhanh như vậy đã gặp ‘cha mình’ sao? Có điều, thanh âm vừa rồi, thật đúng là không phải khó nghe bình thường, giống như vịt kêu! Tiếng khó nghe như vậy, người hấn cũng chẳng hơn chút nào! Nghĩ vậy, Tu Diệp Vân xoay người, “A ——!” Tu Diệp Vân thét chói tai lui lại mấy bước.

“Làm sao vậy?”

Tu Diệp Vân vỗ vỗ trấn an trái tim ‘hoảng sợ’ của mình, vừa rồi vừa quay đầu, liền nhìn thấy gương mặt sừng phủ sát gần mình. A... Thì ra đây là Tu Trạch Vũ a! Ân... Trông không tồi, trừ mắt có chút nhỏ, mũi có điểm tẹt, miệng có chút lớn, mặt có chút phì, ngoài ra... Thoạt nhìn cũng coi như trắng kiết. Thật sự!

“Cha.” Tu Diệp Vân xem như cung kính kêu một tiếng, có điều trong lòng cực kỳ khinh thường, hấn cảm thấy nhi tử tiểu thụ thực bất trị, thế nào lại đi thích kẻ xấu như vậy, mắt thực như mù, hay là, nhi tử tiểu thụ là thua dưới ‘giường kỹ’ của Tu Trạch Vũ?

“Người... Người gọi ta cái gì?” Người đó kinh ngạc nhìn Tu Diệp Vân.

“Cha.” Tu Diệp Vân nhú mày, không phải chỉ kêu một tiếng ‘Cha’ sao? Cần phải kinh ngạc vậy sao?

“Trời ạ, hấn lại đi kêu Tập Nhĩ lão sư làm cha!”

“Tiểu Mồi không phải là bị tra tấn đến điên rồi đi!”

“Cũng có thể, bằng không hấn sao dám đánh chúng ta?”

Cái gì? Nghe thanh âm thồn thức bên kia, Tu Diệp Vân mày càng cau chặt, chẳng lẽ người này không phải Tu Trạch Vũ?

“Người... Không phải Tu Trạch Vũ?”

Người nọ nghe câu hỏi của Tu Diệp Vân, dùng ánh mắt lộ vẻ phi thường kỳ quái nhìn Tu Diệp Vân, tiếp theo, người nọ tránh qua.

Tu Diệp Vân giờ mới phát hiện, thì ra phía sau người nam nhân này còn một người, một nhân vật thoát nhìn quả thực như lóe kim quang, cũng chính là ‘sinh vật ánh sáng’ trong manga mỗi lần Mai Ngạn cho mình xem! Thiên! Tu Diệp Vân kinh ngạc, người này cũng là loại thượng hạng a, cái mũi thẳng giống như trời cao tỉ mỉ điêu khắc, đôi mắt hoàng sắc thâm thúy, đôi môi mỏng đỏ tươi, nhưng phối cùng một chỗ lại rất hoàn mỹ! Còn có mái tóc đen tuyền khiêu vũ trong gió, nga! Lão thiên gia! Thượng hạng lại thấy thượng hạng!

Nhưng mà... Vì sao nam nhân kia lại tránh người để mình thấy ‘thứ thượng hạng’ này? Chẳng lẽ... Hẳn là...”Người là...” Tu Trạch Vũ... OH MY GOD!

“Người ở đây làm gì!”

Thanh âm trầm thấp tuy rằng rất êm tai, tuy nhiên nó cũng cho thấy lúc này chủ nhân không kiên nhẫn. Tu Diệp Vân nhú mày, lão tử không chê người người còn ngại lão tử phiền sao? Ách... Chờ một chút... Thanh âm của Tu Trạch Vũ sao quen tai vậy? Từng nghe ở đâu rồi? Hơn nữa đôi mắt hoàng sắc này... A! Đúng rồi! “Cha...” Tu Diệp Vân đột nhiên mở miệng.

“Ai cho phép người gọi ta là cha?”

“Vậy... Tu Trạch Vũ.” Tu Diệp Vân thay đổi xưng hô, người không cho phép? Ta còn khinh thường đi! Nhìn Tu Trạch Vũ chỉ nhú nhú mày, cũng không thấy gã có động tác gì, Tu Diệp Vân tiếp tục nói, “Thỉnh nói hai chữ ‘bảo bối’, hơn nữa có chút cảm tình, đa tạ hợp tác.”

“Người muốn làm gì?” Tu Trạch Vũ nói, ánh mắt nhìn chằm chằm phía trước, căn bản không nhìn Tu Diệp Vân.

“Chỉ cần người nói hai chữ này, ta sau này sẽ không tiếp tục quấy rối người, thế nào?” Gia hỏa chết tiệt không coi ai ra gì!

“Bảo bối.”

“Quả nhiên là người!” Tu Diệp Vân lập tức lạnh mặt, thì ra kẻ đêm qua ở cùng mình chính là Tu Trạch Vũ, “Tu Trạch Vũ, người đêm qua đi Mị Dạ, đúng không? Người tới phòng ta, người cùng ta làm cái gì bản thân hẳn là rõ ràng đi!” Tu Diệp Vân cười, “Quả thực là không bằng cảm thú.” Được rồi, Tu Diệp Vân thừa nhận bản thân có chút khoa trương, có điều, Tu Trạch Vũ đích xác phải mắng!

“Người!” Tu Trạch Vũ ban đầu nghe Tu Diệp Vân nói vậy cảm thấy thực kinh ngạc, nhưng vừa nghe mình

bị chửi, không khỏi sôi gan. Gã nhìn Tu Diệp Vân... từ trên xuống dưới, đột nhiên cảm thấy nhĩ tử mình chưa bao giờ thừa nhận tựa hồ có gì biến hóa, ánh mắt nhìn mình không còn chứa mê luyện, biểu tình yếu đuối... cũng không thấy! Nghĩ vậy, Tu Trạch Vũ đột nhiên cảm thấy lửa giận càng thăng, gã biến sắc, thúc động năng lượng trong cơ thể, sau đó một quang cầu bay khỏi tay.

Không thể nào! Tu Diệp Vân trong lòng kêu to, Tu Trạch Vũ kia phát hỏa cái gì a! Muốn tránh thoát, nhưng không kịp, bởi phía sau Tu Diệp Vân không có đường, Tu Diệp Vân không khỏi ai thán bản thân thật đáng buồn, tới trường hai lần, mà, hai lần đều bị đánh.

“Cẩn thận!”

Đột nhiên, Tu Diệp Vân thấy hoa mắt, một người chắn phía trước mình, sau đó Tu Diệp Vân cảm thấy một chấn động mạnh đánh văng mình cùng người chắn phía trước đập vào tường. Tu Diệp Vân đứng lên, cảm thấy lưng đau vô cùng, nhưng cũng không bị thương tích gì. Mà người trước mặt...”Quân Bạch!”

“Diệp... Diệp Vân...”

“Người làm sao vậy...” Tu Diệp Vân lập tức ôm lấy Lãnh Quân Bạch, sao Lãnh Quân Bạch thoát nhìn lại suy yếu như vậy? Hẳn đầu gối cũng là Phó hiệu trưởng a, chẳng lẽ Tu Trạch Vũ năng lực thật sự quá cường đại, Lãnh Quân Bạch cũng vô pháp chế trụ, vậy thì... “Người biết rõ nguy hiểm còn...!”

“Ta... Người không phải đã nói sẽ dưỡng ta sao? Người xảy ra chuyện, ta lại phải... tổn công chiêu cố người... Vậy không phải biến thành ta... Ta nuôi dưỡng người sao?” Lãnh Quân Bạch nói xong, kéo khoe miệng ra một cái mỉm cười.

Thấy Lãnh Quân Bạch tươi cười, Tu Diệp Vân lại vô cùng tức giận, đúng vậy, Tu Trạch Vũ lại dám thương tổn bằng hữu hắn, “Người bây giờ còn tâm tình nói giỡn sao! Cho ta biết, thương thế của người thế nào rồi!”

Lãnh Quân Bạch chỉ chỉ bụng mình.

Tu Diệp Vân vén y phục của Lãnh Quân Bạch lên, hút một hơi lạnh, bụng Lãnh Quân Bạch đã sớm huyết nhục mơ hồ, Tu Diệp Vân toàn thân đều có chút run rẩy, “Quân Bạch, người đợi ta một phút, một phút sau, ta mang người đi tìm Tì Kha.”

“Ân... Người... Nhanh một chút...”

Tu Diệp Vân đứng lên, từng bước đi tới trước mặt Tu Trạch Vũ, Táp Nhĩ lão sư chắn trước Tu Trạch Vũ, Tu Diệp Vân một quyền đánh văng sang một bên.”Tu Trạch Vũ.”

“Thế nào...”

‘Ba!’

Tu Diệp Vân vung một cái tát, chung quanh lập tức vang lên tiếng kinh hô.”Một tát này, là thay Lãnh Quân Bạch, hấn là hảo hữu của ta, ai dám thương tổn hảo hữu của ta, ta tuyệt đối không tha cho kẻ đó.”

‘Ba!’

Lại thêm một cái tát.”Lần này, là tự thay mình đánh, đánh người bao năm coi thường ta, đánh người coi thường ta còn đi làm dã thú động tình đến trêu chọc ta. Từ hôm nay trở đi, người trong lòng ta chỉ là một kẻ gọi là Tu Trạch Vũ mà thôi, làm cha, ta khinh thường, còn thán phục, hừ! Ta cho người biết, ta tuyệt đối sẽ không thích người trước khi người yêu ta.” Ngụ ý, người tuyệt đối sẽ không yêu ta, nên không có khả năng ta tiếp tục yêu người.

Nói xong những gì cần nói, Tu Diệp Vân xoay người tính đi, sau đó, hấn đột nhiên dừng lại, tựa hồ quên cái gì, “Đúng rồi, ta hiện tại gọi là Tu Diệp Vân! Người tốt nhất chuyển cáo toàn trường thậm chí là nhân loại cùng Tinh Linh cả Vũ Phong đại lục, đừng để ta nghe thấy hai chữ ‘Tiểu Mối’, bằng không...” Tu Diệp Vân cuồng tiếu, “Chưa từng thử qua cảm giác máu chảy thành sông, nếu xảy ra chuyện ấy, ta cũng không để ý.” Nói xong, Tu Diệp Vân cảm giác Đản Đản ở cổ mình giật giật, sau đó nhỏ giọng nói “Chủ nhân ngài thực soái!”

Vẫn luôn duy trì tươi cười, Tu Diệp Vân đi đến bên Lãnh Quân Bạch, sau đó ngồi xuống bệ Lãnh Quân Bạch, “Chúng ta đi.”

“Người... Người thả ta xuống.” Lãnh Quân Bạch ý thức được bản thân bị Tu Diệp Vân ôm như vậy, vội vàng không để ý đau đớn mà giãy dụa.

“Quân Bạch, người cần quen đi, sau này ta bao dưỡng người, không phải sẽ đều ôm như vậy sao?”

“Đáng ghét! Nơi này có đệ tử của ta mà...” Lãnh Quân Bạch ‘thẹn thùng’ nháy mắt mấy cái.

“Nói cho ta biết, Ti Kha ở đâu?”

“Bên trái... Bên phải... A... Tiếp tục đi thẳng...”

Hai người vừa trêu đùa vừa biến mất khỏi tầm mắt của mọi người. Tất cả không dám ngẩng đầu nhìn Tu Trạch Vũ, sợ Tu Trạch Vũ vì tức giận mà trừng phạt lung tung.

“Tập Nhĩ.”

“Dạ” Tập Nhĩ có chút run rẩy, mình sẽ không thảm như vậy đi!

“Trở về.” Nói xong, cũng không cho Tạt Nhĩ cơ hội trả lời, Tu Trạch Vũ đã đi trước.

Gã không phải không trả đòn, mà là, khi bị cái kia... Tu Diệp Vân đánh lần đầu thực cũng có chút choáng váng, chuyện này... chuyện này sao có thể phát sinh giữa mình cùng Tu Diệp Vân! Trước đây, Tu Diệp Vân nào dám to gan như vậy? Mỗi lần thấy mình đều là bộ dạng vâng vâng dạ dạ, muốn thấy mình lại không dám tiến lên.

Thế nhưng vừa rồi, hắn lại nhìn thẳng vào mình, trong ánh mắt rõ ràng có phần nộ.

Tu Diệp Vân, người thực ‘thú vị’ a! Tựa hồ... không hề giống trước kia! Hừ, chúng ta thử xem!

==== o(_)o phân cách tuyến o(_)o =====

“Ti Kha, hắn không có sao chứ.” Tu Diệp Vân lo lắng nhìn Lãnh Quân Bạch sắc mặt tái nhợt. Lúc này Lãnh Quân Bạch đã ngất đi, nằm trên giường không nhúc nhích, nếu không tin tưởng vào y thuật của Ti Kha, Tu Diệp Vân quả thực nghĩ Lãnh Quân Bạch đã chết.

“Ân, nếu Linh Vực không có ta, sẽ có chuyện.” Ti Kha vừa dùng thảo dược cùng ma pháp xử lý miệng vết thương của Lãnh Quân Bạch vừa nói, “Người biết không? Trạch Vũ điện hạ đã tu qua Hư vô, bởi vậy chỉ cần trong ma pháp của hắn thêm một chút Hư vô, ma pháp kia sẽ cường đại hơn bình thường gấp mười lần.” Lam quang trôi nổi trên tay Ti Kha, chỉ thấy thảo dược dạng lỏng từng chút từng chút rót vào miệng vết thương của Lãnh Quân Bạch, “Ai... Không biết Lãnh Quân Bạch nào hỏng chỗ nào, lại đi chạy tới dùng thân thể nhận ma pháp như vậy, còn không phản kích, thật là, cho dù là Phó hiệu trưởng cũng không có nghĩa là sẽ không bị thương nha!”

“Ách...” Tu Diệp Vân ngập ngừng ấp úng nói, “Hắn là vì cứu ta!” Nói xong, Tu Diệp Vân lấy tay sờ sờ cái mũi, “Ta không biết làm sao lại gặp Tu Trạch Vũ, hắn tựưng phát hỏa, còn chưa tới một phút a, người này thực quá dễ tức giận a.” Làm hại Quân Bạch bị thương nằm ở đây, trong lòng Tu Diệp Vân chán ghét đối với Tu Trạch Vũ càng thêm mãnh liệt.

“Đã nói đừng đi trêu chọc hắn!” Ti Kha lạnh mặt nói, “Người lại nói gì hắn phải không?”

“Hừ!” Tu Diệp Vân liên hừ một tiếng, “Hôm qua ta bị thương, Quân Bạch đưa ta đến kỹ quán nghỉ ngơi, kết quả không ngờ Tu Trạch Vũ lại lén vào phòng ta, ta chẳng qua là ‘trách mắng’ hắn trước mặt mọi người một chút mà thôi.”

“Trách mắng?” Ti Kha dừng động tác trên tay, lúc này miệng vết thương của Lãnh Quân Bạch đã không còn rướm máu, nhưng vẫn chưa khép lại hết, “Phải biết rằng, bình thường mọi người thấy Tu Trạch Vũ ngay cả lớn tiếng còn chưa dám, có thể trách mắng Tu Trạch Vũ chỉ có Tinh Linh vương cùng Quốc vương bệ hạ, a! Đương nhiên còn có Minh Tuyết điện hạ.” Ti Kha dừng một chút, còn nói thêm, “Có điều Tu Trạch Vũ ở trước mặt hai vị bệ hạ từ trước đến nay thể hiện thực ưu tú, mà Minh Tuyết điện hạ, không nói gạt người, hắn là người thập phần ôn nhu, chưa từng thấy hắn mắng ai.”

“Nói cách khác?” Tu Diệp Vân nhìn Ti Kha, biểu tình trên mặt có chút buồn bực.

“Nói cách khác, người đại khái là kẻ đầu tiên dám nói chuyện như thế với Trạch Vũ điện hạ!” Ti Kha liếc qua một cái.

Không xong! Tu Diệp Vân cười khổ, trong lòng đồng thời hò hét, bản thân đã quá xúc động, bộc lộ tài năng! Hắn sao có thể quên nhi tử tiểu thụ trước kia là hạng người gì? Dù có thay đổi, cũng không nhanh như vậy a! Giờ thì tốt rồi, mình phỏng chừng đã khiến vài ‘kẻ có tâm’ hứng thú.

Ai... Làm người đã khó khăn, làm kẻ sống lâu trăm tuổi lại càng khó!

Đối với Tu Diệp Vân, trả thù là cần thiết, nhưng, bộc lộ cũng nhất định phải sau khi mình nhuần nhuyễn kỹ càng tài nghệ a!

Lần này... Thật sự là rất không cẩn thận...

6. Chương 6: Lần Đầu Tiếp Xúc Ma Pháp

“Ồ...” Lãnh Quân Bạch nằm trên giường rên một tiếng, ngón tay giật giật, lại không thấy tỉnh.

Tu Diệp Vân nhìn Lãnh Quân Bạch, đột nhiên quay qua Ti Kha, “Ti Kha, không bằng ta đem Quân Bạch về nhà hắn trước, ở đây cũng không tiện lắm.”

“Tu Diệp Vân, ý người chê phòng ta không tốt sao?”

“Ách...” Tu Diệp Vân ngẩn người, “Đương nhiên không phải, ta chỉ cảm thấy Quân Bạch dù sao cũng vì ta mới bị thương, đến nhà hắn ta có thể chiếu cố hắn, coi như bồi thường thôi!”

“Ở chỗ ta... Người không thể chiếu cố hắn?” Ánh mắt xinh đẹp của Ti Kha nheo lại, “Chẳng lẽ, hai người các người có bí mật gì đen tối?”

Đương nhiên! Hắn là đối tượng ta chuẩn bị bao dưỡng mà! Có điều, mấy câu bình thường dùng nói giỡn với Lãnh Quân Bạch đánh chết Tu Diệp Vân cũng không dám nói với Ti Kha. Chuẩn xác mà nói, Tu Diệp Vân là cảm thấy Ti Kha thuộc dạng người không thú vị, dù mình có nói, nàng chắc gì đã có phản ứng, nếu có đi nữa, nhất định cũng là tặng mình ánh mắt xem thường.”Ở đây... Ở chỗ người đã có người rồi, ta không phải là người thừa sao? Vậy còn chiếu cố cái gì?”

“Ai...” Ti Kha thở dài một hơi, “Ta nói Tu Diệp Vân, nếu người có thể tới nhà Lãnh Quân Bạch mà chiếu cố hắn, vậy tối qua Lãnh Quân Bạch vì sao không cho người tới nghỉ ở nhà hắn?” Nói xong, Ti Kha dùng

một ánh mắt ‘ngươi rất ngu ngốc’ nhìn Tu Diệp Vân.

Đúng rồi! Mình sao lại quên chứ? Để tránh những hiểu lầm không cần thiết, Lãnh Quân Bạch mới không để mình tới nhà hắn, bởi vì nhà hắn toàn là nam sủng cùng nữ hầu nha! Nghĩ đến đây, lòng hiếu kỳ của Tu Diệp Vân lại không khỏi dấy lên, “Chẳng lẽ Quân Bạch không có người mình thích? Đến Tu Trạch Vũ còn thích Minh Tuyết lâu như vậy, chẳng lẽ Lãnh Quân Bạch không có sao?”

“Àn... Theo ta được biết, không có!” Ti Kha bĩu môi, “Dường như chưa nghe Lãnh Quân Bạch thích từng ai a! Cái đám thị sủng của hắn, thường bám bên cạnh hắn cũng không ai vượt quá một tháng, nếu Lãnh Quân Bạch không còn muốn, mà bọn hắn còn dám quấy lấy Lãnh Quân Bạch, sẽ thực phẩm, cho nên, trước kia người thích Trạch Vũ diện hạ may mắn duy nhất chính là, hắn chỉ thương người mà không ném người.” Ti Kha nói.

“Ti Kha, ta cảm thấy... Tu Trạch Vũ rất tàn nhẫn.” Tu Diệp Vân buồn bực nhìn Ti Kha, loại gia hỏa cho người ta hy vọng rồi phũ phàng đập tắt ấy sao có thể hơn Lãnh Quân Bạch?

“A! Đúng rồi!” Ti Kha như đột nhiên nhớ ra cái gì đó, “Có một người ở bên cạnh hắn đã lâu rồi.”

“Nga?” Tu Diệp Vân lại hứng thú, “Nói không chừng người này chính là mệnh trung chủ định của Quân Bạch nga!”

“Không phải, bởi người nọ là thị vệ của Lãnh Quân Bạch, nhưng kiêm chức nam sủng.”

Ách... Hóa ra là nam sủng còn kiêm chức... Thế nhưng, có thể ở bên cạnh Lãnh Quân Bạch lâu như vậy, hẳn cũng có chút đặc thù a?

Lần này Lãnh Quân Bạch bị thương khá nặng, không phải y không mạnh, mà là đối thủ quá mạnh, bất quá, dưới sự chăm sóc tỹ mĩ của Ti Kha cùng Tu Diệp Vân, chàng vạng hôm sau Lãnh Quân Bạch đã tỉnh lại.” Ách... Diệp Vân? Người sao lại ở đây?” Lãnh Quân Bạch vừa mở mắt đã thấy khuôn mặt tuần tú của Tu Diệp Vân.

“Chiều cổ ngươi nha!” Tu Diệp Vân vừa nói vừa giúp Lãnh Quân Bạch rót nước, “Uống miếng nước đi.”

Lãnh Quân Bạch đón cái chén “Ngươi hôm nay không đi học?”

“Chiều cổ ngươi, sao có thể đi học?”

“Ách... Ý ta là, ngươi có thể để ta ở đây mà tới lớp, phải biết rằng chương trình học ma pháp căn bản là rất trọng yếu!” Lãnh Quân Bạch giở bộ dạng người làm thầy.

“Dạ dạ dạ! Ta biết rồi, phó hiệu trưởng đại nhân của ta!” Tu Diệp Vân nói như thế, thật có chút ý vị yêu

chiều, giống như yêu chiều tình nhân vậy.”Vậy, để bồi thường ta phí thần phí lực chiếu cố người mà chậm trễ khóa sơ cấp, Tiểu Bạch lão sư xin dạy ta một ít ma pháp đi!” Tu Diệp Vân bày ra vẻ mặt khát khao tri thức.

“Ân, được rồi. Ta am hiểu nhất đúng là Hỏa hệ, chúng ta luyện tập ma pháp, đầu tiên học không phải là thần chú, cũng không phải thủ thế khi phát động, mà là tập trung ý niệm.” So với bộ dạng Tu Diệp Vân, Lãnh Quân Bạch trông khá nghiêm túc.”Chúng ta có thể mở hai tay, sau đó tưởng tượng nó có thể chuyển hóa ra một quả cầu, hoặc nhìn vật thể trên bàn, tưởng tượng nó có thể di động, ngay từ đầu không nhất định có thể hóa ra quả cầu thật, vật thể cũng không nhất định sẽ thật sự di động, nhưng phần luyện tập này là người sơ cấp nhất định phải làm, mỗi ngày ít nhất một giờ.”

Tu Diệp Vân lấy tay chống đầu, nhìn Lãnh Quân Bạch giảng bài. Khi Lãnh Quân Bạch làm việc khác hẳn bộ dáng hi hi ha ha bình thường, thực nghiêm túc, lại có một loại hơi thở khác làm cho người ta mê muội. Bình thường luôn vui cười miệng đã không có độ cung, lúc nói chuyện chỉ khẽ tách khẽ hợp, mà khi không nói lời nào thì sẽ mãn thành một đường, một bộ dạng cường ngạnh.

“Bởi vậy, Diệp Vân người tốt hơn là hảo luyện tập, kỳ thật, khi vận dụng ý niệm lực thuần thực, chúng ta chỉ cần đọc chú ngữ trong lòng sẽ tốt hơn! Kể đến, ta sẽ dạy người vài câu chú ngữ cùng thủ thế đơn giản, trước dạy người Hỏa ma pháp đi, ngày đó người bị thương, cũng chưa biết người thích hợp với cái gì, tóm lại người cứ luyện cũng chẳng thiệt đi đâu, đúng không? Một trong những chú ngữ cơ bản của Hỏa hệ sơ cấp là.. Diệp Vân... Diệp Vân?” Lãnh Quân Bạch này giờ cứ nói, căn bản không chú ý đến Tu Diệp Vân, mà bây giờ ngẩng đầu, lại phát hiện Tu Diệp Vân vẫn một mực ngẩn người, mà bản thân vừa tốn bao nhiêu nước miếng đều uống phí.”Tu Diệp Vân ——!” Lãnh Quân Bạch hét lớn một tiếng.

“Ân?” Tu Diệp Vân lấy lại tinh thần, mới phát hiện mình nhìn Lãnh Quân Bạch thế nào lại ngẩn người, dùng tay sờ sờ ột, “Ân, Tiểu Bạch lão sư tiếp tục đi!”

“Tiếp tục? Người bảo ta tiếp tục? Người căn bản không có nghe!” Lãnh Quân Bạch hơi phẫn nộ dùng ngón tay chỉ vào Tu Diệp Vân.

“Sao lại không nghe? Ta vẫn nghe mà! Ta sao có thể nhẫn tâm lãng phí thời gian Tiểu Bạch lão sư vừa mới khôi phục giành cho chứ?” Tu Diệp Vân khẽ cười nói.

“Hảo, vậy người lặp lại một lần lời ta vừa nói được chứ?”

“Ân, người nói chúng ta cần mỗi ngày luyện tập tập trung ý niệm một giờ, sau đó, người chuẩn bị dạy ta một chút tri thức về Hỏa ma pháp, ta nói đúng không?” Tu Diệp Vân nháy mắt mấy cái.

“Người...” Chết tiệt, tên này rõ ràng đang ngẩn người, sao có thể nói chính xác như vậy?

Ngay khi Lãnh Quân Bạch buồn bực một mình, Tu Diệp Vân lại trộm nở nụ cười chiến thắng, từ nhỏ đến lớn, vì phải trở thành người thừa kế không để cho gia tộc mất mặt, khi những đứa trẻ khác vui chơi đó đây Tu Diệp Vân lại phải đối mặt với cuốn sách về vốn dày cộp cùng với đám gia sư cổ hủ. Tu Diệp Vân tuy vẫn kiên trì học tập, nhưng trong lòng cũng muốn đùa, thử nghĩ, nào có đứa trẻ nào không thích chơi? Bởi

vậy, áp lực trường kỳ đã giúp Tu Diệp Vân luyện được một loại năng lực, đó là dù có ngăn người cũng có thể nghe giảng, hẳn có thể vừa nghĩ trò chơi, một bên dùng đầu óc nhớ kỹ lời gia sư nói gì đó, cái gọi là cảnh giới cao nhất của nhất tâm, đại khái chính là như vậy a.

Không nghĩ tới, hiện giờ dùng với Lãnh Quân Bạch, lại khiến người này tức giận đến toàn thân phát run, giống như tiểu cầu. Nghĩ đến đây, Tu Diệp Vân lại cười, “Thế nào, Tiểu Bạch lão sư không định tiếp tục sao?”

Nhẫn nại, ta phải nhẫn! Lãnh Quân Bạch thở ra một hơi thật dài, sau đó lộ ra nụ cười ám áp xúng với chức nghiệp, “Hảo, chúng ta tiếp tục. Chú ý tay ta.” Nói xong, Lãnh Quân Bạch mở bàn tay, chỉ thấy lòng bàn tay y đột nhiên toát ra một ngọn lửa, hơn nữa có xu thế càng đốt càng lớn, tiếp theo, Lãnh Quân Bạch nắm bàn tay thành quyền, khi mở ra lần nữa, ngọn lửa đã biến mất.

Tu Diệp Vân kinh ngạc nhìn mọi thứ trước mắt, miệng há thật to. Loại ma pháp này đối với Lãnh Quân Bạch căn bản không là gì, hơn nữa, trong Hỏa ma pháp, vừa rồi chỉ là thứ đơn giản trong những thứ đơn giản nhất, nhưng mà, Tu Diệp Vân dù sao cũng không phải người thế giới này, thứ này nhiều lắm là gặp ở trong TV, giờ, hiện trường rành rành trước mắt, kinh ngạc một chút cũng không có gì lạ.

“Người cứ nhìn người ta như vậy, người ta sẽ ngượng ngùng!” Lãnh Quân Bạch nói xong, lấy chân che mặt.

“Ách...” Bị lời trêu đùa của Lãnh Quân Bạch kéo về sự thật, khóe miệng Tu Diệp Vân co quắp, “Tiểu Bạch lão sư vĩ đại, ngài là người đại tràng diện (mặt dày ==), thế nào lại thẹn thùng vậy? Bỏ chân xuống đi.”

Lãnh Quân Bạch không nhúc nhích...

“Quân Bạch?” Tu Diệp Vân kỳ quái nhìn thoáng qua Lãnh Quân Bạch bị chặn bao lấy như cái bánh, “Này! Đừng giả bộ vậy! Có thể bỏ chân xuống không?”

Lãnh Quân Bạch vẫn không nhúc nhích...

“Này...” Tu Diệp Vân bắt đầu buồn bực, đứng lên, đi đến bên cạnh Lãnh Quân Bạch, xóc chân lên, sau liền kinh hãi. Lãnh Quân Bạch sắc mặt tái nhợt, hai mắt nhắm nghiền, lấy tay dò xét hơi thở, không có... “Quân Bạch? Quân Bạch!” Tu Diệp Vân lấy tay vỗ nhẹ hai má Lãnh Quân Bạch, nghĩ đến chuyện Lãnh Quân Bạch vì mình mà bị thương, giờ thương thế còn chưa đỡ, mình hẳn phải để cho hắn nghỉ ngơi, sao còn có thể bắt hắn dạy mình ma pháp chứ? “Quân Bạch, tỉnh tỉnh dậy? Ta... Được rồi, ta đi tìm Ti Kha!” Nói xong, Tu Diệp Vân liền đứng lên, không ngờ cổ tay lại bị kéo lại, Tu Diệp Vân quay đầu, lại thấy gương mặt tươi cười của Lãnh Quân Bạch, hơn nữa không hề tái nhợt. “Quân Bạch?”

“Ha ha... Diệp Vân, Diệp Vân đáng vẻ người khấn trương thực buồn cười... Ha ha, ta chịu không nổi, người còn tưởng thật sao? Cũng chưa nhìn ra ta vẫn nín thở sao? Ha ha ha ha...” Lãnh Quân Bạch một bên cười, một bên ôm bụng, cũng không biết là vì miệng vết thương mà đau bụng, hay cười đau bụng.

“Lãnh Quân Bạch!” Tu Diệp Vân hét lớn một tiếng, kéo lấy tay Lãnh Quân Bạch, “Chẳng lẽ người cho rằng

ta đối mặt với bằng hữu quan trọng của mình không chút khí tức nằm trước mặt mà còn trấn định được sao?”

“Diệp Vân?” Lãnh Quân Bạch nhìn Tu Diệp Vân bốc hỏa, khê kêu lên, “Ta... Ta chỉ chỉ đùa một chút mà thôi...” Lời này nói trọng lượng so với không khí còn nhẹ hơn.

Tu Diệp Vân xoay người, không nhìn Lãnh Quân Bạch, hấn tức giận, thật sự tức giận, hấn chưa bao giờ cho rằng sinh tử là một việc có thể dùng để đùa giỡn, một chút cũng không vui!

“Diệp Vân...” Thanh âm của Lãnh Quân Bạch đột nhiên mềm xuống, giống như làm nũng giữ lấy tay Tu Diệp Vân cọ cọ, “Đừng giận mà...” Giống như tiểu cầu, chẳng qua tiểu cầu này thân hình khổng lồ, bề ngoài anh tuấn, nói tóm lại, một đại nam nhân như vậy cầm tay một nam nhân anh tuấn khác, miệng phát ra thanh âm đáng thương, cảnh tượng này, miễn bàn có bao nhiêu quỷ dị.

Đưa lưng về phía Lãnh Quân Bạch Tu Diệp Vân khê nở nụ cười, ai... Thiên tính nam nhân a, thời điểm có người cầu mình đương nhiên sẽ thấy vô cùng thỏa mãn. Tu Diệp Vân quay đầu lại, “Lãnh Quân Bạch, ta không hy vọng bằng hữu ta ở bên ta chịu một chút tổn thương...” Tu Diệp Vân nói về mặt đứng đắn, Lãnh Quân Bạch vừa mới chuẩn bị cầm động, Tu Diệp Vân đã nói thêm, “Người lại dám đùa ta?” Nói xong, Tu Diệp Vân đẩy Lãnh Quân Bạch xuống giường, vươn tay... cù.

“Ha ha... Ha ha ha... Đừng... Diệp Vân... Đừng lại... Nhột... Đừng...” Lãnh Quân Bạch tránh trái né phải, mặt đỏ bừng, khoe mắt cũng vì chịu nhột mà hơi hơi ửng ửng.

“Sau này còn dám gạt ta nữa không?”

“Không dám, không lừa... Ha ha, không lừa nữa... Tha ta đi...”

“Ha ha...” Tu Diệp Vân đứng lên, sau đó dùng ánh mắt quỷ dị liếc Lãnh Quân Bạch, “Bộ dạng gươi vừa rồi làm như bị ta cưỡng gian ấy...”

“Người!” Lãnh Quân Bạch ngẩn người, “Nói nhảm... Một khi đã như vậy, nếu không phản công ta đây chẳng phải sẽ thực bất lợi?” Nói xong, liền làm bộ muốn đẩy Tu Diệp Vân, đúng lúc này, cửa lại mở ra.

“Nếu Lãnh Quân Bạch đã khôi phục sinh lực, vậy cùng Tu Diệp Vân về trường đi.” Chỉ thấy Ti Kha đứng ở cửa lạnh lùng nói, giống như nữ vương.

“Ách... Ti Kha tỷ tỷ xinh đẹp, ngày mai, ngày mai được không?” Tu Diệp Vân ‘tận lực cầu xin’, “Tỷ tỷ xinh đẹp, cao quý, trầm ổn...”

“Tu Diệp Vân!” Ti Kha hét một tiếng cắt đứt lời Tu Diệp Vân, “Dù Lãnh Quân Bạch không đi, người cũng phải đi! Người cũng không muốn vì vậy mà bỏ bê bài vở chứ?”

“Thì ra ngươi lo điều này a!” Tu Diệp Vân nói, “Không sao, hôm nay Quân Bạch có dạy ta một ít ma pháp!” Tu Diệp Vân thập phần tự tin, vai chính xuyên qua không phải đều vừa học đã biết sao? Mình cũng nhất định là như vậy!

“Vậy sao? Vậy làm cho ta xem a!” Ti Kha vẻ mặt không tin.

Làm thì làm! Tu Diệp Vân mở bàn tay, từ từ... Lãnh Quân Bạch hình như chưa dạy mình chú ngữ a! Tu Diệp Vân nhíu mày, bất quá lập tức khôi phục bình thường, không sao, vai chính mà... Vì thế hắn nhớ lại bộ dạng vừa rồi của Lãnh Quân Bạch, “Nhìn cho kỹ a!” Nói xong, liền nhìn chăm chăm vào bàn tay mình, sau đó tưởng tượng ra ngọn lửa thoát ra khỏi tay mình, quả nhiên, lửa nổi lên, chẳng qua... Không phải trong lòng bàn tay, mà là đầu ngón trỏ, ngọn lửa lóe lên, một giây sau liền tàn.

“Ách...” Tu Diệp Vân xấu hổ khoát tay, xem ra mình không được kế thừa loại siêu năng lực cường đại như mấy nhân vật chính trong tiểu thuyết rồi.”Ách... Có lẽ ta không hợp với Hỏa hệ.” Vì không để mình quá mất mặt, Tu Diệp Vân lập tức nói.

“Khó trách muốn ta nhìn cho kỹ, thì ra không nhìn kỹ căn bản là nhìn không thấy a!” Ti Kha ở một bên lạnh lạnh châm chọc nói, “Tu Diệp Vân, mau đến trường cho ta!” Rống to một câu, rồi trực tiếp dùng ma pháp đánh bay Tu Diệp Vân ra ngoài cửa.

“Ách... Ti Kha, ngươi đối Diệp Vân rất... Ân... Khắc nghiệt.” Lãnh Quân Bạch đang cố gắng tìm một từ thích hợp để hình dung.

“Ta có lời cần nói với ngươi.” Ti Kha xoay người, nghiêm túc nhìn Lãnh Quân Bạch, “Diệp Vân từ nhỏ đến lớn chưa từng vui vẻ như vậy, không có bằng hữu, không ai thích, bất quá, hiện giờ ngươi đã thành bằng hữu của hắn, ta hi vọng ngươi có thể hảo hảo chiếu cố hắn, đừng cho hắn chịu thêm bất kỳ thương tổn gì, sau khi vào trường, liền nhờ ngươi.” Nói xong, Ti Kha lại lộ ra một nụ cười, đó là sự ôn nhu chưa từng biểu hiện trước mặt Tu Diệp Vân, “Diệp Vân không phải là dạng người chú ý tới lời đồn nhảm, thi thoảng cho hắn vào nhà ngươi ngồi một chút cũng không sao... Ai... Kỳ thật, dù có ở lại thì có sao? Thanh giả tự thanh.” Nói xong, liền đẩy cửa đi ra ngoài.

Tu Diệp Vân thấy Ti Kha đi ra, ‘mất lộ hung quang’.

“Thế nào, ngươi có ý kiến?” Ti Kha nói.

“Trở mặt còn nhanh hơn lật sách...” Tu Diệp Vân nhỏ giọng nói thầm một câu.

Nghe lời Tu Diệp Vân nói, Ti Kha tại nơi Tu Diệp Vân không thấy cười cười, sau đó nhấc chân nhắm mắt Tu Diệp Vân __ đá, “Còn không mau đi!”

Tu Diệp Vân bĩu môi, ảo não bỏ đi. Hừ, chờ lão tử học nghiệp thành công, trở về dùng hỏa thiêu ngươi, lại dùng thủy tưới tắt! Cho ngươi chịu đủ dày vò!

7. Chương 7: Minh Tuyệt

Khi Tu Diệp Vân trở lại trường, đã là nửa đêm, kỳ thật, hắn định đi thuyền, nhưng khi hắn thấy tên chèo thuyền lẫn cả đám đều dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn mình, còn giả bộ cười cợt mời mình lên thuyền, Tu Diệp Vân quyết định bỏ qua, làm người không thể nhận của ăn xin!

“Này! Người!” Một thanh âm vang lên, “Người đang làm gì đó? Trễ thế này còn không về ký túc xá!”

Tu Diệp Vân quay đầu lại, thấy một vị lão đầu, trong tay còn cầm đèn. Nghe lão hỏi thế, Tu Diệp Vân mới nhớ ra mình căn bản không biết ký túc xá ở đâu, hơn nữa, Lãnh Quân Bạch từng đi hỏi Tu Trạch Vũ về chuyện ký túc xá, nhưng lúc ấy Tu Trạch Vũ đang ở chỗ mình, nói cách khác, Lãnh Quân Bạch còn chưa kịp hỏi đã bị thương.”Ách... Ta... Hình như không có ký túc xá.”

“Cái gì? Không có ký túc xá?” Lão nói xong, đem đèn soi tới mặt Tu Diệp Vân, đợi thấy rõ mặt Tu Diệp Vân thì hơi châm chọc nói, “Người có thể đi cầu Trạch Vũ điện hạ nha, nói không chừng tâm tình ngài hảo, sẽ cho người một căn phòng đấy!”

Mẹ nó _! Cả một đám đều như vậy! Xem thường lão tử có phải không? Nói chuyện không châm chọc thì không sáng khoái phải không? Không đề cập tới Tu Trạch Vũ không được phải không! Càng nghĩ càng giận, ngay khi Tu Diệp Vân chuẩn bị vung nắm đấm, chỉ nghe ‘phanh!’ một tiếng, đèn trong tay lão nhân nổ tung, bột thủy tinh bắn tung toé, Tu Diệp Vân lập tức lấy tay chắn, mà lão nhân kia, trong nháy mắt ném đèn đi.

“Người! Người dám sử dụng ma pháp với ta!” Lão nhân dùng ngón tay run rẩy chỉ chỉ Tu Diệp Vân, “Người cả ngày mơ tưởng tới cha mình cũng có tư cách học ma pháp?”

Ta sử dụng ma pháp khi nào? Tu Diệp Vân cũng kinh ngạc, bản thân rõ ràng chưa làm cái gì. Nhưng, không kịp tự hỏi nhiều như vậy, hiện tại có chuyện phải làm, chính là tránh xa lão đầu này, bởi Tu Diệp Vân không bảo đảm nếu còn tiếp tục nghe mấy lời của lão đầu này nói mình có thể không muốn ‘giết’ lão hay không.

“Câm miệng.” Lạnh lùng liếc lão một cái, Tu Diệp Vân liền đi đến cửa học viện, sau đó ngồi xuống đất, dựa lưng vào tường. Tháo Đản Đản xuống, “Đi ra.”

Một vầng bạch quang lóe lên, Đản Đản hiện nguyên hình, chỉ thấy hai tay nó ôm ngực, vẻ mặt hờn giận, “Hừ, lão già kia thật không có mắt, chủ nhân là tốt nhất, chủ nhân là tốt nhất!” Nói xong, nhảy vào lòng Tu Diệp Vân cọ cọ, “Chủ nhân muốn ngủ ở đây sao?”

“Ân, cho nên người đừng nháo biết không?” Tu Diệp Vân xoa hai má nhẵn bóng của Đản Đản.

“Biết, chủ nhân, Đản Đản sưởi ấm cho ngài nha!” Nói xong, thân thể Đản Đản bắt đầu nóng lên, Tu Diệp

Vân cảm thấy như ôm túi chườm nóng.

“Cám ơn.” Nói xong, Tu Diệp Vân nhắm mắt lại. Người đã không cho ta vào, ta đây đành phải ngủ bên ngoài! Dù sao học viện này không có mấy kẻ thích ta, mà bản thân ta, cũng không ưa gì đám thối mồm thối miệng kia!

==== ===== o(_)o phân cách tuyến o(_)o =====

Khi Tu Diệp Vân tỉnh lại, phát hiện sau lưng mình không phải bức tường cứng rắn, mà là một vật thể mềm mại, căn cứ theo kinh nghiệm phán đoán, vật thể này, hẳn là giường. Mở to mắt, đập vào mắt là mặt tường được họa hình mặt trời cùng biển khơi, sau đó nhìn chung quanh một lần, phát hiện gian phòng này hoàn toàn khác với phòng Ti Kha. Nhà Ti Kha đại đa số đồ vật đều mang tông màu lạnh, tạo ra loại không khí quanh quẽ, cũng giống như con người Ti Kha. Mà đây, không gian tràn ngập sức sống, làm cho người ta nhìn có một loại cảm giác ấm áp, đồng thời, cũng làm cho tinh thần phấn chấn.

Giật giật thân mình có chút cứng ngắc, Tu Diệp Vân mới phát hiện bên cạnh có người. Quay đầu lại, phát hiện Lãnh Quân Bạch đang tựa đầu trên vai mình ngủ vô cùng say.

Hay là, nơi này là nhà Lãnh Quân Bạch? Tu Diệp Vân mỉm cười, trái lại rất phù hợp với tính cách người này. Sờ sờ cổ, biết Đản Đản vẫn ở bên mình, nhẹ nhàng thở một hơi, sau đó chậm rãi xê dịch thân mình, không quấy rầy đến Lãnh Quân Bạch, Tu Diệp Vân lặng lẽ bò dậy, quay đầu lại, phát hiện Lãnh Quân Bạch chuyển người, bên má vừa rồi dựa vào vai mình bởi bị đè ép mà hình thành dấu đỏ, Tu Diệp Vân cười cười, sau đó xỏ giày đi ra cửa, cuối cùng đẩy cửa đi ra ngoài.

Ngoài cửa, một chiếc đèn treo ba tầng kiểu Kim Tự Tháp treo trên đỉnh phòng, mỗi tầng đều được điêu khắc hoa văn tinh tế, lại không giống nhau, bên cạnh còn rủ xuống những dây xích nhỏ được chế bằng thạch anh, đương nhiên, cả căn phòng không thể chỉ có một cái đèn, nhưng cái đèn trùm này là dễ thấy nhất, nó rực rỡ cơ hồ làm lóa hết những ánh đèn khác.

Tu Diệp Vân phát hiện căn phòng này không chỉ một tầng, mà mình bây giờ hẳn là ở tầng thứ hai, nhìn xuống, hẳn phát hiện phía dưới ánh đèn chiếu rọi, cả một phòng tráng lệ rực rỡ, cao quý thanh lịch. Mà trên thảm đệm lầu một, là một đàn mỹ nhân khiến người ta choáng váng.

Tu Diệp Vân nhất thời khó có thể tiêu hoá hết nhiều ‘sinh vật’ xinh đẹp như vậy, lấy lại bình tĩnh, chậm rãi xuống lầu. Tới lầu một, Tu Diệp Vân vươn tay quơ quơ, “Hi!” Hẳn nên chào hỏi như vậy đi! Nhưng mà, khiến Tu Diệp Vân kinh ngạc là, chúng mỹ nhân không buồn ngẩng đầu phản ứng, mà vẫn tiếp tục làm chuyện của mình. Tu Diệp Vân bĩu môi, luận tướng mạo, chúng ta mặc dù ngang nhau, nhưng luận trí tuệ, luận dũng cảm, các người ai có thể so với lão tử? Kháo! Kéo cái gì mà kéo!

Ngay khi Tu Diệp Vân định xoay lại phòng, một trận ‘mưa to’ một giây liền ào xuống đầu hắn, Tu Diệp Vân ngẩng đầu, thấy một nữ nhân thập phần khêu gợi trong tay cầm một cái chậu gỗ lớn, hiển nhiên, mỹ nữ gợi cảm cùng chậu gỗ là một tổ hợp thập phần quái dị, thế nhưng đây không phải chuyện Tu Diệp Vân quan tâm, mà là, “Người dội nước vào đầu ta?”

“Hừ, người dựa vào cái gì mà dám mặc y phục của chủ nhân? Nghe nói người hôm qua ở trong trường đánh Trạch Vũ diện hạ? Thì ra là tìm được chỗ dựa vững chắc mới!” Nữ nhân trừng mắt nhìn Tu Diệp Vân, vẻ mặt khinh thường.

“Hừ!” Tu Diệp Vân hừ một tiếng, hần gần đây thực miễn cảm với thứ biểu tình khinh thường này, “Mặc kệ đây là y phục là của ai, giờ cũng ướt rồi, vài dệt mềm mại biến thành dính dính ẩm ướt... Thật đáng tiếc a!” Tu Diệp Vân nói xong, dọc theo thang lầu đi lên, “Kính nhờ các người, đừng có dùng cái loại diễn cảm ấy nhìn ta nữa được không? Ta nếu đã dám đánh Tu Trạch Vũ, thì cũng dám giết đám thị sủng nhỏ bé như các người đấy, hiểu không?” Nói xong, Tu Diệp Vân liền đi đến phòng Lãnh Quân Bạch, hần biết vừa rồi lại nhin không được, nhưng, nhìn cái bản mặt khinh thường của đám người đó ánh lên hoảng sợ, hần cảm thấy đáng giá!

“Người... Người... Chủ nhân ghét nhất bị quấy rầy trong lúc ngủ, người lại dám trộm vào phòng ngài!” Nữ nhân kia kêu to.

Kháo! Nếu kẻ đối diện không phải nữ nhân, Tu Diệp Vân thực muốn lập tức xông lên cho nàng một quyền, ngậm miệng một chút được không? Mở cửa phòng, Tu Diệp Vân dựa khung cửa, “Ta quang minh chính đại đi ra, thì quang minh chính đại đi vào, sao lại ‘trộm’?” Nói xong, ‘phanh!’ một tiếng đóng cửa lại. Đi vào phòng, Tu Diệp Vân phát hiện Lãnh Quân Bạch đang đứng góc tường gần cửa che miệng cười trộm.

“Đánh thức ngài sao? Chủ nhân?” Tu Diệp Vân nói, đặc biệt dùng thanh âm ồm ồm phát ra hai chữ ‘chủ nhân’.

“Ách...” Lãnh Quân Bạch ngưng cười, “Diệp Vân, ta chỉ đang khâm phục ‘hành động vĩ đại’ vừa rồi của người.”

“Ai... Quân Bạch, sao lại thế này? Ta sao lại ở trong nhà người?” Tu Diệp Vân bên hỏi bên lột y phục ướt đầm, “Trước cho ta bộ y phục, cái này khó chịu muốn chết.”

“Đêm qua ta tính về học viện xem người thế nào, dù sao người còn chưa có ký túc xá, kết quả liền thấy người dựa vào cửa học viện ngủ.” Nói xong, Lãnh Quân Bạch lấy một bộ y phục đưa cho Tu Diệp Vân, “Gọi thế nào người cũng không dậy, đành phải ôm người về đây!”

Tu Diệp Vân nhanh chóng cầm y phục mặc, sau đó đi đến trước gương, “Ấn... Phi thường vừa người nha, xem ra người cũng không cường tráng hơn ta bao nhiêu.”

“Ta cho tới bây giờ chưa từng cảm thấy người yếu nhược, ách... Ta là nói từ khi chúng ta là bằng hữu.” Lãnh Quân Bạch nói.

“Vậy ngài nói, vì sao vừa rồi ai cũng cho ta là nam sủng của ngài? Còn là một nam sủng bị người vứt bỏ sau đó tốc độ nhanh hơn ánh sáng mà nhảy lên giường ngài, chủ nhân!”

“Diệp Vân, người đang tức giận sao? Sinh khí với đám thị sủng kia?” Lãnh Quân Bạch thấy Tu Diệp Vân

cau mày, không khỏi hỏi.

“Tức giận chưa nói, ta chỉ.. Chán ghét ánh mắt cùng diễn cảm bọn chúng nhìn ta. Tuy ta biết là vì cái gì, thế nhưng, ta vẫn chán ghét, lão già đem qua cũng dùng Tu Trạch Vũ châm chọc ta, ta chịu không nổi, mỗi lần nhìn biểu tình của đám người đó đều khiến ta điên cuồng, đương nhiên không phải yêu đương gì, mà là, ta muốn làm cho bọn chúng đều biến mất khỏi mắt ta.” Tu Diệp Vân bĩu môi.

“Diệp Vân, không phải sợ!” Lãnh Quân Bạch đột nhiên ôm lấy Tu Diệp Vân.

“Ách... Ta không sợ...” Tu Diệp Vân liếc về mặt đứng đắn của Lãnh Quân Bạch, phi thường buồn bực, bản thân nói sợ lúc nào chứ?

“Ách... Ý ta là...” Lãnh Quân Bạch buông Tu Diệp Vân, “Chúng ta là hảo hữu, người sau này có gì buồn bực có thể nói cho ta biết, ta sẽ tiếp thu toàn bộ sau đó giúp người tiêu hoá, như vậy, người sẽ không tiêu hoá không tiêu.”

“Lãnh Quân Bạch... Người ghê tởm muốn chết, nói chuyện như nữ sinh ấy.” Tu Diệp Vân nhẹ giọng nói thầm một câu, nhưng trong lòng lại ầm ập, hẳn thậm chí cảm giác sự ầm ập này có thể làm cho vạn vật sống lại.

“Người nói cái gì?” Lãnh Quân Bạch thấy Tu Diệp Vân chốc nhú mày chốc lại cười, miệng còn lẩm bẩm, không khỏi nghi ngờ hỏi.

“Ta nói, cảm ơn người.” Tu Diệp Vân ôn nhu cười, sau đó lại làm mặt khổ qua, “Có điều hôm nay sau khi chúng ta ra cửa sẽ không phải là bằng hữu.”

“A!” Lãnh Quân Bạch kinh hô, “Thiên a... Ta thế nào lại cho người vào nhà ta, nga! Ta sao lại không cẩn thận như vậy!”

“Chủ đề trà dư tửu hậu giờ đại khái sẽ thêm vài từ Lãnh Quân Bạch!” Tu Diệp Vân bất đắc dĩ bĩu môi, “Nhưng mà, không sao, dù sao có ta bên người, người có ta dưỡng, những lời đồn đãi kia thì có là gì?”

“Àn... Ta thật sự cảm động, nếu người có thể đem đổi một chữ ‘dưỡng’!” Lãnh Quân Bạch làm nũng trạng nháy mắt mấy cái. Tu Diệp Vân lập tức nổi một trận da gà.

“Người cầm miệng...”

==== ===== o(_)o phân cách tuyến o(_)o =====

Sự tình quả nhiên không ngoài sở liệu của Tu Diệp Vân, khi hắn tới Ma Pháp Học Viện, ánh mắt mọi người nhìn hắn lại có một tia quái dị khác.

“Nghe gì chưa? Tu Diệp Vân đem qua được Lãnh phó hiệu trưởng ôm vào phòng hắt đây.” Người đi đường giáp hừng phần nói.

“Nghe rồi nghe rồi! Tối sáng sớm hôm nay mới đi ra!” Người đi đường ắt đáp lại nói.

“Thật không nghĩ tới Tu Diệp Vân này cũng không tệ a! Nhanh như vậy đã tìm được chỗ dựa vững chắc mới.” Người đi đường bính khinh thường mắt trợn trắng.

“Tu Diệp Vân, là ai vậy?” Người đi đường đình thập phần nghi hoặc.

“Người ngu ngốc a, chính là tên Tiểu Mồi trước kia a! Trạch Vũ điện hạ không phải đã tuyên bố thông cáo ban tên cho hắt sao? Chính là ‘Tu Diệp Vân’.”

“A!” Giáp ắt bính cùng kêu lên nói.

Tu Diệp Vân vốn định đi thẳng vào phòng học, nhưng mà nghe đến từ ‘ban tên cho’ lại làm Tu Diệp Vân kinh ngạc, đây là... ý gì? Tu Diệp Vân là tên mình ở lấy tiền thế, từ khi nào lại thành Tu Trạch Vũ ban cho? Chẳng lẽ gã đang muốn nói với mình nơi này gã là lớn nhất sao! Nghĩ đến đây, Tu Diệp Vân lập tức vọt tới trước mặt một đệ tử hỏi, “Phòng hiệu trưởng ở chỗ nào?”

“Ách... Phòng lớn nhất, xem... Thấy chưa? Là ở tòa màu lam kia.” Đoán chừng là bị bộ dạng hung ác của Tu Diệp Vân hù hoặc là từng nghe đến vụ ‘giận ầu’ của Tu Diệp Vân hôm qua, đệ tử bị hỏi không chỉ không châm chọc, ngược lại còn chỉ tiết phương hướng cho Tu Diệp Vân, cả người đều cứng ngắc lại.

“Cám ơn.” Nói xong, Tu Diệp Vân liền hướng thẳng phòng hiệu trưởng chạy như điên. Tiến vào tòa thạch anh màu lam, Tu Diệp Vân nhìn đám phòng, “Phòng tài vụ... Phòng hồ sơ...” Tu Diệp Vân đi nhanh trong hành lang, rốt cục, tìm thấy ba chữ to ‘Phòng hiệu trưởng’. ‘phanh!’ đẩy cửa ra, Tu Diệp Vân vốn định rằng Tu Trạch Vũ một trận, kết quả lại vì một người khác trong phòng mà thất thần.

Người nọ mái tóc đen nhánh, không có bất kỳ tạp sắc, đôi mắt cũng hắc sắc, mặt nho nhỏ, tai nhón nhọn phần hồng, khóe miệng hơi nhếch lên, hình thành một nụ cười thập phần ôn nhu. Không phải mỹ độc nhất vô nhị, lại vô cùng đáng yêu, khiến không ai có thể quên, muốn bưng trong tay sủng ái. Loại người thuần khiết này, từ thế giới trước cho đến giờ Tu Diệp Vân đều chưa từng gặp, trừ bỏ tiểu hài tử một hai tuổi.

“Xem đủ chưa?” Tu Trạch Vũ đột nhiên đứng lên, ngăn trước người nọ.

Tu Diệp Vân lấy lại tinh thần, thấy bộ dạng Tu Trạch Vũ che chở người nọ, cũng đủ hiểu thân phận người nọ thế nào. Cả Vũ Phong đại lục, trừ bỏ Minh Tuyết, còn ai có thể khiến Tu Trạch Vũ như vậy? Có điều, Tu Diệp Vân cũng không có thời gian quán chuyện đó, đến gần Tu Trạch Vũ, Tu Diệp Vân nhìn thẳng vào mắt gã, “Người có ý gì?”

“Ý gì là ý gì?” Tu Trạch Vũ lui từng bước, phảng phất như muốn giữ khoảng cách với Tu Diệp Vân.

“Tên, tên này... Khi nào đã biến thành người ban cho?”

“Hừ!” Tu Trạch Vũ hừ lạnh một tiếng, “Người có tên, đương nhiên là ta ban cho, chẳng lẽ do chính người đặt?”

“Đó là cha ta đặt.” Ở thế giới kia, phụ thân hắn vì ung thư dạ dày mà lìa đời khi hắn mới năm tuổi. Đó là người uy nghiêm lại hết sức quan tâm tới gia đình, Tu Trạch Vũ người tính cái gì? “Cha của ta không phải người!” Tu Diệp Vân nhấn mạnh từng chữ.

“Người là do ta sinh!” Tu Trạch Vũ thấy Tu Diệp Vân hung hăng nhìn mình, không khỏi phản bác.

“Người có thể mang thai?” Tu Diệp Vân tựa như cười lạnh nói.

“Ách... Ý ta là trong cơ thể của người chảy dòng máu của ta!”

“Đúng vậy, đúng là thế, có điều, ta không phải người nuôi!” Tu Diệp Vân không muốn kích động như vậy, thế nhưng, việc đặt tên khiến hắn nghĩ đến cha của mình, hơn nữa ý thức của nhi tử tiểu thụ lưu lại vẫn cứ quấy rầy trái tim Tu Diệp Vân, lúc này không bạo, thì đợi đến bao giờ? “Bao năm qua người nuôi ta được ngày nào? Khi ta sắp chết đói thì người ở đâu? Lúc ta ngủ bờ ngủ bụi thì người ở chỗ nào? Ta từ nhỏ không có tên bị người mỗi ngày khinh bỉ hàng đêm dọa đánh thì người ở đâu?” Tu Diệp Vân không để ý gì nữa, dù sao cũng có gì để để ý! “Khi ta vì người không tiếp nhận ta mà tự sát... Người... Đại khái không biết đang mỹ nhân nào ở trên giường mây mưa đi!” Vì cực kỳ phẫn nộ, Tu Diệp Vân tùy tiện vớ lấy thứ gì đó trên bàn, không chút nghĩ ngợi ném thẳng xuống đất.

“Ta đây có thể hiện giờ bắt đầu đối tốt với người!” Tu Trạch Vũ nói xong câu đó đã muốn tự vả mình, gã sao lại đột nhiên... nói ra lời vớ vẩn như vậy?

“Không cần, vì ta đột nhiên cảm thấy, cuộc sống không có người thật sự rất thoải mái.” Tu Diệp Vân cười một cách thỏa mãn.

“Bởi vì có Lãnh Quân Bạch? Hừ! Bởi vì có hắn đối tốt với người sao? Hắn vì cái gì phải đối tốt với người? Bởi vì người là tân sủng của hắn?” Tu Trạch Vũ nhú mày.

“A... Người sai rồi, ta dưỡng hắn, hắn đương nhiên phải tốt với ta.” Tu Diệp Vân vẻ mặt đương nhiên, “Còn nữa, ta không phải đã nói rất rõ ràng? Người đã là quá khứ, hiểu không?”

“Người dưỡng hắn? Ta chưa bao giờ biết người có tiền như vậy. Đã có tiền, thế nào lại không cơm ăn, không giường ngủ? Người không phải... muốn lạt mềm buộc chặt đi?”

“Lạt mềm buộc chặt? Ta muốn buộc ai? Hừ, Tu Trạch Vũ, ta lấy tiền Lãnh Quân Bạch để dưỡng hắn, không được sao?”

“Người!” Tu Trạch Vũ bị Tu Diệp Vân chặn nói không ra lời, chỉ có thể trừng mắt người trước mặt, người này từ khi nào đã biến thành nhanh mồm nhanh miệng như thế?

“Các người không cần sảo!” Đột nhiên, một thanh âm ôn nhu vang lên.

Tu Diệp Vân nhìn lại, Minh Tuyết đang lo lắng nhìn mình cùng Tu Trạch Vũ. Hắn thở dài, nhìn Minh Tuyết, lại nhìn Tu Trạch Vũ, “Cảm phiền không cần tiếp tục vũ nhục ta, sau này chúng ta nước sông không phạm nước giếng.” Nói xong liền đẩy cửa mà đi.

Tu Trạch Vũ nhìn chằm chằm vào bóng lưng Tu Diệp Vân thẳng đến khi biến mất, mà Minh Tuyết ngồi trên tràng kỷ cũng nhìn chằm chằm phương hướng Tu Diệp Vân ly khai, không biết là đang nhìn Tu Diệp Vân hay Tu Trạch Vũ.

Cùng Tu Trạch Vũ ‘đại sảo một trận’, Tu Diệp Vân cảm giác tâm tình sáng khoái, diễn kịch, ai không biết a? Hắn ngẩng đầu, ánh mặt trời vẫn chói chang, mà mình, lại một lần nữa đánh bại Tu Trạch Vũ.

Trận quyết đấu, thắng lợi!

8. Chương 8: Bạch Kim Ngọc

Đi trên con đường thạch anh, Tu Diệp Vân đột nhiên nhớ tới hôm đó bản thân còn chưa trải nghiệm loại ma pháp nào thích hợp đã bị thương, sau đó vẫn chưa đi làm lại, như vậy, mình giờ phải đến nơi nào học đây? “Đản Đản, người nói ta nên đi chỗ nào?” Tu Diệp Vân nhẹ nhàng hỏi.

“Chủ nhân là vạn năng, cái gì cũng có thể làm!”

“Đừng nịnh hót ta.” Tu Diệp Vân bĩu môi.

“Ta nói thật mà! Căn cứ vào kinh nghiệm của ta, người tốt như chủ nhân, nhất định... A!”

“Người câm miệng cho ta!” Tu Diệp Vân dùng tay chụp lên cổ mình, đầu Đản Đản cứ như vậy bị đánh.

“Cái kia, người có phải là đang lạc đường?” Đúng lúc này, một thanh âm lạ hoắc vang lên.

“Người là...” Tu Diệp Vân theo tiếng nhìn lại, thấy một kẻ ăn mặc có chút rách nát đứng trước mặt mình, mặc dù nói rách nát thì có chút quá phận, nhưng so với đám người trong học viện thì quả là rách rưới hơn.

“Người... Nhĩ hảo, ta là Bạch Kim Ngọc, ta có thể dẫn đường cho ngài.” Nói xong, Bạch Kim Ngọc chìa tay

phải, hướng Tu Diệp Vân chào hỏi.

Tu Diệp Vân nghi hoặc nhìn Bạch Kim Ngọc, theo hẳn biết, những kẻ nhận biết mình cũng không đối xử tốt với mình như vậy, mà không biết mình... tuyệt đối càng không tốt, bởi vậy, mục đích của người này là gì?

Bạch Kim Ngọc thấy Tu Diệp Vân chậm chạp không vươn tay bắt tay với mình, liền có chút xấu hổ buông tay, trên mặt tràn đầy thất vọng, sau đó, hẳn tựa như nghĩ tới điều gì, chà chà tay lên quần, tiếp đó lại vươn tay, “Ngươi... Nhĩ hảo.”

Tu Diệp Vân bị động tác của Bạch Kim Ngọc làm giật mình, nhưng cảm thấy hành động của Bạch Kim Ngọc không giống đám người bình thường khi thấy mình, hơn nữa Bạch Kim Ngọc tươi cười thuần phác, đắn đo mãi, Tu Diệp Vân vươn tay bắt tay Bạch Kim Ngọc.

Bạch Kim Ngọc trên mặt nhất thời nở nụ cười hưng phấn, Tu Diệp Vân liền sửng sốt, tiểu tử này, không phải chỉ là cái bắt tay thôi sao? Có cần hưng phấn đến vậy không?

“Ta thật sự vô cùng sùng bái ngươi!” Bạch Kim Ngọc đột nhiên kích động nói.

“Cái gì?” Sùng bái ta? Tu Diệp Vân cảm giác mình giống như vừa nghe thấy một tin tức kinh thiên động địa.

“Ấn, thực quá dũng cảm, có gan biểu đạt tình cảm đến người mình yêu như vậy!”

Ách... Nên cảm ơn không? Tu Diệp Vân buồn bực nhìn Bạch Kim Ngọc.

“Đương nhiên, ta còn thực sùng bái Ti Kha y sinh (bác sĩ)! Nàng vừa xinh đẹp, lại thông minh, tuy rằng nàng luôn lạnh như băng, nhưng ta vẫn thực sùng bái nàng!” Bạch Kim Ngọc nói xong, ánh mắt lóe sáng, hai tay gắt gao nắm đặt trước ngực, mặt bởi vì hưng phấn cùng kích động mà đỏ ửng.

“Ah... Thực hiển nhiên, ngươi càng sùng bái nàng.” Tu Diệp Vân gật gật đầu cho ra kết luận.

“Ách... Ta...”

“Ngươi thích nàng?” Tu Diệp Vân thử hỏi.

“Ấn...” Bạch Kim Ngọc lên tiếng, sau lại khấn cấp che miệng Tu Diệp Vân, “Ngươi... Ngươi đừng nói bừa...”

“Nhưng ngươi vừa thừa nhận!” Tu Diệp Vân buồn cười nhìn Bạch Kim Ngọc sốt ruột gơ tay múa chân, “Không phải chỉ là thích một nữ nhân sao, làm gì phải trốn trốn tránh tránh.”

“Người không hiểu.” Bạch Kim Ngọc uể oải cúi đầu, “Mỗi lần nam nhân nào tới thổ lộ với Ti Kha y sinh đều bị nàng ném khỏi cửa, sau khi bị đám nam nhân làm phiền, nàng liền lập lời thề nếu có một ai y thuật có thể thắng được nàng, nàng gả cho người ấy.”

“Người muốn theo đuổi nàng sao?”

“Thập phần muốn.” Bạch Kim Ngọc thực thành thực.

“Vậy đi học đi! Nàng cao y thuật của mình, cao đến có thể thắng được nàng ta không phải là được sao?” Tu Diệp Vân vỗ vai Bạch Kim Ngọc nói. Không hiểu nổi tiểu tử này, nếu Ti Kha nói như vậy, hẳn còn không nhanh nghiên cứu y thuật đi? Ở chỗ này mà nheo cái gì đây?

“Ta...” Bạch Kim Ngọc muốn nói lại thôi, sau đó, hần chĩa chĩa y phục của mình, “Người nhìn xem, đây đã là y phục tốt nhất của ta, ta không có tiền.”

“Tiền tài không là vấn đề.” Đương nhiên thân cao cũng không là vấn đề, Tu Diệp Vân nhìn... Thực hiển nhiên Bạch Kim Ngọc còn cao hơn Ti Kha hẳn một cái đầu.

“Đích xác không là vấn đề, Ti Kha y sinh không phải loại nữ nhân đó. Thế nhưng... Diệp Vân, ách... Ta có thể gọi người là Diệp Vân chứ?”

“Ấn... Coi như người cũng là một hảo hữu.” Tu Diệp Vân nói, tặng kèm một cái mỉm cười.

“Ba ba mẹ mẹ ta từ khi ta còn rất nhỏ đã chết, ta không có người giám hộ, không thể vào học viện học tập. Ta mỗi ngày đều ngai ở trong trường, tuy không thể vào phòng học, ta vẫn thường xuyên trộm ở ngoài phòng học của Ti Kha y sinh nghe lén, nhưng chỉ là kiến thức lý luận căn bản không dùng được, như vậy y thuật của ta làm sao có thể vượt qua nàng đây?” Bạch Kim Ngọc càng nói càng khổ sở, cuối cùng cúi đầu, nhìn chằm chằm mặt đất.

Thì ra là thế, từ nhỏ sống đơn độc không thể học thứ mình muốn học cũng không thể thổ lộ với nữ nhân mình thích, mặc dù như thế, mỗi ngày vẫn ngồi ngoài cửa sổ trộm nhìn nữ nhân mình thích, bao nhiêu người cảm động a! Sau khi tự thấy mình buồn nôn, Tu Diệp Vân nhìn nhìn Bạch Kim Ngọc, nói thật, Tu Diệp Vân vẫn thật sự cảm động, đương nhiên không phải vì cảm tình hẳn đối với Ti Kha, mà là, tình cảm Bạch Kim Ngọc đối với mình không phải khinh bỉ, mà là sùng bái, khiến Tu Diệp Vân vốn sinh trưởng tại tầng lớp thượng lưu tìm về không ít cảm giác ưu việt!

Tiếp tục ngẫm lại, bản thân ngay từ đầu chẳng phải cũng không có người giám hộ sao? Nếu không nhờ Ti Kha, mình cũng sẽ giống như Bạch Kim Ngọc a. Ai... Đồng thị thiên nhai luân lạc nhân, tương phùng hà tất tăng tương thức (kể đồng cảnh ngộ gặp nhau xem như tâm giao)? Đều là hải tử đáng thương, tuy rằng dùng ‘hải tử’ để hình dung bản thân có hơi ấu trĩ, nhưng, đây cũng là sự thật.

“Ti Kha dạy ở phòng nào? Dẫn ta đi!” Tu Diệp Vân đột nhiên nói với Bạch Kim Ngọc.

“Người muốn tới đó sao? Đi theo ta.” Bạch Kim Ngọc kéo Tu Diệp Vân đi, vừa đi vừa nói, “Nghe nói Ti Kha y sinh là người giám hộ của người, tình cảm của các người nhất định tốt lắm đi! Ta còn từng ghen tị với người, lúc ấy, sùng bái cùng ghen tị giao tạp, thật đúng là cảm giác kỳ quái!”

“Người ghen tị ta?”

“Chỉ có một chút thôi.” Bạch Kim Ngọc quay đầu lại cười cười.

“Àn... Bạch Kim Ngọc, ta muốn diệt hoàn toàn phần ghen tị còn lại của người.” Tu Diệp Vân gợi lên khoe miệng.

“Cái gì?” Bạch Kim Ngọc nghi hoặc nhìn Tu Diệp Vân.

Không cho Bạch Kim Ngọc nghĩ nhiều, Tu Diệp Vân đẩy đẩy bả vai Bạch Kim Ngọc, thúc giục hần mau đi. Qua mười sáu cái quẹo trái bảy quẹo phải ba đoạn đường thẳng, Tu Diệp Vân mới tới được nơi Ti Kha công tác. Tu Diệp Vân phát hiện, để nhớ kỹ đường nơi này cần phải có trí nhớ siêu tốt, bằng không nhất định sẽ lạc đường. Nhìn kiến trúc trước mắt, Tu Diệp Vân hỏi, “Phòng làm việc của Ti Kha ở đâu? Hay, nàng dạy ở phòng nào?”

“Không nhất định, cả tòa lâu này đều là của Ti Kha y sinh, nàng muốn ở nơi nào liền đến đó, tất cả phụ thuộc vào tâm tình nàng.”

“Cái gì? Cả tòa lâu đều... đều là?” Tu Diệp Vân hút khí, Ti Kha, người quả nhiên có hữu duệ tư bản (dạng con ông cháu cha =.=)! “Nàng hiện giờ có khóa không?”

“Ta xem xem.” Bạch Kim Ngọc nhìn đồng hồ tay một chút, “Ai nha, còn một phút nữa sẽ vào giờ học, ta phải nhanh lên, hôm nay gặp người thật sự quá hưng phấn, cho nên... quên thời gian, chúng ta... Chúng ta nói chuyện sau nhé!” Nói xong, Bạch Kim Ngọc chạy như điên vào Giáo Học Lâu.

“Này! Người chờ một chút a!” Tu Diệp Vân thấy Bạch Kim Ngọc ‘biến mất’ trước mắt mình, lập tức đi theo vào. Nhưng khi hần tiến vào Giáo Học Lâu, Bạch Kim Ngọc đã không thấy đâu nữa, “A... Tiểu tử này, đi nhanh như vậy làm gì?”

Bởi vì không thấy Bạch Kim Ngọc, Tu Diệp Vân chỉ có thể tìm từng tầng tầng, rốt cục, lên tầng thứ năm Tu Diệp Vân cũng phát hiện được bóng dáng Bạch Kim Ngọc. Từ góc nhìn của Tu Diệp Vân, Bạch Kim Ngọc đang cuộn tròn thân thể, áp đầu vô cùng thấp, lỗ tai dán chặt vào vách tường, giống như dán càng chặt sẽ nghe càng rõ ràng vậy. Tu Diệp Vân cảm thấy tư thế này của Bạch Kim Ngọc có chút buồn cười, lặng lẽ đi qua, thấy trên mặt Bạch Kim Ngọc tươi cười, nụ cười kia chứa một loại hạnh phúc thần nhiên.

Tu Diệp Vân đi nhanh vào phòng học, khiến cho toàn bộ người bên trong chú ý, đương nhiên cũng bao gồm cả Ti Kha.

“Tu Diệp Vân!” Ti Kha bộ mặt cứng ngắc nhìn Tu Diệp Vân, “Giờ này còn không tới lớp, chạy qua đây làm gì!”

“Tỷ tỷ!” Tu Diệp Vân cười nịnh hót, ngay cả xưng hô cũng thân mật hơn, hần đi đến bên cạnh Ti Kha, “Ta có người bằng hữu muốn nghe bài giảng của ngươi, cho hần vào đây đi!”

“Muốn nghe ta giảng, còn cần ngươi đến tìm ta? Trực tiếp vào không phải là được sao?”

“Hần... Không có người giám hộ.” Tu Diệp Vân ‘đáng thương’ nhìn Ti Kha, dù đáng thương cũng không thể khiến Ti Kha đồng tình, nhưng, Tu Diệp Vân vẫn luôn nhận mỗi câu nói của mình đều có một loại biểu tình xứng đáng đi kèm.

“Hừ!” Ti Kha hừ lạnh một tiếng, “Tu Diệp Vân, ta phát hiện bằng hữu của ngươi đều rất đặc thù, không ưa làm giao lại thích ngồi góc tường.”

“Điều kiện tiên quyết là... Bọn họ đều là người tốt!” Tu Diệp Vân tươi cười như ánh mặt trời, “Tỷ tỷ ngươi cũng thật là, bằng sơn nhất giác, kỳ thật nội tâm vẫn thật ôn nhu!”

“Tu Diệp Vân!” Ti Kha hét lớn, muốn ngăn cản Tu Diệp Vân tiếp tục nói mấy lời ghê tởm.

“Đợi... Từ từ!” Tu Diệp Vân đột nhiên dựng thẳng ngón tay, “Ngươi biết bằng hữu của ta ngồi góc tường? Ngươi... Ngươi biết Bạch Kim Ngọc?”

“Ta từ trước đến nay đối kẻ có nghị lực sẽ nhớ rất sâu, hần mỗi ngày đều ngồi đó, ai lại không biết?”

Thiên! Nếu Bạch Kim Ngọc biết chuyện này không biết sẽ vui sướng cỡ nào! “Ân... Cho nên, để cho hần vào?”

“Ân... Có thể trở thành bằng hữu của ngươi... Đã nói lên hần đối với ngươi không tồi? Vậy, xét thấy hần không khinh bỉ ngươi, ta cho hần vào.” Ti Kha cười cười, “Có điều đừng cao hứng quá sớm, đệ tử không có tư chất ta sẽ đuổi ngay, mà... Ngươi hiện tại đã ‘được’ Tu Trạch Vũ ban tên, như vậy y sẽ là người giám hộ của ngươi, vậy nên... Nếu Bạch Kim Ngọc tư chất cao... Ta sẽ xem xét làm người giám hộ của hần.”

“Tỷ tỷ ngươi yên tâm, người này, tuyệt đối sẽ học giỏi!” Người chậm cần bắt đầu sớm tổng có thể kịp tới mùa gặt, mà... Ngốc điều mang theo sức mạnh tình ái, thì sẽ là vô địch! Tuy rằng để Tu Trạch Vũ làm người giám hộ của mình Tu Diệp Vân cảm thấy rất không cam, nhưng... Bạch Kim Ngọc là người tốt a, nghĩ đến đây, Tu Diệp Vân ra khỏi phòng học, kéo Bạch Kim Ngọc còn ngồi chồm hổm trên mặt đất đứng lên, “Vào đi thôi!”

“Cái... Cái gì?” Bạch Kim Ngọc ngơ ngác nhìn Tu Diệp Vân.

“Đồ đàn, người có thể đi vào nghe giảng!”

“Thật... Thật vậy chăng?”

“Ta lừa người làm gì?” Tu Diệp Vân đẩy Bạch Kim Ngọc.

“Thật sự phi thường cảm ơn người! Ta... Người thật sự diệt sạch sự ghen tị trong lòng ta!” Nói xong, Bạch Kim Ngọc gập người cảm tạ, sau đó hưng phấn chạy vào phòng học.

Nhìn bóng lưng Bạch Kim Ngọc, Tu Diệp Vân cũng thập phần vui vẻ, bằng hữu tài cán luôn là chuyện Tu Diệp Vân cảm thấy kiêu ngạo, mặc dù, lần này chỉ là bằng hữu vừa mới nhận thức. Ách... Mà, mình hình như đã quên chuyện quan trọng nào đó? Tỷ như... nên học ma pháp gì? Nghĩ vậy, Tu Diệp Vân lại quay lại phòng học, ngay trước khi Ti Kha phát hỏa đã kịp mở miệng, “Tỷ tỷ, ta chưa làm trắc nghiệm tìm ma pháp thích hợp, ta nên tới chỗ nào?”

“Cái gì?” Ti Kha kinh ngạc nhìn chằm chằm Tu Diệp Vân, sau đó như nhớ ra cái gì đó nói, “Đúng rồi, người ngày đó bị thương.” Ti Kha trầm tư một chút, lộ ra vẻ buồn rầu, “Diệp Vân, kiểm tra này hàng năm chỉ có một lần, quá hạn... không làm lại.”

“Vậy... Ta nên làm cái gì bây giờ?” Chẳng lẽ sang năm lại đến? Kháo, lão tử còn muốn nhanh chóng ‘xưng bá võ lâm, nhất thống thiên hạ’ đây! Nếu sang năm lại học, vậy mình chẳng phải còn bị người khinh bỉ một năm? Không được, tuyệt đối không được!

“Ấn... Nhìn người vẻ mặt phần nộ như vậy, đi tìm Lãnh Quân Bạch đi, hắn mới có thể giúp người.” Nói xong, Ti Kha lại bổ sung một câu, “Ít nhất hắn có thể dạy người Hỏa hệ ma pháp, mặc dù hiệu quả chẳng ra gì. Ha ha... Giáo Học Lôu của hắn ở ngay bên cạnh, tòa lâu thạch anh hồng sắc, rất dễ tìm.” Tiếp theo, Ti Kha lại lắc đầu lạnh lùng nói, “Đừng quay lại nữa, thời gian của đệ tử rất quý giá!”

“Ách... Hảo!” Nói xong, Tu Diệp Vân chạy như điên ra ngoài, thân thân Tiểu Bạch, ta liền nhờ vào người, người phải cứu ta a! Ở trong lòng hò hét xong, Tu Diệp Vân đẩy nhanh tốc độ dưới chân, đột nhiên quyết định, mình nên học ma pháp đầu tiên chính là thuật đi!

==== ===== o(_)o phân cách tuyến o(_)o =====

‘Đồng đồng đồng!’

“Mời vào.” Nghe tiếng đập cửa, Lãnh Quân Bạch cũng không ngẩng đầu lên ứng thanh.

“Phó hiệu trưởng đại nhân, ta có chuyện rất trọng yếu muốn tìm ngài.” Tu Diệp Vân nói, nén giọng mình giống như một thái giám.

“Có chuyện gì thỉnh trước tìm lão sư hướng dẫn của ban người, hấn không giải quyết được hãy tới tìm ta. Ta bề bộn nhiều việc.” Lãnh Quân Bạch một bên múa bút thành văn, một bên dùng giọng điệu lạnh nhạt nói.

“Phó hiệu trưởng đại nhân, là Ti Kha bảo ta tới.”

“Ti Kha?” Nghe thấy tên Ti Kha, Lãnh Quân Bạch mới ngẩng đầu lên, “Diệp Vân? Sao người lại tới đây, người không phải nên ở trên lớp sao?” Lại giả thanh như vậy, hại y nghe không ra.

“Đây chính là nguyên nhân ta tới tìm người, ta chưa làm qua thí nghiệm, căn bản không biết mình nên học ma pháp gì.” Tu Diệp Vân tùy tiện tìm cái ghế ngồi xuống, lấy tay chống đầu, “Bởi vậy, ta tới tìm người, nghe nói thí nghiệm hàng năm chỉ có một lần, ta năm nay thực không trông cậy vào, không bằng, người lặng lẽ trắc thử cho ta một lần?”

“Diệp Vân, không phải ta không giúp người, mà là, thí nghiệm Thủy Tinh Cầu hàng năm đều do các lão sư liên hợp lại đem lực lượng đẩy vào nó, nó mới có năng lực thí nghiệm, chưa nói tới các lão sư khác liệu có nguyện ý vì một đệ tử mà làm chuyện này hay không, quan trọng là ... Tu Trạch Vũ cũng là một trong số đó, người cảm thấy, hấn sẽ đồng ý? Hấn chính là Lão Đại của trường này a!”

“Ta cảm thấy... Dù ta cầu hấn, hấn cũng sẽ không đồng ý.” Tu Diệp Vân buồn bực nói, nhất là sau chuyện lúc sáng, quan hệ giữa mình cùng Tu Trạch Vũ ngày càng kém, trước kia còn hoàn hảo, ít nhất nhi tử tiểu thụ sẽ không phản kháng gã, mà bây giờ, bản thân còn tát gã, phỏng chừng tên kia đã muốn giận điên lên! Bởi vậy, muốn Tu Trạch Vũ đồng ý là tuyệt đối không có khả năng, dù đồng ý, cũng nhất định là mưu tính gì đó. Nếu để Lãnh Quân Bạch khó xử, còn không bằng trực tiếp bái Lãnh Quân Bạch vi sư.

“Cái kia, Diệp Vân.”

“Làm sao vậy?”

“Không bằng, ta trước dạy người một ít ma pháp đi, tuy rằng lần trước phóng ngọn lửa cho thấy người có lẽ không thích hợp với Hỏa hệ ma pháp, nhưng, học một ít phòng thân cũng không có gì không tốt, không phải sao?” Lãnh Quân Bạch nói.

“Tiểu Bạch!” Tu Diệp Vân quát to một tiếng, lao về phía Lãnh Quân Bạch, từ phía sau ôm lấy y, “Chúng ta... Thật đúng là tâm hữu linh tê a!”

“Người cũng nghĩ như vậy?” Bị Tu Diệp Vân đè như vậy, Lãnh Quân Bạch cũng không để ý.

“Đương nhiên.” Tu Diệp Vân đứng lên, dùng chèn ép Lãnh Quân Bạch, “Có điều, trước đó, người cần dạy ta thuật đi, hoặc là... một chút ma pháp có thể đi đường thoải mái.”

“Không thành vấn đề!” Lãnh Quân Bạch gật đầu nói, “Như vậy, bắt đầu từ ngày mai, thỉnh hưởng thụ sự

giáo dục hoàn mỹ của ta đi!”

“Ách... Ta biết ngươi sẽ ôn nhu với ta mà.” Nghe Lãnh Quân Bạch nói, Tu Diệp Vân chỉ cảm thấy một thân mồ hôi lạnh.

“Ha ha... Phương thức giáo dục hung ác ta là dùng để đối phó đệ tử, ngươi là bằng hữu của ta a, sửa chính sách ôn nhu thế nào? Ta sẽ chỉ một chút để ngươi tự luyện tập, sẽ không ở một bên nhìn chăm chăm vào ngươi.” Lãnh Quân Bạch cười nói.

“Ngươi quả nhiên thực hiểu ta mà! Hôn một cái!” Nói xong, Tu Diệp Vân ôm lấy đầu Lãnh Quân Bạch, ‘chụt’ một tiếng, trên mặt Lãnh Quân Bạch xuất hiện một đạo hồng ngân.

“Ách... Ngươi sao lại lưu dấu vết ở chỗ này!” Lãnh Quân Bạch vẽ cái gương, buồn bực nói.

“Ách... Đã quen thói.” Tu Diệp Vân buột miệng nói ra.

“Quen?” Lãnh Quân Bạch nghi hoặc, Tu Diệp Vân có thói quen như vậy... với ai?

“Ta là nói, ân... Ta có lên luyện tập qua.” Tu Diệp Vân vội vàng giải thích.

“Nha... Như vậy.” Nói xong, Lãnh Quân Bạch lấy một cái bút ném cho Tu Diệp Vân, “Đừng nghĩ lung tung nữa, bắt đầu từ ngày mai, học tập! Học tập hiểu không? Sau này cứ ở trong nhà ta.” Nói xong, Lãnh Quân Bạch lấy một xâu chìa khóa đưa cho Tu Diệp Vân, “Ngươi có thể tự do, dù sao ‘ván đã đóng thuyền’, lời đồn đãi đã bay đầy trời, ở nhà ta nghỉ ngơi cho tốt, ngày mai hảo hảo đi học biết không? Còn dám sủng thị, Diệp Vân, ta cho rằng ngươi có thể xử lý.”

“Dạ! Phó hiệu trưởng Tiểu Bạch đại nhân!”

Bắt đầu từ ngày mai, cuộc sống sẽ khá bận rộn, dù sao Tu Diệp Vân cần bắt đầu học tập, hơn nữa bước đầu tiên chính là huấn luyện ý niệm lực. Lúc này, ngày ngày cứ vội vội vàng vàng như vậy khiến Tu Diệp Vân cảm thấy buồn bực cùng phiền não, nhưng nhiều năm sau khi hắn nhớ lại trước kia, Tu Diệp Vân mới phát hiện, trong khoảng thời gian này thật sự là mẹ nó — quá mỹ hảo!

Mọi người nói mất đi mới hiểu được quý trọng, những lời này một chút cũng không sai, sau đó, mỗi khi Tu Diệp Vân nghĩ tới vậy, hắn đều có xúc động muốn tự tát mình, bởi vì... Những thứ càng quen thuộc với sự tồn tại của nó... Lại càng dễ dàng bị bản thân xem nhẹ.

9. Chương 9: Nụ Hôn Bất Ngờ

“Không được rồi... Bạch Kim Ngọc, mắt ta đau quá!” Tu Diệp Vân ‘đáng thương’ ngược nhìn Bạch Kim Ngọc, đem thống khổ mấy ngày qua toàn bộ phát tiết. Sau khi ở chỗ Lãnh Quân Bạch học chút thuật thuật đơn giản, Tu Diệp Vân bắt đầu luyện cái gọi là ý niệm lực, mỗi ngày nhìn chăm chăm một cái thủy tinh cầu một giờ, đến khi mắt đau chịu không nổi. Tu Diệp Vân có đôi khi sẽ nghĩ, như vậy thật sự có thể luyện ý niệm lực sao? Ai... nhân sinh thống khổ.

“Không có việc gì, ta giúp ngươi.” Nói xong, Bạch Kim Ngọc dùng tay mình nhẹ nhàng chụp lên mắt Tu Diệp Vân, sau một chòm lam quang, Bạch Kim Ngọc buông tay, “Giờ cảm giác thế nào?”

“Không còn đau đớn, mắt thật thoải mái!” Tu Diệp Vân nháy mắt mấy cái, “Tiểu tử ngươi, quả nhiên làm được! Cứ như vậy, ngươi nhất định có thể theo đuổi Tì Kha!”

“Ngươi đừng cười nhạo ta, đây chỉ là tri dũ thuật đơn giản nhất, chẳng qua là làm dịu một mắt, bạn cùng lớp đều rất mạnh, ta căn bản theo không kịp, may mắn Tì Kha y sinh còn thương thường nhắc ta, bằng không, loại đệ tử tư chất như ta, nhất định đã sớm bị nàng đuổi khỏi lớp!” Bạch Kim Ngọc giọng điệu mang theo tự ti cùng bất đắc dĩ.

“Này!” Tu Diệp Vân vỗ vỗ Bạch Kim Ngọc, “Tiểu tử ngươi đừng có tự ti như vậy được không? Tì Kha có thể không thích như vậy, ngươi phải cường đại, đầu tiên phải loại bỏ tâm lý tự ti này, hiểu không?”

“Ân!” Nghe lời Tu Diệp Vân, trong mắt Bạch Kim Ngọc một lần nữa dấy lên hào quang, thậm chí hai tay siết chặt quyết tâm.

“Được rồi, xong vấn đề của ngươi, giờ đến phiên ta.” Thấy Bạch Kim Ngọc một lần nữa khôi phục ý chí chiến đấu, Tu Diệp Vân lại bắt đầu thở dài, “Ý niệm lực rốt cuộc phải luyện tới khi nào a!”

“Diệp Vân không nên gấp, bằng không như vậy đi, sau này chúng ta mỗi ngày đều gặp ở đây, ngươi luyện ý niệm lực của ngươi, ta luyện tập y thuật của ta, ngươi nếu có gì không thoải mái, ta đều tận lực giúp ngươi giải quyết, thế nào?” Kỳ thật, nơi này là một Giáo Học Lâu vút đi, hiện tại thường dùng để trữ hàng hoặc để một ít đồ quanh năm không dùng, dù sao cũng bị vút đi, chỉ cần Tu Diệp Vân không chê, nơi này có thể mặc cho mình và Tu Diệp Vân muốn làm gì thì làm, hơn nữa nơi này bình thường không có người, bởi vậy, tuyệt đối là nơi luyện tập tốt! Bạch Kim Ngọc âm thầm vui sướng.

“Ân... Chủ ý này cũng không tồi, hỗ trợ cho nhau, đồng tiến đồng thoái phải không?” Tu Diệp Vân cười cười, “Mặc dù có chút ngây thơ, nhưng, là phương pháp phi thường tốt a!”

Mấy ngày kế tiếp, Tu Diệp Vân cùng Bạch Kim Ngọc nhân lúc xế chiều không có lớp đều gặp nhau, Tu Diệp Vân vẫn trước sau như một luyện ý niệm lực, có điều, vật thể luyện tập đã từ hình cầu thành hình vuông, theo như lời Lãnh Quân Bạch, cầu hình tròn, tương đối dễ di chuyển, là đối tượng tốt nhất để luyện ý niệm lực sơ cấp, hiện giờ Tu Diệp Vân đã nhìn hình cầu lâu như vậy, nên đổi vật khác, hướng hồ, cứ nhìn hình cầu cũng sẽ chán ngấy phải không? Nhưng nói thật, mấy thứ này là tròn hay vuông thì trong mắt Tu Diệp Vân đều là công cụ dùng để tra tấn tinh thần mình.

Còn Bạch Kim Ngọc, hẳn hiển nhiên vui vẻ hơn so với Tu Diệp Vân, bởi vì thường thường dùng y thuật trị ít tiểu bệnh cho Tu Diệp Vân, nên y thuật của hắn đề cao không ít, mặc dù chưa đạt tới trình độ đột nhiên tăng mạnh, nhưng vẫn được Ti Kha biểu dương vài lần, được Ti Kha nhìn đến, Bạch Kim Ngọc tự nhiên là thập phần vui vẻ.

Hai mươi ngày sau, lúc mắt Tu Diệp Vân sắp nhìn hình vuông thành đường thẳng, Lãnh Quân Bạch mới nói hắn không cần tiếp tục luyện ý niệm lực nữa, có thể bắt đầu học một ít Hỏa hệ ma pháp. Nhưng mà, đây mới là điều khiến Tu Diệp Vân chân chính cảm thấy thất bại, bởi vô luận hắn cố gắng thế nào, ngọn lửa vẫn nhỏ như cái kim, không lớn hơn chút nào.

Đến buổi tối, Tu Diệp Vân đang chuẩn bị về nhà Lãnh Quân Bạch, hôm nay Lãnh Quân Bạch về trước, nghe nói là đi giải quyết dục vọng khó nhẹn, bởi vậy, mình đành phải về một mình, không ngờ tới cổng trường lại gặp Tu Trạch Vũ.

“Tu Diệp Vân.”

“Chuyện gì?” Tu Diệp Vân nghiêng răng nghiêng lợi nói, hắn vốn muốn làm bộ như không thấy trực tiếp lướt qua Tu Trạch Vũ, lại bị Tu Trạch Vũ gọi lại, tâm tình hắn sao có thể tốt?

“Nghe nói, người đang theo Lãnh Quân Bạch học Hỏa hệ ma pháp, không biết... kết quả thế nào?” Tu Trạch Vũ hỏi.

“Có thể phát ra ngọn lửa lớn như cây kim trên đầu ngón tay, người cảm thấy là loại cấp bậc gì?” Tu Diệp Vân cũng thập phần thành thực.

“Thực là cấp bậc thối nát.”

“Hừ!” Tu Diệp Vân Liên hừ, thẳng thừng như vậy làm gì? Không phải là muốn vũ nhục ta? Không phải đã nói không cần tiếp tục vũ nhục ta sao?

“Người có nghĩ tới... Có lẽ, người không thích hợp với Hỏa hệ.” Tu Trạch Vũ sâu kín nói.”Có lẽ, ta mở Thủy Tinh Cầu, cho người kiểm tra một chút.”

“Hắc hắc...” Tu Diệp Vân cười giả dối, “Không cần. Ở cùng Quân Bạch, vừa vui vẻ lại học được tri thức, hơn nữa có ăn có ngủ có nơi ở, quan trọng nhất là, chúng ta là bạn tốt. Cho nên, thật sự không cần.” Tu Diệp Vân nhún nhún vai.

“Tốt, vậy người cứ ung dung mà mài giữa Hỏa hệ mắc toi của người đi!” Nói xong, Tu Trạch Vũ lần đầu tiên vô cùng không có phong độ xoay người bỏ đi, tức chết gã, gã ăn nói nhẹ nhàng như vậy, Tu Diệp Vân cư nhiên còn dám như thế? Việc ban tên lần trước cũng vậy, lần này cũng vậy, mặc kệ xuất phát từ lý do gì, tóm lại, gã sắp bạo khí phát nổ rồi!

Tu Diệp Vân nhìn bóng lưng Tu Trạch Vũ, vẻ mặt khoái chí, lại có điểm buồn cười, Tu Trạch Vũ tức giận tựa như con mèo bị túm đuôi, lập tức nhảy lên, lông mao đều dựng đứng. Tu Diệp Vân lắc đầu, thông thả về nhà, lấy chìa khóa mở cửa, liền thấy Lãnh Quân Bạch ôm Doãn Phàm ngồi trên đùi mình, a... tiện nói một chút, Doãn Phàm chính là gia hỏa thị vệ kiêm nam sủng kia. Hai người đều mặc đồ ngủ, trong không khí tràn ngập hương vị tình dục.

Tu Diệp Vân ngẩn người, sau đó tự nhiên đánh chào hỏi, dù sao mấy trường hợp kiểu này cũng không có gì không bình thường, nhưng Lãnh Quân Bạch, động tác của y có vẻ rất kỳ quái, y lập tức đẩy Doãn Phàm ra, sau đó đứng lên đến bên Tu Diệp Vân, “Diệp... Diệp Vân, người đã về rồi.”

“Àn... Làm sao vậy? Kích động như vậy, chẳng lẽ mới chốc lát không gặp, người đã nhớ ta?” Tu Diệp Vân nói giỡn, thế nhưng... coi biểu tình của Lãnh Quân Bạch thế nào lại giống như bị mình bắt gian tại giường vậy!?

“Ta... Ha ha...” Lãnh Quân Bạch nhất thời không nói lên lời, chỉ phải cười trừ, sau đó quay đầu nói với Doãn Phàm vừa bị đẩy ngã, “Người về trước đi.”

“Dạ.” Doãn Phàm đáp, lập tức biến mất khỏi tầm mắt Tu Diệp Vân cùng Lãnh Quân Bạch.

“Ta vừa rồi đụng phải Tu Trạch Vũ.” Tu Diệp Vân nói.

“Hắn... Có phải hắn đã làm gì không?” Lãnh Quân Bạch hỏi.

“Không có a, có điều lại nói có thể vì ta mà mở Thủy Tinh Cầu.” Tu Diệp Vân không chú ý tới khi mình nói những lời này, gương mặt Lãnh Quân Bạch liền cứng ngắc.

“Vậy người nói sao?”

“Ta đương nhiên là cự tuyệt, ở cùng người thật tốt a! Tuy rằng thường xuyên phải chịu đựng cái không khí khiến kẻ khác toàn thân khô nóng.” Nói xong, Tu Diệp Vân còn tặng Lãnh Quân Bạch một cái mị nhãn.

“Thật tốt quá, ta biết người sẽ cự tuyệt mà, như vậy chúng ta có thể mỗi ngày đều ở bên nhau.”

“Thực muốn sống bên ta?”

“Đương nhiên rồi, ban ngày không gặp được người, đã nhớ phát cuồng, nếu người xác định ma pháp, có ký túc xá, người ta sẽ nhớ người chết mất.”

Hít một hơi thật sâu, Tu Diệp Vân sát sát hai cánh tay mình, làm bộ vừa rơi xuống hầm băng, “Lạnh quá, Quân Bạch, người đừng bày cái bộ dạng tiểu tức phụ ấy a!”

“Vậy người cũng đừng bày cái bộ dạng đại trượng phu ấy ra.” Lãnh Quân Bạch tiếp lời nói.

“Người có ý gì? Ta đây một nam nhân dũng mãnh, chẳng lẽ không phải đại trượng phu?” Tu Diệp Vân nói.

“Người? A ha ha ha, người đáng người siêu cấp hảo, còn mặt nha, xinh đẹp như vậy, sách, phổi trên thân thể như vậy thật sự là quá lãng phí.” Lãnh Quân Bạch cười nói.

“Quân Bạch, có thân thể là đủ rồi, bởi vì, thân thể hơn đầu gấp mấy lần.” Nói xong, Tu Diệp Vân lại bổ sung nói, “Không bằng, ngày nào đó khi ta cũng dục vọng khó nhịn, ta sẽ để người nếm thử một lần đi.” Tu Diệp Vân nháy mắt mấy cái.

“Đương nhiên có thể, dù sao người ta cũng được người bao dưỡng mà!”

“...”

==== ===== o(_)o phân cách tuyến o(_)o =====

“Thiên a, Bạch Kim Ngọc, vì sao ta lại không cách nào đẩy lên ngọn lửa?” Tu Diệp Vân buồn rầu vuốt bàn tay mình.”Ta đây một nhân tài xuất chúng, lý ra nên toàn năng, đúng không?”

“Diệp Vân, có lẽ năng lực của người còn chưa đủ? Có lẽ, người cần tiếp tục tập trung một chút?” Bạch Kim Ngọc đề nghị nói.

“Hảo.” Tu Diệp Vân giơ tay lên, sau đó hô to một tiếng, “Bùng nổ đi, tiểu vũ trụ của ta! Hỏa quyền giam cầm!” Tu Diệp Vân quát to một tiếng cổ vũ chính mình, nhưng mà, kêu xong, Tu Diệp Vân sợ ngây người, đích thật là bạo phát, bởi vì ngay vừa rồi, hắn vừa thiêu hủy một cái bàn trong phòng, tuy rằng phóng ra không phải Hỏa quyền, thế nhưng... Hắn là cũng cách thành công rất gần...

“Thành công!” Bạch Kim Ngọc cao hứng nhìn Tu Diệp Vân, “Diệp Vân, người thành công, thật tốt quá, hai chúng ta đều có tiến bộ, Diệp Vân, nhanh lên tiếp tục thử một lần, việc người phải làm giờ là luyện tập nhiều hơn nữa!”

Nghe lời Bạch Kim Ngọc, Tu Diệp Vân lại giơ tay lên, hắn quyết định lặp lại cái câu nói không chút hình tượng vừa rồi, có lẽ như vậy mới có thể có tiến bộ? “Bùng nổ đi! Tiểu vũ trụ của ta! Hỏa quyền giam cầm!”

Không phản ứng? Ân, thử lại... Vừa rồi cảm giác ý niệm lực như là bị cái gì vây chặn.

“Ách... Bùng nổ đi, tiểu vũ trụ của ta! Hỏa quyền giam cầm!”

Sao vẫn không có phản ứng? Tu Diệp Vân buồn bực nhìn tay mình, lần này không chỉ không thể thiêu hủy

cái bàn, ngay cả ngay ngọn lửa nhỏ trên đầu ngón tay cũng không xuất hiện.

“Sao lại thế này?” Bạch Kim Ngọc kỳ quái nhìn Tu Diệp Vân.

“Không biết, cảm giác giống như ý niệm lực bị cái gì đó chặn lại, năng lượng muốn bộc phát, nhưng lại không kết nối được với ý niệm lực, loại cảm giác này, so với ban đầu còn tồi tệ hơn.”

“Không bằng, đến hỏi Lãnh phó hiệu trưởng đi, có thể hẳn biết đấy.” Bạch Kim Ngọc nói.

==== ===== o(_)o phân cách tuyến o(_)o =====

“Cái gì? Có loại hiện tượng này?” Nghe xong Tu Diệp Vân tự thuật, Lãnh Quân Bạch lâm vào trầm tư, một lát sau, y ngẩng đầu, “Diệp Vân, ta cảm giác hiện tượng như người nói, có điểm giống như bị phong ấn năng lực, đương nhiên, khả năng này rất nhỏ.”

“Không thể nào.” Tu Diệp Vân lập tức lắc đầu, “Loại nhân vật không có tỷ uy hiếp như ta, ai lại muốn phong ấn năng lực của ta? Quân Bạch, người nhất định lầm!” Tu Diệp Vân phủ định phỏng đoán của Lãnh Quân Bạch, điều này sao có thể? Phong ấn? Cái từ này cách mình cũng quá xa đi chứ!

“Thế nhưng, chỉ có lý do này a!” Lãnh Quân Bạch cau mày nhìn Tu Diệp Vân, “Chỉ có bị phong ấn năng lực, mới có thể xuất hiện tình huống tương tự như người.”

“Ồ... Ông cả đầu!” Tu Diệp Vân ngồi ‘phịch’ xuống, “Ai... Đúng rồi, ta nếu có thể phát ra ngọn lửa cường đại, điều ấy chứng minh, ta có thể học Hỏa hệ ma pháp, đúng không?” Nghĩ không ra không thèm nghĩ nữa, Tu Diệp Vân quyết định thuận theo tự nhiên.

“Đúng vậy, ai... Diệp Vân quả nhiên thực thích hợp ở bên ta mà!” Lãnh Quân Bạch hơi vui đùa nói, “Đúng rồi Diệp Vân, ngày mai là sinh nhật của ta.”

“Người muốn tổ chức yến hội? Muốn ta lánh mặt?” Tu Diệp Vân hỏi.

“Không, ngược lại, ta lần này không định tổ chức yến hội, hai ta bên nhau, thế nào?” Lãnh Quân Bạch tựa lưng vào ghế, ánh mắt trời xuyên qua cửa sổ chiếu vào, khiến cho y thoát nhìn có chút mộng lung, “Trước đây luôn tổ chức cùng đám người đó, nhưng cho tới bây giờ chưa từng tổ chức cùng bằng hữu, giờ, ta có bằng hữu không cần đám đó, người có chịu không?” Lãnh Quân Bạch chuyển mặt qua Tu Diệp Vân, con người nâu trầm nhìn thẳng Tu Diệp Vân.

“Hảo.” Tu Diệp Vân sáng khoái đáp, đã lâu không gặp chuyện gì vui, giờ đương nhiên không thể bỏ qua.

Tối hôm sau, Lãnh Quân Bạch phân phó đầu bếp làm một chút mỹ thực phong phú, sau đó muốn toàn bộ dụng cụ làm bánh ngọt, đương nhiên không thể thiếu rượu đỏ. Y và Tu Diệp Vân ngại trong phòng, hơn

nửa phân phó tối nay bắt luận kẻ nào cũng không được quấy rầy. Hai người đơn giản ăn vài miếng cơm, uống hết non nửa bình rượu, rồi Tu Diệp Vân bị đưa đến trước bàn làm bánh.

“Này! Ta nói Quân Bạch a, ngươi biết làm bánh ngọt sao?” Tu Diệp Vân nhìn đồng nguyên liệu sững sờ.

“Ách... không!” Lãnh Quân Bạch xấu hổ nói.

“Vậy hai ta chuẩn bị làm bánh ngọt không phải là hành vi ngớ ngẩn sao?”

“Ta đã hỏi đầu bếp mượn quyển sách, chúng ta dựa theo sách để làm thế nào?” Lãnh Quân Bạch như hiển vật quý lôi ra một quyển sách hình vuông khua khua trước mắt Tu Diệp Vân.

“Ai... Thực không có biện pháp, thử xem xem! Để ngày sinh nhật càng thêm ý nghĩa!”

“Ân, cố lên!”

Nói xong, hai người liền ngồi dưới đất, mở sách bắt đầu từng bước từng bước làm theo. Tu Diệp Vân tuy chưa từng làm bánh ngọt, nhưng cũng biết làm bánh ngọt đại khái cần những gì, vì thế, hẩn chiếu theo sách cứ thế làm. Dù sao, cũng chỉ là mấy thứ trứng đường trộn vào. Tu Diệp Vân đập bốn quả trứng chim trong bát, sau đó đẩy bát cho Lãnh Quân Bạch.

“Làm gì?” Lãnh Quân Bạch nhìn Tu Diệp Vân.

“Không thấy trên sách viết sao? Đánh trứng a!”

Lãnh Quân Bạch nhận bát, sau đó lục trong đám dụng cụ nửa ngày, rốt cuộc tìm được cái công cụ đánh trứng. Thấy trứng đã được đánh đều, Tu Diệp Vân dùng thìa đổ mấy muỗng đường vào bát, sau đó nhìn Lãnh Quân Bạch nói, “Tiếp tục trộn.”

“Ách...” Lãnh Quân Bạch nhìn Tu Diệp Vân bộ dạng chỉ tay năm ngón, nực cười cũng chỉ có thể cam chịu tiếp tục động tác trên tay. Qua một lát, Lãnh Quân Bạch đại công cáo thành, Tu Diệp Vân vươn ngón tay quyết một chút chất lỏng bỏ vào miệng, ngay sau đó cau mày nói, “Hảo ngọt.” Nói xong, lại quyết một chút đưa đến bên miệng Lãnh Quân Bạch, “Ngươi cũng nếm thử?”

Lãnh Quân Bạch diễn cảm có chút kỳ quái hé miệng, sau đó liếm một chút, “Đích xác.”

Tu Diệp Vân thu tay về, vẻ mặt ngốc ngốc, vừa rồi khi Lãnh Quân Bạch lè lưỡi, bản thân thế nào lại có thể nổi lên phản ứng! Không được, rõ ràng ngày nào đó mượn tiền Lãnh Quân Bạch đi Mị Dạ, bằng không bao nhiêu mặt mũi sẽ bị quăng sạch! “Tốt lắm tốt lắm, bỏ thêm mấy thứ này vào thôi.” Tu Diệp Vân cong ngón tay chỉ ra phía sau mình.

Lãnh Quân Bạch theo ngón tay Tu Diệp Vân nhìn lại, thấy một lọ chất lỏng sền sệt.”Ách... Đây là cái gì?”

“Hỗn hợp mỡ bò, sữa, tinh dầu còn có sô-đa.” Nói xong, Tu Diệp Vân lại bổ sung một câu, “Tuy rằng thoát nhìn có chút ghê tởm.” Đích xác... giống ‘hoàng kim’.

Lãnh Quân Bạch chậm rãi đổ chất hỗn hợp vào, tuy rằng có vài một ít xuống đất. Tu Diệp Vân đổ bột mì vào, sau đó nhẹ nhàng khuấy, đến khi trộn đều hỗn hợp trong bát. Hắn lấy khuôn, sau đó đổ chất lỏng vào, đưa cho Lãnh Quân Bạch, “Dùng năng lực của người nướng một chút đi!”

Lãnh Quân Bạch nhận khuôn, sau đó lòng bàn tay phát lửa, có điều, lửa hình như hơi lớn, bánh ngọt trong tay Lãnh Quân Bạch bỗng chốc hóa tro rơi xuống. “Ách... Ha ha...” Nhìn lòng bàn tay có chút đen, Lãnh Quân Bạch cười khan.

“Lãnh... Lãnh Quân Bạch...” Tu Diệp Vân nhìn bánh ngọt nháy mắt hóa thành tro, thực nhục chí, hắn chậm rãi đi tới bên Lãnh Quân Bạch, “Người mẹ nó chứ – hảo sự!”

“Ách... Diệp... Diệp Vân...” Lãnh Quân Bạch chậm rãi lui về sau.

Tu Diệp Vân nhếch khóe miệng, dù sao hôm nay là sinh nhật Lãnh Quân Bạch, trêu chọc y chút thì có sao, vì thế, tiếp tục đen mặt tới gần Lãnh Quân Bạch, nhưng đúng lúc này, Tu Diệp Vân không biết giẫm vào cái gì, tóm lại liền trượt chân, Tu Diệp Vân không kịp chống đỡ, cả người ngã xuống.

Sau đó, hai người trạng thái tâm chạm tâm, miệng... dán miệng. Tu Diệp Vân ngây dại, hơi hơi nâng đầu lên, khe rời khỏi đôi môi đang mở. Mà Lãnh Quân Bạch, còn đang hóa đá. Vì cái gì chỉ có một nụ hôn ngoài ý muốn, lại khiến tim mình đập rộn lên? Huống chi, chỉ là môi đụng môi? Nếu không phải Lãnh Quân Bạch còn bị Tu Diệp Vân đè lên, y nhất định sẽ vươn tay sờ sờ môi mình, cảm thụ một chút độ ẩm trên đó.

Loại cảm giác chưa bao giờ có này khiến Lãnh Quân Bạch có chút thất kinh, y chưa bao giờ trải qua. Y có thể cảm thấy nụ hôn này mang theo cảm giác như mối tình đầu, đúng... mối tình đầu... Mối tình đầu! Chẳng lẽ, mình lại thích Tu Diệp Vân sao?

“Quân Bạch...” Tu Diệp Vân tỉnh táo lại, lập tức bò dậy, áy náy nhìn Lãnh Quân Bạch.

“Diệp Vân, ta... Ta dường như...” Lãnh Quân Bạch chuẩn bị nói cái gì đó, muốn nói ra suy nghĩ của mình, tuy nhiên lại bị Tu Diệp Vân cắt đứt.

“Aha ha... Ha ha...” Tu Diệp Vân đột nhiên cười rộ lên, “Cái kia... Ân... giữa bằng hữu thỉnh thoảng cũng phát sinh vài tình huống đặc biệt, ha ha... Vui vẻ đi, tình cảm chúng ta sẽ càng ngày càng tốt.” Tu Diệp Vân dùng giọng điệu ngày thường mà nói, chỉ có hắn tự biết, lúc này tim hắn muốn nhảy lên ‘phanh phanh’, nhưng trước mặt là Lãnh Quân Bạch, là hảo hữu của mình, hảo hữu chính là hảo hữu, Tu Diệp Vân không muốn mất đi tình bạn này.

“A... Phải.. Phải..” Lãnh Quân Bạch có chút miễn cưỡng cười cười, nhưng trong lòng rốt cuộc không vui nổi. Bằng hữu... hai từ vô cùng đơn giản liền phong tỏa phần tình cảm bản thân còn chưa hoàn toàn minh bạch. Hảo, Diệp Vân, người đã cần chính là bằng hữu, như vậy, ta sẽ là bằng hữu của người, nguyện ý chỉ làm bằng hữu của người!

Lúc sau, hai người lại lập lại các bước làm bánh ngọt, sau đó dùng dao quét bơ, còn rắc vụn sô-cô-la bên ngoài, đương nhiên trong đó không thể thiếu một ít hoa quả. Hai người vẫn cười vẫn nói, nhưng trong không khí tràn ngập xấu hổ cùng khẩn trương lại chậm chạp không thể đánh tan. Thẳng đến đêm khuya, hai người đều đi ngủ, hết thấy mới khôi phục lại bình tĩnh.

Hai người cũng đều biết, ngày hôm sau tỉnh lại, cái gì cũng sẽ không thay đổi.

10. Chương 10: Lần Đầu Tiên Thành Công Phát ‘hỏa’

Sau sự kiện ‘hôn môi’, Lãnh Quân Bạch thực tự giác không đề cập lại, không phải quên, mà là... Y muốn toàn tâm toàn ý làm một hảo hữu của Tu Diệp Vân, khi tình cảm của mình vẫn còn rất mờ lung, không cần vì chuyện xấu hổ này khiến Tu Diệp Vân xa lánh mình, ít nhất... Đợi mình xác định rõ phần tình cảm này... rốt cuộc đạt đến trình độ nào. Nếu quả thật là yêu, vậy... mình có thể vì Tu Diệp Vân buông tha hết thấy.

Có điều... Lãnh Quân Bạch ngẩng đầu, nhìn Tu Diệp Vân đang lẩm nhẩm ma pháp, vì cái gì cảm thấy hẳn tuyệt không phiền não? Quả nhiên... Chỉ có mình mình để ý nụ hôn ấy, nghĩ đến đây, Lãnh Quân Bạch không khỏi thở dài, “Ai...”

“Làm sao vậy?” Nghe thấy Lãnh Quân Bạch thở dài, Tu Diệp Vân không khỏi hỏi. Thế nào lại cảm thấy... Người trước mắt có điểm bi thương?

“Ha ha... Không thể nào cả...” Lãnh Quân Bạch cười gượng vài tiếng, sau đó cầm lấy một quyển sách. Quyển sách này tên là Vĩnh viễn không thể nói. Sáng sớm hôm nay, Lãnh Quân Bạch đã tới Đồ Thư Quán, vừa lúc có một đệ tử đến trả quyển sách này, vì thế Lãnh Quân Bạch tiện liếc qua một cái. Kết quả, mới nhìn vài dòng y liền có cảm giác mình cần đọc cuốn sách này.

‘Bằng hữu của ta, người vĩnh viễn sẽ không biết ta yêu người bao nhiêu, phần tình cảm này do nhớ nhưng mỗi ngày mỗi đêm tích thành, vĩnh viễn không thể tiêu tán. Hiện giờ, ta yêu người đã muốn không thể không chế, thế nhưng ta sẽ không nói, bởi, ta có lẽ sẽ không chiếm được tình yêu của người, nhưng... nhưng có thể chiếm được phần hảo hữu nhỏ nhoi trong lòng người...’

Có lẽ... Bản thân có một ngày cũng sẽ biến thành như vậy, Lãnh Quân Bạch nghĩ như vậy, không biết là nên bi ai hay nên cao hứng.

“Quân Bạch?”

“Sao?”

“Người lại đang ai thán hay ngẩn người, xảy ra chuyện gì sao?” Tu Diệp Vân quan tâm hỏi.

“Ta...” Lãnh Quân Bạch không khỏi thầm mắng mình, không nên đem toàn bộ cảm xúc đi biểu hiện ra ngoài a! “Ta chỉ cảm thấy ma pháp của người một chút tiến bộ đều không có, cho nên... đang cảm thán thu nhằm đồ đệ.” Lãnh Quân Bạch lập tức bịa đại một lý do, thuận tiện kèm theo một ‘nụ cười then thùng’ thường ngày.

Nghe lời Lãnh Quân Bạch nói, Tu Diệp Vân buồn bực, cực độ buồn bực. Hỏa hệ ma pháp sơ cấp của hắn vẫn một chút tiến bộ đều không có, ngẫu nhiên phát ‘đại hỏa’, nhưng đại đa số thời gian đều là ngọn lửa nhỏ như cây kim. Mà một tháng sau, học viện cử hành cuộc thi dành cho mọi cấp bậc ma pháp, nếu vượt qua, người mới có thể học tập loại ma pháp khác cùng cấp. Nói cách khác, nếu Tu Diệp Vân không thể vượt qua, thì hắn vĩnh viễn sẽ phải đối mặt với ngọn lửa đáng thương trên tay.

Trái lại Bạch Kim Ngọc, y thuật của hắn ngày càng mạnh, thậm chí vượt qua đồng học khác trong lớp. Bạch Kim Ngọc mỗi ngày đều cười xuân phong như ý, giống như một giầy sau là hắn có thể rước Ti Kha về nhà vậy. Tu Diệp Vân mỗi lần nhìn vẻ mặt ấy của Bạch Kim Ngọc, đều nhịn không được chọc hắn vài câu, đến khi Bạch Kim Ngọc mặt đỏ tai hồng mới bằng lòng đình chỉ.

Ban chiều, Tu Diệp Vân cùng Bạch Kim Ngọc vẫn như trước cùng nhau học tập. Tu Diệp Vân vẫn đang luyện tập ‘Quyền hỏa giam cầm’, đó là một loại ma pháp dùng để phòng ngự, cũng là ma pháp Hỏa hệ đơn giản nhất, thế nhưng Tu Diệp Vân thất bại vẫn là thất bại, Tu Diệp Vân không khỏi có chút hối hận, sớm biết thế cho tên hỗn đản Tu Trạch Vũ mở Thủy Tinh Cầu, trải nghiệm cho mình một lần, giờ có phải đỡ khổ hơn không?

Ngay khi Tu Diệp Vân âm thầm hối hận, hắn nghe thấy một tiếng cười ôn nhu, ngẩng đầu nhìn, lại thấy một nhân vật mà Tu Diệp Vân không tưởng nổi. Người nọ không phải Lãnh Quân Bạch, không phải Tu Trạch Vũ, càng không phải người nào đó mình chưa từng gặp, mà là... Người mình chưa từng nói qua một câu, Minh Tuyết.

Minh Tuyết đứng bên cửa sổ nhìn mình cùng Bạch Kim Ngọc, ô hắc mâu tử vẫn nhìn chăm chăm, đương nhiên, lúc mặt mũi có chớp chớp mấy cái.

“Ách... Minh Tuyết... Điện hạ?” Tu Diệp Vân lên tiếng, không quên thêm hai chữ ‘điện hạ’.

“Tu... Diệp Vân?” Minh Tuyết nghiêng nghiêng đầu, nhẹ nhàng mím môi, khiến cho cái miệng vốn đã nhỏ càng thêm nhỏ, hai má hơi hơi phồng lên, thoáng đỏ ửng, lan tới cả lỗ tai.

Thật đáng yêu... Tu Diệp Vân đột nhiên nghĩ mấy bức ảnh chụp đã qua photoshop thường được post trên mạng. Có điều hắn lại cảm thấy Minh Tuyết trước mắt lại càng đáng yêu. Tu Diệp Vân trong lòng thở dài, khó trách được Tu Trạch Vũ coi như bảo bối bưng ở trong tay, người khác nhìn một chút cũng không cho, nếu mình có người vợ như vậy, nhất định cũng sẽ giấu đi.

“Tu Diệp Vân?” Minh Tuyết thấy Tu Diệp Vân không nói lời nào, chỉ nhìn chăm chăm vào mình, vì thế liền nhẹ giọng gọi tên hắn, “Người làm sao vậy?”

“Ách...” Tu Diệp Vân lấy lại tinh thần, mới phát hiện mình thế nào lại nhìn Minh Tuyết đến gần người, “Không... Không có gì... Ha ha...” Tu Diệp Vân cười gượng vài tiếng, “Không biết Minh Tuyết điện hạ đến có chuyện gì?”

“Không có việc gì, ở trong cung nhàm chán, đi ra tản bộ, không ngờ lại gặp người.” Nói xong, Minh Tuyết kéo khéo miệng, mỉm cười nhìn Tu Diệp Vân, tươi cười thùy mị.

“...” Nhìn nụ cười kia, Tu Diệp Vân một trận vô ngôn, kính nhờ, đừng có nở nụ cười như vậy, cái loại xinh đẹp cùng đáng yêu đan xen với tươi cười ôn nhu khiến Tu Diệp Vân có chút chống đỡ không được. Đột nhiên, cánh tay bị người đụng đụng, Tu Diệp Vân ngẩng đầu, thấy Bạch Kim Ngọc dùng ánh mắt trêu chọc nhìn mình, “Người làm gì lại có cái kiểu cười... bắt lương kia?”

“Diệp Vân... Người đỏ mặt ôi chao!”

“Cái... Cái gì?” Tu Diệp Vân nhanh chóng sờ mặt, bản thân cũng là một cao thủ tình trường, thế nào lại mặt đỏ chứ? Cho nên...”Ai... Nắng chiếu, không thấy nắng lớn như vậy chiếu vào cửa sổ sao?”

“Nha... Đây là kỳ quan lớn cỡ nào a!” Bạch Kim Ngọc vỗ vỗ vai Tu Diệp Vân, “Ta chưa bao giờ biết nắng cũng có thể... rơi vào...”

“Ta nói... Ta nói ánh mặt trời! Ánh mặt trời hiểu không?”

“Diệp Vân, người nói năng lộn xộn.” Bạch Kim Ngọc nói, “Đây không phải là một chuyện tốt.” Bạch Kim Ngọc vừa nói vừa gật đầu.

“Bạch Kim Ngọc thân ái, người muốn nói cái gì? Nghe, ta tin tình một đêm có thể có cảm xúc mãnh liệt, nhưng không tin nhất kiến chung tình sẽ có tình cảm mãnh liệt như vậy a.” Tu Diệp Vân nói xong, nhìn nhìn Minh Tuyết bên cửa sổ, “Chuyện ấy tuyệt đối không có khả năng phát sinh, huống chi, hắn còn là người của Tu Trạch Vũ!”

“Như vậy a... Đừng chắc chắn tuyệt đối như vậy...” Bạch Kim Ngọc không thú vị bĩu môi, “Kia... Không mời hắn vào ngồi một chút sao? Hắn thoát nhìn có chút... cô đơn...”

Nghe Bạch Kim Ngọc nói như vậy, Tu Diệp Vân nhìn lại về phía Minh Tuyết, Minh Tuyết vóc dáng không cao lắm, ít nhất y là người thấp nhất trong số những người mình từng gặp ở Linh Vực, đương nhiên, trừ hai tiểu hài tử Tuyết Lỵ Nhi cùng Trầm Ngư Nhạn. Lúc này Minh Tuyết đứng một mình ở đó, giống như bị vứt bỏ vậy, nếu không biết y là hoàng tử, Tu Diệp Vân sẽ cho rằng y là một cô nhi hay một đứa nhỏ cha không thương mẹ không yêu.

“Đừng xem nhẹ ta được không?”

Ngay khi Tu Diệp Vân hết sức trầm tư, Minh Tuyết từ từ tiến vào, chậm rãi tới gần Tu Diệp Vân, y lại lặp lại lời mới rồi, “Đừng xem nhẹ ta được không? Hai người các người hình như rất vui vẻ, đang nói cái gì vậy?”

“Không có gì.” Tu Diệp Vân đáp rất nhanh, nhưng mà, vừa nói xong lại thấy Minh Tuyết lộ ra biểu tình mất mát, thực làm cho người ta đau lòng, “Ách... Chúng ta đang nói... Mặt trời...”

“Mặt trời?” Minh Tuyết quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, “Mặt trời làm sao vậy?”

“Trên thực tế, nó là không thể chiếu rọi... Ha ha... chiếu rọi chính là ánh mặt trời... Ha ha ha...” Tu Diệp Vân đột nhiên cười to nói, hẳn không biết mình vì sao phải như vậy, hẳn chỉ cảm thấy có thể làm cho Minh Tuyết vui vẻ một chút thì tốt rồi, thiên a, tại sao mình lại có ý nghĩ như vậy!

Bộ dạng Tu Diệp Vân ôm bụng cười khiến Bạch Kim Ngọc sửng sốt, Minh Tuyết nghe xong nét mặt lại lộ vẻ tươi cười, “Ha ha... Đây là chuyện cười sao? Trước kia người khác nói cho ta nghe ta cũng bất giác buồn cười, mà giờ người nói lại thực buồn cười!”

“Minh Tuyết điện hạ, kỳ thực... Đây không phải chuyện cười.” Tu Diệp Vân ngưng cười nhìn nụ cười chân thuần của Minh Tuyết.

“Không phải sao? Nhưng mà nó rất buồn cười.”

Ta lại tuyệt không thấy buồn cười, Tu Diệp Vân trong lòng nghĩ, nhưng ngoài miệng lại nói “Đó là đương nhiên.”

“Àn... Sau này người cùng ta nói chuyện nhiều hơn được không? Nói chuyện với người thật vui, được không, được không?” Minh Tuyết nói xong, nhẹ nhàng nắm lấy tay phải Tu Diệp Vân.

“Diễm ngộ tới quá nhanh... Tựa như long quyển phong (=vòi rồng=gió lốc)...” Đản Đản ở trên cổ Tu Diệp Vân khẽ ngâm nga. Tu Diệp Vân mặt run rẩy một chút, theo thói quen nâng tay phải chụp lên cổ mình.”A... Ô...” Đản Đản hét lên một tiếng, sau đó thanh âm đều bị Tu Diệp Vân bưng kín. Tu Diệp Vân cười đắc ý, sau đó nhìn về phía Minh Tuyết, vừa nhìn Tu Diệp Vân liền nhảy dựng, Minh Tuyết quệt miệng, con người hắc sắc hiện lên vệt nước, cảm giác như sắp khóc.

“Người không muốn sao? Ta chỉ là muốn nói chuyện với người một chút.” Minh Tuyết nói.

“Không có, được mà, chúng ta có thể thường xuyên gặp mặt, ta không phải không muốn.”

“Nhưng mà... Người bỏ tay ta ra rồi.”

“Đây tuyệt đối là hiểu lầm!” Tu Diệp Vân lập tức nói, “Ta chỉ là có thói quen dùng tay phải.”

“Thật vậy chăng?” Minh Tuyết biểu tình lập tức chuyển biến, khóe miệng lại cong lên.

“Thực...”

‘Hừ!’ Tu Diệp Vân còn chưa nói xong, liền thấy một băng tiễn từ cửa sổ vút vào, cắm vào cái bàn phía sau Minh Tuyết, sau đó liền tan mất, nếu lệch một chút, như vậy liền bắn trúng Minh Tuyết. Tu Diệp Vân nhìn về phía Bạch Kim Ngọc, Bạch Kim Ngọc cũng miệng há hốc nhìn Tu Diệp Vân.

“Đây là thế nào... Ngồi xuống!” Tu Diệp Vân lớn tiếng hô Bạch Kim Ngọc, còn mình thì ôm Minh Tuyết cúi xuống, ngày càng nhiều băng tiễn bay vào, khiến Tu Diệp Vân có chút luống cuống. Hắn để Minh Tuyết cùng Bạch Kim Ngọc tránh dưới cái bàn, sau đó lấy cái bàn khác chắn trước ba người, tạm thời ngăn cản băng tiễn, ban đầu, cái bàn còn có tác dụng, đến khi một băng tiễn to hơn bình thường bắn vào, xuyên qua cái bàn xuất hiện trước mặt ba người.

“Minh Tuyết, nên làm gì bây giờ? Người hầy là có thể đối phó!” Tu Diệp Vân nhìn Minh Tuyết gắt gao dựa vào mình lại vẫn không nhúc nhích. Nói thật, bây giờ không phải là lúc tỏ vẻ anh hùng, Bạch Kim Ngọc học là y thuật, mà loại ma pháp gà mờ như mình căn bản không đối phó được với loại vừa nhìn đã biết là ma pháp cao cấp kia.

“Ta... Kỳ thật... Kỳ thật ta hôm nay là trốn đi, ta hôm nay sinh bệnh, phụ vương vì không cho ta ra ngoài chơi, mới phong tỏa ma pháp của ta, người nghĩ như vậy ta sẽ ngoan ngoãn ở trong cung, nhưng mà ta vẫn...” Minh Tuyết càng nói đầu cúi càng thấp, “Vẫn chạy đi.”

“Nha... Thiên na, phải nghĩ biện pháp, chúng ta không thể duy trì như vậy, cái bàn này chẳng còn giữ được lâu!” Bạch Kim Ngọc ở một bên kêu to.

“Hỏa hệ ma pháp! Đúng rồi, Diệp Vân, người không phải đang học sao? Hỏa hệ ma pháp có thể đối phó! Sơ cấp cũng được, chỉ cần làm thêm vài lần là được!” Minh Tuyết đột nhiên nói.

“Không được, người biết trạng huống của ta, ngọn lửa của ta vô cùng nhỏ.” Nói xong, Tu Diệp Vân thấy Minh Tuyết cùng Bạch Kim Ngọc đều dùng vẻ mặt chờ mong nhìn mình, không có biện pháp, bất cứ giá nào, dù sao có Bạch Kim Ngọc cùng Ti Kha, coi như bị thương cũng không chết được. Tu Diệp Vân đứng lên, giơ tay lên, Hỏa thần xinh đẹp a, làm ơn ban cho ta chút xúi năng lực, Hỏa quyền giam cầm! “Ách... Quả nhiên...” Ngọn lửa nhỏ xíu, Tu Diệp Vân thất vọng nhìn bàn tay mình, phen này thì chết thảm.

“Diệp Vân cẩn thận!”

“Ồ...” Tu Diệp Vân hơi ngược lên, một băng tiễn bắn trúng bụng mình.”Hí... Đau...”

“Tu Diệp Vân!” Minh Tuyết nắm lấy tay Tu Diệp Vân, “Đều do ta không tốt... Những người này là nhằm

về phía ta... Ô... Thực xin lỗi...”

Trong nháy mắt khi Minh Tuyết chạm tới tay Tu Diệp Vân, hắn đột nhiên cảm thấy có một cỗ năng lực cường đại chạy khắp toàn thân, loại cảm giác này, thật giống như thứ gì đó đánh mất đã lâu đột nhiên tìm lại được, khiến cho hắn cảm thấy tinh thần rung lên, mặc dù miệng vết thương rất đau, hơn nữa băng tiễn hòa tan xâm nhập khiến bụng càng thêm đau đớn, nhưng... Tu Diệp Vân lại giơ tay lên, “Hỏa quyền giam cầm!”

Trong nháy mắt, một đám cầu lửa từ bàn tay Tu Diệp Vân bay ra, sáu hỏa cầu tạo thành một vòng tròn, vây lấy toàn bộ băng tiễn phóng đến, vì ma pháp của Tu Diệp Vân mới chỉ ở giai đoạn sơ cấp, nên phải mất ba lượt ‘Hỏa quyền giam cầm’ mới xử lý được hết đám băng tiễn, cũng là mười tám hỏa cầu mới có thể tiêu diệt hết băng tiễn mỗi lần bay vào. Vì thế, Tu Diệp Vân lần lượt phát động ‘Hỏa quyền giam cầm’, đến khi băng tiễn không còn xuất hiện mới dừng lại.

“Hô...” Tu Diệp Vân thở ra một hơi, sau đó có chút thoát lực ngồi ‘phịch’ xuống, “Ô...” Quên mất mình còn bị trọng thương, Tu Diệp Vân đau đến mặt mày nhăn nhó.

“Mau đưa hắn tới chỗ Ti Kha...” Minh Tuyết thấy bụng Tu Diệp Vân ướt đầm máu. Thanh âm cũng bắt đầu run rẩy.

“Không được, không thể di chuyển hắn, bằng không máu sẽ chảy nhanh hơn, sẽ chết” Bạch Kim Ngọc bình tĩnh nói, “Để ta.” Nói xong, hắn đẩy cái bàn ra, sau đó chậm rãi để Tu Diệp Vân nằm ngang. Đột nhiên, Bạch Kim Ngọc biến sắc, “Miệng vết thương lớn như vậy, thủy dược ta mang không đủ.”

“Không sao, có thể dùng nước mắt ta.” Minh Tuyết mở to đôi mắt long lanh như nước nói.

“Ách... Thật sự? Minh Tuyết điện hạ, mau tới.”

Vì thế, Bạch Kim Ngọc quỳ gối bên trái Tu Diệp Vân, còn Minh Tuyết thì quỳ gối bên phải Tu Diệp Vân, từng giọt nước mắt của Minh Tuyết rơi xuống bụng Tu Diệp Vân, y vốn đã muốn khóc, này vừa lúc lại có công dụng, còn Bạch Kim Ngọc thì dùng trì thủ thuật phối hợp với nước mắt của Minh Tuyết trị thương cho Tu Diệp Vân.

“Ha ha... Fawkes...” Tu Diệp Vân nhìn Minh Tuyết khóc, đột nhiên thốt lên một câu.

“Đó là cái gì?” Bạch Kim Ngọc hỏi.

Là một con phượng hoàng nhỏ có thể dùng nước mắt chữa thương trong Harry Potter, “Là loài... rất đẹp... rất đẹp...” Nói xong, Tu Diệp Vân nhìn chăm chăm Minh Tuyết, Minh Tuyết lúc này, cũng rất đẹp.

Miệng vết thương của Tu Diệp Vân dưới sự hợp tác của Bạch Kim Ngọc cùng Minh Tuyết dần dần khép lại, Tu Diệp Vân ngồi dậy hoạt động gân cốt, không khỏi lại sợ hãi than, không hổ là đồ đệ của Ti Kha, trị

liệu xong ngay cả sẹo nhỏ cũng không lưu lại, ai... Nói như thế nào cũng là chứng cứ mình từng làm anh hùng a! Đúng rồi! Tu Diệp Vân giơ tay lên, vì sao vừa rồi mình lại có thể phóng ra Hỏa quyền giam cầm hoàn mỹ như vậy? Còn nhớ có khi mình cũng ‘bùng nổ’ được, nhưng mà hiệu quả lại hoàn toàn bất đồng, đó chẳng qua là vài lần bùng lên ngọn lửa cực đại, nhưng đây lại là Hỏa cầu chân chân chính chính!

Tu Diệp Vân nghĩ nghĩ, đúng rồi, trước khi mình phóng được Hỏa quyền giam cầm đã cảm thấy một cỗ năng lực, chẳng lẽ có người truyền lực cho mình sao? Ngẫm lại xem, khi đó chạm vào mình chỉ có Minh Tuyết, nói như thế...” Minh Tuyết điện hạ, người vừa rồi truyền năng lực cho ta sao?”

“Không có a?” Minh Tuyết nhăn mi, khóe mắt còn có chút ướt át, “Truyền năng lực rất nguy hiểm, trong lúc đó càng tuyệt đối bình tĩnh, ta vừa rồi khẩn trương như thế, dù muốn truyền cũng truyền không nổi.”

Như vậy... Là tự mình luyện thành Hỏa quyền giam cầm sao? Nghĩ đến đây, Tu Diệp Vân liền hưng phấn, sau đó nói với Bạch Kim Ngọc cùng Minh Tuyết, “Tránh ra một chút, để ta thử xem.”

Bạch Kim Ngọc cùng Minh Tuyết thối lui, Tu Diệp Vân lại niệm câu thần chú, nhưng mà... Tu Diệp Vân nhìn bàn tay mình, mẹ nó căn bản không thay đổi! Kim châm vẫn là kim châm! Cũng không biết mình vừa rồi rốt cuộc bị làm sao, ma pháp đột nhiên tốt như vậy, khó! Thật sự là khiến người hi vọng để rồi thất vọng.

Quên đi, không nghĩ nữa, nghĩ nữa càng làm người ta thương tâm.

“Minh Tuyết điện hạ...”

“Gọi ta là Minh Tuyết đi.” Minh Tuyết nói.

“Ách... Minh Tuyết, người mới vừa nói đó là nhằm vào người, đây là có chuyện gì?” Tu Diệp Vân buồn bực, Minh Tuyết hẳn là người được mọi người hâm mộ cùng yêu thích, tại sao lại có người muốn giết y?

“Đại khái là nhóm đệ đệ của ta.”

Gì? Do từng nghe kể vô số lần về Minh Tuyết, nhiều đến hần đã xem nhẹ đứa con này của Tinh linh vương, nhiều đến hần vẫn cho rằng Minh Tuyết là nhi tử độc nhất.

Nhưng mà, đệ đệ Minh Tuyết vì sao muốn giết y? Từ từ, y vừa nói ‘nhóm đệ đệ’? Oh my god! Đừng nói là mình đang ở trong thế giới còn tồn tại tranh đoạt vương quyền a.

11. Chương 11

Tròn 10 ngày a~~ ta trở lại đây!!! Có ai nhớ ta không nhẩy????

Tềnh hênh là ta vừa trả nợ cho giáo viên xong (>.<) giờ thì có thể yên tâm bám đuôi Diệp Vân đi thâm thê đoạt thiếp rồi. Tiện nói về truyện này, từ giờ các âm mưu bắt đầu tiến hành nha *(^0^)*

>.Nam sủng đã chết.<

“Minh Vũ, nhị đệ của ta là đối nghịch với ta nhiều nhất.” Thấy vẻ mặt kinh ngạc của Tu Diệp Vân, Minh Tuyết bình thản nói, “Tựa hồ hần muốn đoạt quyền thừa kế, còn những kẻ khác, ta thật sự không rõ mục đích của bọn họ, đại khái là quá chán đi. Tóm lại, bất kể thế nào, ta xem như đứng giữa mũi dao.” Minh Tuyết nói xong, trong giọng nói tràn đầy bất đắc dĩ. “Ta có đôi khi thật sự không biết nên làm sao, nói thật, nếu bọn hần đều mơ tưởng vương vị, ta liền cho bọn hần, cuối cùng là ai ngồi trên ngai vàng, cũng chẳng liên quan đến ta.”

“Minh Tuyết, nếu có tranh chấp, sẽ có đổ máu, giống như vừa rồi, có lẽ, ngươi là người thích hợp nhất kế thừa vương vị.” Nghe hết lời của Minh Tuyết, Tu Diệp Vân không khỏi cảm thán, người không có khả năng không có dục vọng, kẻ có dục vọng cũng rất dễ rơi vào vũng lầy quyền lợi cùng ích lợi mà rút không ra, quả nhiên vì dục vọng mà gây chiến tranh tới nơi nào cũng không thiếu. Thế nhưng... Tu Diệp Vân nhìn đôi mắt trong veo của Minh Tuyết, người như Minh Tuyết, hần là sẽ đối xử tử tế thân nhân của mình đi.

“Vì sao?” Minh Tuyết ngẩng đầu hỏi.

“Ha ha...” Bạch Kim Ngọc một bên cười nói, “Còn phải hỏi, ai ai chẳng biết Minh Tuyết diện hạ ngài ôn nhu thiện lương, cho nên, ngài sẽ không làm cái loại chuyện giết người phóng hỏa này đâu!”

Nghe Bạch Kim Ngọc nói, Tu Diệp Vân khẽ mỉm cười, đúng vậy a, Minh Tuyết ôn nhu có tiếng ở Linh Vực, người như vậy, sao có thể đi giết người phóng hỏa đây? Nghĩ vậy, Tu Diệp Vân cúi đầu, đột nhiên lại thấy trong mắt Minh Tuyết hiện lên một tia tàn nhẫn, không chút tương xứng với gương mặt y. Tu Diệp Vân nháy mắt mấy cái, lại nhìn Minh Tuyết, phát hiện y vẫn là ánh mắt ôn hòa ấy, Tu Diệp Vân nhú mi, này... Đại khái là phản quang? Cho nên... nhìn lầm đi.

“Ta sau này thường xuyên tới tìm các ngươi được không? Chỉ cần các ngươi tới luyện tập, ta sẽ đến được không.” Minh Tuyết nhẹ nói, sau đó liền nhìn chằm chằm Tu Diệp Vân.

“Ách... Hảo... Tốt!” Tu Diệp Vân sững sốt đáp ứng, có điều, sao hần lại cảm thấy Minh Tuyết vô luận là nói cái gì làm cái gì đều thích nhìn mình chằm chằm vậy? Mà hồng nhất là Tu Diệp Vân đặc biệt có hảo cảm với đôi mắt đen nháy kia, chỉ cần Minh Tuyết vừa nhìn hần, hần liền hoàn toàn không có biện pháp từ chối Minh Tuyết. Đang lúc buồn bực, Tu Diệp Vân lại thấy một bóng dáng xông tới, sau đó ôm lấy Minh Tuyết. Người này là kẻ Tu Diệp Vân tối khinh bỉ —— Tu Trạch Vũ.

Tu Trạch Vũ nhìn cũng không nhìn Tu Diệp Vân một cái, ánh mắt trực tiếp quét qua cao thấp tả hữu trên người Minh Tuyết, “Người không sao chứ? Vừa rồi nghe người báo nơi này xuất hiện dao động ma pháp

cường đại, không phải đã cấm người ra ngoài? Sao lại không nghe lời?”

“Ta... Ta không sao...” Minh Tuyết nói xong, giẫy khỏi Tu Trạch Vũ ôm ấp, sau đó đứng ở một bên.

“Hừ!” Tu Diệp Vân Liên hừ một tiếng, khiêu mi nhìn Tu Trạch Vũ, giống như đang nói “Tiểu tình nhân của người dường như không muốn phản ứng lại nhỉ!”

“Thì ra là Tu Diệp Vân a!” Nghe thấy có tiếng hừ lạnh chứa khinh thường mãnh liệt, Tu Trạch Vũ quay đầu nhìn Tu Diệp Vân, kết quả bị biểu tình của Tu Diệp Vân khiêu khích thiếu chút nữa không tuôn ra, “Ta này giờ không có phát hiện người.”

“Ha ha...” Tu Diệp Vân nhẹ giọng cười cười, “Có người mắt mù.” Nói xong còn bĩu môi, làm như này giờ bản thân chưa hề nói gì.

Minh Tuyết nhìn Tu Diệp Vân, lại nhìn Tu Trạch Vũ, sau đó đột nhiên nói, “Cái kia... Cái kia ta về trước!” Nói xong liền thừa dịp Tu Diệp Vân cùng Tu Trạch Vũ ‘đối chiến’ nhanh chóng chạy trốn, chạy tới cửa còn quay đầu lại hướng về phía Tu Diệp Vân nháy mắt mấy cái, thậm chí còn le lưỡi một cái.

Tu Diệp Vân đáp lại một cái mỉm cười ôn nhu, sau đó nhìn về phía Tu Trạch Vũ đang giận xanh mặt, “Sao không đuổi theo? Trạch Vũ điên hạ?”

“Không phát hiện hấn vừa rồi còn nháy mắt với người sao?” Tu Trạch Vũ lạnh nhạt nói một câu, không nhìn Tu Diệp Vân.

“Nha... Ghen a?”

“Người!” Tu Trạch Vũ quay đầu, lại không ngờ Tu Diệp Vân cách mình gần như vậy, thực hiển nhiên, Tu Diệp Vân cũng không ngờ Tu Trạch Vũ sẽ đột nhiên quay đầu lại, hai ánh mắt chạm nhau một lát, Tu Trạch Vũ hơi chuyển, “Ta nghĩ ta nên nói chuyện với người.” Nói xong, Tu Trạch Vũ đi ra cửa, “Theo ta.”

“Hảo!” Tu Diệp Vân bất đắc dĩ quay đầu nhìn Bạch Kim Ngọc, “Chờ ta.” Liền theo Tu Trạch Vũ ra ngoài, “Chuyện gì?”

“Người không được tới gần hấn.” Tu Trạch Vũ nhấn từng chữ.

Kháo! Người rất không sáng tạo! Tu Diệp Vân không khỏi mắt trợn trắng, chỉ... chỉ một câu như vậy? Cầu huyệt! “Vì sao? Tới gần hấn hay không đó là quyền tự do của ta! Người dựa vào cái gì ngăn cản ta?”

“Bởi vì... Bởi vì ta thích hấn, làm sao người có thể tiếp cận hấn? Ta thích hấn, người nên chủ động rời xa hấn khiến hấn không có bất kỳ cơ hội nào sinh hảo cảm với người!” Tu Trạch Vũ nói như bay, mà sau khi nói xong vẻ mặt cũng lộ ra chút mở mồm, thực hiển nhiên, gã cũng không rõ mình rốt cuộc vừa nói những

gì. Quả nhiên, không nên nói quá nhanh.

“Lý do này rất vớ vẩn!” Tu Diệp Vân nhìn Tu Trạch Vũ, lần đầu tiên phát hiện người nam nhân này khi bối rối thậm chí có chút đáng yêu.

“Vớ vẩn? Biết không? Bởi vì ta thích hắn, người khác sẽ không hẹn hắn ra ngoài sau 3 giờ chiều, bởi vì thời gian ấy ta sẽ đi cùng hắn, bởi vì ta thích hắn, người khác sẽ không chủ động tiếp cận hắn, trên thực tế bọn hắn biết mình không sánh bằng ta, bởi vì ta...”

“Ngừng! Ngừng! Ngừng!” Tu Diệp Vân hai tay hợp thành dấu “X” kêu ngừng, Tu Trạch Vũ này, đang khoe mẽ sao? Cái gì mà không sánh bằng! “Người cần làm rõ a, cái cụm ‘người khác’ ấy không bao gồm ta, ta có quyền tiếp cận hắn, mà người... Hừ...” Tu Diệp Vân dùng ngón tay trạc trạc trước ngực Tu Trạch Vũ, “Không có quyền cần ta.”

“Ta có!” Tu Trạch Vũ nói xong, cũng dùng ngón tay chọc Tu Diệp Vân một chút làm như phản kích, “Nha...” Tiếp theo, Tu Trạch Vũ như phát hiện ra cái gì lại chọc thêm hai cái.

“Người làm gì?” Kháo! Tu Trạch Vũ đây tuyệt đối là trả thù, vừa rồi mình chỉ là trạc nhẹ gã, mà khi gã trạc mình... Tu Diệp Vân lấy tay sờ sờ, ngón tay nhọn như dao, đau chết!

“Ta kinh ngạc phát hiện người lại có thể... Có cơ thể...”

“...” Tu Diệp Vân không nói gì nhìn Tu Trạch Vũ, không phải chứ, người trước mắt này thật sự là Tu Trạch Vũ? Không phải là giả tạo a! Bằng không, sao lại ngây thơ như vậy chứ?

(Vâng, cơ thể anh cường tráng quá... ==)

“Con mẹ nó hắn rất nguy hiểm người có biết hay không!” Tu Trạch Vũ đột nhiên hét lớn một tiếng, dọa Tu Diệp Vân nhảy dựng, đồng thời phát hiện đã quay lại chủ đề cũ, “Tuy rằng ta chán ghét người, nhưng... nhưng mà...” Tu Trạch Vũ đột nhiên ngừng, “Ta là nói, nếu người thích hắn, ta sẽ giết người, cho nên rất nguy hiểm.” Nói xong, Tu Trạch Vũ liền chuẩn bị rời đi, trước khi đi còn quay đầu lại Tu Diệp Vân, “Trước nay khi ta nói chưa từng có ai dám chặn lời ta đâu.”

Gì? Tu Diệp Vân ngẩn người, vừa rồi Tu Trạch Vũ nói nguy hiểm, kia thực sự là lời giải thích sao? Nghĩ đến ánh mắt tàn nhẫn mà mình ngỡ như ảo giác kia, Tu Diệp Vân không khỏi nhú mày, nếu là xem bề ngoài, Minh Tuyết... thật sự là người rất đơn thuần, thế nhưng... Nghe Tu Trạch Vũ nói như vậy, sau gã lại nhanh chóng giải thích nghĩa ‘nguy hiểm’, tuy nó làm cho người ta có cảm giác cổ ý lấy lệ. Có điều, cũng có thể đây là một cái cớ Tu Trạch Vũ nghĩ ra để tách mình khỏi Minh Tuyết.

“Diệp Vân ——! Không sao chứ hả ——! Chúng ta phải về thôi!” Trong phòng truyền đến tiếng Bạch Kim Ngọc, Tu Diệp Vân lấy lại tinh thần, đi vào trong phòng, “Đã biết, đi thôi.”

Bạch Kim Ngọc vui vẻ cười, trước khi đi còn hào hứng vỗ vỗ bả vai Tu Diệp Vân, “Diệp Vân, vừa rồi khi người đối diện với Trạch Vũ diện hạ, ta còn có thể nhìn thấy hoa lửa.”

“Hoa lửa?” Bạch Kim Ngọc lại nói ngớ ngẩn gì vậy, “Người cho rằng, cái gì là hoa lửa.”

“Tình yêu đi...”

“...” Tu Diệp Vân lắc đầu, Bạch Kim Ngọc, ta mới phát hiện người là một tên thích YY lại ‘bà tám’ a! Cái gì giản dị cái gì hồn nhiên, đều là giả dối! Đây mới là bản chất của người đi!

==== ===== o(_)o phân cách tuyến o(_)o =====

Buổi tối khi về đến nhà, Tu Diệp Vân phát hiện Lãnh Quân Bạch đang im lặng ngồi ở trên trường kỷ đọc sách, điều này cũng khiến Tu Diệp Vân có chút kinh ngạc nho nhỏ, bình thường người này luôn ôm một kẻ nào đó trên đùi, sau đó đắm chìm trong không khí tình dục, hưởng thụ cảm giác hoan ái. Nhưng hôm nay, Lãnh Quân Bạch đọc sách có vẻ dị thường im lặng.

“Xem gì vậy?” Tu Diệp Vân đánh vỡ không khí im lặng.

“Vĩnh viễn không thể nói .” Lãnh Quân Bạch ngẩng đầu, gấp sách lại.

“Thiên a, người lại đi xem loại sách này.” Tu Diệp Vân giống như phát hiện châu lục mới mà ngồi xuống bên Lãnh Quân Bạch.

“Người từng xem qua?” Sắc mặt Lãnh Quân Bạch có chút tái nhợt, trong mắt như có gì đó lóe lên.

“Đương nhiên là...”

“Cái gì?” Lãnh Quân Bạch khẩn trương hỏi.

“Chưa có xem.” Tu Diệp Vân nhún nhún vai, “Nhưng mà, vừa nhìn cũng biết là ngôn tình tiểu thuyết.” Tu Diệp Vân cười nói, “Nội dung có phải lại nhắc đến hai chữ ‘tình yêu’? A... Bao nhiêu người cảm thấy bị thương, tình yêu vĩnh viễn không thể nói a.”

“Có lẽ, đây chỉ là một câu chuyện ngụ ngôn.”

“Không, không, không.” Tu Diệp Vân khoát khoát tay, “So với chuyện ngụ ngôn, ta càng chắc chắn người là kẻ yêu thích ngôn tình tiểu thuyết.” Nói xong, Tu Diệp Vân đột nhiên vươn tay ôm bả vai Lãnh Quân Bạch, còn ghé vào lỗ tai y nói, “Ta nói Quân Bạch, người không phải là đang học mấy lời ngon tiếng ngọt làm động nhân tâm trong này đi! Nếu như thế... Ta cũng phải xem!” Nói xong, Tu Diệp Vân rất nhanh

đoạt lấy sách.

Lãnh Quân Bạch lập tức giãy khỏi cánh tay Tu Diệp Vân, trốn qua một bên, ôm sách trong ngực, “Không được... Không được...” Lãnh Quân Bạch nhìn Tu Diệp Vân lắc đầu.

“Thứ tốt phải cùng nhau chia sẻ chứ!” Tu Diệp Vân buồn bực nhìn Lãnh Quân Bạch tránh trái né phải.

“Không được... Chỉ có cái này không được...” Lãnh Quân Bạch đột nhiên biến thành có chút uể oải, “Diệp Vân, đợi... Đợi đến khi ta cảm thấy có thể cho người xem, tuyệt đối sẽ không keo kiệt.” Lãnh Quân Bạch dùng thanh âm rất nhỏ, “Tin tưởng ta, người xem quyển sách này sẽ cảm thấy rất phức tạp.” Nói xong, Lãnh Quân Bạch khẽ động, cuốn sách liền biến mất trên bàn tay y.

“Thần thần bí bí.” Tu Diệp Vân than thở một câu, liền không chú ý tới nữa, dù sao sớm muộn gì cũng được xem, hơn nữa hẳn tin tưởng Lãnh Quân Bạch tuyệt đối sẽ không hại mình, bởi vậy, nội dung cuốn sách cũng không phải quan trọng đến độ không coi sẽ chết.

Thế nhưng, trên thế giới này, không ai có thể chuẩn xác dự liệu được chuyện gì sẽ phát sinh tiếp theo. Khi đó Tu Diệp Vân cũng không biết, chưa xem quyển sách ấy cũng không có gì lớn, không biết nội dung quyển sách đích xác cũng sẽ không chết, nhưng nếu hắn sớm đọc qua nó, có những thứ... sẽ không mất đi, bản thân cũng sẽ không thương tâm.

“Chủ nhân, dọn cơm.”

Ngay khi Tu Diệp Vân cùng Lãnh Quân Bạch lâm vào trầm mặc, Doãn Phàm đột nhiên xuất hiện trong phòng khách, nhắc nhở Lãnh Quân Bạch nên dùng bữa tối.

“Hảo.” Lãnh Quân Bạch hướng về phía Doãn Phàm gật gật đầu, lên tiếng.

Tu Diệp Vân cũng muốn lễ phép chào hỏi Doãn Phàm, dù sao mọi người sống chung với nhau, dù mình dùng phòng Lãnh Quân Bạch, so với gã một trời một vực. Thế nhưng, khi hắn nhìn về phía Doãn Phàm, lại phát hiện Doãn Phàm nhìn chăm chăm vào mình, mà, nhìn không phải là mặt mình, mà là... phía dưới, xuống nữa... Vị trí này.. Bụng? “Ách... Doãn Phàm?”

Doãn Phàm cười một chút, đột nhiên ‘phi’ tới cạnh Tu Diệp Vân, Tu Diệp Vân xác định động tác của Doãn Phàm tuyệt đối không mang theo địch ý, nên không ngăn cản, chỉ thấy tay Doãn Phàm đặt nhẹ vào bụng mình một cái, sau đó giơ tay lên, “Sâu.”

Gi? Tu Diệp Vân nhìn chăm chăm tay Doãn Phàm hồi lâu, một con sâu nhỏ bằng nửa ngón tay đang ngo ngoáy trên tay Doãn Phàm. “Ách... Sâu lớn như vậy, ta lại...” Không phát hiện? Cũng quá thần kỳ đi.

“Loại sâu này có thể tự động biến lớn nhỏ, để săn mồi, người vừa nhìn nó liền co lại kích cỡ nhỏ nhất.” Doãn Phàm hảo tâm giải thích nói.

Như vậy a... Tu Diệp Vân bĩu môi, “Cám ơn.”

“Không cần.” Doãn Phàm hơi xoay người, sau đó đi đến nhà ăn.

Tu Diệp Vân nhìn bóng lưng của Doãn Phàm, không biết vì cái gì, hần tổng cảm giác mình như ở gần cơn lốc xoáy, sắp bị cuốn vào, mặc dù trước mắt chưa biết kẻ nào ‘giở trò’ với mình.

“Diệp Vân, ăn cơm đi.” Thấy Tu Diệp Vân cúi đầu ngẩn người, Lãnh Quân Bạch không khỏi nhắc nhở.

“Cái kia... Quân Bạch, Doãn Phàm là người thế nào?” Tu Diệp Vân hỏi.

“Àn... Có điểm hiền như khúc gỗ.” Lãnh Quân Bạch đáp.

“Được rồi.” Tu Diệp Vân thở dài, “Đi thôi.”

Hai người tới nhà ăn, toàn bộ thị sảnh đều đã vào chỗ, Tu Diệp Vân cùng Lãnh Quân Bạch ngồi xuống, sau khi Lãnh Quân Bạch ra hiệu, mọi người bắt đầu động dao nĩa. Tu Diệp Vân không khỏi cảm thán, quả là gia yển hoàng gia cổ đại chân thực. Cầm lấy dao nĩa, hôm nay ăn là bít-tết a, động tác Tu Diệp Vân thập phần tao nhã, nhớ rõ lần đầu tiên ăn cơm ở nhà Lãnh Quân Bạch, Lãnh Quân Bạch thiếu chút nữa muốn tìm người ở Linh Vực bí mật dạy Tu Diệp Vân lễ nghi. Ngẩng đầu, tính tán gẫu với Lãnh Quân Bạch mấy câu, kết quả lại phát hiện một chuyện... kỳ quái.

Doãn Phàm ngồi đối diện, gã luôn luôn cúi đầu, giống như đang nhìn vật gì đó, Tu Diệp Vân nhìn trần nhà, có một điểm sáng, nếu đây là do phản quang mà thành, vậy, hần đoán trên tay Doãn Phàm đang cầm kính lúp hoặc là gương linh tinh gì đó. Đương nhiên, khi Tu Diệp Vân quan sát Doãn Phàm, đồng thời cũng chú ý tới nam sảnh bên cạnh Doãn Phàm, chỉ thấy gã ban đầu còn ăn uống bình thường, sau đó sắc mặt bắt đầu biến thành tái nhợt, sau đó... Nga! Thiên a! Không có sau đó, bởi vì người nọ đột nhiên đứng lên, trên tay xuất ra những cột nước, không có tính công kích, tuy nhiên nó đủ khiến Tu Diệp Vân biến thành con chuột ướt sũng.

“Người làm cái gì!” Lãnh Quân Bạch đập bàn một cái, cột nước ngừng lại.

“Chủ... Chủ nhân...”

Tu Diệp Vân thấy người nọ hoảng sợ nhìn tay mình, giống như gã không biết mình vừa làm cái gì. Thật kỳ quái, người nọ vừa rồi sắc mặt tái nhợt, chẳng lẽ là vì đột nhiên nghĩ đến mình sau đó tức giận nổi điên cho nên phát động công kích? Nhưng mà, nói đến công kích, Tu Diệp Vân có thể khẳng định, đòn vừa rồi căn bản không có tính công kích. Chỉ là làm mình ướt đầm.

“Về phòng của mình đi!” Lãnh Quân Bạch vung tay lên, người nọ liền ngã khỏi ghế. “Người đâu, đem hần đi.” Lãnh Quân Bạch vừa dứt lời, chỉ thấy hai tên thị vệ tiến tới kéo người nọ xuống. “Diệp Vân, nhanh đi đổi y phục đi.” Lãnh Quân Bạch quay đầu nói với Tu Diệp Vân, trong mắt có lo lắng, cũng có xin lỗi.

“Biết.” Tu Diệp Vân khẽ cười nói, người nam nhân trước mắt này lại đang tự trách. “Người ăn trước đi.”

“Chủ nhân, để ta đi cùng Tu Diệp Vân.” Doãn Phàm luôn im lặng bỗng nói.

“Hay là thôi đi.” Lãnh Quân Bạch lại nói Doãn Phàm, “Ta đi cùng hần, ngươi phân phó xuống, cho người làm hai phần ăn khác mang lên phòng cho ta.”

“Dạ.” Doãn Phàm cung kính ứng thanh.

Đi vào phòng, Tu Diệp Vân cởi áo, Lãnh Quân Bạch lập tức đưa bộ đồ sạch sẽ cho Tu Diệp Vân, Tu Diệp Vân cầm y phục, sau đó nhìn gương cười cười, quả nhiên cơ thể mình coi như không tệ lắm!

“Còn không mau mặc vào!” Lãnh Quân Bạch nói.

“Dạ.” Tu Diệp Vân nhanh chóng mặc y phục tử tế, sau đó xoay người lên giường lớn, “Quân Bạch, vừa rồi... Có chút kỳ quái.”

“Ta biết, thị sủng đó ngày càng kỳ cục!”

“Không... Không phải, ta là nói, nếu thị sủng kia thật sự đối địch với ta, vì sao lại dùng loại chiêu thức không có tính công kích như vậy? Hơn nữa, loại chuyện này không phải nên tìm thời điểm khi người không có mặt sao?”

‘Đông đông đông! Đông đông đông!’ Vào lúc này, tiếng đập cửa kịch liệt vang lên, Lãnh Quân Bạch mở cửa, thấy chính là vẻ mặt vội vàng của Doãn Phàm.

“Làm sao vậy?”

“Chủ nhân, không ổn, Số 1 đã chết!” Doãn Phàm lớn tiếng nói.

“Số 1 là cái gì?” Tu Diệp Vân hỏi.

“Đánh số nam sủng.” Lãnh Quân Bạch đáp.

“Là... Ai?” Tu Diệp Vân đột nhiên có dự cảm bất hảo. Có điều, lại nói, hần tới giờ mới biết Lãnh Quân Bạch cường đại thế nào, lại có thể đi đánh số nam sủng!

“Hô...” Lãnh Quân Bạch thở ra một hơi, “Là kẻ vừa công kích ngươi.”

12. Chương 12: Khí Tràng Bất Hoà?

Khi Tu Diệp Vân cùng Lãnh Quân Bạch tới phòng Số 1, vừa lúc thi thể Số 1 bị bọn thị vệ mang ra, Lãnh Quân Bạch phát phát tay, ý bảo thị vệ buông thi thể xuống. Tu Diệp Vân theo Lãnh Quân Bạch đến cạnh thi thể, nhìn biểu cảm cuối cùng của Số 1 khi còn sống. Ánh mắt Số 1 mở rất lớn, không phải vì sợ hãi, mà là không thể tin.

Tu Diệp Vân không khỏi nhăn lại mi, Số 1 đang kinh ngạc vì cái gì? Là vì Lãnh Quân Bạch mắng hay không nghĩ mình lại làm chuyện đó? Hoặc là, kinh ngạc vì kẻ giết mình... Có điều, suy đoán của Tu Diệp Vân rất nhanh đã bị một câu của Lãnh Quân Bạch đập đổ.

“Xem ra, hắc tự sát.” Lãnh Quân Bạch nói, “Người xem.” Lãnh Quân Bạch chỉ tay vào vị trí tim Số 1, chỗ ấy có ba vết nước nhỏ tạo thành vết thương, thoát nhìn rất giống một đóa hoa. “Vết thương ma pháp Thủy hệ trung cấp, trong những người này, học Thủy hệ mà đạt tới trung cấp chỉ có hắc, những người khác hoặc là vì không có người giám hộ, nên không thể đến trường, hoặc là chỉ dừng lại ở giai đoạn sơ cấp.”

“Có điều Quân Bạch, ta cảm thấy sự tình là lạ.” Tu Diệp Vân nói, “Số 1 khi dùng cơm có hành vi dị thường khiến ta không thể lấy phương pháp bình thường phán đoán cái chết của hắc.”

“Không chừng do hắc ghen tị ta đối với người quá tốt.” Lãnh Quân Bạch bình tĩnh nói, có điều trong thanh âm lại lộ ra chút bi thương, dù sao... người này cùng từng cùng mình nằm chung một cái giường.

“Nhưng mà... Hắc...”

“Van cầu các người đừng nói nữa.” Đang lúc Tu Diệp Vân định nói gì đó, Doãn Phàm đã mở miệng, “Tuy rằng Số 1 bình thường tính đồ kị cố chấp khiến người khác sợ hãi, nhưng hắc đã chết, chủ nhân, người để hắc an tâm đi đi, được không?”

Nghe Doãn Phàm nói, Tu Diệp Vân yên lặng phân tích. Lời Doãn Phàm truyền đạt một tin tức, chính là Số 1 có tính đồ kị thập phần cố chấp, vì ghen tị mà làm chuyện quá phận với mình cũng là bình thường, nhưng... Tu Diệp Vân lắc đầu, hiện tại đầu óc hắc thập phần hỗn loạn, cái gì cũng không nghĩ ra được. Đúng rồi... Trước khi Số 1 công kích mình, mình đã thấy Doãn Phàm... Nghĩ đến đây, Tu Diệp Vân ngẩng đầu nhìn về phía Doãn Phàm, kết quả làm hắc hoảng sợ, Doãn Phàm lại khóc! Nương của ta! Tu Diệp Vân hò hét trong lòng, người ta khóc thì thật bình thường, mà Doãn Phàm khóc khiến cả người hắc sản sinh một cảm giác, không hợp chút nào.

Chung quanh không ai khóc... Ai... Tu Diệp Vân thở dài, có lẽ Doãn Phàm thuộc loại nội tâm cực kỳ thiện lương đi! Hoặc là... Là người chung quanh đều quá lạnh nhạt. Nghĩ đến đây, Tu Diệp Vân không khỏi nhìn lại Doãn Phàm, mà... Cái nhìn này, lại khiến Tu Diệp Vân sản sinh một loại cảm giác thực kỳ quái.

Tu Diệp Vân đột nhiên cảm thấy, nếu như mình xem Doãn Phàm khóc, người chung quanh sẽ đều biến thành màu xám, hoặc có thể là không tồn tại, nếu như mình nhận định người chung quanh là tồn tại, vậy

Doãn Phàm sẽ biến mất. Hắn có một loại cảm giác... Không thể hòa chung Doãn Phàm cùng những người khác thành một thể, giống như trước kia Mai Ngạn từng nói... Khí tràng bất hoà? (nghĩa đúng là hơi thở khác biệt, có thể hiểu tương tự như hạc giữa bầy gà)

Nhưng mà... ‘Khí tràng bất hoà’ chẳng qua cũng chỉ là người ta nói đùa với nhau, thật sự có người như vậy sao? Hơn nữa... Tu Diệp Vân lấy tay quơ quơ trước mắt mình, hắn có thể thấy rõ tay mình, đồng thời chú ý tới Doãn Phàm, nếu dựa theo ‘lý luận khí tràng’ quái dị, chẳng lẽ, mình và Doãn Phàm cùng ‘khí tràng’ sao?

Không xong... Đầu óc càng thêm hỗn loạn.

“Tốt lắm, đem hắn đi đi, cha mẹ Số 1 mấy năm trước đã qua đời, trong nhà hắn đã không có thân nhân, đem hắn táng ở mộ viên, hảo hảo dần xếp.” Nghe Doãn Phàm nói, Lãnh Quân Bạch cũng cho rằng nói thêm nữa sẽ là bất kính với người chết, mọi chuyện cần thiết, chờ an táng Số 1 rồi nói sau.”Diệp Vân, chúng ta trở về phòng.”

Tu Diệp Vân liếc nhìn thi thể Số 1 lần cuối, sau đó thầm chúc Số 1 kiếp sau... có thể sống lâu lâu dài dài, thật vui vẻ. Trở lại phòng, Tu Diệp Vân nằm trên giường, Lãnh Quân Bạch ngồi bên giường.

“Diệp Vân, ngươi vẫn cảm thấy rất kỳ quái đúng không?” Lãnh Quân Bạch nói.

“Àn.” Tu Diệp Vân nhẹ ửng thanh. “Cái kia... Doãn Phàm trước kia từng khóc chưa?” Tu Diệp Vân đột nhiên hỏi.

“Trước đây... Lúc hắn còn nhỏ là một con quỷ thích khóc.” Lãnh Quân Bạch nghĩ nghĩ nói.

“Lúc nhỏ các ngươi đã quen biết sao?”

“Là ta biết hắn lúc còn nhỏ được không!” Lãnh Quân Bạch nói, “Có điều... Khi đó ta cũng không lớn hơn hắn nhiều lắm, Doãn Phàm không phải xuất thân quý tộc, bởi vậy nên bị đưa đến nhà quý tộc làm thị vệ hoặc người hầu. Khi đó không ít đứa nhỏ đến đây, hắn khi đó rất giản dị, hơn nữa ít nói, cho nên, ta luôn giữ hắn bên người. Nhưng... sau đó cha mẹ hắn qua đời, từ đó về sau, hắn càng im lặng.” Lãnh Quân Bạch nhún nhún vai.

“Này...” Tu Diệp Vân đột nhiên ngồi xuống ôm lấy Lãnh Quân Bạch, “Ngươi sẽ không phải là thừa dịp phụ mẫu người ta cần người an ủi mà dụ dỗ người ta đó chứ.” Nói xong còn đặc biệt thề lương nói, “Ai... Ta chỉ biết ngươi không thương ta...”

“Ngươi vừa nói cái gì chứ!” Lãnh Quân Bạch liếc Tu Diệp Vân một cái, “Là chính hắn tới tìm ta, kỳ thật ta cũng cảm thấy kỳ quái, một tên hiền như khúc gỗ như thế, thế nào lại làm cái chuyện như thế?”

“Là hắn tới tìm ngươi?” Nghe Lãnh Quân Bạch nói như vậy, Tu Diệp Vân cực kỳ kinh ngạc.

“Phải... Hắn nói hắn tự nguyện làm thị vệ của ta, đồng thời cũng tự nguyện làm nam sủng của ta, còn nói hắn cũng không phải yêu ta, hắn chỉ muốn tìm một nơi an thân, nếu như là nam sủng, có thể hưởng thụ đãi ngộ của nam sủng, nếu như là thị vệ, đồng thời có thể lấy tiền công thị vệ. Cũng chẳng thiệt thòi.” Nói xong, Lãnh Quân Bạch nhún mi, “Nói thật, đó là câu dài nhất ta từng nghe hắn nói.”

“Nha... Đây chính là nguyên nhân hắn luôn ở bên người a...”

“Đúng vậy...” Lãnh Quân Bạch đột nhiên nắm y phục, túm túm vò vò, “Cho nên... Người ta không phải không yêu người... Người đừng nghi ngờ một mảnh thiệt tình của người ta...”

“Hí...” Tu Diệp Vân buông Lãnh Quân Bạch ra, “Thực lạnh...”

“Ha ha... Người ta nhiệt tình như lửa thế này, sao lại lạnh?” Nói xong, Lãnh Quân Bạch còn đặc biệt ‘lo lắng’ nhìn Tu Diệp Vân, “Diệp Vân người lạnh sao? Ta có thể dùng thân thể sưởi ấm cho người.”

“Ai...” Nhìn Lãnh Quân Bạch không ngừng làm bộ, Tu Diệp Vân không khỏi thở dài, “Quân Bạch, người cũng đừng chọc ta cười.”

“Ta chỉ không muốn người nghĩ mãi chuyện Số 1, ta không thích... nhìn người cứ cau mày như vậy.” Lần này, trên mặt Lãnh Quân Bạch thật sự lộ ra vẻ lo lắng.

“Ta...”

“Chủ nhân! Chủ nhân!” Tu Diệp Vân vừa định nói chuyện, lại bị Đản Đản ở trên cổ chặt lại, Tu Diệp Vân bỏ Đản Đản xuống, Đản Đản lập tức hiện nguyên hình, nhảy lên nhảy xuống trên tay Tu Diệp Vân, “Chủ nhân chủ nhân!”

“Người cầm miệng, ta đang rất phiền đây!” Tu Diệp Vân dùng sức ấn xuống đầu Đản Đản một cái, “An tĩnh chút đi!” Nói xong, Tu Diệp Vân còn trừng mắt nhìn Đản Đản.

“Ô... Chủ nhân hung ác...” Đản Đản lặn qua lặn lại trên tay Tu Diệp Vân, nức nở, tựa như một đứa bé đang khóc.

“Người!” Khóe miệng Tu Diệp Vân co quắp, quả trứng này, lại còn có thể giả bộ đáng thương! Trừ bỏ buổi tối ôm ngủ có chút ấm áp, cũng chẳng thấy có tác dụng gì.

“Ô... Nhưng mà... Nhưng mà chủ nhân không thèm nghe Đản Đản nói hết lời.”

“Người nói!” Tu Diệp Vân hét lớn, Đản Đản bị hù co lại, nhảy lên giường trốn vào trong chăn, chỉ lộ ra cái đầu, Tu Diệp Vân nhìn không nói gì, Lãnh Quân Bạch thì ở một bên cười.

“Đản Đản biết Số 1 kia chết như thế nào a...” Đản Đản nhỏ giọng nói.

“Là việc này? Chỉ vậy mà người làm phiền ta? Không phải chỉ là biết Số 1... Cái gì?” Tu Diệp Vân lẩm bẩm một lúc, đột nhiên kịp phản ứng lời Đản Đản nói, “Người biết?”

“Vâng.” Đản Đản bò ra, “Đôi mắt ta có công năng thấu thị (như tia X-quang), ta mới rồi phát hiện máu của người kia đều đông lại, một người vừa chết, máu chắc chắn sẽ không đông lại nhanh như vậy, hơn nữa, ta còn phát hiện trong mắt người kia có một ẩn ký lục giác tinh hồng sắc.”

“Này... Nói lên điều gì?” Nghe Đản Đản nói, Tu Diệp Vân đột nhiên phát hiện Đản Đản không phải vô dụng, mà là bản thân chưa từng dùng đến nó.

“Điều này chứng minh, Số 1 trước khi chết bị người thao túng.” Lãnh Quân Bạch ở một bên tiếp lời, “Theo Đản Đản miêu tả thì giống như một người bị điều khiển trong thời gian ngắn, nếu như là người sống, ẩn ký kia sẽ biến mất sau nửa giờ, máu cũng sẽ một lần nữa lưu động, nếu là người chết, sẽ giống như Số 1.”

“Thao túng?” Tu Diệp Vân há to miệng, “Kia hẳn là... ma pháp rất cao đi.”

“Đúng vậy, thuật thao túng là môn cơ bản trong Hư vô ma pháp, trong đó lại chia thành khôi lỗi (hình nhân) khống chế thuật cùng linh hồn khống chế thuật. Hai loại ma pháp này rất khó, kỳ thật, thông thường thành tích học tập phải đặc biệt xuất sắc mới được đi học hai loại ma pháp này, học thành, nghĩa là người khẳng định có được năng lực Hư vô, học không thành, một là người chỉ là thành tích xuất sắc mà thôi, không có năng lực Hư vô, hoặc là có năng lực Hư vô nhưng uống phí, bởi ngay cả thuật cơ bản cùng học không nổi, vậy cũng đừng nói tới trung cấp cao cấp gì nữa! Nhưng mà, cũng có một loại người tự phát ra năng lực Hư vô, có điều, rất ít.” Lãnh Quân Bạch kiên nhẫn giải thích.

“Nói cách khác, nhà người không ai có thể được học thuật thao túng sao?” Tu Diệp Vân cau mày, “Vậy là ai? Ai lại nhảm chán như vậy đi thao túng một tên nam sủng té nước vào ta? Chẳng lẽ là Tu Trạch Vũ?” Những kẻ có thể dùng Hư vô ma pháp lại có thành kiến thật lớn với mình cũng chỉ có gã.

“Không thể, nếu là hắn, vậy việc Số 1 tự sát phải giải thích thế nào?” Lãnh Quân Bạch bắt đầu cỡi y phục, nói, “Huống hồ, cũng không phải chỉ có hắn có Hư vô ma pháp, người sinh ra trong Hoàng gia hay có huyết thống thuần nhất đều có thể có năng lực Hư vô.” Lãnh Quân Bạch cởi xong y phục, ngay cả áo ngủ cũng không mặc liền chui vào chăn, “Diệp Vân, nghỉ ngơi đi, mệt muốn chết.”

“Chẳng lẽ là Minh Tuyết?” Tu Diệp Vân còn đắm chìm đang suy tư, “Không thể nào, Minh Tuyết đáng yêu như thế, nhìn chỉ muốn ôm vào lòng, tuy rằng Tu Trạch Vũ từng nói...”

“Tu Diệp Vân!”

“A?” Tu Diệp Vân bị Lãnh Quân Bạch rống một tiếng kéo lại suy nghĩ, “Sao vậy?”

“Ta mệt, ngủ!”

“Biết... Đã biết.” Tu Diệp Vân đáp ứng, nhưng mà, sao lại cảm thấy Lãnh Quân Bạch có chút tức giận nhỉ? Mình chỉ là muốn giải quyết vấn đề mà thôi a. Nhưng mà, nhìn Lãnh Quân Bạch hai mí mắt đánh nhau kịch liệt, Tu Diệp Vân cũng không ép y tiếp tục suy nghĩ cái gì nữa, vì thế cũng cởi y phục nằm xuống, đại khái do mệt mỏi, Tu Diệp Vân vừa nằm xuống không bao lâu đã bắt đầu mơ mơ màng màng, xoay người, bắt lấy một vật mềm mềm kéo vào lòng, chép chép miệng, ngủ.

Vốn đang ngủ an ổn Lãnh Quân Bạch cảm thấy mình bị người ôm, sau đó gối lên một vật hết sức thoải mái, vật kia lành lạnh, trơn bóng, Lãnh Quân Bạch kìm lòng không đậu cọ cọ, sau đó mơ mơ màng màng mở mắt ra, muốn nhìn một chút xem mình đang gối lên cái gì, mà, Thụy thần (thần ngủ = Chu Công) đã tới thì người đứng hòng thanh tỉnh, vì thế, vài giây sau, Lãnh Quân Bạch lại nhắm mắt lại, lần này... Thật sự chìm vào giấc ngủ.

Ánh trăng xuyên thấu qua cửa sổ chạm rỗng khắc hoa, chiếu lên mắt, lên môi hai người trên giường, cùng với... phần thân thể chưa bị chắn che khuất, tuy rằng mơ hồ thấy bóng dáng hai người, lại giống như tiên cảnh.

Có điều, hai người trên giường đại khái có hẹn với Chu Công, bởi vậy đã bỏ qua một khắc thập phần tuyệt vời này.

==== ===== o(_)o phân cách tuyến o(_)o =====

Tu Diệp Vân đi loanh quanh trong Ma Pháp Học Viện, hắn đang ở chờ Bạch Kim Ngọc tan học, sau đó cùng tới tòa lầu vút đi luyện tập, không nghĩ tới đi lại đi lại lại nhớ tới Lãnh Quân Bạch. Sáng sớm hôm nay khi tỉnh lại... lại phát hiện mình gắt gao ôm lấy Lãnh Quân Bạch trong ngực, giống như sợ Lãnh Quân Bạch sẽ bị ai đó cướp đi vậy. Vốn định lay Lãnh Quân Bạch dậy, lại thoáng thấy khóe môi Lãnh Quân Bạch hơi hơi gợi lên. Y đang cười, hơn nữa nụ cười hạnh phúc kia! Quân Bạch như vậy, khiến Tu Diệp Vân không đành lòng quấy rầy, bởi vậy, đợi khi Lãnh Quân Bạch tỉnh lại, tự nhiên lại là một trận xấu hổ.

May mắn, hắn và Lãnh Quân Bạch đều không quá để tâm, xấu hổ rất nhanh được hóa giải.

“Diệp Vân ——!”

Tu Diệp Vân đột nhiên nghe thấy có người gọi mình, thanh âm này... là Minh Tuyết. Tu Diệp Vân đột nhiên hưng phấn lên, xoay người, còn chưa kịp nói chuyện, đã thấy một bóng dáng lam sắc nhào vào trong ngực mình. Bởi vì lực lao vào có chút lớn, Tu Diệp Vân ôm lấy người trong lòng có chút chao đảo. Đợi đứng vững, Tu Diệp Vân cúi đầu, lại phát hiện người trong lòng đang nâng đầu cười khanh khách nhìn mình.

“Diệp Vân.”

“Ách... Minh Tuyết...” Tu Diệp Vân muốn đẩy Minh Tuyết ra, nhưng hai tay Minh Tuyết lại gắt gao quấn lấy eo mình, dưới tình thế cấp bách, Tu Diệp Vân đành phải mở miệng, “Cái kia, có thể buông ra trước

không?”

Minh Tuyết vừa nghe lời này, khoe môi đang giương lên lập tức chuyển hướng, nhanh như ô tô chạy trên đường cao tốc, nhanh khủng khiếp. Y trơ mắt nhìn Tu Diệp Vân, qua một lát, thấy Tu Diệp Vân không nói lời nào, Minh Tuyết lại bĩu môi, bộ dạng ủy khuất, trong đôi mắt thật to còn nổi lên sương mù.

Minh Tuyết, nếu ngày nào đó người muốn giết ta, cứ nhìn ta như vậy đi! Thiên, đây quả thực là đòn sát thủ! Tu Diệp Vân trong lòng hò hét, bất đắc dĩ mở miệng, “Hảo hảo hảo, người ôm, tiếp tục ôm.” Nói xong, tính an ủi xoa xoa đầu Minh Tuyết, mái tóc thực mềm mại.

Nghe Tu Diệp Vân nói, Minh Tuyết lại lần nữa lộ ra tươi cười, sau đó đem mặt dán vào ngực Tu Diệp Vân, “Ta và người thân mật tiếp xúc một chút thôi!”

“Thân mật tiếp xúc? Vì sao?” Tu Diệp Vân khó hiểu hỏi.

“Bởi vì ta cùng người sẽ trở thành hảo hữu trong hảo hữu! Ta ôm người rồi, quan hệ của chúng ta chính là siêu cấp hảo!” Nói xong, Minh Tuyết bày ra nụ cười càng thêm sáng lạn.

“Phải... Quan hệ chúng ta là tốt nhất rồi.” Tu Diệp Vân bị lời ngây thơ của Minh Tuyết làm cho tức cười, nhìn gương mặt cỡ bàn tay trước mắt, Tu Diệp Vân nhịn không được nâng tay nhéo nhéo, “Người không chỉ có quan hệ tốt nhất với ta, còn là đáng yêu nhất, được không?”

“Khụ khụ... Diệp Vân, để ta phát hiện ra a!”

Tu Diệp Vân kinh ngạc quay đầu lại, thấy Bạch Kim Ngọc cười cười xấu xa đứng ở phía sau mình, trong ánh mắt như lóe lên gì đó. “Người đến đây lúc nào?”

“Mới đến a!” Bạch Kim Ngọc cười đến gần Tu Diệp Vân, “Nhìn người khảm trương như vậy, không phải là, ta vừa bỏ lỡ vở kịch nào hay chứ!”

“Không có.” Tu Diệp Vân còn chưa kịp nói, Minh Tuyết đã mở miệng trước, y buông tay khỏi thắt lưng Tu Diệp Vân, hai má đỏ bừng trốn sau Tu Diệp Vân, lâu sau mới nhỏ giọng nói một câu, “Người không cần nói bừa.”

Tu Diệp Vân quay đầu lại sờ sờ đầu Minh Tuyết trấn an, sau đó chuyển qua Bạch Kim Ngọc, phát hiện hần đỏ mặt, cơ thể căng chặt, vừa nhìn đã biết là kết quả do nén cười lâu lắm. Tu Diệp Vân trừng mắt nhìn Bạch Kim Ngọc, “Bạch Kim Ngọc!”

“A —— ha ha ha ha!” Bạch Kim Ngọc ôm bụng ngồi sụp xuống đất cười một trận, sau đó đứng lên, cố để mặt nghiêm túc, “Diệp Vân, chúng ta tới phòng bỏ hoang đi.” Nói xong lại ôm bụng bắt đầu cười.

Tu Diệp Vân kéo Minh Tuyết ở phía sau lên, “Chúng ta đi thôi.” Minh Tuyết gật gật đầu, nhưng mặt vẫn thực hồng. Tu Diệp Vân nhìn thấy, nhẹ nhàng vỗ vỗ vai Minh Tuyết, sau đó ôm, “Đừng để ý tới Bạch Kim Ngọc, hắn chỉ đùa giỡn với chúng ta thôi!”

“Tu Diệp Vân ngươi trọng sắc khinh hữu.” Bạch Kim Ngọc bĩu môi.

“Ta nói đúng sự thật, chẳng lẽ ngươi không phải nói giỡn sao?” Nói xong, cười ôm Minh Tuyết hướng tới tòa lâu bỏ hoang, Bạch Kim Ngọc nhìn bóng lưng Tu Diệp Vân cùng Minh Tuyết, cúi đầu, cam chịu bất hạnh đuổi theo.

Nhưng mà, khi bọn hắn vừa tới tòa lâu, Tu Diệp Vân không khỏi đại thán nhân sinh bi ai, bởi vì, hắn lại nhìn thấy người cha trên danh nghĩa mà mình khinh bỉ —— diện mạo hoa lệ lóe kim quang —— Tu Trạch Vũ.

13. Chương 13: Rước Cuộc Thi

Ai... Nhân sinh a, thường sẽ không được như người ta mong ước, giờ điều Tu Diệp Vân không mong nhất chính là Tu Trạch Vũ, mà đại khái Tu Diệp Vân cũng là điều Tu Trạch Vũ không mong muốn.

Tu Trạch Vũ nhìn cánh tay Tu Diệp Vân khoát trên vai Minh Tuyết, sau đó ngẩng đầu liếc Tu Diệp Vân một cái. Gã biết chắc Minh Tuyết sẽ chạy đến tìm Tu Diệp Vân, từ ngày hôm đó sau khi trở về, Minh Tuyết luôn miệng nhắc tới Tu Diệp Vân, nói hắn mạnh mẽ thế nào, nói mình nhớ Tu Diệp Vân bao nhiêu... Không chút nào để ý tới gã!

Thấy Tu Trạch Vũ trong mắt toát ra ánh lửa, Tu Diệp Vân nhú mi, sau đó nói, “Không biết Trạch Vũ điện hạ có chuyện gì? Nếu không có chuyện gì xin tránh ra, chúng ta còn có việc.” Tu Diệp Vân lúc nói, cố ý nhấn mạnh hai chữ ‘chúng ta’.

“Ta tới giám hộ, các ngươi mỗi ngày đều ở đây luyện ma pháp, vạn nhất xảy ra chuyện gì làm sao cứu chữa? Tuy rằng Bạch Kim Ngọc đang theo Tì Kha học y thuật, nhưng dù sao cũng là tân sinh?” Tu Trạch Vũ thập phần kiên nhẫn kể ra ‘dụng tâm lương khổ’ của mình.

“Vậy a, kia thật đúng là cảm tạ hiệu trưởng đại nhân đã bỏ thời gian quý giá của ngài...” Đến giám hộ... Tu Diệp Vân trong lòng khinh bỉ.

“Không cần cảm tạ...” Tu Trạch Vũ cười nói.

“Có điều... Ta nghĩ chúng ta không cần.” Tu Diệp Vân nhanh chóng liếc mắt Tu Trạch Vũ, sau đó lợi dụng Thuận di kéo Minh Tuyết cùng Bạch Kim Ngọc rời đi.

Nhìn Tu Diệp Vân biến mất trước mắt, Tu Trạch Vũ mỉm cười cong cong ngón giữa, cũng biến mất không

thấy gì nữa. Tu Diệp Vân, người cho là chỉ có người biết Thuận đi sao?

Đi vào phòng học Tu Diệp Vân phát hiện Tu Trạch Vũ cũng theo sát mà tới, nếu dùng giấy để hình dung, đại khái không đến một giây đi. Ngắc đầu, Tu Diệp Vân phát hiện Tu Trạch Vũ đang nhìn mình, sau đó giương giương cằm, giống như đang nói với Tu Diệp Vân nơi này ai mới là chủ.

Tu Diệp Vân đáp lễ một cái cười khinh thường, “Ta biết người sẽ đuổi theo, người muốn giám liền giám đi!”

“Ai muốn gian (J) người!” Tu Trạch Vũ đột nhiên nói. (giám và gian là từ đồng âm [jiān])

“Tai người có vấn đề a... Ta nói giám —— hộ —— hiểu không?” Nói xong, Tu Diệp Vân kéo tay Minh Tuyết vào phòng học, Tu Trạch Vũ, đến lúc đó ta ‘chơi’ cùng Minh Tuyết người cũng dừng xông lên ngăn cản, để xem rốt cuộc ai tức chết ai!

Vì thế, một phút... Mười phút... Hai mươi phút... Nửa giờ... Trước khi bước qua phút thứ ba mươi mốt, Tu Trạch Vũ rốt cục thì nhịn không được bạo phát.

“Người làm gì? Cách hấn xa ra một chút!” Lúc này, Tu Trạch Vũ phẫn hận nhìn chằm chằm Tu Diệp Vân cùng Minh Tuyết đứng trong phòng tương đối thân mật. “Tu Diệp Vân!”

“Làm sao?” Tu Diệp Vân không kiên nhẫn quay đầu lại, “Kính nhờ, người là người giám hộ, là bảo hộ chúng ta lúc nguy hiểm, chúng ta bây giờ có gặp nguy hiểm sao?”

“Người gặp nguy hiểm hay không ta mặc kệ, là Minh Tuyết, Minh Tuyết gặp nguy hiểm! Đứng bên kẻ trong lòng có quý như người, hấn có thể an toàn sao?” Tu Trạch Vũ lớn tiếng nói, cái gì hình tượng, cái gì khí chất cao quý tao nhã nháy mắt bị vứt bỏ, giống như bát ‘phu’ (bát phụ: người đàn bà chưa ngoa) chỉ vào Tu Diệp Vân gào to.

“Nhìn xem, rốt cục cũng lộ bản chất!” Tu Diệp Vân nhìn Tu Trạch Vũ nổi gân xanh đầy mặt nói, “Ta chỉ biết, đối tượng người giám hộ chỉ có một.” Sau khi nói xong trong lòng còn hung hăng thóa mạ Tu Trạch Vũ một chút, là chính người đòi theo tới, rồi tự mình thấy ta cùng Minh Tuyết ‘thân mật’, đâu có liên quan tới ta! “Ta tốt như vậy, sao có thể nguy hiểm chứ?” Nói xong, Tu Diệp Vân lộ ra nụ cười vô cùng buồn bã, còn lộ chút bi thương, “Quên đi, người...” heo “cao cao tại thượng...” siêu cấp ngu ngốc “... như người vĩnh viễn sẽ không hiểu được ta...”

Ta không cần hiểu người, ta cần bản liếc mắt một cái là có thể nhìn thấu người! Đương nhiên, trải qua hành vi bát ‘phu’, Tu Trạch Vũ cảm thấy mình cần phải giữ gìn một chút hình tượng, bởi vậy, gã cố gắng giữ vững bình tĩnh, những lời đó nhất quyết không thể nói. “Vậy người nói, người vì sao nhất thiết phải đứng bên Minh Tuyết mới luyện tập được?” Chẳng lẽ, người thật sự thích y? Tu Trạch Vũ nghĩ tới đó, ánh mắt lộ ra hung quang.

Tựa hồ nhìn ra ác ý trong ánh mắt của Tu Trạch Vũ, Tu Diệp Vân vờ lộ ra chút sợ hãi, nhưng lời hấn nói cần bản một chút cũng không sợ hãi, “Bởi ta phát hiện, chỉ cần đứng bên Tiểu Tuyết, tình lực... sẽ vô cùng

manh mẽ!”

Tiểu Tuyết... Tiểu Tuyết... Tu Trạch Vũ trong đầu đã tràn ngập hai chữ này, “Người vừa rồi... Lại có thể gọi hần là Tiểu Tuyết...” Nói xong, tóc Tu Trạch Vũ bắt đầu nhẹ nhàng vũ động, cảm giác tức giận như sắp bùng nổ.

“Hai người các người đừng làm ồn nữa!” Minh Tuyết chen vào giải vây, y thật sự là nghe không nổi nữa, không rõ vì sao hai người này nói mấy lời không chút dinh dưỡng như vậy mãi mà không thấy chán, quan trọng nhất là, bọn họ mỗi lần nói đều mấy lời tương tự nhau, không biết mệt sao? “Trạch Vũ điện hạ, Diệp Vân nói thật đó, lần trước ta bị công kích, ta chỉ mới cầm tay Diệp Vân, năng lực của hắn lại đột nhiên cường đại lên, ma pháp Hỏa hệ sơ cấp lúc trước không thể luyện thành cũng bạo phát.” Nói xong, Minh Tuyết còn tặng kèm một cái mỉm cười.

Vừa rồi... Minh Tuyết gọi mình điện hạ, lại gọi thẳng tên Tu Diệp Vân, vừa rồi... Minh Tuyết nói y cầm tay Tu Diệp Vân, ‘dùng hư vô ma pháp làm nổ tung Tu Diệp Vân...’ một tiểu Tu Trạch Vũ hắc sắc ở trong đầu nhảy ra, ‘Không được, phong độ, phải bảo trì phong độ!’ tiểu Tu Trạch Vũ bạch sắc ôn nhu cũng nhảy ra, ‘Không cần lo, có Bạch Kim Ngọc ở đây, hấn sẽ chữa thương...’ tiểu Tu Trạch Vũ hắc sắc bắt đầu đối đối sách, ‘Cho dù như vậy, người cũng không có thể đả thương người, phong độ a!’ tiểu Tu Trạch Vũ bạch sắc phản bác nói.

Tu Diệp Vân thấy sắc mặt Tu Trạch Vũ càng ngày càng xanh, càng ngày càng tím, càng ngày càng... Quả thực là đa sắc đa màu. Có điều, hắn không biết, Tu Trạch Vũ hiện tại trong lòng thiện ác đang giao chiến kịch liệt. Tu Diệp Vân lại đi qua, vồ vồ bả vai Tu Trạch Vũ, còn ghé vào lỗ tai gã khẽ nói, “Người nếu khó chịu, thì đổi thành người đứng cạnh ta a, cam đoan sẽ thích!” Một câu nói cực kỳ dị thường, nói xong còn nháy mắt với Tu Trạch Vũ.

Bị Tu Diệp Vân vỗ, Tu Trạch Vũ hồi thần, lại nghe được câu nói mờ ám kia, cùng với nụ cười xấu xa trên mặt Tu Diệp Vân, chớp chớp mắt.

“Thế nào?” Tu Diệp Vân lại hỏi, kỳ thật hẳn cũng chỉ là muốn đùa giỡn Tu Trạch Vũ, ai bảo gã luôn đối trọi với mình? Mặc dù... Từ khi mình tới Linh Vực cũng luôn cố tình ha bê gã, không cho gã mất mũi.

“Được!” Tu Trach Vũ nhẹ nhàng đáp, hừ! Tu Diệp Vân, chỉ cần để Minh Tuyết cách xa người thì thế nào cũng được, huống chi đây là chính người nói ra?

Đồng ý nhanh như vậy? Tu Diệp Vân buồn bực nhìn Tu Trạch Vũ, hất đàn hồi xòe hai bàn tay tới trước mặt Tu Trạch Vũ, “Nhanh lên.”

“Làm gì?” Tu Trạch Vũ khó hiểu nhìn những ngón tay thon dài trước mắt, thoạt nhìn cũng không hơn kém mình bao nhiêu.

“Đem năm ngón tay của người đàn vào với tay ta.” Nói xong, Tu Diệp Vân cầm lấy tay Tu Trạch Vũ, đột nhiên cảm thấy ‘xoẹt’ một cái như điện giật, khiến Tu Diệp Vân không thể không thẫn mắng cái tên nhũ tử tiểu thu si mê phụ thân lại lao ra gây rối.

“Này... Là có ý gì...” Tu Trạch Vũ nhìn chăm chăm hai bàn tay đan vào nhau.

“Nó có một cái tên rất dài, là... Mười ngón đan xen tinh thần phần chấn pháp.” Tu Diệp Vân nói, “Còn là cái tên dễ hiểu và... ngu ngốc, xếp năm ngón...”

“...” Tu Trạch Vũ không nói gì, khuôn mặt có chút run rẩy, thoáng nhìn cách đó không xa Minh Tuyết cùng Bạch Kim Ngọc đang cười vui vẻ, Tu Trạch Vũ đột nhiên nghĩ, Tu Diệp Vân là đang đùa giỡn mình đi! “Người... Vừa rồi hình như không có làm như vậy với Minh Tuyết?”

“Chúng ta vẫn luôn nắm mà, người chẳng lẽ không thấy sao?”

“Không! Thấy!” Nghĩ đến vừa rồi Tu Diệp Vân cùng Minh Tuyết còn có những hành vi thân mật mà mình không thấy, Tu Trạch Vũ ra sức siết tay, như muốn kẹp nát ngón tay của Tu Diệp Vân.

“Không nên tức giận!” Tu Diệp Vân cười mỉa nói, nhưng lại hạ một câu khiến Tu Trạch Vũ muốn nhảy lầu, nhưng nhảy thế nào cũng không chết được, “Người yêu ta như vậy, trước kia sao không nói?”

“Tu Diệp Vân!” Quả nhiên bị chơi xỏ! Nghĩ vậy, Tu Trạch Vũ lập tức cần bỏ tay Tu Diệp Vân ra.

“Không nên không nên!” Tu Diệp Vân nắm chặt bàn tay đang muốn giãy ra, còn chìa tay kia dùng ngón trỏ lắc lắc trước mặt Tu Trạch Vũ, “Bắt đầu luyện tập rồi!” Hóa thân xinh đẹp a, ngài ở trên trời có linh thiêng, thỉnh ban cho ta năng lực nhỏ bé, “Hỏa quyền giam cầm!”

Ngay khi Tu Trạch Vũ còn không kịp phản ứng, trên bàn tay nhàn rỗi kia của Tu Diệp Vân liền thoát ra sáu quả cầu lửa, bởi Tu Diệp Vân phát động ma pháp hướng tới mặt tường, nên cầu lửa không thể giam cầm vật gì cả, liền ‘Phanh!’ một tiếng nổ tung.

“Lại có thể... Hữu dụng?” Buông tay Tu Trạch Vũ, Tu Diệp Vân nghi hoặc nhìn Tu Trạch Vũ, “Người chưa truyền năng lực cho ta chứ?”

“Ta truyền cho ai cũng sẽ không truyền cho người.” Dù việc Tu Diệp Vân đột nhiên phát ra cầu lửa khiến gã kinh ngạc một chút, nhưng cũng chỉ là kinh ngạc một chút mà thôi, bởi vì gã còn đang tức giận, Tu Diệp Vân này, dám nói mình thích hần! Trời có phải muốn sụp rồi không?

Xem Tu Trạch Vũ như vậy, chắc không phải đang gạt người, hơn nữa, Tu Diệp Vân cũng nghĩ không ra lý do Tu Trạch Vũ sẽ truyền năng lực cho mình, vì thế... Tự mình luyện thành, hay lại là một lần trùng hợp đây? Vì thế... “Hỏa quyền giam cầm!” Lớn tiếng kêu xong, Tu Diệp Vân phát hiện Tu Trạch Vũ đang cười, quay đầu lại, Bạch Kim Ngọc tên tiểu tử vô lương tâm cũng đang cười, Minh Tuyết, giống như cũng rất muốn cười.

Kỳ thật, chính hần cũng rất muốn cười, bởi vì... Lại thất bại.

“Tu Diệp Vân, tiếng sấm của ngươi không gọi được mưa...ha ha...” Bạch Kim Ngọc cười nói.

Đúng vậy, người ta nói sấm to mưa nhỏ, tốt xấu còn có chút mưa, mà mình... cũng quá nản đi!

“Tu Diệp Vân, ta còn tưởng rằng ngươi rất lợi hại... Không nghĩ tới... Ai...” Tu Trạch Vũ than thở.

Cẩn thận lão tử đập ngươi! Tu Diệp Vân nắm tay khua một cái.

“Diệp Vân, không sao, cách cuộc thi còn nửa tháng nữa, nói không chừng có thể thành công!” Minh Tuyết nói.

Vẫn là Minh Tuyết đáng yêu nhất! Nhất là khi y nắm tay chu môi cổ vũ mình! Có điều... “Minh Tuyết, ngươi không thấy kỳ quái sao? Lần trước là ngươi cầm tay ta, ta thành công, giờ là ta cầm tay Tu Trạch Vũ, cũng thành công, nhưng mà lúc cùng các ngươi tiếp xúc hoàn toàn khác khi đang luyện ma pháp, chẳng lẽ thật sự ta không hợp với Hỏa hệ?”

“Hắn không phải là như vậy.” Minh Tuyết nói, “Thông thường một người học ma pháp không hợp với mình, thì chỉ là không cách nào đạt tới cảnh giới cao như người khác, sẽ không xuất hiện tình huống như ngươi. Huống hồ, ngươi mỗi lần thành công, Hỏa quyền giam cầm đều phát phi thường thành công, ta nghĩ nếu Lãnh phó hiệu trưởng nhìn thấy nhất định sẽ đánh giá ngươi rất cao.”

“Vậy rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Ta mỗi ngày đều luyện tập, lại một chút hữu dụng cũng không có.” Tu Diệp Vân càng ngày càng mê hoặc, thân thể này dù sao cũng là của nhi tử tiểu thụ, hắn không phải là có bệnh gì đó không tiện nói ra mà mình không biết đi!

“Diệp Vân, không bằng tới ngày thi ta với ngươi cùng lên đài đi!” Minh Tuyết đề nghị, nghiêng đầu trưng cầu ý kiến Tu Diệp Vân.

“Này...”

“Không được!” Tu Trạch Vũ phản bác, “Minh Tuyết, đây là hành vi làm cản, thời gian biểu diễn ma pháp đều là từng người vào một, sao ngươi có thể vào cùng hắn?”

“Nhưng, ta muốn giúp Diệp Vân.” Minh Tuyết đáng thương nhìn Tu Trạch Vũ, sau đó lại chuyển qua Tu Diệp Vân, “Diệp Vân...”

“Ha ha, không sao, Minh Tuyết không nên gấp.” Tu Diệp Vân an ủi sờ sờ tóc Minh Tuyết, thanh âm kia, ôn nhu chảy nước, có điều điều kiện tiên quyết là, Tu Diệp Vân lúc trước đã bị một tiếng ‘Diệp Vân’ của Minh Tuyết làm cho mềm nhũn.

Minh Tuyết xoay xoay cổ thoát khỏi tay Tu Diệp Vân, sau đó thấp giọng nói, “Nhưng Trạch Vũ diện hạ là

hiệu trưởng mà, mở một cửa sau cũng đâu có sao!”

“Người thực sự muốn như vậy?” Tu Trạch Vũ nhìn ánh mắt Minh Tuyết hỏi.

“Đúng vậy! Như vậy Diệp Vân cũng không cần mỗi ngày đều mệt mỏi như vậy, hơn nữa, có thể chơi với ta rồi!”

Tu Trạch Vũ cau mày, qua một lát, hắn đột nhiên bày ra bộ dạng tươi cười, “Được, Minh Tuyết muốn sao thì làm vậy đi, ta đồng ý.”

“Thật tốt!” Minh Tuyết hưng phấn ôm lấy Tu Diệp Vân, “Diệp Vân, chờ thi xong chúng ta đi du lịch đi!”

“Hào.” Tu Diệp Vân ngoài miệng đáp, nhưng trong lòng lại bắt đầu hoài nghi với việc Tu Trạch Vũ đột nhiên đổi thái độ. Gã sao có thể đáp ứng chứ? Không có lý do gì a! Theo lý thuyết, không phải là mình càng thăm bao nhiêu gã càng mừng bấy nhiêu sao?

Tuyết đối có vấn đề!

==== ===== o(_)o phân cách tuyến o(_)o =====

Hôm nay là một ngày trước cuộc thi, Tu Diệp Vân không khỏi có điểm khẩn trương, dù sao đây không giống những gì mình biết, mình cũng không có vận khí tốt như các nhân vật chính trong tiểu thuyết, học gì biết nấy, chỉ giống như một rô bốt bất chước. Hơn nữa cái tên Tu Trạch Vũ kỳ quái, Tu Diệp Vân lại càng cảm thấy ngày mai mình sẽ không yên ổn.

Buổi tối lúc ngủ, Lãnh Quân Bạch giống mẹ già ngồi bên giường không ngừng lải nhải, so với Tu Diệp Vân còn khẩn trương hơn.

“Diệp Vân, người phải nhớ kỹ, không cần khẩn trương, trước nay khi thi đều là từng đệ tử bước vào, sau đó ở biểu diễn trước mắt giám khảo. Người cần biểu hiện tốt một chút, như vậy ta sẽ cho người thêm ít điểm.”

“Được rồi được rồi, ta biết rồi!” Tu Diệp Vân đẩy Lãnh Quân Bạch lên giường, sau đó phủ chăn lên người y, “Quân Bạch người không mệt sao?”

Lãnh Quân Bạch lắc đầu, “Ta lo lắng, mệt không nổi.”

“Nhưng ta mệt!” Tu Diệp Vân hét lớn, “Lại nói, ngày mai là ta thi, sẽ không làm người mất mặt, yên tâm!” Nói xong, Tu Diệp Vân xoa xoa tóc Lãnh Quân Bạch.

Lãnh Quân Bạch khẽ tránh, “Ta cũng không phải hài tử như Minh Tuyết, không cần dùng trò ngây thơ ấy

dỗ dành ta!” Nói xong quay lưng hướng Tu Diệp Vân.

Lãnh Quân Bạch làm sao biết mình thường xuyên sờ đầu Minh Tuyết? Người này, không phải luôn giám thị mình chứ, nghĩ vậy, Tu Diệp Vân nghi hoặc nhìn... lưng Lãnh Quân Bạch, “Này... Người không phải là...”

“Ta... Ta... Lúc đi qua nhìn thấy... Chỉ là không tới chào hỏi thôi.” Lãnh Quân Bạch thanh âm ngày càng nhỏ, giống như dưỡng khí không đủ, y cảm thấy mặt mình nóng rát, thật giống như có bí mật gì bị người vạch trần vậy, kỳ thật, y chẳng qua là thường thường đi quan sát Tu Diệp Vân một chút mà thôi, đánh giá một chút mà thôi... “Ai nha! Không nói nữa, Diệp Vân người ngày mai thật sự có thể làm không?” Lãnh Quân Bạch nói sang chuyện khác.

“Có thể, tin tưởng ta một chút đi.” Chỉ cần có Minh Tuyết bên người, biểu diễn ma pháp tuyệt đối thành công, nhưng, nếu mắc lỗi...

“Nhanh ngủ đi! Người không biết trước cuộc thi cần phải nghỉ ngơi thật tốt sao?” Nói xong, Tu Diệp Vân bắt đầu lơ mơ ngủ, hay là không muốn để Lãnh Quân Bạch lo lắng thêm, xem bộ dạng khẩn trương của người này, nếu nói cho y biết nếu như không có Minh Tuyết mình sẽ không thể hoàn thành ma pháp, người này không chừng sẽ cả đêm mất ngủ mất? Bởi vậy, ba mươi sáu kế, ngủ là thượng sách!

Lãnh Quân Bạch chậm rãi xoay người, thấy Tu Diệp Vân không để ý đến mình, cũng không nói thêm gì. Đây là cuộc thi của Diệp Vân, mình có thể giúp được gì? Nếu như mình thật sự làm gì đó, Diệp Vân cũng nhất định sẽ trách mình không tín nhiệm hắn, như thế, chẳng phải là tệ hơn? Hay là không nghĩ nữa, nghĩ vậy, Lãnh Quân Bạch nhắm hai mắt lại, sau đó ở trong chăn thay đổi vị trí xích lại gần Tu Diệp Vân.

Ai... Diệp Vân, chúc người thành công đi...

Lúc này, Tu Diệp Vân đã bắt đầu mơ mơ màng màng nằm mơ, hắn mơ thấy cậu nhóc cuối cùng mình gặp trước khi kết giao với Mai Ngạn, cậu nhóc kia là một sinh viên, làn da tốt lắm, hơn nữa mỗi lần ngủ cạnh mình đều giống như cái ấm lò, khiến người ta nhìn không được muốn ôm. Hiện tại, Tu Diệp Vân lại cảm thấy có sinh vật có độ ấm nào đó nhích lại gần mình, hắn dứt khoát duỗi cánh tay, kéo ‘vật đó’ vào lòng.

Cứ như vậy, Tu Diệp Vân cùng Lãnh Quân Bạch lại một lần nữa ôm nhau ngủ.

Tu Diệp Vân đương nhiên là không để ý, chỉ có Lãnh Quân Bạch là đáng thương, mỗi ngày sau khi tỉnh lại đều cảm thấy không thể lý khai lồng ngực ấm áp kia, thế nhưng... Loại ý nghĩ này cũng chỉ có thể ghi lại trong nhật ký.

14. Chương 14: Cuộc Thi

Ngày hôm sau, sáng sớm Tu Diệp Vân đã bị Lãnh Quân Bạch đánh thức, lý do là tới sớm một chút nâng cao tinh thần. Kháo! Tiểu Bạch thân ái, người trực tiếp thừa nhận người khẩn trương là được rồi. Vì thế,

trong lúc ăn điểm tâm, Tu Diệp Vân luôn đen mặt, dưới sự ảnh hưởng của Tu Diệp Vân áp suất tại phòng ăn giảm mạnh, im lặng tới nỗi châm rơi xuống đất đều nghe thấy.

Khoảng tám rưỡi, Lãnh Quân Bạch dẫn Tu Diệp Vân tiến vào địa điểm thi, “Diệp Vân, cho phép khảo chứng.” Lãnh Quân Bạch quơ quơ thứ gì đó như thẻ đeo ngực trước mặt Tu Diệp Vân, vật kia mặt sau có một kim băng, Lãnh Quân Bạch gài vào ngực Tu Diệp Vân. Sau đó nhẹ nhàng lấy tay điểm một cái lên thẻ. Chỉ thấy thẻ đột nhiên biến thành trong suốt, sau đó mặt trước hiện lên chữ đen.

Tính danh: Tu Diệp Vân

Khoa: Hỏa hệ ma pháp sơ cấp (nhất)

Phòng thi: số 6

Lão sư coi thi: số 9

Rút số: 69

Tu Diệp Vân nhìn cái thẻ LCD trước ngực, ngáp mắt đều là 6 với 9, cuối cùng hắn nhìn chằm chằm cái ‘Rút số’ hỏi, “Đây là cái gì?”

“Này... Mỗi lần kì thi kết thúc sẽ tiến hành rút thăm trúng thưởng, đó chính là số rút thưởng.” Nói xong, Lãnh Quân Bạch nhìn xung quanh một chút, “Diệp Vân, ta phải đi đây, người tự tìm phòng nha!” Nói xong Lãnh Quân Bạch dùng Thuấn di biến mất trước mắt Tu Diệp Vân.

“Không thể nào... Còn rút thưởng...” Tu Diệp Vân lẩm bẩm, thế giới này, thực biết tranh thủ!

“Diệp Vân!” Minh Tuyết đột nhiên xuất hiện bên cạnh Tu Diệp Vân, “Người phải tới phòng 6 gặp lão sư, chúng ta mau đi đi.”

“Àn.” Tu Diệp Vân gật gật đầu, sau đó nắm tay Minh Tuyết đi đến phòng chờ, cho tới giờ, Tu Trạch Vũ kia vẫn chưa có động tác gì, có lẽ là mình hiểu lầm gã chẳng?

Nhưng, sự thật chứng minh suy nghĩ vừa rồi của Tu Diệp Vân chẳng qua là ảo giác trong nháy mắt mà thôi, bởi kẻ xấu thủy chung vẫn là kẻ xấu. Khi Tu Diệp Vân cùng Minh Tuyết tiến vào phòng số 6, hắn thấy trên cửa phòng dán một mảnh giấy, chữ lớn rất bắt mắt, làm như sợ người khác không thấy vậy.

“Cuộc thi lần này áp dụng phương thức mở, cái gọi là phương thức mở, chính là không để lão sư cùng đệ tử ở phòng riêng thi, mà sẽ tập trung toàn bộ đệ tử cùng với toàn bộ lão sư, lần này, Quốc vương bệ hạ cùng Tinh linh vương bệ hạ cũng sẽ đến, bởi vậy, thỉnh các thí sinh chuẩn bị sẵn sàng, không cần khẩn trương, ‘Người xem’ các người không chỉ là giám khảo.” —— quyết định của hiệu trưởng Tu Trạch Vũ Hoàng Gia

Ma Pháp Học Viện vào sáu giờ sáng hôm nay.

“Diệp Vân... Đây là... Có ý gì?” Minh Tuyết nghiêng đầu hỏi.

“Ý là, Minh Tuyết ngươi không thể vào cùng ta...” Tu Diệp Vân bình đạm nói, nhưng trong lòng đã sớm chém Tu Trạch Vũ thành tám khối. “Minh Tuyết, ở dài quan sát chờ ta đi.”

“Ta không muốn!” Minh Tuyết cong môi, “Tôi dài quan sát, khẳng định phải ngồi cùng phụ vương, hơn nữa, lại không thể ở bên ngươi, không được, ta đi tìm Tu Trạch Vũ.”

“Nghe lời!” Tu Diệp Vân lớn tiếng nói, lập tức lại biến thành ôn nhu, “Đi chờ ta, ta sẽ cho mọi người một màn biểu diễn tuyệt hảo.”

Minh Tuyết cúi đầu, bộ dạng thất vọng, Tu Diệp Vân đẩy y, Minh Tuyết ngẩng đầu đáng thương liếc Tu Diệp Vân một cái, sau đó xoay người chạy đi, đây tuyệt đối là bộ dạng tiểu phụ bị khi dễ.

Tu Diệp Vân nhìn tay mình, cho mọi người một màn biểu diễn tuyệt hảo! Kháo! Cho thế nào?

“Chủ nhân!” Đang lúc Tu Diệp Vân âm thầm lo lắng, Đản Đản đột nhiên lên tiếng.

“Ngươi có biện pháp?” Nghĩ đến lần trước Số 1 chết Đản Đản lại có thể biết nhiều điều như vậy, Tu Diệp Vân không khỏi cảm thấy dậy lên hi vọng!

“Ách... Chủ nhân, Đản Đản có thể cổ vũ cho ngài!” Đản Đản nhỏ giọng nói.

“Ngươi đi chết đi!” Tu Diệp Vân hét lớn, rống xong lại phát hiện các thí sinh trong phòng đều nhìn mình, Tu Diệp Vân xấu hổ sờ sờ cái ót, “Aha ha, đây là vận động trước khi thi!” Sau đó, phát hiện những ánh mắt nhìn mình chuyển thành khinh bỉ sau lại quay đầu tiếp tục sôi nổi trò chuyện.

Lại bị người khác khinh bỉ... Đột nhiên, một tiếng nhạc bừng bừng khí thể vang lên, thanh âm cực kỳ chấn động, làm như hội diễn xướng vậy. Sau đó, Tu Diệp Vân phát hiện cả phòng thi đều nghiêm túc cả lên. Tu Diệp Vân minh bạch rồi, cuộc thi bắt đầu.

Nhìn thấy một đám đệ tử đi ra khỏi phòng, Tu Diệp Vân ngày càng khẩn trương, Đản Đản thấy chủ nhân mình khẩn trương đến độ mặt trắng bệch, không khỏi nghi hoặc, chủ nhân ưu tú như thế, vì sao lại khẩn trương? “Chủ nhân, ngài đừng khẩn trương, ta khiêu vũ cho ngài xem nga!” Nói xong, Đản Đản vẩy vẩy cánh tay ngăn ngừa của mình, sau đó bật lên bật xuống bên cạnh Tu Diệp Vân, miệng còn hừ hừ gì đó bên tai Tu Diệp Vân như đọc rap.

“Ha ha, được rồi, ngươi đừng nhảy nữa, người khác đều quay ra nhìn.” Tu Diệp Vân sờ sờ cái đầu bóng loáng của Đản Đản, “Ta không khẩn trương, cầu ngươi đừng nhảy.” Kỳ thật, khẩn trương vẫn có, nhưng bị

động tác của Đản Đản chọc cười, cảm giác khẩn trương nhất thời giảm bớt rất nhiều.

“Tu Diệp Vân, tỉnh vào chỗ! Tiến vào trường đấu không thể đem sủng vật vào.”

Ngay lúc Tu Diệp Vân thật vất vả mới thả lỏng một chút, trước cửa truyền tới thanh âm của một nữ nhân. Tu Diệp Vân nhìn về phía người phụ nữ kia, phát hiện trước ngực nàng có thứ giống như thẻ của mình, trên đó viết bốn chữ ‘Lão sư coi thi’. Tu Diệp Vân đứng lên, sau đó nói với Đản Đản, “Đản Đản, ta không thể mang người vào, cho nên ở chỗ này đợi ta, đừng có chạy lung tung, nghe không?”

“Biết!” Đản Đản đứng nghiêm, vì không có cổ, Đản Đản đành phải nghiêng cả thân thể làm như gật đầu.

Tu Diệp Vân nhìn Đản Đản một cái, sau đó ra khỏi phòng, kháo! Minh sao phải làm như sinh li tử biệt không bằng? Không phải chỉ là cuộc thi sao? Chẳng qua là dọa người mà thôi! Nghĩ vậy, Tu Diệp Vân khôi phục ý chí chiến đấu, sau đó ngẩng đầu ưỡn ngực đi ra trường thi, nhưng mà, tới nơi hắn liền muốn hôn mê.

Trường thi mà cứ như sân vận động, xung quanh ngồi toàn là nhân loại và tinh linh, lão sư ngồi ở hàng đầu, Tu Diệp Vân khóe miệng co quắp, này có phải quá khoa trương không!

“Thí sinh này, tỉnh nhanh tới đây.” Thấy Tu Diệp Vân đứng ngẩn người, một giám khảo nhanh chóng lên tiếng nhắc nhở Tu Diệp Vân.

“Nga!” Tu Diệp Vân nhanh chóng chạy tới, nhưng mà, khi hắn chạy đến gần vị trí lão sư kia thì đột nhiên có một cổ đại lực đánh bật hắn ra, Tu Diệp Vân ngã bịch xuống đất. Tu Diệp Vân lập tức đứng lên, phát hiện người xung quanh đều chỉ trỏ, phát ra tiếng cười nhạo.

“Thí sinh Tu Diệp Vân, mời tiến nhập kết giới, sau đó bắt đầu thi triển ma pháp.”

Tìm theo tiếng nhìn lại, Tu Diệp Vân phát hiện Tu Trạch Vũ đang bày vẻ mặt xem kịch vui, mà bên cạnh gã Lãnh Quân Bạch thì thần tình lo lắng nhìn mình. Tu Diệp Vân buồn bực, ai nói cho hắn biết, làm thế nào để tiến vào kết giới đây?

“Thí sinh Tu Diệp Vân, cảm phiền không cần lãng phí thời gian, bằng không sẽ xem như bị loại.”

“Đa tạ nhắc nhở!” Tu Diệp Vân liếc Tu Trạch Vũ một cái. Lại thấy miệng Lãnh Quân Bạch mấp máy, y nói, “Diệp Vân, ta tin tưởng ngươi!” Tu Diệp Vân cảm động sát đất, không hổ là hảo huynh đệ của mình.

“Diệp Vân ——! Cố lên ——!”

Minh Tuyết? Tu Diệp Vân nhìn qua khán đài, thấy Minh Tuyết ngồi bên cạnh một nam tử cao quý, phổng chừng vị nam tử kia chính là Tinh linh vương đệ hạ, Tu Diệp Vân phát hiện Minh Tuyết hô xong lại như

thẹn thùng mà cúi đầu. Tu Diệp Vân lập tức tâm tình tốt lên, quay đầu, vốn định tặng Lãnh Quân Bạch một cái mỉm cười tự tin, lại phát hiện Lãnh Quân Bạch sắc mặt tái nhợt nhìn chăm chăm Minh Tuyết. Tu Diệp Vân mặt nhăn mày nhú, không có thời gian quan nhiều như vậy, vì thế hắn lập tức tới chỗ kết giới, hắn đương nhiên không biết cách phá kết giới, nhưng, tục ngữ nói ăn miếng trả miếng, vừa rồi mình bị kết giới này ‘đẩy’ ngã, sao có thể không trả? Vì thế Tu Diệp Vân giờ quyền dùng sức đánh vào chỗ kết giới, trong lòng nghĩ: tập trung ý niệm, đánh chết ngươi!

Ngay khi nắm tay của Tu Diệp Vân vung ra, kỳ tích đã xảy ra, Tu Diệp Vân cảm thấy mình xuyên qua một tầng hơi mỏng gì đó, vì thế hắn lại bước tới vài bước.

“Mời thí sinh này biểu diễn ma pháp Hỏa hệ sơ cấp Hỏa quyền giam cầm.”

Tu Diệp Vân ngẩng đầu, nghe thấy Lãnh Quân Bạch nói bằng thanh âm vui sướng, điều này chứng minh, mình vào được? Kháo! Vào bằng cách nào? Chẳng lẽ có người trợ giúp mình? Không thể nào, nếu có người trợ giúp, tên hồn đản Tu Trạch Vũ nhất định sẽ tố giác.

“Thí sinh Tu Diệp Vân, xin hỏi ngươi chuẩn bị xong chưa?” Tu Trạch Vũ thấy Lãnh Quân Bạch cùng mấy lão sư khác lộ ra ánh mắt tán thưởng khi thấy Tu Diệp Vân tiến vào kết giới, trong lòng bắt đầu rối rắm, bởi vậy giọng điệu cũng càng kém.

Tu Diệp Vân hất tóc, không để ý tới Tu Trạch Vũ, sau đó trong lòng nghĩ: Ông trời, ngài đã làm kỳ tích để cho ta vào được kết giới, vậy, giúp người giúp đến cùng đi? Ngài nhất định sẽ phù hộ ta thuận lợi thông qua cuộc thi, có phải không? Nghĩ vậy, Tu Diệp Vân nâng tay phải, bàn tay nắm chặt, sau đó nhẹ nhàng mở ra, bàn tay dựng thẳng, lòng bàn tay hướng về nhóm giám khảo.

“Hỏa thần xinh đẹp a, ngài ở trên trời có linh thiêng, thỉnh ban cho ta năng lực nhỏ bé.” Không biết vì cái gì, Tu Diệp Vân cảm thấy mình lúc này tinh thần đặc biệt tốt, vì thế, hắn vận khí, hô to một tiếng, “Hỏa quyền giam cầm!” Mọi chuyện cần thiết đều phát sinh trong nháy mắt, chỉ thấy lòng bàn tay Tu Diệp Vân liên tục bay ra một đám cầu lửa, sáu quả cầu lửa hợp thành một vòng, đụng vào kết giới mới tiêu tán.

“Thật không tồi!” Lãnh Quân Bạch nói.

“Đúng vậy, hỏa quyền không gián đoạn, hơn nữa phi thường xinh đẹp, đến trước giờ chưa từng gặp đệ tử ưu tú như vậy!” Một lão sư khác cũng tán thưởng.

Tu Diệp Vân từ khi cầu lửa thoát khỏi tay mình liền ngây người, cầu lửa này, so với trước kia còn cường đại hơn, không chỉ lớn nhỏ thay đổi, đến số lượng cũng nhiều hơn, mặc dù mình cầu ông trời phù hộ, nhưng mà... Cái này cũng quá cường đại đi! Mình chẳng qua là muốn qua được cuộc thi mà thôi! Không cần tạo ra chuyện thần kỳ vậy chứ!

“Tốt lắm, thí sinh Tu Diệp Vân có thể dừng, không cần ở đó đắc chí.” Tu Trạch Vũ lạnh giọng nói.

“Kháo!” Ta giống đắc chí chỗ nào sao? Tu Diệp Vân nắm chặt quyền, thu hồi ma pháp.

“Người có thể ra rồi.”

Tu Diệp Vân ra khỏi kết giới, cái kết giới này thật ra chỉ dụng kê đến liền mở ra, sau khi đi ra, Lãnh Quân Bạch cũng rời khỏi chỗ, lão sư bên cạnh đưa cho y một thứ. Lãnh Quân Bạch đến trước mặt Tu Diệp Vân, “Đây là huân chương đệ tử xuất sắc, Diệp Vân, ngươi hôm nay biểu hiện tốt lắm!” Lãnh Quân Bạch cười cực kỳ vui vẻ, giống như chính y là người được huân chương vậy.

Tu Diệp Vân nhìn Lãnh Quân Bạch cười vui vẻ, đưa tay tiếp nhận huân chương, nhưng vào lúc này, Tu Trạch Vũ nói, “Hàng năm đệ tử xuất sắc chỉ có mười mấy người, sao có thể cho hần? Huống hồ, hần chẳng qua là ma pháp sơ cấp mà thôi!”

“Nhưng Tu Diệp Vân thực rất xuất sắc a! Hần chỉ mới học một thời gian ngắn.” Lãnh Quân Bạch nói.

“Hần là đệ tử của người người mới nói như vậy.” Tu Trạch Vũ lập tức phản bác nói.

Không phải chứ, Tu Trạch Vũ không quản trước mặt bao người như vậy mà bùng nổ sao! Tu Diệp Vân đi lên kéo Tu Trạch Vũ ra nơi khác cách chỗ ngồi khoảng ba thước, “Người không cần cố tình gây sự được không? Đây là cuộc thi!”

“Cũng bởi vì là cuộc thi, người rõ ràng... Người rõ ràng...”

“Ta rõ ràng thế nào?”

“Người rõ ràng không thể tạo ra ma pháp như vậy!” Tu Trạch Vũ lớn tiếng nói, như sợ kẻ khác nghe không được, đương nhiên, gã cách mọi người xa như vậy, có lớn tiếng cũng không ai nghe thấy.

“Người đừng có giống như tiểu hài tử như vậy được không, khaó!” Tu Diệp Vân liếc Tu Trạch Vũ một cái.

“Ai giống tiểu hài tử!” Tu Trạch Vũ hoàn toàn bạo phát, hai tay nắm lấy bả vai Tu Diệp Vân lắc tới lắc lui, “Người nói ai giống tiểu hài tử! Người nói ai giống tiểu hài tử! A ——!”

Dạng này còn không giống tiểu hài tử? Thực sự tổn hại hình tượng ‘hoa lệ’ của người trong lòng ta. Tu Diệp Vân nhìn xung quanh một chút, tất cả mọi người đều nhìn về hướng này, rất dọa người, không được, phải làm tên hỗn đản này dừng lại mới được, vì thế, Tu Diệp Vân dùng môi đụng vào cổ Tu Trạch Vũ một cái, cảm giác làn da thực tốt quá thể, vì thế lại lè lưỡi liếm một chút.

“Tu... Tu Diệp Vân...” Tu Trạch Vũ kinh ngạc nhìn Tu Diệp Vân, ngón tay đều run rẩy, “Người... Người...”

“Ai... Trạch Vũ điện hạ, sớm im lặng một chút ta đã không dùng phương pháp này, không phải là đệ tử xuất sắc sao? Người cảm thấy, biểu hiện vừa rồi của ta không đủ đạt sao?” Nói xong, Tu Diệp Vân cười tà, “Tái kiến.”

Đợi khi Tu Diệp Vân đi xa, Tu Trạch Vũ sờ sờ cổ mình, sau đó, “A ——!” Tu Trạch Vũ lớn tiếng kêu, như muốn phát điên.

“Ách... Hắn làm sao vậy?” Lãnh Quân Bạch một bên đeo huân chương cho Tu Diệp Vân, một bên kinh ngạc hỏi.

“Đừng để ý hắn, bị ta khi dễ.”

Ách... Lãnh Quân Bạch không nói gì, tuy rằng Tu Diệp Vân sau khi mất trí nhớ thực không giống trước kia, nhưng, có thể khiến Tu Trạch Vũ giận tới vậy, đích thật cũng đủ khiến người khác kinh ngạc.

“Tốt lắm, ta ra ngoài trước, vẫn còn người dự thi đấy.”

“Diệp Vân, hôm nay trở về chúc mừng một chút đi!” Lãnh Quân Bạch nói.

“Hảo!” Nói xong, Tu Diệp Vân phát phát tay ra khỏi trường thi. Trở lại phòng thi số 6, phát hiện đã không còn thí sinh nào, lại có một người thập phần đáng yêu đang đợi mình.

“Diệp Vân!” Minh Tuyết cao hứng lao về phía Tu Diệp Vân. Tu Diệp Vân mỉm cười, theo thói quen đón lấy người trước mặt.

“Sao đã ra rồi?”

“Ta chính là vì Diệp Vân mới đi xem, hơn nữa, ngồi bên cạnh phụ vương rất không tự nhiên.” Minh Tuyết phùng má, “Hắn luôn trông coi ta.”

“Có lẽ đó là phụ vương người quan tâm người a!” Tu Diệp Vân sờ sờ tóc Minh Tuyết.

“Không được tự do.” Minh Tuyết mím môi, sau đó lập tức đổi đề tài, “Diệp Vân người thi thật tốt, đêm nay chúng ta chúc mừng một chút đi!”

“Nhưng, ta đã đáp ứng làm chúc mừng với Quân Bạch, bằng không, người cũng cùng đi?” Tu Diệp Vân đề nghị nói, Quân Bạch sẽ không để tâm chứ.

“Hảo!”

“Đúng rồi.” Tu Diệp Vân buông Minh Tuyết ra, nhìn nhìn bốn phía, lại phát hiện Đản Đản không ở trong phòng. “Người có thấy Đản Đản đâu không?” Nhóc này, không phải bảo nó ngoan ngoãn chờ mình sao?

“Đản Đản? Đó là...” Minh Tuyết vẻ mặt nghi hoặc.

“Là sủng vật của ta, chính là vật bình thường ta mang trên cổ đó, vì lão sư coi thi nói không thể dẫn vào, cho nên ta để nó ở đây, Đản Đản là sủng vật còn sót lại đợt tranh sủng vật vừa rồi, có nên hẳn không có người trộm đi.” Hơn nữa, trộm thì có ích gì? Năng lực của Đản Đản chưa từng biểu hiện trước mặt người khác, đến chính Tu Diệp Vân cũng không biết Đản Đản rốt cuộc có bao nhiêu năng lực.

Nghe Tu Diệp Vân nói, Minh Tuyết ban đầu trầm mặc không nói, sau lại nghi hoặc nhìn Tu Diệp Vân, “Sủng vật... Không phải vẫn có thể mang vào trường thi sao?”

Cái gì? Nói vậy, mình bị gạt? Nhất định là kẻ lừa mình đã cầm Đản Đản đi, “Là lão sư kia, là nàng ta không cho ta mang Đản Đản theo, nhất định là nàng lấy!”

“Vẫn còn đệ tử chưa thi sao?”

Ngay lúc Tu Diệp Vân lo lắng, ngoài cửa xuất hiện thanh âm của một nữ lão sư, Tu Diệp Vân xông lên trước, “Có phải người cầm sủng vật của ta không?”

“La hét cái gì?” Lão sư kia nhìn Tu Diệp Vân, “Ta có thời gian lấy sủng vật của ngươi sao? Cả ngày bù đầu trong phòng làm việc, mệt muốn chết đi được!” Nữ lão sư hét lớn.

“Ngươi nói ngươi vẫn luôn ở trong phòng làm việc?”

“Đúng vậy, ta cũng không muốn bị trừ lương! Nếu không phải người khác nhờ ta thay hẳn xem lại phòng, ta mới lười đến đây!” Nói xong, nữ lão sư hung hăng trợn mắt nhìn Tu Diệp Vân, thuận tiện đạp Tu Diệp Vân một cước, sau đó đẩy cửa mà đi, còn không quên ‘phanh!’ một tiếng đóng cửa lại.

“Diệp Vân, người này, không có khả năng xuất hiện ở trường thi, bởi nàng cũng là người chuyên tấn công bằng Hỏa hệ ma pháp, chẳng qua không phải lão sư, một người sử dụng Hỏa hệ ma pháp không được phép xuất hiện ở trường thi Hỏa hệ.” Minh Tuyết lo lắng nhìn Tu Diệp Vân, “Nói cách khác, ngươi bị người ta lừa, người kia chẳng qua là giả dạng thành nàng mà thôi, người lừa ngươi, nhất định ma pháp phải cấp cao trở lên, bởi hẳn có thể thay đổi bên ngoài.”

“Thế nhưng, ai lại trăm phương ngàn kế đi trộm Đản Đản?” Dựa theo lời Đản Đản, nó chỉ là nhóc con không ai cần! Sao lại có kẻ ma pháp cao cấp muốn Đản Đản, còn dùng phương pháp này?

“Diệp Vân, nếu không đến nói với Lãnh phó hiệu trưởng nói một tiếng, ta cũng sẽ giúp ngươi tìm.”

“Đã làm phiền ngươi.” Tu Diệp Vân cảm kích nhìn Minh Tuyết, hẳn hiện tại mới hiểu được cái gì gọi là mất đi mới biết quý trọng.

“Giữa chúng ta còn khách khí làm gì?” Nói xong, Minh Tuyết kiễng chân ‘chụm’ một cái trên mặt Tu Diệp Vân.

Ách... Tu Diệp Vân ngây ngốc nhìn Minh Tuyết, nhưng, nhìn đến kia nụ cười chân thuần kia, Tu Diệp Vân bất đắc dĩ lắc đầu, là mình suy nghĩ nhiều thôi, đây chỉ là cách biểu đạt tình cảm đặc thù của Minh Tuyết mà thôi.

“Đúng rồi Diệp Vân, ngươi còn phải quay lại, lát nữa sẽ rút thưởng!” Minh Tuyết nói xong, trong mắt tràn đầy hưng phấn, “Lần này trúng thưởng sẽ đi Mạc Dật tộc du lịch, đồ chỗ bọn họ là ăn ngon nhất! Hơn nữa, phong cảnh cũng rất đẹp!”

“Hay là thôi đi, khẳng định không tới phiên ta.” Tu Diệp Vân nói, rút thưởng này, sao dễ dàng như vậy? Hơn nữa, có Tu Trạch Vũ ở đó, mình phỏng chừng càng không dễ dàng rút được.

“Nhưng mà Minh Tuyết muốn... đi...” Minh Tuyết cúi đầu đỏ mặt nói, “Đi ăn cái gì...” Nói xong, hai ngón trở đánh đánh lên nhau.

“Ách... Vậy được rồi.” Chịu không nổi bộ dạng đáng yêu này của Minh Tuyết, Tu Diệp Vân lập tức thỏa hiệp, quên đi, nếu không trúng, tự mình mua phiếu là được. “Ta quay lại trường thi, buổi tối gặp tại nhà Quân Bạch a!” Nói xong, Tu Diệp Vân mang theo nỗi lo về Đản Đản, rời khỏi phòng đi tới trường thi.

15. Chương 15: Phù Vân Đản

Người một khi đã may mắn, thì làm cái gì đều được tốt nhất, trừ phi thần trí không minh mẫn, mang vận may cho người khác. Buổi chiều khi rút thưởng, Tu Diệp Vân lại có thể trúng thưởng, tuy rằng bị Tu Trạch Vũ châm chọc một phen, nhưng nghĩ có thể cùng Minh Tuyết đi du lịch, Tu Diệp Vân vẫn thực vui vẻ.

Lúc sau, Tu Diệp Vân nói với Lãnh Quân Bạch về chuyện Đản Đản, Lãnh Quân Bạch phân tích, Đản Đản có lẽ biết không ít thứ, nói không chừng chỉ là trước kia tài năng của nó không được phát hiện, tuy rằng không biết Đản Đản rốt cuộc là loại súng vật gì, nhưng từ chuyện Số 1 lần trước có thể nhìn ra được, Đản Đản có thể là rất lợi hại.

Nghe Lãnh Quân Bạch vừa nói như vậy, Tu Diệp Vân càng thêm lo lắng cho an nguy của Đản Đản, Đản Đản, có thể bị giết hay không? Hoặc là, bị người bắt giữ không cho trở về? Đản Đản nhát gan như vậy, có sợ hãi hay không? Vì thế, Lãnh Quân Bạch dùng súng vật thăm dò khí xung quanh sau đó tiến hành điều tra, nhưng một chút tín hiệu đều không có.

Lúc chiều, Lãnh Quân Bạch đến trường đi làm, nghe nói là cần sắp xếp lại thông tin cuộc thi, bởi vậy thi xong Tu Diệp Vân về nhà nghỉ ngơi. Tu Diệp Vân dựa vào trường kỷ nghỉ ngơi chốc lát, đột nhiên, hắn bị người hầu của Lãnh Quân Bạch, Tu Diệp Vân mở to mắt, phát hiện Minh Tuyết vốn hẹn buổi tối mở tiệc chúc mừng đã đến đây rồi, hắn thấy Minh Tuyết ôm một quyển sách to trước ngực, bìa bên ngoài rách nát không chịu nổi, cảm thấy đúng nhẹ cái liền rơi xuống, phỏng chừng tuổi thọ không nhỏ.

“Đây là...”

“Diệp Vân, hôm nay ta đi Đồ Thư Quán, ta tra được việc vô cùng quan trọng.” Nói xong, Minh Tuyết ngồi vào trường kỷ, sau đó thật cẩn thận đặt sách lên đùi, tiếp theo lật đến một trang sách. “Diệp Vân người xem, Phù Vân Đản, là thần thú bất tử duy nhất trong truyền thuyết, cái gọi là bất tử, vì luôn chuyển kiếp không ngừng, giống như Phượng Hoàng, nhưng mỗi lần chuyển sang kiếp khác sẽ quên hết trí nhớ của kiếp trước.”

Để thấy rõ nội dung trên sách, Tu Diệp Vân ghé sát vào Minh Tuyết, cảm giác thật giống như Minh Tuyết tựa vào lòng Tu Diệp Vân vậy. Tu Diệp Vân xem tranh minh hoạ Phù Vân Đản trong sách, hình thái có 90% tương tự Đản Đản, khác biệt duy nhất chính là Phù Vân Đản trong sách có cái sừng trên đầu, “Diễn giải về Phù Vân Đản trang một trăm ba mươi sáu.” Vì thế, Tu Diệp Vân liền thập phần cẩn thận lật từng trang, đến khi tới trang cần đọc.

“Phù Vân Đản chuyển kiếp, sẽ giống như dĩ vãng bắt đầu lớn dần lên, lúc đầu là sinh vật hình tròn đầu to, trung kỳ giống như một quả trứng lớn hơn một chút, cuối cùng sẽ không lớn nữa, nhưng sừng trên đầu sẽ mọc ra. Có điều, Phù Vân Đản không lớn theo thời gian, mà là căn cứ vào năng lực chủ nhân, năng lực chủ nhân càng mạnh, Phù Vân Đản tiến hoá càng nhanh.” Tu Diệp Vân nhũu mày, hay là, Đản Đản kỳ thật chính là Phù Vân Đản?

“Diệp Vân, mặt sau còn nữa!” Minh Tuyết lật thêm một tờ, phát hiện mặt sau nội dung cư nhiên còn là ghi lại, “Phù Vân Đản sẽ không biểu diễn năng lực trước mặt người mình ghét, Phù Vân Đản luôn có biện pháp khiến kẻ nó ghét vứt bỏ mình, sau đó đi tìm kiếm chủ nhân của mình. Hơn nữa, mặc kệ năng lực chủ nhân thế nào, chỉ cần là Phù Vân Đản thích, nó nhất định sẽ cho rằng chủ nhân của mình rất cường đại.”

Nhìn phần giải thích trên sách, Tu Diệp Vân cảm thấy Đản Đản có 99% khả năng có thể là Phù Vân Đản, bởi vì, Đản Đản luôn cho là mình rất cường đại, tuy nhiên nó lại không biết cường đại chỗ nào. Còn 1% không thể, là bởi vì Tu Diệp Vân nhìn đoạn sau, “Tính cách Phù Vân Đản tùy chủ nhân mà lần, ngay từ đầu, Phù Vân Đản đều vui vẻ theo chủ nhân, có thể là do trải qua quá nhiều chuyện, cứ mỗi lần chuyển kiếp sẽ mất hết trí nhớ, nhưng tang thương trong lòng lại không cách nào ma diệt, hơn nữa dần dần tích lũy, bởi vậy, lúc sau Phù Vân Đản chọn lựa chủ nhân đều lấy là Huyết Tinh Linh tính cách âm u.” Tu Diệp Vân ngẩng đầu, “Minh Tuyết, Huyết Tinh Linh tính cách thực âm u?”

“Đúng vậy, hơn nữa đây là bẩm sinh, tuy là có nguyên nhân, nhưng bọn hần cho tới giờ cũng không chịu nói cho chúng ta biết.”

“Như vậy a...” Nói xong câu đó, Tu Diệp Vân đột nhiên cảm thấy một tia sáng đỏ ‘xoẹt’ qua đầu.

“Diệp Vân, nếu Đản Đản thật là Phù Vân Đản, vậy sao lại chọn người làm chủ nhân?” Minh Tuyết nghi ngờ hỏi, y xem thấy, Tu Diệp Vân tuyệt đối không hợp với hai chữ âm u.

“Đại khái...” Tu Diệp Vân nói hai chữ rồi liền không nói gì nữa, diễn cảm có chút đại ra.

“Diệp Vân... Người làm sao vậy?”

‘Cứu mạng a ——! Buông, các người lũ hỗn đần này! Ta là công chúa! Các người không thể như vậy!’ Nữ nhân thét chói tai, tiếng y phục bị xé rách, mùi máu tươi... Thi thể...

“Diệp Vân? Diệp Vân?” Minh Tuyết nhìn Tu Diệp Vân vẫn không nhúc nhích, bắt đầu sốt ruột, “Diệp Vân người đừng làm ta sợ! Diệp Vân... Ô...” Minh Tuyết muốn khóc.

‘Ta muốn băm các người thành thịt vụn! Sau đó từng miếng từng miếng ăn hết! Ta là công chúa! Ta nói rồi...’ Huyết nhục phun tung toé, mặt tường đều bị nhuộm thành đỏ như máu...

“Diệp Vân... Ô ô...”

“...” Tu Diệp Vân giựt mình tỉnh lại, hẩn nhìn Minh Tuyết đang chảy nước mắt, không biết nên an ủi thế nào, dưới tình thế cấp bách, chỉ có thể ôm y vào lòng. Nhưng... Thứ vừa rồi... Là cái gì? Vừa rồi, trong đầu Tu Diệp Vân le lói hiện lên một ít hình ảnh màu đỏ sậm, thoát nhìn thực âm u, huyết tinh. Còn có tiếng kêu của nữ nhân kia, tại sao lại xuất hiện ở trong đầu của mình? Còn có cái gì công chúa, kia rốt cuộc là cái gì!

“Diệp Vân người vừa rồi rốt cuộc làm sao vậy...” Minh Tuyết lau khô nước mắt trên mặt, im lặng chôn trong lòng Tu Diệp Vân, có điều thanh âm còn có chút ám ách.

Này nên nói như thế nào? Nói ta đột nhiên nghe thấy thanh âm của nữ nhân? Quên đi, tốt nhất không nên nói, vạn nhất hù đến Minh Tuyết thì phải làm gì bây giờ? “Không có gì, không cần lo lắng, vừa rồi hù đến người đi?”

“Diệp Vân người sau này đừng như vậy, người thật sự không có việc gì? Hay... Người căn bản là không tín nhiệm ta...” Minh Tuyết vừa ngưng lệ giờ mắt lại lóng lánh.

“Sao lại vậy? Minh Tuyết vừa giúp ta một đại ân mà.” Tu Diệp Vân nhéo nhéo hai má nộn nộn của Minh Tuyết.

“Ta đây muốn thưởng!”

“Thưởng? Ha ha! Hảo, Minh Tuyết muốn cái gì đây?”

“Hôn...” Nói xong, Minh Tuyết nghiêng đầu đem mặt tiến đến bên miệng Tu Diệp Vân, còn dùng tay chỉ chỉ mặt mình.

“Minh Tuyết vì sao phải thưởng thế này? Ai cũng vậy sao?” Tu Diệp Vân do dự một chút, vẫn hôn Minh Tuyết.

“Minh Tuyết chỉ hôn Diệp Vân!” Minh Tuyết nói xong, giận dỗi mím chặt môi.

“Không tức giận... Chỉ là, tại sao vậy?”

“Bởi vì... Bởi vì...” Minh Tuyết bộ dạng thập phần buồn rầu, giống như nghĩ không ra đáp án, “Bởi vì ta chỉ muốn hôn Diệp Vân...” Sau khi nói xong, Minh Tuyết tựa hồ lại cảm thấy mình nói không đúng, sau đó đẩy Tu Diệp Vân lui ra, cúi đầu.

Tu Diệp Vân ban đầu còn kỳ quái Minh Tuyết làm sao vậy, kết quả liền phát hiện người nọ hai má đang chậm rãi nhiễm đỏ, một chút một chút, càng ngày càng hồng. Nhìn Minh Tuyết trong chốc lát, Tu Diệp Vân thu hồi ánh mắt, Đần Đần... Phù Vân Đần... Có lẽ, ngày mai cần phải người đi điều tra, hoặc là... Minh cũng phải đi, nhớ là Lãnh Quân Bạch nói có một chi đội điều tra trong quân đội, nếu như có thể mượn được là tốt nhất, bởi vì, thân phận Đần Đần đã không còn đơn giản.

==== ===== o(_)o phân cách tuyến o(_)o =====

Buổi tối, Tu Diệp Vân thấy Bạch Kim Ngọc cùng Ti Kha đứng trước cửa nhà Lãnh Quân Bạch, mới biết Lãnh Quân Bạch còn mời hai người này, như vậy cũng tốt, mọi người cùng nhau chúc mừng, dù sao, lần này chính là song hỷ, bởi vì Bạch Kim Ngọc cũng nhận được huân chương đệ tử xuất sắc, hơn nữa còn được Ti Kha khen ngợi, Tu Diệp Vân nhìn tiểu tử đó cười hơn hở, không khỏi vui vẻ thay hắn, tiểu tử này, cách Ti Kha ngày càng gần.

Còn Lãnh Quân Bạch, sau khi vào cửa còn thật vui vẻ, thậm chí còn đặc biệt nhiệt tình cho Tu Diệp Vân một cái ôm, điều này còn khiến Tu Diệp Vân cao hứng hơn, dù sao, thấy bằng hữu mình vui vẻ như vậy, Tu Diệp Vân cũng vui vẻ a! Nhưng khi y vào phòng thấy Minh Tuyết ngồi trên trường kỷ thì bắt đầu khác thường khiến Tu Diệp Vân sờ không được ý nghĩ.

Lãnh Quân Bạch vốn không biết vì sao lại bắt đầu giận dỗi, ăn cơm hết nửa rồi vẫn không nói lời nào, mặc cho Tu Diệp Vân chọc thế nào y đều buồn bực ngồi đó, sau đó liền mạng uống rượu, một chai lại một chai cứ như uống nước, Ti Kha khuyên không nổi, Bạch Kim Ngọc khuyên vô dụng, Minh Tuyết ngay cả khuyên cũng không dám khuyên, bởi vì Lãnh Quân Bạch uống rất nhiều. Cuối cùng, Tu Diệp Vân bắt đầu khuyên, nhưng bất đắc dĩ cũng không hữu dụng, không chỉ như thế, Lãnh Quân Bạch còn càng ngày càng ‘hào phóng’, y bắt đầu uống một chai đập một chai, trong không khí đều tràn ngập hương rượu, hơn nữa còn nường theo tiếng thủy tinh vỡ.

Rốt cục, khi Ti Kha chuẩn bị dùng ma pháp làm Lãnh Quân Bạch hôn mê, thì Lãnh Quân Bạch ngừng uống, thực hiện nhiên, người này đã say.

“Đều là ta không tốt, hình như Lãnh phó hiệu trưởng không thích ta...” Minh Tuyết nhẹ nói.

Tu Diệp Vân nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn Minh Tuyết tràn ngập áy náy này, “Ta đưa hắn về phòng trước, các người ăn trước đi.” Sau đó liền ôm ngang eo Lãnh Quân Bạch, lên lầu, đưa vào phòng ngủ.

“Quân Bạch, ngủ một lát đi, đừng làm ồn.” Tu Diệp Vân đặt Lãnh Quân Bạch lên giường, sau đó nhẹ nói.

“Không làm không làm!” Lãnh Quân Bạch thật giống trẻ con nằm trên giường đập đập vài cái, sau đó xoay người lại, đại khái qua một phút, y lại lật lại, sau đó liền bắt đầu không ngừng lăn qua lộn lại, giường bắt đầu vang lên tiếng ‘kéo kẹt’.

“Quân Bạch, ngoan... Ngủ được không, người còn vậy giường sẽ sụp nha...” Tu Diệp Vân ôn nhu nói, sau đó giữ bả vai Lãnh Quân Bạch không cho y động.

“Không nói với người!” Nói xong, Lãnh Quân Bạch lại lăn, đáng tiếc làm thế nào bả vai cũng không nhúc nhích được, vì thế, y bắt đầu vặn eo.

Tu Diệp Vân không có biện pháp, chỉ có thể đem người chặn Lãnh Quân Bạch, người này, tửu lượng thực kém.”Mau ngủ, bằng không ta sẽ đè người mãi đấy.”

Quả nhiên, Lãnh Quân Bạch an tĩnh, nhưng ngay khi Tu Diệp Vân chuẩn bị đứng dậy, trong miệng Lãnh Quân Bạch truyền đến thanh âm nức nở mơ hồ, “Ồ... Tu Diệp Vân khi dễ ta...”

Gì? Tu Diệp Vân hỗn loạn cực kỳ, Lãnh Quân Bạch đây là tình huống gì? “Ta khi dễ người khi nào?”

“Người áp đi... Người liền áp đi... Người áp cả đời ta cũng không ý kiến... Ô... Bồn suốt cả kiên cường không sợ đau...” Lãnh Quân Bạch nhìn chằm chằm Tu Diệp Vân, chẳng qua ánh mắt kia rất mê mang, không chút lực sát thương.

“Quân Bạch, người rốt cuộc đang nói cái gì a?” Tu Diệp Vân buồn bực nhìn Lãnh Quân Bạch không hề vặn vẹo nhưng lại không ngừng nói mấy lời kỳ quái, “Nếu người còn không nghe lời, ta thật sự sẽ đè người luôn đấy...”

“Người áp a... Người áp a...” Lãnh Quân Bạch luôn lặp lại những lời này, đến khi ngủ mất.

“Ai... Hảo hảo ngủ đi.” Tu Diệp Vân than thở một tiếng, sau đó đứng lên chuẩn bị múc chậu nước lau mặt cho Lãnh Quân Bạch. Nhưng lúc này, tiếng đập cửa vang lên, Tu Diệp Vân mở cửa, người tới là Doãn Phàm.

“Chủ nhân thế nào?” Doãn Phàm hỏi.

“Đã ngủ, ta đang chuẩn bị lau mặt cho hắn.” Tu Diệp Vân dè dặt thanh âm, sợ làm ồn đến Lãnh Quân Bạch.

“Giao chủ nhân cho ta là được, người đi chơi cùng bọn họ đi.” Nói xong, Doãn Phàm vươn tay tới trước mặt Tu Diệp Vân.

Tu Diệp Vân nhìn cánh tay trước mắt, do dự một hồi, sau đó có chút không cam lòng giao khăn mặt cho

Doãn Phàm, sau lại có chút kỳ quái, tại sao mình lại không cam lòng nhỉ? Quên đi, không nghĩ nữa, trước bởi Minh Tuyết rồi nói sau, vừa rồi thấy Minh Tuyết, giống như muốn khóc vậy, đại khái là tự trách mình đến khiến Lãnh Quân Bạch mất hứng. Vì thế, Tu Diệp Vân nhìn nhìn Doãn Phàm, “Đừng để hấn bị cảm lạnh, ta không hy vọng hấn sinh bệnh.” Nói xong, Tu Diệp Vân lại đến bên giường Lãnh Quân Bạch, sau đó vươn tay vuốt lại mái tóc tán loạn của y, lộ ra cái trán, cũng ghé vào lỗ tai y nhẹ nhàng nói, “Ngoan ngoan nghe lời a...”

“Ân...” Giống như nghe thấy Tu Diệp Vân nói, Lãnh Quân Bạch nhẹ nhàng ‘Ân’ một tiếng.

Đến khi Tu Diệp Vân trở lại bàn ăn, Bạch Kim Ngọc cùng Ti Kha đã muốn ‘điên’ rồi, hấn thấy Ti Kha cùng Bạch Kim Ngọc tay cầm bình rượu ở đằng kia hoa chân múa tay vui sướng, miệng còn nói lời kỳ quái, hơn nữa, thanh âm thập phần to.

“Ta cảm thấy —— Ti Kha nữ nhân kia cả đời đều gả —— không —— nổi ——!” Ti Kha nói, nói xong còn cười lớn ba tiếng.

“A ha ha ha ha!” Bạch Kim Ngọc cười theo, “Yên tâm đi, còn có Bạch Kim Ngọc đâu, tiểu tử đó thích nàng, người... Không —— biết không?” Bạch Kim Ngọc nói xong, sau đó cầm bình rượu trên tay gõ lên đầu Ti Kha, giống như người trước mắt là kẻ bại hoại tội ác tà trời vậy.

Ti Kha lão đảo ngồi xuống đất, phi thường xảo diệu tránh được bình rượu, “Chỉ bằng hấn?” Ti Kha không hiểu sao rống lên một câu, sau đó nằm gục trên đất, xem ra đang ngủ.

“Chỉ bằng hấn ——!” Bạch Kim Ngọc cũng hét lớn một tiếng, sau đó đầu ngả vào trường kỷ bên cạnh.

Tu Diệp Vân nén cười sắp nổ bụng, hóa ra Ti Kha uống rượu cũng như phàm nhân, điên cuồng như thế.

“Ô ô...”

Tu Diệp Vân nghe thấy thanh âm của Minh Tuyết, này mới phát hiện mình vì xem Bạch Kim Ngọc cùng Ti Kha phấn khích ‘biểu diễn’ mà xem nhẹ y, “Làm sao vậy, Minh Tuyết? Ta đưa người về a?” Y dù sao cũng là hoàng tử, hơn nữa cảm thấy Tinh linh vương quân Minh Tuyết rất nghiêm khắc, vẫn nên đưa về đi.

“Ô ô...” Minh Tuyết nức nở hai tiếng, giống như tiểu cầu, sau đó ngẩng đầu, mắt to ngập nước mê mang nhìn Tu Diệp Vân, “Uống rượu rượu...” Nói xong, ôm lấy eo Tu Diệp Vân, sau đó vênh mông lên, đem mặt dụi vào bụng Tu Diệp Vân.

“Người uống rượu sao?”

“Ân ân...” Minh Tuyết chôn mặt trong bụng Tu Diệp Vân dụi qua dụi lại.

Không thể nào, Minh Tuyết hôm nay còn phải về nhà, không thể để y ở đây! “Minh Tuyết, đừng uống nữa, ta đưa người về, nghe lời.”

“Ta không cần ——!” Minh Tuyết chơi xấu dựa sát vào Tu Diệp Vân.

“Nhanh lên, bằng không ta mất hứng.” Tu Diệp Vân giả bộ tức giận nói, chiêu này hẳn là hữu hiệu.

“Ồ ô...” Minh Tuyết đột nhiên đứng lên, đang lúc Tu Diệp Vân kinh ngạc, Minh Tuyết ôm lấy cổ Tu Diệp Vân sau đó đem môi dán lên môi Tu Diệp Vân. “Hôn...” Vừa nói, còn le lưỡi liếm lấy môi Tu Diệp Vân.

Tu Diệp Vân chuyển đầu, sau đó dùng tay đè nhẹ lên trán Minh Tuyết, “Người nếu không về, cha người sẽ rất tức giận.”

Minh Tuyết bị Tu Diệp Vân đè đầu không thể tiến tới, y le lưỡi, không động được vào cái gì, vì thế liền bắt đầu liếm môi mình, một bên liếm còn một bên hípc nửa mắt nhìn chăm chăm Tu Diệp Vân.

Người kỳ thật đã từng qua huấn luyện đặc biệt đi! Loại không khí này, Tu Diệp Vân rất cực chịu đựng không nổi, buông tay ra, Minh Tuyết liền tự động tới gần hẳn đưa môi mình lên, Tu Diệp Vân ngậm lấy môi Minh Tuyết, truy đuổi theo đầu lưỡi của y, không ngừng cuộn lấy, đến khi hai người thở hồng hộc mới dừng lại.

Minh Tuyết mê mang nhìn Tu Diệp Vân một cái, sau đó đột nhiên hai tay nâng qua đầu, hai chân động, vòng qua Tu Diệp Vân, “Cùng Diệp Vân hôn, hôn, Minh Tuyết còn muốn cùng Diệp Vân ngủ ngủ!”

Nhìn Minh Tuyết, Tu Diệp Vân đột nhiên cảm thấy nếu hai mắt mình là hai sợi dây chuyền, vậy nó sẽ phát ra ánh sáng rất rực rỡ. Nên nói Minh Tuyết Cực quá hấp dẫn, hay là rất biết sát phong cảnh đây? Tu Diệp Vân bắt đầu dĩ lắc đầu, “Tốt lắm tốt lắm, chúng ta đi ngủ.” Lập tức ôm lấy thắt lưng Minh Tuyết ngăn y tiếp tục say khướt, Minh Tuyết đại khái cũng bắt đầu mệt nhọc, đầu vừa nghiêng vào lòng Tu Diệp Vân liền ngủ. Tu Diệp Vân thấy thế, liền đem khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng của Minh Tuyết ôm đến trường kỷ, sau đó hôn trán y một cái.

Người này còn quá non, ăn không được... Tu Diệp Vân yên lặng nghĩ, sau đó liền cảm thấy mình thiếu đánh, lối suy nghĩ của người bình thường, không phải đều là càng non càng ‘ngon’ sao? Quả nhiên, mình bây giờ bị vây trong trạng thái không bình thường, còn có hai khả năng không bình thường, một: chẳng lẽ mình thích ăn già? NO! Không có khả năng. Như vậy hai: mình chỉ có một chút thích Minh Tuyết thôi sao? Tu Diệp Vân trầm tư. Nhưng mà, người đang trong thời gian tự hỏi vấn đề quan trọng, tổng sẽ không được để yên. Chỉ thấy Bạch Kim Ngọc đột nhiên đứng lên dụng quyền đâm vào lưng Tu Diệp Vân một cái, sau đó lại rống lớn một câu, “Chỉ bằng ta ——!” Tiếp theo, một lần nữa ngồi xuống đất, nằm xuống tiếp tục ngủ.

Tu Diệp Vân bị đánh thiếu chút nữa học máu, hẳn liếc hai kẻ trên đất, đột nhiên đau đầu, quá mức say đắm sau nụ hôn vừa rồi, đã quên trên đất còn hai cỗ ‘thi thể’ cần xử lý!

16. Chương 16: Đản Đản Trở Về

Ngày hôm sau, Tu Diệp Vân phát hiện mình ngủ trên mặt đất cạnh trường kỷ, mà Bạch Kim Ngọc cùng Ti Kha nằm ở một cái trường kỷ khác, quay đầu, phát hiện Minh Tuyết vẫn ngoan ngoãn nằm trên trường kỷ ngủ, nghiêng thân mình, đầu gối lên cánh tay. Tu Diệp Vân xát xát mặt, để bản thân thanh tỉnh, hình như... mình hôm qua kéo Bạch Kim Ngọc cùng Ti Kha lên trường kỷ kia xong liền ghé vào bên này mà ngủ.

“Hừ!”

Đột nhiên nghe thấy một tiếng hừ lạnh, Tu Diệp Vân lập tức nhìn qua bên cạnh mình, Lãnh Quân Bạch vừa nhắm mắt đầu mình vừa ngồi xuống, cả khuôn mặt đen như mặt Bao Công, xem ra, có chút không thoải mái.”Quân Bạch... Người sao lại ở đây.”

“Đau đầu.” Lãnh Quân Bạch buồn bực nói.

“Ai bảo hôm qua người uống nhiều như vậy?” Nói xong, Tu Diệp Vân ngồi dậy, dùng ngón trỏ ấn lên huyệt thái dương của Lãnh Quân Bạch, “Ta giúp người xoa bóp, lần sau đừng nổi điên thế nữa.”

“Ta... Đêm qua không nói gì kỳ quái chứ?” Lãnh Quân Bạch vừa hưởng thụ vừa hỏi.

“Nói...”

“Ta nói cái gì?”

“Người nói ta khi dễ người, còn nói... Để cho ta áp người.” Nói xong, Tu Diệp Vân nâng mặt Lãnh Quân Bạch lên nghi ngờ hỏi, “Ta khi dễ người khi nào? Còn có áp người nghĩa là sao?”

“Ta...” Lãnh Quân Bạch mặt thế nào lại đỏ, “Ta... Say rượu nói mê sáng, đừng coi là thật.” Nói xong còn tránh đầu đi, nhưng mà vết đỏ kia vẫn còn kéo dài tới mang tai.

“Người thế nào lại đỏ mặt.” Tu Diệp Vân giống như phát hiện tân đại lục nhìn chăm chăm mặt Lãnh Quân Bạch, “Thiên a, Lãnh Quân Bạch, sao người lại đột nhiên biến thành quả táo vậy!”

Tu Diệp Vân không có khoa trương, cũng không biết sao lại thế, Lãnh Quân Bạch giờ đến cổ cũng thành màu đỏ, cứ như vừa vận động kịch liệt lắm vậy.

“Người!” Vừa nghe Tu Diệp Vân nói, Lãnh Quân Bạch dứt khoát đẩy tay Tu Diệp Vân ra, “Không nhu thì thôi.” Sau đó ‘phần hận’ nhìn Tu Diệp Vân, “Ta đi đọc sách.”

“Này! Người không phải vẫn đọc quyển kia chứ!”

“Chính là nó.”

“Chờ một chút Quân Bạch!” Tu Diệp Vân kêu, “Ta có thể mượn vài người đi điều tra chuyện Đản Đản không? Hôm qua Minh Tuyết cho ta xem một quyển sách, Đản Đản có thể là Phù Vân Đản, bởi vậy, lấy người của hắn có thể sẽ bắt lợi với hắn.”

“Cái gì?” Lãnh Quân Bạch kinh ngạc nhìn Tu Diệp Vân, “Người nói, nó là Phù Vân Đản? Thiên a, này thật bất khả tư nghị, sau khi Huyết Tinh Linh bị trục xuất, Vũ Phong đại lục chưa từng thấy Phù Vân Đản, không thể tưởng được, lại có thể là Đản Đản.” Nói xong, Lãnh Quân Bạch đưa cho Tu Diệp Vân một bài tử, “Cái này có thể điều động một phần lính điều tra, ta nghĩ, quân lính qua huấn luyện hắn là sẽ tìm ra nhanh hơn.”

“Người cứ như vậy... Cho ta sao?” Tu Diệp Vân nắm bài tử, có chút cảm động. “Người có nghĩ tới, ta là người xấu? Ta sẽ dùng quân lính đi làm chuyện xấu?”

“Là người khiến ta tin tưởng người a! Hơn nữa, người là hảo hữu của ta, ta sao lại không hiểu người? Người đối với danh, lợi, tiền tài đều không thấy hứng thú, dù có quân đội thì sẽ làm chuyện xấu gì chứ?” Lãnh Quân Bạch nói xong, nắm lấy vai Tu Diệp Vân, “Cho nên, ta có gì để lo lắng đây?”

“Cám ơn.” Tu Diệp Vân chỉ có thể nói ra hai chữ này, Lãnh Quân Bạch, ta sẽ làm xứng với từ ‘bằng hữu’ này. Hắn bỏ bài tử vào túi, cảm kích nhìn Lãnh Quân Bạch.

“Ta đi đọc sách.” Chịu không nổi Tu Diệp Vân nhìn chăm chăm, Lãnh Quân Bạch đứng lên, tuy là bởi say rượu hơn nữa vừa ngồi lâu nên đứng dậy có chút choáng váng.

Tu Diệp Vân lập tức đứng lên đỡ lấy Lãnh Quân Bạch, “Ai... Người say rượu nên nghỉ ngơi thật tốt. Trở về phòng đi.”

“Ta muốn đọc sách.”

“Ta nói a, người không thấy chán sao?” Nói xong, Tu Diệp Vân kéo Lãnh Quân Bạch lên lầu, “Xem người chăm chỉ đối thị sủng như vậy, thế nào lại tình hữu độc chung với một quyển sách chứ.”

“Quyển sách này không giống với... Là đọc thế nào cũng không chán.” Nói xong, Lãnh Quân Bạch liền nhìn chăm chăm Tu Diệp Vân, giống như nói, người không giống bọn họ, ta đại khái cũng chắc chắn sẽ không ngán.

Tu Diệp Vân bị Lãnh Quân Bạch nhìn có chút không được tự nhiên, vừa rồi Lãnh Quân Bạch nói ra mấy lời cảm động mà mình cũng không như vậy, lúc này lại làm sao vậy? Hắn tả hữu nhìn nhìn, sau đó nói, “Được rồi, không cần giả bộ thâm trầm, về phòng ngủ đi!”

“Đọc sách.”

Ách... Tu Diệp Vân kỳ quái nhìn Lãnh Quân Bạch, người này hôm nay sao lại là lạ? Thế nào lại, giống tiểu hài tử vậy! Lại nghĩ tới bộ dạng ‘mèo hoang’ ở trường thi của Tu Trạch Vũ, Tu Diệp Vân không khỏi nghi hoặc, chẳng lẽ giờ đang lưu hành dạng này sao? “Lãnh Quân Bạch... Người không phải là, đang làm nũng đi...” Tu Diệp Vân thấy Lãnh Quân Bạch không nói lời nào, còn nói thêm, “Nhưng mà, người không biết là vẫn là Minh Tuyết thích hợp với... biểu hiện này hơn sao?”

Nghe Tu Diệp Vân nói, biểu tình trên mặt Lãnh Quân Bạch nháy mắt tiêu thất, sau đó gãi ngắc đầu, có chút dờ dẩn nhìn Tu Diệp Vân, “Người cùng Minh Tuyết điện hạ... từ khi nào quan hệ lại tốt đến vậy?”

“Tâm lý của Minh Tuyết căn bản còn như một tiểu hài tử, cho nên rất đáng yêu, rất thuần khiết.” Tu Diệp Vân thích loại thuần khiết vô hại đó, bởi vì thứ này đã rất hiếm thấy.

“Trạch Vũ điện hạ cùng Minh Tuyết điện hạ đều cường đại hơn ta...” Lãnh Quân Bạch đột nhiên nói một câu không hiểu ra sao.

“Ách... Quân Bạch, người làm sao vậy? Toàn nói lời khó hiểu, mau về phòng đi, dù sao mới vừa thi xong, trường không phải cho một tháng nghỉ sao? Không cần đi làm.”

“Nha.” Lần này Lãnh Quân Bạch không phản kháng, mà ngoan ngoãn để Tu Diệp Vân lôi về phòng.

Tu Diệp Vân cho Lãnh Quân Bạch gối lên gối đầu trên giường, sau đó giúp y đắp chăn, “Người chờ một chút.” Nói xong, Tu Diệp Vân liền đi ra cửa.”Trần bá!” Tu Diệp Vân gọi khẽ một tiếng, thuận tiện phải nói tới, Trần bá là lão quản gia luôn chiếu cố Lãnh Quân Bạch, có điều, lão xuất quỷ nhập thần, Tu Diệp Vân cũng mới gần đây mới biết đến lão. Tuy rằng chỉ thấy qua Trần bá vài lần, nhưng Tu Diệp Vân cũng có ấn tượng không tồi, bởi Trần bá không khinh bỉ mình, đương nhiên, cũng chẳng mấy khi mỉm cười với mình, Tu Diệp Vân nghĩ, có lẽ là mặt than bẩm sinh đi.

“Chuyện gì? Diệp Vân thiếu gia.”

Ai... Mặc kệ nói bao nhiêu lần, lão đầu nhi này vẫn gọi mình là thiếu gia. Tu Diệp Vân buồn bực nghĩ, “Trong nhà có mặt ong không?”

“Có, thỉnh theo ta đến phòng bếp.” Nói xong, Trần bá liền dẫn Tu Diệp Vân đến phòng bếp, “Mặt ong là thứ mỗi ngày đều phải chuẩn bị, mấy nữ sủng thị vì dưỡng da mà mỗi ngày đều phải uống một chén, không biết Diệp Vân thiếu gia dùng làm gì? Chẳng lẽ... Cũng muốn dưỡng?”

“Sao có thể!” Tu Diệp Vân mỉm cười nhìn Trần bá, “Này... Là cho Quân Bạch, hôm qua hắn uống rượu, giờ đang đau đầu!” Tu Diệp Vân cầm cái chén rót một chén mật ong, “Cho hắn uống một chén rồi ngủ, không chỉ làm dịu cơn đau đầu còn trợ giúp giấc ngủ.”

“Diệp Vân thiếu gia đối với chủ nhân thật tốt.” Trần bá tán thưởng nói, tựa hồ khẽ cười.

“Đó là đương nhiên, hần là hảo hữu của ta, hơn nữa, hần giúp ta nhiều như vậy, ta chiếu cố hần một chút thì có là gì? Kỳ thật, nếu Lãnh Quân Bạch mãi không tìm thấy chân ái, ta đây có thể chiếu cố hần mãi mãi cũng không sao!”

“Diệp Vân thiếu gia luôn nghĩ như vậy sao?”

“Đúng vậy, kỳ thật, ta cho tới giờ chưa từng gặp một bằng hữu chân thành như Lãnh Quân Bạch.” Tu Diệp Vân nói, hần nói rất đúng sự thật, dù sao ở thế giới trước kia, mình kết giao với người khác đại khái vẫn là xây dựng trên lợi ích, cho nên, Lãnh Quân Bạch thật là một bằng hữu đặc biệt.

Diệp Vân thiếu gia chẳng lẽ không cảm thấy mấy lời này đứng ở góc độ bằng hữu mà nói có điểm kỳ quái sao? Trần bá nhìn Tu Diệp Vân một cái, thở dài, sau đó chậm rãi trở thành trong suốt, dần dần biến mất trước mắt Tu Diệp Vân, Tu Diệp Vân sờ sờ đầu, “Quả nhiên là xuất quỷ nhập thần.” Trở lại phòng, Tu Diệp Vân liền thấy Lãnh Quân Bạch đang nhìn chằm chằm người, hần đi qua, dùng cái chén đựng lên má Lãnh Quân Bạch, “Uống, sau đó ngủ.”

Lãnh Quân Bạch kỳ quái nhìn thoáng cái chén trong tay, sau đó uống một hơi cạn sạch, trả cái chén cho Tu Diệp Vân, còn đánh giá, “Ngọt.”

“Đúng rồi, chuyện Đản Đản mất tích trước đừng cho ai biết.”

“Hảo.” Lãnh Quân Bạch lên tiếng, bắt đầu xích người, đến khi nằm thẳng, sau đó cứ như vậy nhìn Tu Diệp Vân.

“Làm sao vậy?” Tu Diệp Vân nghi ngờ hỏi.

“Chờ người đắp chăn cho ta.”

Tu Diệp Vân cười nói, “Người thật đúng là đột nhiên biến thành tiểu hài tử.” Nói xong, nhẹ nhàng đắp chăn cho Lãnh Quân Bạch, “Ta ra ngoài trước.”

“Chờ một chút, Diệp Vân, chuyến du lịch do rút thưởng, người chuẩn bị... đi cùng ai?”

“Đi Mạc Dật tộc sao? Ta đi cùng Minh Tuyết, đã hứa với hần rồi.” Tu Diệp Vân nói.

“Ta đã biết... Ta ngủ, nhớ gọi ta...”

Tu Diệp Vân nhìn Lãnh Quân Bạch nghiêng mặt ngủ, sau đó ra khỏi phòng. Tới phòng bếp đặt cái chén, Tu Diệp Vân nhẹ nhún má, Lãnh Quân Bạch hôm nay làm sao vậy...

==== ===== o(_)o phân cách tuyến o(_)o =====

Dùng bài tử của Lãnh Quân Bạch, Tu Diệp Vân điều động một ngàn binh lính của Vũ Phong đại lục, kỳ thật, Tu Diệp Vân cảm thấy không cần nhiều như vậy, nhưng lo lắng muốn tìm được Đản Đản sớm một chút, Tu Diệp Vân cảm thấy nên dùng nhiều người một chút.

Một ngàn người chia thành bốn tổ, phân biệt tới Đông Nam Tây Bắc điều tra, và thông qua Thuần di liên hệ với Tu Diệp Vân, nếu phát hiện dị thường, sẽ lập tức xuất hiện trước mặt Tu Diệp Vân. Mà Tu Diệp Vân một mình đến nơi tiến hành cuộc thi hôm qua điều tra, xem kẻ trộm Đản Đản có để lại manh mối hay không.

Tu Diệp Vân tới phòng thi số 6, nhìn đi nhìn lại, mọi nơi đều thực bình thường, nhưng, đây là nơi Đản Đản mất tích, không thể không có gì a, vì thế Tu Diệp Vân ngồi xổm xuống, quả thực là từng tắc từng tắc quan sát, đầu tiên là tường, ân... Thực bình thường, trừ bỏ có chút bẩn, tiếp theo là góc, góc cũng không có cái gì khác biệt, Tu Diệp Vân buồn bực, chẳng lẽ nơi này lại thật sự không có lấy một thứ gì hữu dụng?

Nhưng mà, đúng lúc này, Tu Diệp Vân đột nhiên thấy trên ghế có một điểm sáng, kia đại khái là vì ánh nắng phản chiếu mà hình thành, Tu Diệp Vân chậm rãi đến gần ghế dựa, lại phát hiện một cây ngân châm nằm trên ghế.

Tu Diệp Vân lấy ra một cái khăn tay sau đó nhặt ngân châm, đưa tới trước mắt cẩn thận quan sát, cuối cây châm có cuốn sợi chỉ hồng sắc, Tu Diệp Vân đưa thay sờ sờ, cảm giác cuối cây châm còn nổi lên ba điểm, đây đại khái là dùng để cố định chỉ a, trừ phần đó ra, cũng không có gì đặc biệt, nhưng Tu Diệp Vân nhìn ngân châm tổng có một cảm giác thực kỳ quái, vì thế, hắn quyết định mang về nhà chậm rãi nghiên cứu. Đứng lên, Tu Diệp Vân nhìn căn phòng trống trải, lại nghĩ tới tiếng hét tê tâm liệt phế của nữ nhân kia. Hơn nữa vừa nghĩ tới liền đau đầu, đừng nói với hắn nữ nhân kia chính là kiếp trước của nhi tử tiểu thụ đi, nếu vậy, Tu Diệp Vân liền tự sát, không muốn làm cái dạng nữ biến nam này!

Có điều, nghĩ lại trong đầu Mai Ngạn chưa từng xuất hiện loại nữ biến nam, bởi vậy, Tu Diệp Vân hơi chút yên tâm, hơn nữa bây giờ mình ở trong thân thể này, chẳng liên quan gì đến kiếp trước của hắn!

“Tu đại nhân!”

“Tìm được rồi sao?” Mặc dù đối với kiểu xưng hô ‘Tu đại nhân’ Tu Diệp Vân cảm thấy thực run rẩy, nhưng mà người ta dầu gì cũng là tôn kính mình.

“Không có, các đội trưởng điều tra Đông Nam Tây Bắc đại lục đều đã truyền tin, không tìm được dấu hiệu tồn tại của sủng vật, hiện giờ, chúng ta ngoài nhà Tu đại nhân ngài chưa đi thăm dò, toàn bộ mọi chỗ đều tìm qua hết.”

“Các ngươi trước nghỉ ngơi một chút đi.” Thấy người trước mắt có chút mệt mỏi, Tu Diệp Vân không khỏi nói. Nghe nói người đội điều tra mỗi ngày đều ngủ không đến hai giờ, chủ yếu là vì lịch huấn luyện của bọn hắn khá nhiều, lại còn thường xuyên nhận được nhiệm vụ. Hiện tại, trong một thời gian ngắn lục tung cả Vũ Phong đại lục, lại không thể tạo ra động tĩnh quá lớn để tránh đả thảo kinh xà, nói vậy nhất định là

mệt chết đi.

Người nọ cảm kích nhìn Tu Diệp Vân, sau đó nói tiếng cảm tạ liền Thuần di rời đi. Tu Diệp Vân nghĩ tới lời người nọ, chỉ còn trong nhà chưa kiểm tra... Chẳng lẽ, Đản Đản kỳ thật bị giấu ở nhà Lãnh Quân Bạch? Chỗ nguy hiểm nhất cũng là chỗ an toàn nhất, nói không chừng kẻ trộm Đản Đản cũng nghĩ như vậy! Nghĩ thế, Tu Diệp Vân lập tức trở về.

Ngay khi Tu Diệp Vân về đến cửa nhà Lãnh Quân Bạch, hắn thấy Doãn Phàm lo lắng đứng ở đó, thấy mình liền vội tới, “Tu Diệp Vân, ta tìm được sủng vật của ngươi.”

Tu Diệp Vân nhìn vật nhỏ đang cuộn mình trong tay Doãn Phàm, lập tức thật cẩn thận nhận lấy nó, “Đản Đản...”

“Lúc sáng sớm ta ra cửa làm nhiệm vụ thì thấy nó, nhưng người không ở nhà, thế nào, nó không sao chứ.” Doãn Phàm quan tâm hỏi.

“Cám ơn người, nhưng mà... Nó không giống như là không có chuyện gì.” Nói xong, Tu Diệp Vân lập tức chạy vào phòng khách đánh thức Ti Kha cùng Bạch Kim Ngọc còn đang ngủ say. Mặc dù... Hắn cảm thấy mình quá lo cho Đản Đản mà xem nhẹ một chuyện rất trọng yếu.

==== o(_)o phân cách tuyến o(_)o =====

“Sủng vật của ngươi đang trong trạng thái hôn mê.” Bạch Kim Ngọc bị đánh thức đen mặt nhìn Tu Diệp Vân.

“Điểm ấy không cần ngươi nói ta cũng biết.” Ta nhìn ra được.

“Diệp Vân, nó không sao chứ.” Minh Tuyết cũng tỉnh, đang lo lắng nhìn Đản Đản.

“Cứu tỉnh rồi nói sau.” Ti Kha đột nhiên lấy trong người ra một cây nhang Mộc Côn nhỏ, sau đó đặt dưới mũi Đản Đản.”Vật này có khí vị kích thích mãnh liệt, có điều chỉ khi hôn mê gì đó mới có thể dùng đến.”

Quả nhiên, chỉ chốc lát sau, Đản Đản liền mở mắt, “Chủ nhân?”

“Đản Đản, thật tốt quá!” Tu Diệp Vân ôm lấy Đản Đản, “Ta không phải bảo ngươi đừng chạy loạn sao? Hại ta lo lắng gần chết!” Tu Diệp Vân khẽ trách.

“Chủ nhân, ngài đang nói gì vậy!” Đản Đản bò ra khỏi lòng Tu Diệp Vân, “Ta ngày hôm qua không phải luôn ở bên chủ nhân sao? Chủ nhân còn nói với ta chuyện nhận được huân chương đệ tử xuất sắc mà!” Đản Đản hưng phấn nói.”Chủ nhân, ngài có phải hưng phấn quá cho nên...” Đầu óc hư mất rồi? Đương nhiên, những lời này Đản Đản tuyệt đối sẽ không nói ra khỏi miệng.

“Người... hôm qua... Xác định là ở bên ta?” Đây là chuyện gì, Tu Diệp Vân mày nhú chặt, rốt cuộc là Đản Đản đang nằm mơ hay mình đang nằm mơ? “Đản Đản, người có biết hôm qua ta thi xong người đã không thấy tắm hơi đâu, lão sư coi thi cũng là giả...” Đột nhiên, Tu Diệp Vân như nhớ tới cái gì, “Kẻ trộm người nếu có thể giả dạng thành lão sư coi thi, vậy nhất định cũng có thể giả dạng thành ta...” Nói xong, Tu Diệp Vân ngẩng đầu nhìn Minh Tuyết, Minh Tuyết cũng gật gật đầu đồng ý.

“Diệp Vân, bằng không người hỏi Lãnh Quân Bạch một chút đi.” Ti Kha đề nghị, không có biện pháp, nàng chẳng có hứng thú với mấy thứ này, cũng không có sức lực tự hỏi, nếu không phải đối tượng xảy ra chuyện là sủng vật của Tu Diệp Vân, Ti Kha đã sớm bỏ đi.

“Không được, Quân Bạch mới vừa ngủ, hơn nữa, trước đó không lâu nhà bọn họ còn chết một thị sủng, còn chưa điều tra ra là ai làm, Quân Bạch đã đủ bận rồi, ta không thể lại đi quấy rầy hắn.”

“Chủ nhân chủ nhân! Đản Đản có một vấn đề!” Đản Đản ở trong tay Tu Diệp Vân nhảy vài cái.

“Nói.”

“Nhà Lãnh phó hiệu trưởng có người chết khi nào a? Sao ta không biết?” Bởi vì không có cổ, Đản Đản không thể làm động tác nghiêng đầu, vì thế chỉ có thể nhúc nhích nhãn cầu.

Trong gian phòng nhảy mắt trần ngập một loại không khí quỷ dị. Tu Diệp Vân cau mày nhìn Đản Đản đứng trên tay mình còn nhìn mình chăm chăm, có cái gì đó hiện lên trong đầu, tuy nhiên trong nhảy mắt lại không thể suy nghĩ rõ ràng.

Hơn nữa, vừa rồi bởi vì quá lo lắng cho Đản Đản, Tu Diệp Vân cảm thấy mình xem nhẹ một việc, hiện tại tĩnh tâm lại, mình rốt cuộc là xem nhẹ chuyện gì nhỉ? Tu Diệp Vân lấy tay gõ lên đầu mình, không có đầu mối.

“Cái kia... Đản Đản...” Tu Diệp Vân nhìn Đản Đản, “Chẳng lẽ... Người không nhớ chuyện này...” Tu Diệp Vân xem thấy, Đản Đản tựa như mất ký ức, bởi vì lúc ấy, Đản Đản còn nói với mình Số 1 bị người điều khiển, nó sao có thể... không biết... Sẽ không phải là, Đản Đản lại chuyển thế? Nhưng, chuyển thế sao còn nhớ rõ mình?

“Có sao? Nếu chủ nhân nói vậy, để Đản Đản suy nghĩ một chút nga!” Nói xong, Đản Đản trầm mặc, tựa hồ là nhớ lại, nhưng mà một phút đi qua, Đản Đản bỗng nhiên lấy tay ôm chặt đầu mình, “Chủ nhân, Đản Đản đau đầu... Ô... Nghĩ không ra! Nghĩ không ra... Đau đầu!” Nói xong, lại ngất đi.

“Đản Đản!” Tu Diệp Vân nhẹ nhàng lắc lắc Đản Đản, nhưng Đản Đản lại một chút phản ứng đều không có. Ti Kha thấy thế, lập tức lấy nhan Mộc Côn đặt ở dưới mũi Đản Đản, nhưng qua hai phút, Đản Đản vẫn không tỉnh lại.

“Sự tình có chút phiền phức rồi đây!” Ti Kha nói, “Này... Tựa hồ không có tác dụng với nó.”

“Thật sự không được sao? Ti Kha ngươi còn có biện pháp khác chứ!” Tu Diệp Vân nói.

“Diệp Vân, ngươi không nên như vậy, Ti Kha y sư nhất định sẽ nghĩ ra biện pháp, huống hồ, không phải còn có Bạch Kim Ngọc sao? Chúng ta đều trợ giúp ngươi!” Minh Tuyết tiến lên an ủi Tu Diệp Vân, thật cẩn thận nắm lấy tay Tu Diệp Vân, sau đó đem tay mình để vào bàn tay Tu Diệp Vân, “Diệp Vân, cầm tay của ta nga! Không phải sợ!”

Ta không có sợ a! Tu Diệp Vân bắt đầu nhìn Minh Tuyết, chỉ là, trong ánh mắt lại không thiếu sùng nịnh. Tốt hơn hết là đừng để đứa nhỏ này lo lắng cho mình, Tu Diệp Vân thở dài, sau đó nói với Ti Kha, “Có thể trước giúp ta nhìn một chút xem Đản Đản có phải bị người ta xóa trí nhớ hay không?”

“Ta thắng!” Bạch Kim Ngọc đột nhiên nói, sau đó cười nhìn về phía Tu Diệp Vân, “Ta cùng Ti Kha lão sư đánh đố, xem ngươi có thể trong mười lăm giây nhờ nàng xem xét nguyên nhân Đản Đản mất trí nhớ là thể nào hay không.”

Ách... Quan hệ của hai người quả thực là ngày càng tốt. Tu Diệp Vân lặng lẽ giơ ngón tay cái với Bạch Kim Ngọc.

“Tu Diệp Vân, ngươi biến thành thông minh rồi đó.” Ti Kha nhìn Tu Diệp Vân một cái, tuy rằng bộ dạng cau mày giống như rất khinh thường, nhưng trong ánh mắt lại mang theo vui sướng. “Ta vừa rồi đã xem qua, Đản Đản mất trí nhớ là có người gây ra, có điều dùng phương pháp... Châm không pháp thất truyền đã lâu.”

17. Chương 17: Mở Đầu Đoạn Lữ Hành

Châm Không pháp... Là cái gì? Tu Diệp Vân nghi hoặc nhìn Ti Kha cùng Bạch Kim Ngọc.

“Trên thân thể của chúng ta có rất nhiều huyết vị, mỗi huyết vị bất đồng lại điều khiển động tác, diễn cảm, hay... trí nhớ của một người.” Bạch Kim Ngọc hảo tâm giải thích.

Này... khác gì điểm huyết, Tu Diệp Vân ở trong lòng nghĩ. “Đợi một chút, ngươi nói thất truyền đã lâu?”

“Đúng vậy, loại phương pháp này ở Vũ Phong đại lục đã bị cấm, đến ta, cũng chỉ là từng xem qua một chút bản ghi chép tản mạn còn sót lại, sau đó phát hiện, cho dù có ghi chép, căn bản cũng không học được.” Ti Kha nói xong, trong mắt thoáng hiện lên thần sắc thất vọng, “Bị cấm, đó là bởi... Nó là tuyệt kỹ của Huyết Tinh Linh. Huyết Tinh Linh chỉ truyền cho thế hệ sau của chủng tộc mình. Đúng rồi, nhớ hồi chúng ta cùng Huyết Tinh Linh vẫn còn rất hữu hảo, Tinh Linh vương đồng ý để Huyết Tinh Linh tự lập vương, bởi vậy, Huyết Tinh Linh cũng có hoàng thất, mà đặc điểm của hoàng thất, chính là học Châm Không pháp khi có thể vô sự tự thông.”

“Cái gì? Huyết Tinh Linh... Không phải đã bị khai trừ sao? Chẳng lẽ lại xuất hiện?”

“Diệp Vân, Châm Khổng pháp nếu muốn học tinh tường, đặc biệt có thể khống chế được trí nhớ kẻ khác, thì cần có thời gian rất dài, bởi vì, cái gọi là Châm Khổng pháp không phải chỉ ghim châm một cái là được, nghe nói khi Huyết Tinh Linh làm phép, giữa mười ngón sẽ bay ra một sợi tơ hồng, hơn nữa mỗi sợi đều gắn một cây châm, thông qua cử động ngón tay mà đem châm cắm vào huyệt vị bất đồng, mà tơ hồng cùng châm đó, kỳ thật căn bản chính là ý niệm lực do người luyện tập trường kỳ mà hình thành thật thể, sau khi cắm vào huyệt vị liền biến mất, tơ hồng cũng vậy.” Ti Kha nhìn Tu Diệp Vân, “Hiện tại kết giới hẳn là đã cường đại đến độ không ngoại tộc nào có thể tiến vào, trừ phi, có người cố ý phong ấn năng lực của mình tiến vào kết giới, nhưng, nếu năng lực bị phong ấn, như vậy nhất định cần phải luyện lại Châm Khổng pháp một lần nữa, bởi vậy, nếu quả thật có Huyết Tinh Linh lén vào Vũ Phong đại lục, vậy nhất định là đã vào lâu rồi, hoặc là... người của hoàng thất có thiên phú cực cao.”

“Đợi một chút!” Tu Diệp Vân đột nhiên nói, sau đó lấy khăn tay ra, đưa ngón châm bên trong ra, “Là châm thể này sao? Ta tìm được ở nơi Đản Đản mất tích.”

Ti Kha nhận ngón châm, sau đó nhíu mày, “Đúng vậy, cuối ngón châm có ba điểm nổi lên, đây là đặc điểm của châm dùng thực hiện Châm Khổng pháp, để cố định tơ hồng, người nhặt được châm này, hẳn là người dùng châm chưa thạo hoàn toàn, không đâm vào huyệt vị.” Nói xong, Ti Kha thật có lỗi nhìn Tu Diệp Vân, “Xin lỗi Diệp Vân, lần này ta không giúp được Đản Đản.”

Nghe Ti Kha nói, Tu Diệp Vân cảm thấy tâm rơi xuống đáy cốc, nhưng, không thể để Ti Kha áy náy, “Không cần nói xin lỗi, người bất lực chẳng qua là vì người không học được nó...” Nói xong, Tu Diệp Vân liền phát hiện tất cả mọi người đều lo lắng nhìn mình, Tu Diệp Vân cúi đầu ôm Đản Đản vào ngực, dán vào trái tim mình.

‘Chủ nhân... Chủ nhân... Ngài nghe thấy ta nói không? Nếu nghe thấy liền nhắm mắt lại nghĩ trong đầu hai chữ ‘Nghe thấy’.

Vào lúc này, Tu Diệp Vân lại nghe thấy thanh âm của Đản Đản, hắn cúi đầu nhìn nhìn Đản Đản, thấy Đản Đản vẫn hôn mê, tuy cảm thấy kỳ quái, nhưng vẫn dựa theo lời Đản Đản. ‘Nghe thấy’

‘Chủ nhân, ngài không cần gấp gáp, kỳ thật chỉ cần đem máu của ngài cho vào miệng ta ta sẽ tốt hơn.’

‘Thật sự? Ta bây giờ liền...’

‘Chờ một chút, Đản Đản muốn nói điều này.’ Đản Đản dừng một chút, ‘Kỳ thật Huyết Tinh Linh sở dĩ ngày càng âm u, là bởi bọn hắn kế thừa từ cơ thể mẹ.’

‘Nghĩa là sao?’

‘Đó là khi mỗi oa nhi sinh ra, đều nhớ rõ sự âm u, sợ hãi, bị thương của mẫu thân khi mang thai, bởi vậy, khi chúng còn chưa hiểu sự đời đã cảm nhận được ba loại cảm giác này, cho nên mới thành như vậy.’

‘Như vậy, kẻ trộm người là Huyết Tinh Linh sao?’

‘Thực xin lỗi, chủ nhân, ta thật sự nghĩ không ra, hiện tại trong đầu ta, chỉ có chuyện hôm qua ở bên ngài, nhưng, ta có thể loáng thoáng nhớ người nọ thì triển không quá thuần thực Châm Khổng pháp, còn có... Trên thân người kia tản ra khí vị cực kỳ âm u.’

‘Nói cách khác, kẻ trộm người, hẳn là Huyết Tinh Linh.’ Dù sao, có khí vị mãnh liệt như vậy, ‘Huyết Tinh Linh kia... Sớm hay muộn mình sẽ hủy diệt y...’

‘Đúng vậy a, bọn hắn không phải âm u đến độ phản bội hai Vương sao...’

‘Đúng rồi, Dẫn Dẫn người vì sao lại lựa chọn ta làm chủ nhân?’ Tu Diệp Vân nghi ngờ hỏi.

‘Bởi vì ta cảm giác trên người chủ nhân ngài cũng có khí vị âm u a, tuy rằng không biết vì cái gì, nhưng nó khiến ta lập tức nguyện ý ở bên ngài.’

‘Khí vị... âm u...’ Tu Diệp Vân nghi hoặc, trên người mình có khí vị âm u? Sao có thể? Không phải là vì nhi tử tiểu thụ vốn đã chết, nhưng vì mình đến mà sống lại, nên mới có tử khí chứ. ‘Dẫn Dẫn, ta trước hết để người thanh tỉnh đã!’

‘Hảo...’

Tu Diệp Vân mở mắt, phát hiện Tì Kha vẽ mặt kinh ngạc nhìn mình, “Làm sao vậy?” Tu Diệp Vân vừa nói vừa cắn ngón tay lấy máu nhỏ vào trong miệng Dẫn Dẫn.

“Dẫn Dẫn nó thật sự là... Phù Vân Dẫn đi.” Tì Kha nói, “Chỉ có Phù Vân Dẫn mới có thể nói chuyện với chủ nhân mà không lên tiếng, đặt tới cảnh giới tâm linh hoàn toàn tương thông, hơn nữa, quanh thân sẽ tản mát ra ngân quang nhẹ nhẹ.”

“Ta cũng từng nghe đến Phù Vân Dẫn, Diệp Vân, vận khí của người thật không tồi.” Bạch Kim Ngọc vỗ tay nói.

“Diệp Vân...” Minh Tuyết chạy đến bên Tu Diệp Vân, “Người đây là đang cứu nó sao? Có thể làm cho nó khôi phục trí nhớ sao?”

“Đại khái không thể, Dẫn Dẫn chỉ nói làm như vậy có thể làm cho nó tỉnh táo lại, ai bắt nó đi, nó cũng không nhớ rõ, nhưng ta chắc 90% là do Huyết Tinh Linh gây nên, chưa nói tới khả năng Huyết Tinh Linh tiến vào Vũ Phong đại lục, Dẫn Dẫn cho ta biết trên thân kẻ kia có khí vị âm u, đây là thể chất đặc biệt của Huyết Tinh Linh.”

“Nhưng dù là Huyết Tinh Linh, mục đích hắn trộm Dẫn Dẫn là gì?” Bạch Kim Ngọc nghi vấn.

Đúng vậy a, tại sao phải làm như vậy? Là bởi vì Dẫn Dẫn luôn chỉ nhận Huyết Tinh Linh làm chủ nhân

giờ lại nhận nhân loại, cho nên muốn đoạt lấy nó? Nhưng, việc xóa trí nhớ này phải giải thích thế nào đây? Hơn nữa, chỉ xóa đoạn trí nhớ về Số 1 kia... Hung thủ, hay là... Kẻ trộm Đản Đản... Là hung thủ sát hại Số 1? Nghĩ đến đây, Tu Diệp Vân đột nhiên xông lên lầu, tuy rằng thực không muốn đánh thức Lãnh Quân Bạch, nhưng chuyện này, nhất định phải nói với Lãnh Quân Bạch.

“Quân Bạch! Quân Bạch!” Tu Diệp Vân vỗ nhẹ lên bả vai Lãnh Quân Bạch, “Tĩnh tĩnh.”

“Ồ...” Lãnh Quân Bạch cau mày rên rỉ, sau đó mở mắt, “Diệp Vân? Đến giờ rồi sao?”

“Thật xin lỗi đánh thức người.” Tu Diệp Vân thấy Lãnh Quân Bạch còn có chút không thoải mái, lập tức đem y đang chuẩn bị ngồi dậy đè nằm xuống, “Người nằm là được rồi, ta có chuyện nói với người.”

“Làm sao vậy? Vội vã như vậy.” Lãnh Quân Bạch ngủ mắt đỏ rực.

“Tìm thấy Đản Đản rồi.” Tu Diệp Vân nói, “Nhưng... giờ ta đang hoài nghi hung thủ sát hại Số 1, chính là kẻ trộm Đản Đản.”

“Vì sao lại nói vậy?” Lãnh Quân Bạch thập phần nghi hoặc, bởi vì Đản Đản cùng Số 1 hoàn toàn không có liên hệ.

“Bởi vì kẻ đó xóa trí nhớ của Đản Đản, Đản Đản hiện tại hoàn toàn không nhớ rõ việc Số 1 tử vong.” Tu Diệp Vân ánh mắt có chút tối tăm, “Hơn nữa, kẻ đó dùng Châm Không pháp của Huyết Tinh Linh... Đản Đản còn cho ta biết trên thân kẻ đó có khí vị âm u.”

“Không thể nào...” Nghe Tu Diệp Vân nói, Lãnh Quân Bạch cũng bắt đầu cảnh giác, “Với cường độ kết giới hiện tại, Huyết Tinh Linh hẳn không thể xông vào. Đản Đản không phải nhầm lẫn rồi đi.” Nói xong, Lãnh Quân Bạch bĩu môi, tự phản bác mình, “Phù Vân Đản... Làm sao có thể nhầm được.”

“Đúng vậy, thế nên, chuyện này... Có phải nghiêm trọng rồi không?”

“Diệp Vân, nếu thật là Huyết Tinh Linh gây nên, như vậy cần lập tức hồi báo thượng cấp.” Lãnh Quân Bạch nghiêm túc nói, “Nhưng, ta cảm thấy chuyện này vẫn không nên báo ngay, dù sao, người nọ sau đó cũng không có động tĩnh, huống hồ nếu hẳn thật tính làm gì đó, chúng ta báo lên không phải là đã thảo kinh xà sao?”

“Cho nên, người cho rằng chúng ta vẫn nên yên lặng theo dõi kỳ biến?”

“Chuyện này giao cho ta làm là được rồi!” Lãnh Quân Bạch vỗ ngực nói, sau đó giật giật thân mình, “Diệp Vân người cũng nên thả lỏng một chút, mấy bữa trước quá vất vả, người không phải cùng Minh Tuyết điện hạ đi Mạc Dật tộc sao? Mai đi luôn đi!” Lãnh Quân Bạch đề nghị.

“Chuyện nguy hiểm như vậy ta sao có thể để người làm một mình? Lãnh Quân Bạch người nghĩ cũng đừng nghĩ!”

“Này! Ta nói thế nào cũng là phó hiệu trưởng năng lực cũng hơn hẳn người, huống hồ, ta đã tin tưởng năng lực của người, người lại không tin ta sao? Yên tâm đi, trừ người và ta, ai biết ta điều tra chuyện này chứ? Ta nhiều lắm nói một chút cho Trạch Vũ điện hạ, tuy rằng người chán ghét hẳn, nhưng... Năng lực của hẳn người vẫn yên tâm hơn đi?”

“Người... Một người thật sự ổn? Không phiền lụy?” Tu Diệp Vân nhìn Lãnh Quân Bạch, sau đó đưa tay sờ sờ đầu y, “Còn đau không? Sau này đừng có uống rượu kiểu đó nữa.” Nói xong, Tu Diệp Vân như nghĩ đến cái gì đó nhũn mảy, “Hảo huynh đệ, người sẽ không phải là... vì tình sở đoản chứ!”

“Ta...” Lãnh Quân Bạch xấu hổ nhìn Tu Diệp Vân, “Sm sao có thể? Ta... Như vậy... nam nhân ưu tú như thế, sao có thể vì tình sở đoản đây?”

“Nhưng nhìn người giống như đang miễn cưỡng cười.” Tu Diệp Vân cũng không rõ vì sao, hiện tại Lãnh Quân Bạch khiến mình cảm thấy như vậy.

“Không có a! A ha ha ha... Yên tâm đi, ta có thích ai làm sao có thể gạt người?” Nói xong, Lãnh Quân Bạch thấy Tu Diệp Vân nghi hoặc nhìn mình, lại cười lớn nói, “Ta sau này không uống như vậy nữa, ngày qua còn không phải là vì chúc mừng cho người?”

“Hoàn toàn không giống như vậy.” Tu Diệp Vân nhìn ánh mắt người trước mắt né tránh, nghĩ nghĩ, vẫn cảm thấy không nên bức Lãnh Quân Bạch trả lời, lúc y muốn nói tự nhiên sẽ nói, “Ta đã biết, chờ khi muốn nói nhất định phải nói cho ta biết! Chúng ta là hảo hữu mà! Nghỉ ngơi thật tốt đi!”

“Ân...” Lãnh Quân Bạch nhẹ nhàng lên tiếng, Diệp Vân, người tín nhiệm tình hữu nghị của chúng ta như vậy, người bảo ta phải làm sao...?

Tu Diệp Vân chậm rãi tiêu sái xuống lầu, vừa mới xuống lầu đã bị Minh Tuyết ôm lấy. Tu Diệp Vân mỉm cười, sau đó nói với Minh Tuyết, “Minh Tuyết, ngày mốt chúng ta cùng đi Mạc Dật tộc đi.”

“Hảo!” Minh Tuyết vui vẻ nói, “Vậy cần chuẩn bị rất nhiều đồ a! Còn phải mang thật nhiều tiền, ta muốn mua rất nhiều món ngon về! Đúng rồi, chúng ta làm Việt Giới cơ đi!” Minh Tuyết thập phần hưng phấn lên kế hoạch, sau đó ánh mắt lóe sáng nhìn Tu Diệp Vân. Quả nhiên, nói đến mấy thứ này, Minh Tuyết liền vui vẻ.

“Hảo, người muốn thế nào cũng được.” Tu Diệp Vân nhẹ nhàng cười. Việt Giới cơ, chính là thứ giống như phi cơ, nhưng không cần người thao tác toàn bộ đều tự động, hơn nữa, mỗi lần chỉ có thể trở hai người. Ai... Rất cực lại có thể cảm nhận cảm giác tuyệt vời khi bay trên bầu trời! Nghĩ trực thăng, phi cơ, nhảy dù kiếp trước Tu Diệp Vân bắt đầu chờ mong ngày mốt.

==== o(_)o phân cách tuyến o(_)o =====

Tu Diệp Vân nhìn cái gọi là Việt Giới cơ trước mắt, hình trứng, có hai cánh dài, giống phỉ điểu (chim mập). Ở bên trong có hai chỗ ngồi song song, phía trước có một cái màn hình nhỏ, nghe nói là máy chiếu phim. Việt Giới cơ đặt ở một cái nệm êm bạch sắc, nghe nói đợi khi Việt Giới cơ bay lên, nệm êm sẽ sinh ra dòng khí cường đại bảo hộ, luôn luôn theo sau bảo vệ Việt Giới cơ.

Ma pháp cường đại a! Tu Diệp Vân không khỏi tán thưởng, nhìn nhìn rương nhỏ trong tay mình, Tu Diệp Vân lại một lần nữa cảm thán ma pháp vô địch, không cần đồ đạc công kênh chỉ cần mấy cái bọc nhỏ, đánh số theo thứ tự là 1—100, mỗi bọc nhỏ lại là một túi. Chỉ cần điểm nhẹ vào con số trên bọc, liền mở ra một cái túi lớn, mà từng túi lớn nhỏ, đều tương đương với một cái túi du lịch. Nói cách khác... Một cái bọc nhỏ, tương đương với một trăm cái túi du lịch ở thế giới trước.

Thực là hảo vật! Tu Diệp Vân vuốt ve nó. Lần này, Tu Diệp Vân vẫn đem Đản Đản theo, vốn muốn cho nó nghỉ ngơi thật tốt, nhưng Đản Đản lại kiên trì nguyên tắc ‘không li khai chủ nhân ‘ lay không được.

Một lát sau, Tu Diệp Vân nhìn đồng hồ trên tay một chút. Minh Tuyết sao vẫn chưa tới? Rõ ràng đã nói đến trước nửa giờ, bây giờ còn có năm phút là đến giờ lên Việt Giới cơ, sao vẫn không thấy bóng dáng? Không phải là đã xảy ra chuyện đi! Nghĩ vậy, Tu Diệp Vân không khỏi nhú mày.

Ngay thời điểm Tu Diệp Vân lo lắng, Minh Tuyết chạy tới, sau đó đứng bên Tu Diệp Vân, “Chúng ta lên đi.”

“Sao tới muộn như vậy?” Tu Diệp Vân ôn nhu hỏi.

“Có chút việc.” Minh Tuyết đáp.

“Nha.” Tu Diệp Vân thấy Minh Tuyết đáp như vậy cũng không hỏi thêm, chỉ là, cảm thấy Minh Tuyết là lạ, ngồi vào ghế, Tu Diệp Vân giúp Minh Tuyết thắt dây an toàn, sau đó mình cũng thắt dây.

“Tự làm được.” Minh Tuyết cau mày nói.

Minh Tuyết... Quả nhiên trở nên có chút kỳ quái, sao thoát nhìn không thấy bộ dạng chờ mong? Đang lúc Tu Diệp Vân nghi hoặc, Việt Giới cơ nhắc nhở, “Lữ khách tôn kính, cảm phiền không đánh nhau, hút thuốc hoặc làm bất kỳ hành động nguy hiểm nào trên Việt Giới cơ, nếu như có thương tích, chúng ta không chịu trách nhiệm. Khi chuyến du lịch kết thúc chúng ta sẽ tới đón các vị, mời các vị lúc đó đến đúng giờ. Hiện tại, cất cánh.” Sau đó, Việt Giới cơ chậm rãi bay lên.

“Diệp Vân ——! Diệp Vân ——!”

“Minh Tuyết?” Tu Diệp Vân nghe thấy có người gọi mình, cúi đầu nhìn, phát hiện Minh Tuyết đang đứng dưới đất, nhưng, Minh Tuyết không phải đang ngồi đây sao? “Người là... Ai... Tu Trạch Vũ ——!” Tu Diệp Vân vừa quay đầu lại, phát hiện người ngồi bên cạnh không biết khi nào đã biến thành Tu Trạch Vũ.

“A... Huyền thuật của ta thật sự là càng ngày càng tốt.” Nói xong, Tu Trạch Vũ nhìn Tu Diệp Vân cười khinh miệt, “Ai... Ta sao có thể để người cùng Minh Tuyết ở riêng nhiều ngày như vậy chứ!”

“Người!” Tu Diệp Vân thấy Minh Tuyết sắp khóc, liền tháo dây an toàn chuẩn bị nhảy xuống, nhưng lại bị Tu Trạch Vũ ngăn lại, “Buông, người không thấy hần sắp khóc sao?”

“Người điên ư! Cứ như vậy dòng khí bảo hộ sẽ bị phá rách!”

“Kháo! Vậy người tới làm cái gì! Để ta xuống.” Nói xong, Tu Diệp Vân đẩy Tu Trạch Vũ.

“Diệp Vân không cần ——!” Minh Tuyết đáng thương nhìn Tu Diệp Vân sắp nhảy xuống, “Diệp Vân... Người mang về cho ta thật nhiều đồ ngon nha!” Nói xong, dụi dụi con người, sau đó quay mặt chạy đi, tốc độ thực nhanh... Nhanh đến độ Tu Diệp Vân không thể thấy rõ y biến mất thế nào.

“Minh Tuyết...” Nghĩ đến vẻ mặt mát mát vừa rồi của Minh Tuyết, Tu Diệp Vân ngồi xuống liền cho Tu Trạch Vũ một cái tát, “Người thật sự thích hần? Thích hần lại để hần khó chịu?”

“Ta... Đương nhiên thích...” Tu Trạch Vũ vẫn duy trì tươi cười, chẳng qua trong đó có thêm hương vị chua sót.”Còn nói, Tu Diệp Vân, người đã đánh ta ba lần.”

“Người tôn quý, không được trừng phạt?” Kháo! Lão tử bây giờ chỉ nhìn người cũng đủ sinh khí, cứ như vậy, chúng ta chẳng phải là phải ở chung một chỗ! Bị kịch a!

“Hừ!” Tu Trạch Vũ hừ lạnh một tiếng, không để ý Tu Diệp Vân.

Không khí cứ giăng co như vậy, hai người không ai nói chuyện, Việt Giới cơ phát ra thanh âm dòng khí ‘xuy xuy’, coi như tăng chút âm thanh cho không gian ‘yên bình’ này. Thế nhưng... trong không khí như vậy, thật sự là quỷ dị.

“Lữ khách tôn quý ngài khỏe chứ, bởi vì áp suất không khí giảm xuống, nên Việt Giới cơ đi chậm, lữ trình sẽ trì hoãn một giờ. Vì để lữ khách ngài có chuyện để tán gẫu, hơn nữa lo lắng đến tính biệt (giới tính) của lữ khách, chúng ta quyết định phát lên một bộ phim.”

“Hóa ra... Thế giới này cũng có phim a...” Nghe đoạn thanh âm nhắc nhở kia, Tu Diệp Vân đột nhiên cảm thán nói, nhưng mà... Nó vừa rồi có phải vừa nói ‘Lo lắng đến tính biệt của lữ khách’? Đây là ý gì? Tu Diệp Vân đột nhiên có dự cảm bất hảo. Quả nhiên, một phút sau, trên màn ảnh xuất hiện một nam một nữ, căn cứ theo kinh nghiệm của Tu Diệp Vân đối với GV, cảnh tượng này... Đây là một bộ AV... Tu Diệp Vân hết chỗ nói rồi.

“Sách!” Tu Trạch Vũ hừ lạnh, “Chưa thấy qua mấy chiếu phim? Xem ra, người nói người trước kia rất khổ sở là thật sự, ngay cả mấy chiếu phim người nghèo đều dùng được mà còn chưa từng xem.”

Xem rồi, sao có thể chưa xem? Chẳng qua không nghĩ đến thế giới này cũng có thôi! Tu Diệp Vân liếc mắt, đem ánh mắt quay lại màn ảnh, quả nhiên như hấn sở liệu, bắt đầu cởi quần áo, hôn môi chi... yêu, an ủi chi... thân nữ nhân chi... nam nhân suyễn khí chi... Kháo! Đây là bộ AV! Hấn rốt cuộc biết phim ở thế giới này có gì đặc thù, chính là người lạc vào cảnh giới kỳ lạ! Thật giống như ngồi xem ngay tại hiện trường vậy.

“Người giống như... Không phản ứng gì?” Tu Trạch Vũ đột nhiên hỏi.

“Cần có phản ứng gì?” Tu Diệp Vân hỏi lại.

“Chẳng lẽ... Người...” Tu Trạch Vũ nói xong liếc nửa dưới của Tu Diệp Vân, “Có bệnh?”

“...” Tu Diệp Vân thở sâu nhắc mình không cần nổi giận, “Ta với nữ nhân... Không có hứng thú, đúng rồi, ta cũng không nghĩ Trạch Vũ điện hạ người có thể thương nam nhân lại không chê nữ nhân.”

“Ha ha... Đa tạ khích lệ!”

Lúc này, bầu trời đột nhiên hạ mưa, chỉ thấy Việt Giới cơ nháy mắt bị một màng hoàng sắc mỏng bao phủ, mưa hoàn toàn bị ngăn cách bên ngoài. Mà... từ lúc đó, độ ẩm bên trong... Tựa hồ nâng lên một chút.

“Thứ này có thể tắt đi không?” Tu Diệp Vân cởi bỏ một nút áo.

“Không thể.” Tu Trạch Vũ nhìn phong cảnh bên ngoài nói.

“Người không thấy nóng sao?” Được rồi, Tu Diệp Vân thừa nhận, tuy rằng hấn không có hứng với nữ nhân trong AV kia, nhưng mà thanh âm người nam nhân kia... Thật sự có chút... lớn...

“Hoàn hảo!” Tu Trạch Vũ lấy tay chống đầu, “Đợi mưa tạnh là được rồi.” Dừng ánh mắt liếc Tu Diệp Vân.

Thiên a! Ta xin người, cho mưa tạnh đi! Còn nữa, ẩm lên đi! Người cũng biết, AV này tuyệt đối sẽ chiếu mất một giờ, ta cũng không muốn tiếp tục chịu tra tấn a! Tu Diệp Vân trong lòng cầu nguyện. Đáng tiếc... Nửa giờ trôi qua, mưa chẳng những không ngừng, ngược lại còn lớn hơn. Mà Tu Diệp Vân... đã chịu đủ tàn phá, sắp không thể chịu đựng được.

“Nghẹn lên... Giống như không tốt lắm.” Tu Trạch Vũ đột nhiên nói một câu.

“Ta thân thể kim cương! Không có việc gì...” Thấy Tu Trạch Vũ vẫn chống đầu nhìn ngoài cửa sổ, Tu Diệp Vân cũng làm theo, dựa vào một bên ngực hướng với Tu Trạch Vũ, vừa tầm mắt... Là cánh rừng xanh ngắt thì thoảng còn hiện mấy nhánh sông. Ngẩng đầu, là bầu trời xanh thẳm! Thì ra mình đã bay cao như vậy! Nhìn phong cảnh xinh đẹp này, Tu Diệp Vân đột nhiên cảm giác mình không quá nóng, hơn nữa... cũng không phải không thể chịu đựng được! Xem ra, phong cảnh có thể hóa giải dục vọng nhân loại a!

Từ từ... Vừa rồi Tu Trạch Vũ nhìn chăm chăm phong cảnh bên ngoài, chẳng lẽ...”Hừ!”

“Người hừ cái gì.”

“Người cũng không tốt hơn bao nhiêu!”Tu Diệp Vân nói.

“Ta tưởng người sẽ phát hiện sớm một chút, thế mà... chỉ số thông minh của người thật sự không cao, khổ cực... nhẫn lâu như vậy.” Tu Trạch Vũ hơi châm chọc nói.

Lúc sau, hai người lại bắt đầu không nói lời nào, thẳng đến nơi. Tu Diệp Vân thở dài nhẹ nhõm một hơi, xem ra... chuyến đi này không có lấy một ngày tốt lành. Mà Tu Diệp Vân cảm thán, đồng thời Tu Trạch Vũ cũng nghĩ như vậy, chỉ là hai người ai cũng không nghĩ tới, từ ngày hôm đó liền ‘bi thảm’ đến độ bọn hắn không thể tưởng tượng nổi.

.

18. Chương 18: Vào Nhâm Lữ Quán

Mạc Dật tộc này nằm trên đại lục tên là Mạc Huyền. Nghe nói nó còn có một cái tên khác, là Việt Linh. Nơi này phong cảnh đích thật là làm cho người ta thấy hết sức thoải mái, đầu tiên, ở mọi nẻo đường hai bên đều là hàng đại thụ cao ngất, lá cây quất sắc (màu cam), hình lục giác tinh (sao sáu cánh). Nơi này còn thập phần sạch sẽ, không khí cũng rất tươi mát, cảm giác như trong không khí còn thoảng hương hoa.

Nhưng mà...”Uy! Đại lục này sao lại có hai cái tên?” Tu Diệp Vân hỏi khi mới xuống khỏi Việt Giới cơ.

“Không phải tên, là biệt danh.” Tu Trạch Vũ nói, “Về phần tại sao, ta cũng không biết, ta chưa từng tới nơi này, lần này nếu không phải vì để người không tiếp cận được Minh Tuyết, ta còn lâu mới tới.”

“Thiết!” Tu Diệp Vân đảo cặp mắt trắng dã lập tức đi về phía trước.

“Chúng ta tới lữ quán trước.” Tu Trạch Vũ đuổi theo Tu Diệp Vân, “Người nói... Sẽ không phải chỉ có một phòng chứ.” Tu Trạch Vũ đột nhiên khiêu mi nói.

“Nếu thật là như vậy, quả thực là trong ác mộng còn bị đâm một dao, càng thêm thống khổ.”

“Ác mộng?”

“Từ khi ngồi cùng Việt Giới cơ với người đã là... Ác! Mơng!!” Tu Diệp Vân nói xong, kéo dây cột tóc xuống,

chỉnh lại tóc mình, sau đó lại cột lên, “A... Cảm giác có tinh thần hơn.”

“Hừ! Tu Diệp Vân, chính ngươi mới là ác mộng!” Tu Trạch Vũ không cam lòng yếu thế phản bác, một đại nhân vật trên vạn người như ta, ngươi lại dám nói ta là ác mộng? “Không thể tha thứ, hỗn đản! Hỗn đản! Hỗn đản!” Tu Trạch Vũ liên tiếp nói ba tiếng hỗn đản, tiếng sau lại vang dội hơn tiếng trước, sợ Tu Diệp Vân không nghe được, có điều, gã cũng hoàn toàn không chú ý tới giọng điệu kia có bao nhiêu... bắt nhả, hay nên nói là... ấu hóa (ngược với lão hóa ấy)?

“Tu Trạch Vũ, ngươi hôm nay sao nói nhiều như vậy? Cuộc thi lần trước cũng vậy, ngươi có phải là ở trước mặt ta giả bộ ngây thơ không?” Như nói chuyện với tiểu hài tử, mỗi lần đều cái dạng này, mình nói một câu gã nhất định phải đáp lại một câu, theo lý mà nói, gã phải là kiêu kiệm lời chứ? Lúc ở cùng Minh Tuyết cũng không thấy gã nhiều lời như vậy. Không hiểu nổi, hay đây là bản tính? Chẳng qua mọi người đều bị cái bộ dạng cao cao tại thượng kia che mắt? Nhi tử tiểu thụ, chẳng lẽ Tu Trạch Vũ mà ngươi thương nhớ thật ra là cái bao cỏ này? Sớm biết như thế, sao ngươi không bỏ nhào vào gã luôn đi?

“Ta giả bộ ngây thơ bao giờ chứ!” Tu Trạch Vũ trừng mắt Tu Diệp Vân.

Xem đi xem đi! Lại nữa! Tu Diệp Vân thở dài một hơi, “Ai... Hảo, chúng ta không thảo luận vấn đề này nữa, Tu Trạch Vũ, ta cảm thấy phải đi cùng ngươi chính là ác mộng, đó là vì vốn dĩ người đi cùng ta là Minh Tuyết.” Minh Tuyết, Minh Tuyết ngươi hiểu không? Ngươi so với đứa nhỏ đáng yêu ấy thì tính là cái gì! “Nhưng sao ngươi lại cảm thấy ta là ác mộng chứ? Đây rõ ràng là do ngươi muốn quấy phá, tự mình lựa chọn? Cho dù là ác mộng, cũng không liên quan đến ta, hiểu chứ?”

Tu Trạch Vũ siết nắm tay để tránh mình không cẩn thận tạo ra ‘cháy rừng’, đúng vậy... Đúng vậy, là tự mình theo tới, là tự mình cảm thấy chỉ cần Minh Tuyết không ở cùng tên gia hỏa trước mắt này mình làm cái gì cũng được... Được rồi, thấy thế nào cũng đều là mình đuối lý. Vì Minh Tuyết, ta nhẫn! “Đã hiểu...”

“Tốt lắm, tìm lũ quán đi.” Tu Diệp Vân xoay người, hần quyết định từ giờ trở đi cầm miệng, đỡ cho Tu Trạch Vũ lại vung cả một rổ từ ra.

Hai người đi trên đường giành cho người đi bộ, đại khái là vì ngoại hình rất chói mắt, nên có rất nhiều người Mạc Dật tộc đều mở cửa sổ nhìn ngắm hai người, thậm chí còn có vài người nhiệt tâm tới chào hỏi. Tu Diệp Vân phát hiện nhà ở Mạt Huyền đại lục vô cùng thú vị, bởi vì các nhà đều quay lại với nhau, trên tầng trệt mỗi một nhà đều có một cái điều kiền (cầu treo), nói cách khác, dù hai người cách nhau rất xa, trực tiếp ở trong phòng đi qua nó là có thể nhìn thấy đối phương.

Cũng chính vì tập quán như vậy, bố cục nhà ở Mạt Huyền đại lục thập phần chặt chẽ.

Đi đến giao lộ chữ T, Tu Diệp Vân thấy hai bên trái phải có bảng hướng dẫn phân biệt viết lũ quán khu nhất, lũ quán khu nhị. Mà đi thẳng thì vẫn là khu nhà ở.

“Chàng trai, đi du lịch sao.” Một lão nhân hơi còng đứng bên cửa sổ nói.

“Vâng, lão gia gia, ngài có thể nói cho ta biết lữ quán khu nhất và lữ quán khu nhị có gì khác nhau không?”
Tu Diệp Vân mỉm cười hỏi.

“Lữ quán khu nhất chỉ dành cho tình lữ, các người nếu không phải tình lữ thì liền đi bên phải!” Lão nhân thập phần nhiệt tâm trả lời, có điều vì tuổi già, nói có chút chậm, nhưng nghe lại thập phần hòa ái.

“Chúng ta đương nhiên không phải tình lữ!” Tu Trạch Vũ đứng trước Tu Diệp Vân đột nhiên lớn tiếng với lão nhân, thiếu chút khàn cả giọng.

Tu Diệp Vân một tay kéo Tu Trạch Vũ ra phía sau, sau đó cười hời hợt với lão nhân, “Thực xin lỗi a lão gia gia, hẳn có chút mệt mỏi, nên tính tình không tốt lắm, cảm ơn ngài đã chỉ đường cho chúng ta.”

“Không sao không sao! Đi thôi...” Lão nhân không để ý khoát tay.

Tu Diệp Vân thấy thế, lập tức lôi kéo Tu Trạch Vũ qua đường bên phải, đến khi không nhìn thấy lão nhân nữa mới thôi. Mà lão nhân nhìn theo hai người đi xa rồi gãi gãi đầu, vuốt vuốt vài cọng tóc còn sót lại trên đầu, sau đó mỉm cười lầm bầm, “Thật là một đứa nhỏ lễ phép a, lữ quán khu nhị là cho tình lữ... Ta mới vừa nói là nhất hay nhị nhỉ? Không đúng... Nhất mới là cho tình lữ... A! Là nhị...” Tựa hồ nghĩ mãi mà không rõ rốt cuộc là nhất hay nhị, lão nhân vỗ vỗ đầu, sau đó rời khỏi cửa sổ, quay lại nằm lên giường, chuẩn bị ngủ.

==== ===== o(_)o phân cách tuyến o(_)o =====

“Tu Trạch Vũ, thỉnh người tôn trọng người khác một chút được không!” Tu Diệp Vân tìm chỗ vắng người nói.

“Chúng ta không phải tình lữ!”

“Kháo!” Tu Diệp Vân rốt cục nhịn không được, không biết nên nói thế nào với vị phụ thân vốn tao nhã lóe kim quang nhưng bây giờ lại ngu xuẩn như bị người ta nện vào đầu này, “Hảo... Hảo... Chúng ta đi nhanh lên đi.”

Đại khái là lo lắng đến vấn đề phong tục tập quán, nên khu lữ quán không giống khu nhà ở, cũng không ở cùng chỗ với khu nhà ở. Có điều, đến màu sắc lữ quán đều không giống, điều này khiến Tu Diệp Vân cảm giác mình rơi vào một thế giới đa sắc hỗn loạn. Tu Diệp Vân nhìn Tu Trạch Vũ một cái, “Vào chỗ nào?” Vẫn nên trưng cầu ý kiến một chút.

“Nhiều màu sắc như vậy...”

“Người thích gì... Liền chọn cái đó đi...” Tu Diệp Vân vỗ trán nói.

“Không thích.”

“Người chỉ thích Minh Tuyết thôi phải không?” Tu Diệp Vân thập phần bất đắc dĩ nói, “Vây được rồi, hắc sắc với bạch sắc, người chọn một đi, không chọn, không cơ hội chọn nữa!” Kháo! Lão tử hảo tâm trưng cầu ý kiến của người, người lại gây sự cái gì?

Tu Trạch Vũ nhìn hai lữ quán Tu Diệp Vân chỉ, sau đó lại nhìn Tu Diệp Vân, nín nửa ngày, rốt cục nói ra một câu, “Lam sắc đi, ta ưa.”

“Sớm nói thì tốt rồi!” Tu Diệp Vân bĩu môi, mắt mình là lam sắc, Tu Trạch Vũ này không phải là sợ mình hiểu lầm gì đó, nên chậm chạp không chịu nói màu yêu thích chứ. Ai... Người sao phải như vậy chứ?

Sau khi vào lữ quán, nữ phục vụ thập phần nhiệt tình tiếp đãi Tu Diệp Vân cùng Tu Trạch Vũ.”Hai vị là muốn ở trọ sao, bốn điểm cung cấp ba bữa sáng trưa tối, hơn nữa mỗi ngày sẽ vì ngài đổi ba lượt sàng đan, nếu ngài lại bị bắn sàng đan, có thể trực tiếp gọi nhân viên dọn dẹp.”

“Đổi sàng đan nhiều lần như vậy làm cái gì?” Tu Diệp Vân nói thầm.

“Ách... Nếu tiên sinh ngài không cần nhiều lần như vậy, chúng tôi có thể bỏ qua, đến khi ngài cần lại tới.” Nữ phục vụ ngẩn người, sau đó hảo tâm nói.

“Vây được rồi.” Tu Diệp Vân nghi hoặc nhìn nữ phục vụ, vẫn không nghĩ ra lữ quán này sao lại ân cần đổi sàng đan đến vậy.”Đúng rồi, này cho người.” Nói xong, Tu Diệp Vân lấy ra một tấm thẻ, mặt trên có huy hiệu trường Ma Pháp Học Viện.

Nữ phục vụ nhận tấm thẻ cẩn thận nhìn một chút, “Thì ra là rút thưởng ở học viện a, các vị thật may mắn, lần này phí ăn ở toàn bộ đều miễn.” Nói xong, nàng lấy chìa khóa đưa cho Tu Diệp Vân, “Đây là chìa khóa phòng các vị, ở lầu mười hai, mời ngồi thang máy số 6 đi lên, nếu cần dùng cơm, mời đến lầu hai mươi.” Nói xong, Tu Diệp Vân liền cảm thấy một trận gió thổi qua, nhìn lại, một thứ giống như Việt Giới cơ đã dừng phía sau mình, có điều... Hình dạng của cái thứ này...

“Đây là cái gì?” Tu Trạch Vũ đột nhiên nói.

“Tiểu thư... Cô không thấy thang máy này có cái gì không đúng sao?” Tu Diệp Vân nhìn thang máy trước mắt, toàn một màu hồng, đến ghế ngồi cũng vậy, hơn nữa, hai cái ghế dựa còn thả cái gối ôm hình trái tim hồng thật lớn, bên cạnh còn điểm tuyết băng viên lụa trắng.

“Không đúng chỗ nào?” Nữ phục vụ nghi hoặc nhìn Tu Diệp Vân.

Chỗ nào cũng không đúng! Tu Diệp Vân oán thầm, “Không biết là... Ách... Quá đẹp sao?”

“Đẹp... Không tốt sao?”

“Ách...” Tu Diệp Vân nghẹn lời, có lẽ... phong tục mỗi đại lục mỗi khác đi, “Hảo... Hảo...” Nói xong, Tu Diệp Vân nhìn Tu Trạch Vũ bên cạnh, “Đi lên.”

“Ta không cần.” Tu Trạch Vũ nói xong, không nói một lời đi ra ngoài.

Kháo! Không phải chỉ là ngồi vào cái thang máy có chút nữ tính thôi sao? Cũng không chết! Dù sao không ai thấy. Nghĩ tới vậy, Tu Diệp Vân liền bước nhanh theo giữ chặt Tu Trạch Vũ, “Đứng lại.”

“Làm gì? Ngồi cái đó mất mặt chết!” Tu Trạch Vũ liếc nhìn ‘quả cầu hồng’, “Mỗi lần đi cùng người liên nhất định bị mất mặt! Trước kia người yêu ta, ngày ngày đều quần lấy ta, sau đó nơi nơi bịa đặt ta và người cái này cái kia, ta mất mặt, hiện tại, người rõ ràng đã mất ký ức, vì cái gì ta còn mất mặt như vậy?”

“Người nếu không vào, ta cho người càng mất mặt, đánh người lần thứ tư hoặc là liếm cổ người một chút hoặc là...” Tu Diệp Vân dừng một chút, “Chính người chọn đi.” Nếu người chọn không được, tùy tiện ra mấy chiêu cũng tuyệt đối có thể ném người vào.

“Ta tình nguyện ngủ trên đường cái.” Tu Trạch Vũ nói, sau lại bồi thêm một câu, “Người phải hiểu, người như ta vô luận ngủ ở chỗ nào đều cao quý tao nhã!”

“Người hiện tại đã mất hết hình tượng rồi.” Tu Diệp Vân bắt đắc dĩ nhìn Tu Trạch Vũ.

“Tiên sinh... Các vị không cần cãi nhau a, cái kia... Nếu ngài ngủ ở bên ngoài, ban đêm sẽ bị dân du cư (lưu manh) mang về nhà làm nô lệ.” Nữ phục vụ nói, “Ngài không thích thang máy này cũng không có biện pháp a, bởi vì... toàn bộ thang máy ở đây đều là cái dạng này.”

Vừa nghe đến bị bắt làm nô lệ, thân mình Tu Trạch Vũ rõ ràng cứng ngắc lại, sau đó cau mày, không nói một tiếng liền leo lên thang máy, cực kỳ nghe lời. Tu Diệp Vân quay đầu lại gật đầu với nữ phục vụ tỏ vẻ cảm tạ, sau đó cũng đi lên. Thang máy cất cánh, đại khái chỉ qua vài giây, Tu Diệp Vân cùng Tu Trạch Vũ đã tới cửa phòng.

“Chờ một chút...” Tu Trạch Vũ thấy Tu Diệp Vân đang chuẩn bị mở cửa, lên tiếng ngăn cản, “Vì sao... Chỉ có một phòng?”

“Đại khái... Có hai giường đi.” Tu Diệp Vân buồn bực nhìn Tu Trạch Vũ một cái, sau đó mở cửa phòng. Đập vào mắt chính là bức tường màu vàng nhạt, giường màu vàng nhạt, bức màn màu vàng nhạt... Hết thấy đều làm Tu Diệp Vân rất hài lòng, đặc biệt màu vàng nhạt thoạt nhìn làm cho người ta cảm thấy thật thoải mái, nhưng mà... chỉ có một cái giường. Còn là giường rất lớn, đủ cho ba người ngủ.

“Ta phải đi về... Nơi này quả nhiên chỉ có một cái giường!” Tu Trạch Vũ nói

“Giường lớn như vậy... Tạm một chút đi, hiện tại ta đói bụng, cần ăn cơm.”

“Không được!” Tu Trạch Vũ cường ngạnh nói, “Không được là không được!”

“Ta cũng biết là không được, ai... Nếu giờ này ở bên cạnh ta chính là Minh Tuyết thì tốt biết bao! Có thể ôm hân hân lộn trên giường ấy chứ!” Tu Diệp Vân nói xong, sau đó bước đến gần Tu Trạch Vũ, “Thế mà, tại sao tới đây lại là ngươi chứ? Đúng rồi, hình như là ngươi tự chọn đúng không? Như vậy... Con mẹ nó ngươi cũng đừng có oán hận!” Tu Diệp Vân hét lớn. Kế hoạch du lịch mình mong chờ đều vì tên Tu Trạch Vũ bốc đồng, thất thường này mà bị hẫng, dọc đường đi lúc nào cũng nhân nhượng, còn muốn thế nào? Thực bất minh trở về sao? “Giờ đi ăn cơm.”

“Không ăn.” Tu Trạch Vũ đặt mông xuống giường, cảm thấy mình bị giáo huấn, người này còn là Tu Diệp Vân. Trong khoảng thời gian ngắn, trong đầu Tu Trạch Vũ hiện lên rất nhiều thứ, cuối cùng cho ra kết luận là bản thân không muốn ăn cơm.

Người này... Còn dỗi nữa! Tu Diệp Vân kinh ngạc nhìn Tu Trạch Vũ, tuy rằng... Tu Trạch Vũ ở trước mặt mình thường bị mình chọc tức đến ấu hóa, nhưng mà... Cũng không trở thành như vậy đi. “Ta nói cha, ta nói thế này ngươi sẽ lại tức giận, nhưng mà... Ta nhịn không được nha! Ngươi làm ơn... Không cần trẻ con như vậy chứ...”

Nghe Tu Diệp Vân nói, Tu Trạch Vũ thiếu chút nhảy dựng lên, sửa sang lại quần áo, sau đó liếc mắt Tu Diệp Vân, bản thân làm sao vậy? Nếu Minh Tuyết không tới, mình nên cao hứng mới đúng? Cao hứng... Làm sao có thể bạc đãi thân thể mình? Bạc đãi thân thể mình, mấy ngày tới sao đối phó được với Tu Diệp Vân? Nghĩ thế, Tu Trạch Vũ khôi phục trạng thái tao nhã, gãi bước từng bước dài đến trước mặt Tu Diệp Vân, “Ăn cơm.”

Thanh âm mượt mà như thế khiến Tu Diệp Vân nghĩ đến Tu Trạch Vũ giận dỗi vừa rồi chẳng qua chỉ là ảo giác của mình, nhưng... Tất cả đều là người biết diễn trò, không phải chỉ là giả bộ cao quý sao? Ai không làm được? “Hảo.” Nhẹ nói một câu, Tu Diệp Vân cùng Tu Trạch Vũ lại ngồi lên thang máy hồng phấn ái muội.

Đi vào lầu hai mươi, Tu Diệp Vân thấy nhà ăn treo một chữ ‘Duyên’ thật to, bên cạnh còn có hai khẩu tiểu ái tâm làm điểm xuyết (hình 2 trái tim có mũi tên xuyên qua ấy >.<), Tu Diệp Vân nghĩ nghĩ, đại khái... là tên nhà ăn đi. Nhưng khi Tu Diệp Vân tiến vào nhà ăn, hân liền bị bài trí trong này hù sợ. Bàn ăn không có gì. Chủ yếu là ghế dựa, còn có không khí nơi này. Ghế dựa giống như nửa quả đào lật ngược bị khoét giữa, không có thứ gì giữ, nhưng có thể di động ở giữa không trung, theo Tu Diệp Vân đoán, chỗ bị khoét rỗng kia là để người ta ngồi.

Nhưng mà... Nhưng đôi ngồi trong nửa quả đào kia đều là tình lữ? Chẳng lẽ... Chẳng lẽ lữ quán khu nhị mới là cho tình lữ? Lão nhân kia không phải là nói lầm chứ!

“Hai vị tiên sinh mời.”

Ngay lúc Tu Diệp Vân đang ngây ngốc, người phục vụ tiến đến. Tu Diệp Vân vốn định hỏi Tu Trạch Vũ

một chút, xem người này muốn làm cái gì. Lại không nghĩ tới Tu Trạch Vũ không nói một lời mà cứ đi theo người phục vụ. Tu Diệp Vân bĩu môi, “Định tao nhả tới cùng sao? Tốt thôi.”

Dưới sự chỉ dẫn của người phục vụ, hai người tới trước một cái bàn.”Hai vị tiên sinh, mời ngồi.”

Tu Diệp Vân nhìn Tu Trạch Vũ, phát hiện gã khẽ nhú chân mày, Tu Diệp Vân không khỏi thầm vui sướng, quả nhiên sắp nhện không được.”Tu Trạch Vũ, ngồi đi!”

Tu Trạch Vũ liếc Tu Diệp Vân một cái, bất động. Tu Diệp Vân chẹp miệng, địch bất động ta động, tuy rằng Tu Trạch Vũ không phải địch, nhưng chúng ta không phải luôn đối trọi sao? Vì thế, Tu Diệp Vân dưới cái nhìn chăm chú của người phục vụ chậm rãi tới gần Tu Trạch Vũ, sau đó vươn tay ôm gã, thăm thì vào lỗ tai gã, “Thế nào... Mới vậy đã không cần phong độ sao? Quên đi... Vậy ngươi liền rống to lên, như vậy, tất cả mọi người sẽ biết chúng ta từng tới đây.” Nói xong, Tu Diệp Vân dùng ‘Tất sát kỹ’ đối phó Tu Trạch Vũ, ở cổ gã nhẹ nhàng thổi khí.

Quả nhiên, Tu Trạch Vũ lập tức giãn mày, sau đó ngoan ngoãn ngồi xuống, Tu Diệp Vân cười cười với người phục vụ, “Đi lấy thực đơn đi.” Nói xong cũng ngồi xuống, sau đó tay khoát lên vai Tu Trạch Vũ.

“Hảo.”

Chờ người phục vụ đi rồi, Tu Trạch Vũ đột nhiên giật giật thân mình, “Bỏ tay ngươi ra.”

Tu Diệp Vân nhắm mắt lại dựa vào tâm đào nghĩ ngợi, trong nhất thời có chút mơ hồ, hơn nữa Tu Trạch Vũ lúc nói chuyện vốn đã cố ý giảm thanh, liền không đi chú ý lời của gã. Tay theo quán tính ở trên lưng gã sờ sờ, sau đó mò tới sau cổ, Tu Diệp Vân lấy tay nhéo nhéo, cùng lúc đó, Tu Diệp Vân cảm thấy một trận đau đớn trên đùi mình, giật mình mở to mắt, phát hiện Tu Trạch Vũ ‘bộ mặt dữ tợn’ đang dùng ngón tay bóp chặt bắp đùi mình.

“Buông! Tay! Ngươi! Ra!”

“Thiết!” Tu Diệp Vân nhanh chóng bỏ tay xuống, “Thói quen thôi.” Tu Diệp Vân là nói thật, trước kia khi ở cùng tình nhân, hắn luôn thích dùng tay ôm lấy đối phương, tiếp theo đưa tay từ lưng người đó chậm rãi mơn trớn phía sau cổ, sau đó nhẹ nhàng nắm cổ đối phương, như vậy sẽ khiến hắn đặc biệt có cảm giác thành tựu, tựa như trong tay giữ một con tiểu miêu, trừ phi mình buông tay, bằng không quyết không cho đối phương thoát.

Qua một lát, Tu Diệp Vân nhàm chán, sau đó lấy trong túi áo ra một tờ giấy gấp, Tu Diệp Vân mở tờ giấy, sau đó dùng ngón tay giật nhẹ, chỉ thấy mảnh giấy chậm rãi dày lên, cuối cùng biến thành một quyển sách, sách này là Ti Kha cho hắn, nghe nói là Chiết Diệp thư, là để cho tiện người lữ hành mà đặc biệt chế tạo, dù là người không hiểu ma pháp cũng có thể sử dụng. Tên sách là Bách khoa toàn thư thần chú ma pháp, trong đó có các câu thần chú ma pháp các hệ các cấp cùng với giải thích tác dụng, Ti Kha chuẩn bị để cho hắn không có việc gì liền đọc một chút.

Tu Diệp Vân mở chương thứ nhất, là thần chú Thủy Hệ, vì thế, Tu Diệp Vân bắt đầu chuyên tâm đọc, còn nhớ trước đây lão sư của hắn từng ném cho hắn một quyển tự điển thành ngữ, bắt hắn học thuộc lòng nội dung cùng hàm ý, cho hắn biết khi nào thì dùng đến, khi đó Tu Diệp Vân mới chỉ có tám tuổi, còn rất nhiều chữ không biết, vì thế, để lý giải nội dung thành ngữ, hắn còn phải mở quyển tự điển khác để tra những từ hắn không biết, kết quả, hiệu suất học tập lúc đó của Tu Diệp Vân đặc biệt cao. Hiện giờ, bách khoa toàn thư thần chú này cũng vậy, mặc dù không biết mình nên học cái gì, nhưng Tu Diệp Vân kiên trì cho rằng, chỉ cần biết, tổng sẽ hữu dụng.

Thấy Tu Diệp Vân không nói lời nào, Tu Trạch Vũ cũng không nói không rằng, hai người cứ như vậy ngồi ở trong quả đào đợi người phục vụ đến. Nhưng mà, ở một góc khác của nhà ăn, người phục vụ kia đang cầm thực đơn hưng phấn nói chuyện cùng các đồng nghiệp.

“Các người biết không? Vừa rồi có đôi khách nhân cực kỳ tuyệt vời, hơn nữa, tiểu công huân luyện tiểu thụ thật nghe lời! Ban đầu tiểu thụ kia còn giận dỗi, nhưng, tiểu công nhẹ nhàng nói với hắn mấy câu hắn liền đi vào a!”

“Ai nha! Tiểu thụ kia thật hạnh phúc!” Người phục vụ Giáp khát khao nói.

“Ta cảm thấy tiểu công thật mạnh nga!” Người phục vụ Ất lộ ra ánh mắt hâm mộ.

Hóa ra, hai người này quả thực vào nhầm lữ quán.

19. Chương 19: Sắc Mì Hạnh Phúc

“Tiên sinh, đây là thực đơn.”

Tu Diệp Vân để quyển sách trên tay xuống, sau đó nhìn nhìn thực đơn, “Chỗ các người có món nào đặc biệt hay không?” Không có biện pháp, đồ ăn ở đây đặc biệt nhiều, hơn nữa hắn hiện tại cũng rất mệt, nhìn thực đơn quả thực như bị giầy vò, vì thế liền trực tiếp để người phục vụ đề cử.

“Sắc mì hạnh phúc!” Người phục vụ buột miệng nói ra, mặt mỉm cười giới thiệu “Đây là món ăn nhóm nghiên cứu của chúng ta mới sáng chế! Không chỉ có sợi mì màu sắc rực rỡ, mà sau khi nếm qua sẽ cảm thụ rất nhiều điều kỳ diệu! Quan trọng nhất là, hôm nay là ngày đầu tiên Sắc mì hạnh phúc ra mắt, nếu khách nhân thích, có thể ăn miễn phí!”

Miễn phí sao? Nhưng mình ở đây ăn ở đều miễn phí rồi! Có điều... Tu Diệp Vân ngẩng đầu nhìn về mặt chờ mong của người phục vụ, quên đi, người ta mất nhiều nước miếng như vậy, mình coi như cố động chút thì cũng có sao? “Được rồi, chọn nó đi.” Nói xong, Tu Diệp Vân lại hỏi Tu Trạch Vũ, “Người muốn ăn cái gì?”

“Nhìn thấy người đã ăn không vô.” Tu Trạch Vũ cúi đầu nói thăm một câu.

“Tiên sinh...” Người phục vụ mở miệng, “Cái kia... Sắc mĩ hạnh phúc... Là hai phần... Cho nên, ngài không cần gọi thứ khác cho vị tiên sinh này.”

“Thế sao? Vậy được rồi.” Tu Diệp Vân mỉm cười trả thực đơn lại cho người phục vụ. Người phục vụ tiếp nhận thực đơn, về mặt hưng phấn bỏ đi.

“Thấy ta... Liền ăn không vô sao?” Tu Diệp Vân mỉm cười.

“Thì ra người cũng tự hiểu được.” Tu Trạch Vũ nói, gã nhin không được, hấn cảm giác mình thập phần muốn cãi lộn với người trước mắt, thế nhưng vậy sẽ hỏng hình tượng, bởi vậy, Tu Trạch Vũ luôn luôn nghẹn thanh, hạ thấp âm đến độ chỉ có mình Tu Diệp Vân có thể nghe thấy.

“Nói chính sự.” Tu Diệp Vân vất chân lên, một chân chấm đất khẽ động, đào tâm đung đưa nhẹ nhẹ, tựa như đu dây, khi lay động còn có thể cảm thấy một tia gió lạnh, thoải mái cực kỳ, “Chúng ta vào nhằm lữ quán.”

Tu Trạch Vũ giương mắt nhìn bốn phía, sau đó cúi đầu không nói. Nhưng hai chân lại dùng sức giẫm lên mặt đất, khiến đào tâm ngừng lại.

“Không định nói chuyện?” Tu Diệp Vân lại đung đưa đào tâm.

Ánh mắt Tu Trạch Vũ khẽ híp một chút, cơ thể căng chặt, sau đó đem đào tâm dừng lại.

“Sao người luôn bắt nó dừng lại? Rõ ràng thoải mái như vậy?” Tu Diệp Vân vươn tay đẩy Tu Trạch Vũ một cái biểu hiện bất mãn của mình, “Ngay cả hưởng thụ cũng không biết, một người còn là cha của ta!” Nói xong, tiếp tục đong đưa đào tâm.

“Thấy người hưởng thụ ta sẽ không thoải mái!” Tu Trạch Vũ rốt cục mở miệng nói chuyện, gắt gao trừng mắt Tu Diệp Vân, “Hơn nữa, loại lãng mạn này làm sao có thể hưởng thụ với loại người như người chứ?” Nói xong, Tu Trạch Vũ như trút cảm phần mà dùng sức đập một đập, có điều không nghĩ tới dùng sức quá độ, cả đào tâm lật lại, sau khi nó lộn một vòng ba trăm sáu mươi độ thì lại trở về nguyên dạng, còn Tu Trạch Vũ cùng Tu Diệp Vân trong quá trình quay lộn lại bị ngã ra ngoài.

Kháo! Người không cho lão tử hưởng thụ cũng không cần phải bắt lão tử bẽ mặt trước mắt bao người như vậy chứ! Tu Diệp Vân dưới cái nhìn soi mói của các cặp tình lữ đứng lên, hấn phát hiện rất nhiều người đều nhìn mình cùng Tu Trạch Vũ cười mờ ám.

“Oa ——! Bọn hấn hảo kịch liệt nga!”

“Đúng a Đúng a, làm đến lật —— ghê, rất lớn mật a!”

Kháo! Tu Diệp Vân lại thăm mắng! Thế nào cả đám ở đây đều như thế? Nghĩ thế, Tu Diệp Vân cúi đầu vừa nhìn, mới phát hiện Tu Trạch Vũ nửa ngày ngồi dưới đất không đứng dậy. Người này... không phải vì những người đó kinh hô mà bị tức đến hôn mê chứ! “Này! Tu Trạch Vũ ngươi mau đứng lên!” Tu Diệp Vân lay lay bả vai Tu Trạch Vũ.

Tu Trạch Vũ dùng mắt lạnh lèo lướt qua cả nhà ăn, tiếng cười nói trong nhà ăn... nháy mắt an tĩnh. Tiếp theo, gã đứng lên, tạm dừng, sau đó mặt không chút thay đổi ngồi lại.

Tu Diệp Vân nghi hoặc nhìn Tu Trạch Vũ, nhưng lúc này, người phục vụ bưng mì đến, Tu Diệp Vân đã sớm đổi bụng đến nổi da bụng dán da lưng, bởi vậy cũng không hỏi nhiều, ngồi vào đào tâm, nhìn người phục vụ cẩn thận đặt bát mì lên bàn.

Bát được hợp lại rồi bưng lên. Cái gọi là hợp lại, chính là hai cái bát có chỗ ‘Lỗ’ ‘Lồi’ ứng với chữ khắc trên đó, sau đó ghép lại, tạo thành một hình vuông. Có điều... Đối với cái bát thiếu thuần khiết như thế, người thật có thể nuốt trôi không?

“Tiên sinh thỉnh dừng.” Người phục vụ cười híp mắt nói.

Tu Diệp Vân nhìn người phục vụ cười cười, người phục vụ hơi hơi đỏ mặt, sau đó cầm khay chạy đi. Tu Diệp Vân thấy Tu Trạch Vũ vẫn bất động, liền cầm lấy bát ‘Lồi’, từng miếng từng miếng bắt đầu ăn, không có biện pháp, hắn vừa thấy cái hình ‘Lồi’ kia liền biết mình hắn là lấy bát này. Đến khi Tu Diệp Vân ăn được một nửa, Tu Trạch Vũ đột nhiên mở miệng, “Dựa vào cái gì ngươi lại dùng bát này?”

“Là ngươi tự bắt động, liên quan gì tới ta?” Mà, dù ngươi động, bát này cũng sẽ bị ta đoạt, Tu Diệp Vân lại ăn miếng, “Hơn nữa, ta vì sao không thể dùng bát này?” Than thở một câu, Tu Diệp Vân gấp một đũa mì nhìn nhìn, sợi mì màu sắc rực rỡ, phân biệt có bạch sắc, hoàng sắc cùng hồng nhạt, hơn nữa hương vị thực ngon, Tu Diệp Vân cho vào miệng, sau đó cắn đứt, mới phát hiện mì sợi rồng ruột, bên trong trộn thịt. “Khó trách ăn ngon như vậy...” Tu Diệp Vân nói xong, liếc mắt Tu Trạch Vũ.

Tu Trạch Vũ cầm đũa bắt động nửa ngày, gã nhìn nhìn người chung quanh, người dùng bát này không phải nữ nhân thì là nam tử diện mạo âm nhu, mà mình... Mình sao có thể giống như bọn họ? Không được! Tuyệt đối không được! “Không ăn.” Tu Trạch Vũ buông đũa, vẻ mặt tối tăm.

Tu Diệp Vân đang chậm rãi hưởng thụ bát mì mỹ vị, nghe Tu Trạch Vũ nói như vậy, cũng chỉ có thể cảm thán một câu Tu Trạch Vũ lại bắt đầu phát bệnh. Thế nhưng... Tu Diệp Vân đột nhiên nghĩ đến cha mình, nhớ mẹ từng nói, cha cũng vì thời trẻ tuổi thường xuyên vì công tác mà bỏ cơm, dần dà mắc bệnh bao tử, sau đó, ông vẫn không chú ý ẩm thực, cuối cùng... Diễn biến thành ung thư dạ dày.

Tuy rằng, thế giới này sinh mệnh nhân loại là vô hạn, nhưng mà... Không ăn cơm tóm lại là không tốt cho thân thể a. Nghĩ thế, Tu Diệp Vân bĩu môi, mặc dù vẫn rất ghét cái tên Tu Trạch Vũ này, nhưng... Tu Diệp Vân ngáng đầu liếc mắt Tu Trạch Vũ, không ngờ, lại bị Tu Trạch Vũ hung hăng trợn mắt nhìn.

“Ngươi nhìn cái gì? Dù sao ta cũng không ăn!”

“Ngon như vậy, không ăn thật đáng tiếc... Thật đúng là đáng tiếc...” Nói xong, Tu Diệp Vân cầm lấy đĩa của Tu Trạch Vũ, sau đó bưng bát của gã, gấp một đĩa đến trước mặt Tu Trạch Vũ, “Không ăn... Cũng phải ăn!” Nói xong, Tu Diệp Vân trong lòng nghĩ, Tu Trạch Vũ a, nhanh đi cảm tạ người cha thân sinh của ta đi, nếu không nhờ ông ấy, ta mới không uy người.

“Người... Người không nên ép ta dùng... Dùng ma pháp đối phó người!” Tu Trạch Vũ nhỏ giọng uy hiếp, còn lấy tay ngăn cản động tác của Tu Diệp Vân.

“Ta bảo người ăn thì ăn đi, nói nhảm nhiều thế làm gì?” Tu Diệp Vân không để ý tới uy hiếp của Tu Trạch Vũ, chậm rãi đưa mì tới gần, “Há mồm!”

“Ta không... Ô...” Tu Trạch Vũ vừa mới mở miệng phản bác, đã bị Tu Diệp Vân dứt mì vào miệng, nhất thời, mùi thịt chậm rãi tràn đầy trong miệng, Tu Trạch Vũ nhai ăn, sau đó chậm rãi nuốt vào.

“Này! Người... Không cần như vậy nhai từ từ nuốt chậm thôi...” Nói xong, Tu Diệp Vân lại gấp một đĩa.

Lần này Tu Trạch Vũ lại không tiếp tục phản kháng, cũng không biết là vì mì ăn quá ngon hay có chuyện gì, tóm lại, chỉ cần Tu Diệp Vân uy, Tu Trạch Vũ liền ăn. Mãi cho đến khi mì trong bát ‘Ao’ bị Tu Trạch Vũ ăn hết, gã mới chậm rãi nói, “Ai... Cảm giác được người hầu hạ thật tốt, nhất là được người... Người trong lòng ta, cũng sắp đồng giá với nô lệ, có cố gắng có cố gắng...” Nói xong, còn vỗ vỗ vai Tu Diệp Vân ‘cổ vũ’.

Tu Diệp Vân cũng không tức giận, đối phó với Tu Trạch Vũ, là phải bình tĩnh, người càng bình tĩnh, gã lại càng sốt ruột “Vậy sao? Có điều không cần... Ta tình nguyện không có chút phân lượng nào trong lòng người, phải biết rằng, bị kẻ đáng ghét nhớ đến mình... là một việc phi thường thống khổ.”

“Người!”

“Ta thế nào?”

Ngay lúc hai người giảng co, một người phục vụ đi tới, “Hai vị tiên sinh, đây là thời gian biểu hạnh phúc, bên trên tổng cộng có mười hai cái điểm, mỗi điểm biểu thị hai giờ, chạy một vòng là một ngày, ở giữa có bốn màu hồng, hoàng, bạch, hắc chia làm bốn khu vực, đây là hiệu quả, kim đồng hồ sẽ bắt đầu từ hắc sắc, sau đó chậm rãi chạy đến khu vực khác, đương nhiên, hắc sắc là không có hiệu quả, nó chỉ là khu vực bắt đầu.” Nói xong, người phục vụ đeo hai cái đồng hồ khác nhau lên tay Tu Trạch Vũ cùng Tu Diệp Vân, “Đồng hồ sẽ bắt đầu tính giờ từ giờ, cho nên cảm phiền đừng tháo ra, vào lúc tắm rửa, nó sẽ không thấm nước. Đợi cho hiệu quả của Sắc mì hạnh phúc kết thúc, đồng hồ sẽ tự động biến mất, thỉnh hảo hảo hưởng thụ mấy ngày nay.”

“Đợi... Đợi một chút!” Tu Diệp Vân gọi người phục vụ lại, “Sắc mì hạnh phúc mang đến hiệu quả?” Đây là cái gì? Thiên a, mình và Tu Trạch Vũ sẽ không ăn phải cái gì kỳ quái chứ!

“Chính là... Màu sắc hạnh phúc a!”

“Cái gì?” Tu Trạch Vũ cũng không chịu nổi mở miệng hỏi.

“Các người vừa rồi ăn mì không phải có màu hồng nhạt, hồng sắc cùng bạch sắc sao?”

“Đúng là vậy, nhưng... Ta không hiểu rõ ý người.” Tu Diệp Vân buồn bực nhìn nữ nhân đang cười mập mờ, lại giải thích thập phần hàm hồ.

“Chính là ba loại màu sắc hạnh phúc ở đây nha! Mỗi màu, đều là một loại hiệu quả, mỗi một hiệu quả, đều là một loại hạnh phúc!” Người phục vụ nói xong, vừa lúc có khách cần thêm đồ ăn, vì thế liền cười cáo lỗi với Tu Diệp Vân cùng Tu Trạch Vũ, “Thực xin lỗi, ta rời đi trước.”

“Làm cái gì...” Tu Diệp Vân nhìn bóng lưng người phục vụ, ai... Quên đi... Cho dù có vấn đề thì có thể làm gì? Chẳng lẽ đem thứ vừa ăn nôn hết ra? Vậy ghê tởm muốn chết! Vì thế, Tu Diệp Vân đẩy Tu Trạch Vũ, “Đi thôi!”

“Ta không đi.” Tu Trạch Vũ tiếp tục ngồi trong đào tâm, “Ai biết sẽ phát sinh chuyện gì kỳ quái chứ.”

“Người xác định không đi phải không?”

Tu Trạch Vũ không nói lời nào, ánh mắt nhìn chăm chăm bàn tay đặt trên đùi.

“Hảo! Vậy Trạch Vũ điện hạ người cứ chậm rãi ngồi ở chỗ này, cho đến mai đi!” Nói xong, Tu Diệp Vân đem Bách khoa toàn thư thần chú ma pháp khôi phục nguyên trạng, cất vào túi, sau đó không quay đầu lại cứ vậy rời khỏi nhà ăn, không thể chịu đựng được, một kẻ lớn tuổi hơn mình, vốn phải là nam nhân thành thực, thế nào lại tùy hứng như vậy? Nếu mình còn tiếp tục nhân nhượng, mình thật sự sẽ thành nô lệ của gã! Đặt mông ngồi vào thang máy, Tu Diệp Vân không hề nghĩ tới Tu Trạch Vũ, một mình trở về phòng. “Dù sao... Cũng chỉ có một cái giường.”

Trở lại phòng, Tu Diệp Vân ngã xuống giường, đột nhiên cảm thấy nhàm chán. Ai... Nếu Minh Tuyết ở đây thì tốt biết bao! Còn có thể trêu chọc, ôm một cái, giờ thì hay rồi... Tên Tu Trạch Vũ này, dù bây giờ gã không có ở đây, nhưng... Tu Diệp Vân cũng không tin cả đêm gã cũng không trở lại.

Nghĩ vậy, Tu Diệp Vân bực bội mở mắt, sau đó xuống giường cởi y phục đi vào phòng tắm. Phòng tắm có một bồn tắm phi thường lớn, xem ra, hẳn là để hai người cùng sử dụng, mà... Tu Diệp Vân nhìn đóa hoa rực rỡ bên cạnh bồn tắm lớn, “Phòng này cho chúng ta ở thật đúng là lãng phí...” Nói xong, nhìn nhìn một loạt nút trên tường, trong đó có một cái viết ‘Bồn tắm súc thủy’, Tu Diệp Vân ấn vào. Trong quá trình chờ đợi, Tu Diệp Vân thuận tiện nhìn mấy cái nút khác, ‘Bồn tắm tháo nước’, ‘Mát xa toàn thân’, ‘Rắc hoa’, ‘Khô ráo toàn thân’... cuối cùng là... ‘ziwei...’ (ziwei: thủ dâm >.<)

“Cái này... Toàn bộ tự động thì có chút quá mức...” Nói xong, Tu Diệp Vân thấy nước đã đầy bồn, vì thế ấn cái nút ‘Mát xa toàn thân’, sau đó thả người. “Thật là thoải mái a...” Tu Diệp Vân cảm thấy một tiếng, nước ấm vừa đủ, cảm giác có thể thâm nhập vào từng lỗ chân lông, trọng yếu hơn là, Tu Diệp Vân hiện tại cảm thấy đau nhức toàn thân dưới sự mát xa từng chút biến mất, chậm rãi... Tu Diệp Vân nhắm mắt lại,

sau đó... Hơi thở dần dần bình ổn. Hẩn ngủ.

Không biết qua bao lâu, Tu Diệp Vân mở mắt, nước ảm như trước khi hẩn ngủ, mát xa vẫn đang không ngừng hoạt động, có điều... Tu Diệp Vân giơ tay nhìn nhìn cái thời gian biểu hạnh phúc, phát hiện đã qua hơn 5 tiếng đồng hồ, nhìn ngoài cửa sổ, trời đã tối rồi. Thiên a, mình lại có thể ngủ trong bồn tắm! Lúc này, Tu Trạch Vũ hẳn là đã trở lại, lại không mình dậy, sẽ không phải là để một mình độc chiếm cái giường chứ!

Kháo! Thiếu đạo đức! Nghĩ thế, Tu Diệp Vân lập tức đứng lên bước ra khỏi bồn tắm, sau đó ấn nút ‘Khô ráo toàn thân’, lập tức một trận gió mang theo hương thơm ngát từ bốn phương tám hướng thổi tới, mặc dù là gió nhẹ, nhưng nước đọng trên người Tu Diệp Vân cũng rất nhanh đã bay hết. Ra khỏi phòng tắm, Tu Diệp Vân phát hiện Tu Trạch Vũ căn bản không ở trong phòng, hơn nữa... Trên giường cũng không có dấu vết có người ngủ qua.

“Người này... không phải là ra ngoài chơi đêm đó chứ...” Mặc y phục tử tế, Tu Diệp Vân ngồi trên giường phán đoán, thứ cho hẩn vô năng, trước mắt chỉ có thể nghĩ vậy, khó trách không chịu cùng mình trở về phòng.

Nhưng mà... Tu Diệp Vân lại lắc đầu, kẻ lưu luyến trong bụi hoa nhiều năm như Tu Trạch Vũ, cũng không cần vì chuyện này mà trốn trốn tránh tránh a! Hơn nữa, chiếu theo tình huống trước mắt, không phải là nên đem người về ở trước mặt mình hảo hảo lăn sàng đan, khiến mình không có giường ngủ sao? Quên đi, hay là đi xem xem. Tu Diệp Vân đứng lên, ra ngoài khóa cửa phòng, sau đó ngồi lên thang máy, “Đến nhà ăn trước đi... mà, nhà ăn còn mở không?”

Bất ngờ, lúc này nhà ăn vẫn như khi Tu Diệp Vân rời đi, hơn nữa, vẫn là rất nhiều người đang ăn cơm, khác biệt duy nhất là phong cảnh ngoài cửa sổ biến thành ánh sao lung linh. Tu Diệp Vân tới quầy phục vụ, “Xin hỏi một chút, người có thấy vị tiên sinh vừa rồi ăn cơm cùng ta đâu không?”

Người phục vụ ngẩng đầu, “Người nói lão bà của người sao? Hẩn vẫn ngồi ở chỗ kia đi chưa đứng lên a! Đúng rồi, các người cãi nhau sao? Không nên như vậy a, hai người ở bên nhau cần quý trọng đối phương, đi xin lỗi hẩn mau đi! Ta...”

“Ngừng... Ngừng ngừng ngừng...” Nghe người phục vụ bô bô nói một tràng, hơn nữa còn có xu thế tiếp tục, Tu Diệp Vân lập tức kêu ngừng, tại nhà ăn tình lữ này, bị người hiểu lầm thành quan hệ tình lữ là bình thường, Tu Diệp Vân cũng không định cải chính, nhưng... vậy cũng không có nghĩa là hẩn muốn nghe kẻ khác cứ lặp lại lời này. “Ta sẽ đi tìm hẩn ngay bây giờ, cảm ơn người.” Nói xong, Tu Diệp Vân tới chỗ ngồi lúc này.

Quả nhiên, Tu Trạch Vũ gục trên bàn ngủ, Tu Diệp Vân không khỏi nhú mày, người này... không phải là tình nguyện nằm úp sấp trên bàn cũng không muốn về phòng ngủ chứ, không đến mức này chứ? Vươn tay đẩy Tu Trạch Vũ, thấy Tu Trạch Vũ không phản ứng, liền quyết định tàn độc một chút, vì thế... Tu Diệp Vân đập một phát lên chỗ mắt cá chân của Tu Trạch Vũ, quả nhiên, hiệu quả ngay tức thì.

“Đau chết!” Tu Trạch Vũ ngẩng đầu lớn tiếng mắng Tu Diệp Vân, sau đó mạnh mẽ đứng lên, tựa hồ là muốn thị uy với Tu Diệp Vân, tuy nhiên đứng lên trong nháy mắt lại ngồi xuống, sau đó cúi người lấy tay

ôm lấy mắt cá chân.

“Này... Người làm sao vậy?” Tu Diệp Vân thấy Tu Trạch Vũ giống như rất đau, là chân mình cứng như sắt hay Tu Trạch Vũ được ‘nuông chiều’ quá mức? Không đến mức này đi. “Nói chuyện a!”

“Không có việc gì!” Nói xong, Tu Trạch Vũ lại ngồi ngay ngắn, “Ta ngủ, người đừng phiền!”

“Quên đi, người đã không nói...” Tu Diệp Vân đột nhiên ngồi xổm xuống sau đó nhanh chóng bắt lấy chân Tu Trạch Vũ.

“Người làm gì?” Tu Trạch Vũ cảm thấy như có rất nhiều người đều nhìn mình, thực dọa người. Vì thế gã không ngừng động chân, còn lấy tay ngăn cản Tu Diệp Vân, nhưng, thấy Tu Diệp Vân lại đột nhiên đưa tay vươn tới chỗ mắt cá chân gã, gã liền dùng ánh mắt uy hiếp nhìn hắn. “Tu Diệp Vân, nếu ta sử dụng ma pháp...”

“Người không cần tiếp tục lấy ma pháp uy hiếp ta.” Tu Diệp Vân cắt đứt lời Tu Trạch Vũ, “Ta chỉ muốn nhìn một chút, dù sao... Người với ta coi như cũng có chút quan hệ.” Nói xong, hắn vén ống quần Tu Trạch Vũ lên, sau đó nhẹ nhàng cởi giày của gã, phát hiện mắt cá chân sưng to như cái bánh bao. “Sao lại thế này?” Tu Diệp Vân lấy tay nhẹ nhàng xoa xoa, xem cái dạng này, như là muốn rút cả ra.

“Ta làm sao biết!”

“Tu Trạch Vũ, người dự định đông dài thế mãi sao? Cũng tốt... Dù sao ta cũng không sợ xấu mặt.” Đương nhiên... không phải như vậy, nên, người làm ơn nói nhanh một chút, Tu Diệp Vân oán thầm nói.

“Người... Người...” Tu Trạch Vũ gắt gao nhìn chằm chằm Tu Diệp Vân, gã lúc này thập phần muốn dùng ma pháp bắn Tu Diệp Vân ra ngoài, chỉ là... Thật sự rất đau a...

“Nhanh lên...”

“Là... Chính là vừa rồi lúc lật ghế... Chỉ có vậy...”

Kháo! Lật ghế không phải là chuyện mấy giờ trước rồi sao! Khó trách từ khi đó gã không chịu mở miệng, “Tu Trạch Vũ, người thật đúng là giỏi nhin a! Người cho ta biết sẽ chết sao!”

“Ta sao phải nói cho người biết? Nói cho y sinh, hắn có thể trị liệu, nói cho người mình thích, hắn có thể an ủi ta, người không phải là y sinh cũng không phải người ta thích! Sao phải nói cho người biết? Quan trọng hơn là, ta thập phần thập phần chán ghét người, sao có thể nói cho người biết!” Tu Trạch Vũ đứng lý hợp tình nói.

“Trong mắt không có người đi đường giáp ắt bính tồn tại hay sao? Không chịu nói cho ta biết, vậy người

cũng có thể nhờ những người khác trong nhà ăn chứ!” Tu Diệp Vân cảm giác mình cùng Tu Trạch Vũ hoàn toàn không có tiếng nói chung.

“Như ta đây, hẳn là mọi người phải tranh nhau đến hỗ trợ, còn cần xin giúp đỡ?”

“Vậy người để người ta giúp người đi!”

“Như vậy quá mềm yếu!”

“Yếu cái đầu người a!” Tu Diệp Vân nhin xuống xúc động muốn cho Tu Trạch Vũ bạt tai thứ tư, giống như Tu Trạch Vũ mới là nhi tử, hơn nữa còn là một nhi tử không ra gì, khiến cho Tu Diệp Vân chỉ có thể thở dài.

“Chính là yếu đuối!”

“Kháo! Vậy chính người làm thì được chứ? Trì dũ thuật cũng được đi?”

“Này không biết. Ta vẫn cho rằng mình cường đại vĩnh viễn sẽ không bị thương, bởi vậy... Ta không học qua.”

Xem lúc Tu Trạch Vũ nói bộ dạng vân đạm phong khinh, Tu Diệp Vân quả thực muốn bóp chết gã, nhưng, giết người là không đúng, vì thế Tu Diệp Vân cầm giấy của Tu Trạch Vũ ném lên người gã, sau đó ôm lấy cả người gã lên.

“Người làm gì?” Tu Trạch Vũ cầm lấy giấy, sau đó để giấy vào ngực Tu Diệp Vân, “Bắn chết!”

“Người con mẹ nó cầm miệng cho ta, hiện tại cùng ta về phòng, ở đó có chút dược chữa thương Tì Kha và Bạch Kim Ngọc cho ta.”

Kháo! Lúc này... Tu Diệp Vân chỉ có thể dùng duy nhất từ này để cảm thán, Tu Trạch Vũ này... Không cần ở trước mặt người khác biểu hiện mạnh mẽ như vậy đi, nếu đau... Vì cái gì không nói, ai... Vốn cho rằng, một người mắc bệnh nan y nếu không sống được, vậy cứu được khắc nào hay khắc nấy, nhưng kẻ như Tu Trạch Vũ, thực vĩnh viễn không thể cứu được.

20. Chương 20: Tráo Đổi Linh Hồn

Tu Diệp Vân chịu đựng xúc động muốn ném tên Tu Trạch Vũ đang không ngừng giãy dụa này đi, hướng nữ phục vụ cười cười, sau đó không nói một lời đi ra thang máy, ấn người vào chỗ, rồi cũng ngồi xuống. Chưa đến một phút, thang máy an toàn tới lầu mười hai, Tu Diệp Vân lấy chìa khóa mở cửa, sau đó lại ôm lấy

Tu Trạch Vũ, đi vào phòng, trực tiếp ném lên giường.

“Người làm gì lại ném ta!” Tu Trạch Vũ hốt hển cầm giày trên tay ném Tu Diệp Vân.

“Bởi vì người không muốn ta ôm, ta vừa khéo cũng không muốn ôm người, cho nên... với thứ mình không thích, nhanh ném xuống chẳng lẽ không bình thường sao?” Tu Diệp Vân tiếp được giày nói.

“Hừ!” Tu Trạch Vũ nhích người, sau đó ngã xuống giường, không để ý tới Tu Diệp Vân. Vốn không mong ở chung một phòng với nhi tử này, hiện giờ không chỉ ở một phòng còn bị người này ôm về, quan trọng nhất là, mình lại vì đau đớn mà lộ ra vẻ thống khổ trước mặt người này! Sao có thể như vậy! Mất mặt! Mất mặt mất mặt... Rất mất mặt!

“Này... Người không sao chứ?” Tu Diệp Vân chậm rãi đến gần ‘thi thể’ trên giường, sau đó ngồi bên giường hỏi.

“Hừ!” Tu Trạch Vũ nhanh chóng xoay mặt đi, lấy gối che đầu mình. Tu Diệp Vân, ta không nói chuyện người đó! Ai kêu người để ta mất mặt!

Tu Diệp Vân nhìn kẻ trên giường chốc lát lại giả làm thi thể không nhúc nhích, trong chốc lát lại giống cá chép xoay đến xoay đi, trong lòng bất đắc dĩ mở rộng vô hạn. “Không thể tưởng được... Người rất có sức sống nha...” Tu Diệp Vân nói, sau đó, lại phảng phất như cảm thán mà bỏ thêm một câu, “Ai... Tiểu hài tử... Đều như vậy.”

“Người nói cái gì!” Từ khi Tu Trạch Vũ bị Tu Diệp Vân so với tiểu hài tử, gã liền đặc biệt miễn cảm với ba chữ ‘Tiểu hài tử’, bởi vậy, gã mạnh mẽ xoay người ngồi dậy, kết quả... trong khoảnh khắc cái trán đụng phải cằm Tu Diệp Vân, “Ui...” Tu Trạch Vũ lại té xuống, gã cảm thấy cằm Tu Diệp Vân nhất định là làm bằng thiết.

Tu Diệp Vân cũng chỉ là muốn trêu chọc Tu Trạch Vũ, bởi vậy muốn tới gần một chút nhìn xem Tu Trạch Vũ sẽ có diễn cảm gì, kết quả... Nào biết Tu Trạch Vũ lại kích động đến trình độ này? Tu Diệp Vân vuốt cằm, cảm giác bị đụng trong nháy mắt, đại não đều chấn động!

“Người cách gần như vậy làm cái gì? Chờ đụng ta đúng không!” Tu Trạch Vũ thập phần tức giận nói.

“Kháo!” Tu Diệp Vân đóng đóng mở mở cái miệng, đến khi cằm không còn thấy đau đớn mới lên tiếng, “Ta cố ý? Người không thấy ta cũng đau muốn chết đây sao!”

“Người chính là cố ý.” Tu Trạch Vũ nói xong, cầm lấy gối ném vào Tu Diệp Vân.

Tu Diệp Vân không muốn để ý đến Tu Trạch Vũ đang nổi điên, để tránh gây ‘chiến tranh’ không cần thiết, Tu Diệp Vân lựa chọn bình tĩnh cầm gối đặt lại chỗ. Không nghĩ tới Tu Trạch Vũ lại cầm gối ném lần nữa, vì thế, Tu Diệp Vân tiếp tục đặt lại, mà... kết quả chính là, Tu Trạch Vũ tiếp tục ném, Tu Diệp Vân tiếp

tục đặt lại.

Rốt cục, Tu Diệp Vân nhịn không được, khi Tu Trạch Vũ ném hấn một lần nữa thì hấn cầm gối ném trả, hơn nữa... dùng sức mười phần. Lúc ấy Tu Diệp Vân cho rằng, nếu có thể ném Tu Trạch Vũ tới hôn mê là chuyện không còn gì tốt hơn.

Tu Trạch Vũ bị Tu Diệp Vân ném liền đứng hình, vốn, một mình gã ở trên giường ném tới còn rất hảo, lại có Tu Diệp Vân không ngừng giúp mang gối lại cho gã, lại ném tới sáng khoáy. Nhưng, Tu Diệp Vân sao lại ném lại? Khó chịu... Thập phần khó chịu... Vì thế, Tu Trạch Vũ không ném, đổi thành đập. Chỉ thấy gã ngồi dậy, sau đó cầm lấy bên góc gối, dùng sức đập cái gối lên người Tu Diệp Vân, một bên đánh một bên lộ ra tươi cười, nhìn Tu Diệp Vân bị mình đánh đến nói không ra lời, trong lòng gã thực hết sức thoải mái.

Chỉ là... rõ ràng Tu Trạch Vũ quên vũ khí mình đánh Tu Diệp Vân... chẳng qua chỉ là cái gối mềm mà thôi.

Tu Diệp Vân nhìn Tu Trạch Vũ liều mạng đập mình, phản ứng đầu tiên là: Tu Trạch Vũ, người thực ấu trĩ.

Thêm một lát, hấn kinh ngạc phát hiện Tu Trạch Vũ lại còn cười, vì thế Tu Diệp Vân có phản ứng thứ hai: Tuyệt đối không thể giao Minh Tuyết cho người, người là ngược đãi cuồng!

Lại một lát sau, Tu Diệp Vân phát hiện Tu Trạch Vũ dần dần chậm lại động tác, thầm nghĩ: Người này rốt cục cũng có thể đình chỉ hành vi nhảm chán này.

“Sao người một chút phản ứng đều không có?” Tu Trạch Vũ cau mày hỏi.

“Ta cần có phản ứng gì?”

“Cầu ta a.”

“Vì cái gì...”

“Bởi vì ta đánh người, cho nên người cầu ta đừng đánh người.”

“...” Cái này, Tu Diệp Vân triệt để nói không nên lời, nhưng mà, nói không nên lời cũng phải nói, ghen hòng cũng phải nặn ra mấy từ, vì thế, Tu Diệp Vân hắng giọng một cái, “Cái kia... Tu Trạch Vũ, tuy rằng ấu hóa có giúp tình lữ tăng độ thân mật, nhưng, chúng ta không phải tình lữ...” Tu Diệp Vân ngẩng đầu, đặc biệt chân thành nhìn Tu Trạch Vũ, “Cho nên, xin người đừng tiếp tục mùi mẫn với ta! Cám ơn hợp tác.”

“Ai mùi mẫn với người, ta cao hứng không được?”

“Được rồi, tùy người cao hứng, có điều, đừng quên nguyên nhân ta đưa người về.” Tu Diệp Vân hét lớn, “Chứa thương a ——!” Chữ ‘A’ kéo dài liền mười giây, không những mài mòn được oán khí của Tu Diệp Vân tích tụ này giờ, còn tạo tác dụng tốt đẹp chính là nhắc nhở.

“Người hét lên làm gì!” Tu Trạch Vũ bật lỗ tai, Tu Diệp Vân lại trực tiếp hét vào tai mình, đến giờ gã vẫn cảm thấy màng tai chấn động.

Tu Diệp Vân không để ý đến Tu Trạch Vũ, đi đến chỗ bọc nhỏ, còn nhớ toàn bộ được Ti Kha cho mình ở... ruộng số 16, nhanh chóng ấn vào ‘16’, quả nhiên, bên trong xuất hiện bình lớn bình nhỏ. Tu Diệp Vân mãi miết tìm kiếm, rốt cuộc tìm được một cái bình, trên bình viết hai chữ ‘Sai khớp’. Cầm cái chai tới chỗ Tu Trạch Vũ, Tu Diệp Vân đưa tay đẩy Tu Trạch Vũ. “Giờ lão tử hảo tâm bôi thuốc cho người, người tốt nhất an phận một chút.”

Tu Trạch Vũ vốn định phản kháng, không ngờ Tu Diệp Vân đã bắt được cái chân của mình, nghĩ trận đau nhức vì trật khớp, Tu Trạch Vũ quyết định tạm chịu đựng không phát cáu. Nhắm mắt lại, hưởng thụ mới là chân lý, dù những lời này thường gã đều dùng khi hoan ái.

Tu Diệp Vân đặt chân Tu Trạch Vũ lên đùi mình, nhẹ nhàng cởi tất của gã, sau đó mở nắp bình, Tu Diệp Vân kinh ngạc phát hiện bên trong không phải thuốc mỡ gì đó, mà là tử quang (ánh sáng tím). Tu Diệp Vân dốc ngược bình, miệng bình đặt trên mắt cá chân Tu Trạch Vũ, sau đó liền thấy tử quang chậm rãi bay ra từ miệng bình, bao lấy mắt cá chân Tu Trạch Vũ.

Ban đầu, Tu Trạch Vũ còn im lặng nằm yên, chỉ một lát sau, gã lại đột nhiên bật dậy kêu lên, “Đau... Đau chết!” Kêu xong còn muốn đẩy tay Tu Diệp Vân ra.

“Người một đại nam nhân còn sợ đau?” Tu Diệp Vân một tay ngăn động tác của Tu Trạch Vũ, tay kia thì nhanh chóng đặt bình được lại gần mắt cá chân Tu Trạch Vũ. Bởi vì Tu Trạch Vũ động tác rất kịch liệt, vừa rồi tử quang bao lấy chân gã đã tiêu tán.

“Ta vốn chỉ sợ đau! Người bỏ tay ra... bỏ ra...”

“Vậy người mới vừa rồi còn có thể chịu lâu như vậy? Tu Trạch Vũ người không phải đang giận với ta đi?” Tu Diệp Vân hoàn toàn không tin lời Tu Trạch Vũ, người sợ đau? Ai tin!

“Kia đã là cực hạn!”

“Kháo! Lão tử cũng không tin người từ nhỏ đến lớn cũng chưa từng bị thương!” Tu Diệp Vân vẫn không chịu buông tay.

“Ta... Ta vì sợ đau, mới đặc biệt cố gắng học tập, bởi vậy thành tích luôn xuất sắc nhất, thật sự chưa từng bị thương! Ta ngay cả Trì dù thuật cũng chưa từng học, bởi vì bản thân đã quá mạnh mẽ! Người mau lấy ra... Ô...”

NO! NO NO NO NO! Khóc? Con mẹ nó người lại có thể khóc? Tu Trạch Vũ, người không phải có vấn đề chứ! Tu Diệp Vân câm lặng nhìn Tu Trạch Vũ lệ tràn khóe mắt, hần thừa nhận... Đây như bị Thiên Lôi xé đôi mình vậy... Nói ngắn gọn là, bị sét đánh! “Ta cho người biết, nước mắt rơi xuống ta sẽ không giúp người lau!”

“Người bỏ tay ra đi... Ô...”

Xem ra, phép khích tướng cũng không thể ngăn cản nước mắt bùng nổ, vì thế, Tu Diệp Vân quyết định đổi phương pháp, “Cái kia, kỳ thật phỏng chừng được đang nắn nhăm chỗ người không bị trật khớp, vì người cứ nhích tới nhích lui như vậy, được này dù sao cũng không phải người, nó làm sao biết động với người? Cho nên, chỉ cần người bất động, lập tức sẽ tốt ngay, thế nào?”

“Thật sự?” Tu Trạch Vũ quả nhiên dừng khóc.

“Thật sự.”

Vì thế, Tu Trạch Vũ bất động, tử quang lại lần nữa bao trùm mắt cá chân của gã, sau đó...”A ——!” Đau đớn kịch liệt khiến Tu Trạch Vũ kêu to một tiếng, sau đó lại bộ dạng muốn khóc.

“Cái này... Hẳn là không đau đi.” Tu Diệp Vân nhìn chân Tu Trạch Vũ dần dần tiêu sưng, biết sắp trị xong, bởi vậy, nhanh chóng ngăn cản người trước mắt chuẩn bị khóc.

“Thật sự không đau...” Tu Trạch Vũ giống như tiểu hài tử nhìn Tu Diệp Vân, bởi trong mắt còn đọng nước, cảm giác lấp lánh. Sau đó, gã như ý thức được cái gì đó, lập tức nhắm mắt lại, là gã biết, đối mặt với Tu Diệp Vân, mình chỉ có mất mặt.

Thấy chân Tu Trạch Vũ đã hoàn toàn tiêu sưng, Tu Diệp Vân đóng nắp bình kín rồi thả lại vào bao. Khi trở lại bên giường, liền phát hiện Tu Trạch Vũ nhắm mắt lại, nhưng mí mắt vẫn thoáng run rẩy cho Tu Diệp Vân biết, người này giả vờ ngủ. Nhưng... Tu Trạch Vũ giả vờ ngủ thì quan hệ gì tới Tu Diệp Vân? Chỉ là, Tu Diệp Vân lúc này thực nhàm chán, vì thế Tu Diệp Vân trong lòng yên lặng nghĩ đến, nhi tử tiểu thụ, ta biết người vẫn luôn rất muốn đem người này áp dưới thân để coi trộm một chút, bởi vậy, hôm nay giúp người hoàn thành tâm nguyện này đi!

Nghĩ thế, Tu Diệp Vân liền chậm rãi leo đến bên cạnh Tu Trạch Vũ, sau đó hai tay đặt hai bên người gã, đang chuẩn bị cười trộm, Tu Trạch Vũ lại đột nhiên trợn mắt. Đôi mắt lam sắc cùng đôi mắt hoàng sắc đối diện, đột nhiên trong không khí có chút xấu hổ. Một lát sau, hai người đồng thời trảm miệng một lời nói một câu sát phong cảnh, “Sao người không phải Minh Tuyệt chứ?”

Kháo! Sao cảm thấy còn xấu hổ hơn trước? Tu Diệp Vân buồn bực đứng dậy, sau đó nói, “Ngủ đi, có điều... Phỏng chừng cũng ngủ không được bao lâu.” Nói xong, liền ngã đầu xuống giường bắt đầu ngủ. Tu Trạch Vũ lại thật ra duy trì động tác ấy không nhúc nhích, sau đó nhắm mắt lại, vô luận thời gian dài hay ngắn, thế nào... cũng là ngủ một giấc. Quên đi, liền tạm thời ủy khuất mình một chút, cùng Tu Diệp Vân chen chúc vậy.

Ngày hôm sau, mặt trời sớm treo trên cao, có thể là do đêm qua ngủ quá trễ, Tu Diệp Vân cùng Tu Trạch Vũ đến giờ đều chưa thức dậy.

Trong thời gian này, Tu Diệp Vân có một giấc mơ vô cùng hỗn loạn, không chỉ nội dung hỗn loạn, mà hỗn loạn nhất chính là nhân vật trong giấc mơ. Hắn thấy một bóng dáng nhỏ bé và yếu ớt ôm một đồ vật, Tu Diệp Vân đoán kia đại khái là đứa bé, hơn nữa còn là oa nhi mới sinh. Mà, người nọ lại đột nhiên ném oa nhi trên tay xuống đất, Tu Diệp Vân muốn tiến đến ngăn cản, lại không thể cử động được, may mắn, một bóng dáng khác vội tới ôm lấy oa nhi...

Mẫu chuyện dừng lại, rất nhanh liền chuyển cảnh tượng, lúc này, tuy rằng nhân vật vẫn còn có chút mơ hồ, nhưng, ít nhất Tu Diệp Vân có thể thấy rõ nhân vật là nam hay nữ.

Hắn thấy... Một nữ tử... Đang bị người luân gian (luân phiên cường gian), ban đầu, nữ tử kịch liệt phản kháng, trong miệng còn không ngừng chửi rủa, thậm chí vớ lấy những vật thể bên người đánh những người đó, nhưng dần dần, nữ tử thể lực cạn kiệt, thanh âm chậm rãi yếu đi, cuối cùng, nàng không hề phản kháng, tựa như một cỗ thi thể nằm trên mặt đất.

Nghे tiếng cười của những nam nhân kia, Tu Diệp Vân mạnh mẽ giật mình tỉnh lại, giấc mộng này, đã không chỉ là hỗn loạn, còn mang theo một tia tàn nhẫn, Tu Diệp Vân cảm giác như mình có thể ngửi được mùi máu tươi nồng đậm, còn có... hận ý mãnh liệt của nữ nhân kia. Quan trọng nhất là, giấc mộng này, giống như những hình ảnh trước đây lướt qua đầu mình, chẳng qua, đây chi tiết hơn.

Đã tỉnh lại, Tu Diệp Vân cũng không định ngủ tiếp, chậm rãi ngồi dậy, sau đó nhẹ nhàng vuốt mặt mình, để bản thân tỉnh táo một chút. Sau đó, đứng lên đi vào phòng tắm rửa mặt.

Đứng ở trước gương, Tu Diệp Vân hơi hơi nhíu mi. Trong gương, nam nhân tóc dài hắc sắc, đôi mắt hoàng sắc, toàn thân tỏa kim quang này là ai? A... Đây không phải Tu Trạch Vũ sao? Nghĩ thế, Tu Diệp Vân không khỏi khinh bỉ, người vô thanh vô tức đứng sau ta làm gì? Đang chuẩn bị quay đầu lại chăm chọc một phen, Tu Diệp Vân lại bỗng nhiên dừng lại.

Nếu người này là Tu Trạch Vũ, vậy mình chạy đi đâu rồi? Trừ phi trước mắt mình là một vật trong suốt, bằng không sao trong gương chỉ thấy Tu Trạch Vũ mà không thấy mình? Vì thế, Tu Diệp Vân giật giật miệng, người trong gương cũng giật giật miệng, Tu Diệp Vân theo thói quen nhíu mày, người trong gương cũng khiêu mi.

Vì thế, một giây... hai giây... ba giây... Tu Diệp Vân vẫn trầm mặc, sau đó, hắn lại một lần nữa nhìn gương...

“A ——!” Tu Diệp Vân thét chói tai, tiếng kêu xuyên tới chân trời, chấn động năm châu, sụp đổ bốn biển.

“Tu Trạch Vũ, con mẹ nó người thức dậy cho lão tử!” Tu Diệp Vân liều mạng lay Tu Trạch Vũ trên giường, lúc này Tu Trạch Vũ, hoặc là nói... Là thân thể Tu Diệp Vân.

“Dừng ồn!” Tu Trạch Vũ xoay người lại cầm mặt xuống gối.

“Đứng lên! Đã xảy ra chuyện! Xảy ra chuyện lớn!”

“Ồ...”

“Minh Tuyết xảy ra chuyện rồi ——!”

“Ở đâu?” Nghe lời này, Tu Trạch Vũ liền bật dậy, nhưng khi gã nhìn thấy Tu Diệp Vân trong tích tắc, gã thừa nhận, Minh Tuyết đột nhiên trở nên nhỏ bé. “Sao sao... thế nào... chuyện?”

“Ta làm sao biết? Tóm lại người nhanh đứng lên cho ta, dạng này, như là trao đổi linh hồn.”

“Chúng ta hôm qua cũng chưa làm cái gì a.” Tu Trạch Vũ khó chịu đứng dậy, ở trong thân thể người khác thực không thoải mái.

“Không...” Tu Diệp Vân mặt không chút thay đổi mở miệng, “Chúng ta hôm qua nhìn nhau.” Nói xong, hai tay hắn ôm lấy đầu Tu Trạch Vũ, sau đó nói, “Không bằng, chúng ta tiếp tục đối diện một lần, nói không chừng liền khôi phục.”

“Hảo... Được rồi...” Dù Tu Trạch Vũ thập phần không muốn làm, nhưng, còn hơn ở trong thân thể Tu Diệp Vân, gã thà chịu mấy giây nhìn đối phương.

Vì thế, lần đầu tiên, hai người nhìn nhau năm giây, kết quả không phản ứng. Tu Diệp Vân nghĩ đại khái thời gian quá ngắn, bởi vậy, hắn tăng thời gian, biến thành mười lăm giây. Nhưng mà, mười lăm giây sau, hai người vẫn không có bất kỳ thay đổi. Lại thêm hai mươi lăm giây... Kết quả, vẫn giống nhau.

Tu Diệp Vân cảm thấy nhìn đối phương sắp tới độ ‘Dục _ hỏa _ đốt _ thân’, vì thế hắn uống hộp nước, “Một lần cuối cùng, một phút, nếu còn không được, chúng ta liền đi ăn cơm.”

Vì thế, một phút cứ như vậy thập phần im lặng đi qua, mà vẫn... không có thay đổi.

“Kháo!” Tu Diệp Vân đặt mông ngồi lên giường.

“Không được dùng miệng của ta nói ra mấy từ thô tục như vậy!” Tu Trạch Vũ cau mày nói.

“Vậy người cũng cho ta một chút nam tính đi, đừng để thân thể lão tử ẻo lả như vậy chứ!” Nói xong, hắn tới gần Tu Trạch Vũ, “Đầu tiên quần cái ‘thối quen’ sợ đau ấy cho lão tử!”

“Người mới ẻo lả!”

“Thứ hai, tiêu diệt triệt để cái tính tiểu hài tử này cho lão tử.” Tu Diệp Vân căn bản không để ý tới Tu Trạch Vũ, cứ thế nói tiếp.

“Người mới tính tiểu hài tử!”

“Thứ ba, con mẹ nó người đừng có ta nói một câu người liền phản bác một câu.”

“Người mới phản bác!”

“...” Tu Diệp Vân cảm thấy, tại sao mình luôn quên căn bản là không thể nói lý với Tu Trạch Vũ chứ? Vì thế hắn xoay người vào phòng tắm, “Đánh răng... Rửa mặt... Sau đó ăn cơm, nhanh lên!”

Tu Trạch Vũ đứng bên ngoài một mình, đột nhiên giơ tay tự đánh vào mặt ‘mình’, “Đánh chết người, đánh chết người, đánh chết người! Ha ha... Cho mặt người xưng phù, cho người mặt mày hốc hác!”

“Thứ tư, nếu mặt mày lão tử hốc hác, liền làm cúc hoa của người phát nổ! Hơn nữa dùng công cụ tương tự.” Ngay khi Tu Trạch Vũ hưng phấn, Tu Diệp Vân đột nhiên từ trong phòng tắm đi ra nói, nói xong, Tu Diệp Vân còn đặc biệt hảo tâm cho ví dụ, “Tỷ như, người hiện tại dùng cánh tay kia đánh vào mặt ta, chờ khi khôi phục ta sẽ dùng tay ấy đâm vào cúc hoa của người!” Tu Diệp Vân đem ngón trỏ cùng ngón giữa mô phỏng động tác đâm tới, tiếp đó lại đem hai ngón tay tách ra góc ba mươi độ, “Sau đó căng nó ra.”

Nhất thời, Tu Trạch Vũ trầm mặc... hóa đá... Nếu lúc này có chút gió thổi lá bay, gã nghĩ mình nhất định sẽ cànghê lương, nói không chừng liền biến thành hạt cát cuốn theo cơn gió.

21. Chương 21: Giải Phong Thạc

Tu Diệp Vân đói bụng, thập phần đói, thế nhưng Tu Trạch Vũ không hiểu sao lại bắt đầu không chịu ra ngoài. Không phải chỉ là tạm thời sống trong có thể của mình sao? Ta còn không chê linh hồn Tu Trạch Vũ người dơ, người lại có thể ghét bỏ cơ thể của ta sao.

“Người muốn ăn thì tự mà đi.” Tu Trạch Vũ nói.

“Kính nhờ, cha, người không ăn, bị hại là cơ thể của ta biết không? Làm người không thể như vậy, vẫn là, con mẹ nó người đúng là cái loại tiểu thụ thiếu ngược, muốn để ta quát người đến độ ngồi không nổi mới chịu nghe lời phải không!” Tu Diệp Vân quyết định dùng phép khích tướng, hơn nữa dùng tuyệt đối có thể kích thích gã.

“Người... Người... Hừ!” Quả nhiên, Tu Trạch Vũ lập tức nhảy dựng lên, “Đi ăn!” Nói xong, Tu Trạch Vũ lại ngồi xuống, “Không được, ta muốn tiếp tục tới cái nhà ăn kia.”

“Ồ ‘Duyên’ ăn không mất tiền.” Tu Diệp Vân hoàn toàn cho rằng ‘Duyên’ là tên nhà ăn.

“Người bán tiện đến vậy sao? Thế nào... Lãnh Quân Bạch không cho người tiền a?” Nghe Tu Diệp Vân nói như vậy, Tu Trạch Vũ lập tức châm chọc.

“Đương nhiên không phải...” Tu Diệp Vân cũng không tức giận, dù sao Tu Trạch Vũ này đã hết thuốc chữa không phải sao? “Chỉ là... Ta đáp ứng mua đồ ăn ngon cho Minh Tuyết, đương nhiên muốn để —— giành —— tiền mua đồ!”

“Minh... Minh Tuyết mấy thứ đó ta sẽ mua, tóm lại ta không tới chỗ đó! Nhất là ngồi chung với người, ghê tởm!”

“Người mua là người mua, ta mua là ta mua, chúng ta lại không có quan hệ gì, chẳng lẽ người mua lại thành ta mua, Tu Trạch Vũ ta cho người biết, người nếu còn nháo thêm nữa ta sẽ hủy sạch ma pháp học thuật của người!” Nói xong, Tu Diệp Vân thở dốc một hơi, “Còn có xương cốt...”

“Người uy hiếp ta.” Tu Trạch Vũ hung tợn nhìn chăm chăm Tu Diệp Vân.

“Ta nghĩ so với đau đớn, người hẳn là mong ngồi ghế thoải mái và ăn cơm chứ?” Nói xong, Tu Diệp Vân liếc Tu Trạch Vũ cười cười.

“Không cần dùng mặt ta cười cái kiểu như vậy, hình tượng của ta đều bị người làm hỏng, ta bình thường vẫn đều duy trì hình tượng băng sơn, cho nên, người đừng có cười.”

Nghe Tu Trạch Vũ nói, Tu Diệp Vân cũng ngồi xuống, người này, mà là băng sơn sao? Ít nhất cho tới bây giờ lão tử chưa từng thấy băng sơn nào sợ đau, cũng chưa từng thấy bởi băng sơn vì sợ đau mà phát khóc như người. Nghĩ thế, Tu Diệp Vân liền nằm xuống, gối lên cánh tay.

“Người nằm làm gì?”

“Người tự tới nhà trẻ chơi đi, ta quyết định chờ người trở về rồi mới đi ăn trưa.” Tu Diệp Vân nhắm mắt lại nói.

“Người mới đi nhà trẻ!”

“...” Tu Diệp Vân trầm mặc không nói.

“Nói chuyện với người!”

“...” Tu Diệp Vân tiếp tục trầm mặc.

“Hỗn đản...”

“ ... ”

Tu Trạch Vũ nháy mắt mấy cái, vì sao Tu Diệp Vân đột nhiên lại không để ý tới mình chứ? Hắn phải phản bác mình chứ, vì thế, “Nhi tử...”

Khóe miệng Tu Diệp Vân giật một cái, diễn cảm này khiến Tu Trạch Vũ thập phần vui vẻ, thế nhưng, ngay cả như vậy Tu Diệp Vân cũng không nói chuyện.

Vì thế, cả gian phòng lại an tĩnh. Tu Diệp Vân đột nhiên phát hiện, chỉ cần mình không để ý tới Tu Trạch Vũ, thì ngày hôm đó trôi qua sẽ càng thoải mái, ai... Là bản thân không đủ mạnh, sao lại không phát hiện đối phó với người như thế phương pháp tốt nhất thật ra là trầm mặc chứ? Dù mỗi lần Tu Trạch Vũ nhắm vào mình ‘tề mi lộng nhãn’ có chút đáng yêu, nhưng... đa phần là ấu trĩ.

Tu Trạch Vũ thấy Tu Diệp Vân trầm mặc, trong lòng không khỏi có chút mất thăng bằng, vì cái gì hắn không nói lời nào thì mình cũng phải trầm mặc chứ? Không được, phải tạo ra thanh âm. Vì thế, gã liền đứng lên dùng sức nhảy cẫ tưng, giày cùng sàn nhà va chạm, phát ra thanh âm. Tu Diệp Vân trợn mắt trợn liếc Tu Trạch Vũ đơng đơng đưa, không khỏi oán thăm, rốt cuộc ai phá hủy hình tượng ai...

Tu Trạch Vũ bật trong chốc lát, cảm thấy hơi mệt, vì thế liền bắt đầu vỗ tay, vỗ tay thật vang dội lại mang tiết tấu, Tu Trạch Vũ lúc này kiên trì tương đối lâu, tổng cộng vỗ mười lăm phút cũng chưa dừng lại, nhưng tới phút thứ mười sáu, Tu Trạch Vũ dừng lại, sau đó phần hân trừng mắt nhìn Tu Diệp Vân trên giường đang từ từ nhắm hai mắt, người này sao lại bất tỉnh chứ? Sao không đứng dậy massage mình? Phòng rất an tĩnh... Thật nhàm chán...

Lại qua nửa giờ, Tu Trạch Vũ nhào trước lộn sau, dùng ghế dựa đập vào tường... Rốt cục cũng mệt mỏi. Tu Trạch Vũ ngồi xuống, sau đó vuốt bụng, “Tu Diệp Vân.”

“Chơi xong chưa?” Nghe thanh âm của Tu Trạch Vũ coi như bình tĩnh, hơn nữa trải qua trận ‘tạo tiếng động’ kịch liệt như vậy, hẳn Tu Trạch Vũ đã không còn nhiệt tình cái vớ với mình, bởi vậy, Tu Diệp Vân đáp lại.

“Ta đói bụng...”

“Hảo, ăn trưa.” Nói xong, Tu Diệp Vân ngồi dậy, hai người mở cửa ngồi lên thang máy, nhằm thẳng nhà ăn ‘Duyên’ lầu hai mươi.

==== ===== o(_)o phân cách tuyến o(_)o =====

“Cái kia, hai vị tiên sinh.” Nữ phục vụ có chút áy náy nhìn Tu Diệp Vân cùng Tu Trạch Vũ.

“Làm sao vậy?” Tu Diệp Vân hỏi.

“Là như vậy, bởi vì Sắc mĩ hạnh phúc ra mắt, rất nhiều người đều tới đây ăn cơm, bởi vậy, không còn bàn cho hai người ngồi, cho nên, các vị có thể ngồi chung với người khác không?” Nữ phục vụ cẩn thận nói, dù sao chuyện này cũng không phải chuyện hay, hơn nữa... Hai vị này nghe nói cảm tình tốt lắm.

“Này...” Ngồi cùng người khác luôn không được tự nhiên a, Tu Diệp Vân nghĩ vậy, có điều... Minh bây giờ thực sự rất đói, dù đây là thân thể Tu Trạch Vũ, nhưng... Ai cũng đói a. Vì thế, Tu Diệp Vân quyết định đồng ý với đề nghị của nữ phục vụ, còn...

“Không được!” Tu Trạch Vũ nói.

Tu Diệp Vân nhìn Tu Trạch Vũ, tuy rằng, hẳn thừa nhận mặt của mình làm biểu tình nghiêm túc đích xác rất tuần tú, nhưng, mình là người ôn nhu nha! Quên đi, nếu cũng đã ở trong thân thể Tu Trạch Vũ, sao còn không mau trả thù một chút? Vì thế, Tu Diệp Vân đột nhiên sát lại giữ chặt tay Tu Trạch Vũ.

“Người làm gì?” Tu Trạch Vũ cảnh giác nhìn Tu Diệp Vân.

“Không sao đâu, chúng ta sẽ ngồi chung với người khác, có được hay không vậy?”

“Hảo... Hảo...” Tu Trạch Vũ cứ như vậy lảng lảng đáp ứng, đương nhiên, đây tuyệt đối không là vì gã muốn ăn chung bàn với người khác, mà là, Tu Diệp Vân lại dám dùng sức bóp cổ tay mình, tuy rằng dấu vết lưu lại là ở trên tay Tu Diệp Vân, nhưng mà... Hiện tại đau lại là mình.

“Cám ơn nhiều.” Nữ phục vụ vui vẻ cười cười cùng Tu Diệp Vân và Tu Trạch Vũ, sau đó dẫn hai người đến bàn ăn trước mặt.

Tu Trạch Vũ liếc mắt Tu Diệp Vân, sau đó hỏi, “Người vừa rồi làm nũng làm gì? Ghê tởm đã chết!”

“Làm nũng?” Tu Diệp Vân vốn nghi hoặc, sau đó giả bộ tỉnh ngộ, “Đúng a... Là làm nũng, bởi vì, đây là thân thể của người mà, cho nên, trong mắt người khác, làm nũng chính là người, đúng hay không?” Nói xong, Tu Diệp Vân không thèm nhìn Tu Trạch Vũ, trực tiếp ngồi xuống.

Tu Trạch Vũ cũng không còn nhiệt tình làm ầm ĩ, bởi vậy cũng không nói thêm gì. Thế nhưng, khí thế vẫn phải có, “Ăn hừ!”

Ngồi cùng Tu Diệp Vân và Tu Trạch Vũ chính là một nam một nữ, nữ làn da tuyết trắng, mặt như hoa đào, hơn nữa đôi mắt rất lớn, rất câu nhân, đến cả Tu Diệp Vân cũng không thể không tán thưởng vẻ đẹp của nàng, hơn nữa, dáng người có lồi có lõm, nàng lấy tay chống cằm, nhìn Tu Diệp Vân cùng Tu Trạch Vũ cười cười, tuy rằng cảm giác chỉ là nhẹ nhẹ động khóe miệng.

Mà nam nhân bên người nàng, thượng hạng không nói nổi, soái... cũng còn kém một chút, nhưng, lại thập phần có hương vị nam nhân, nhất là, trên gương mặt y còn có một vết sẹo rất lớn, vừa nhìn đã biết là loại nam nhân vũ dũng. Hơn nữa, ánh mắt người này sắc bén, đáng người như vung đao, lộ ra khí chất lạnh lẽo. Tu Diệp Vân cùng Tu Trạch Vũ đã quen nhìn người như thế nên không thấy sợ hãi, nếu là người khác, phỏng chừng đã bị hù chết.

Hai người này, chẳng lẽ... cũng có thể yêu nhau? Mặc dù nói người nữ tử như chim nhỏ nép vào lòng một nam nhân mạnh mẽ mười phần cũng là một hình ảnh không tồi, thế nhưng... Hai người này nhìn thật sự không quá xứng, điểm chung duy nhất Tu Diệp Vân thấy được từ hai người này là cả hai đều có điểm âm u.

“Chủ nhân, hai người kia là Huyết Tinh Linh.” Đản Đản nhỏ giọng nói.

“Ta cảm thấy nữ Huyết Tinh Linh này rất quen thuộc.” Tu Trạch Vũ khi Đản Đản nói chuyện cũng đồng thời ghé bên tai Tu Diệp Vân nói.

Tu Diệp Vân không biểu hiện cảm xúc ở trên mặt, nhưng lần đầu tiên thấy Huyết Tinh Linh, hần vẫn có chút rung động nho nhỏ, thì ra, Huyết Tinh Linh khí vị âm u ngay cả mình đều cảm thấy. Còn lời Tu Trạch Vũ nói... tạm thời chưa cần lo lắng.

“Hai vị tiên sinh, gọi món ăn đi.” Nữ phục vụ cầm thực đơn nói, “Đúng rồi, các vị không thể chọn Sắc mị hạnh phúc nữa a, bởi vì đại khái từ đêm nay, hiệu quả Sắc mị hạnh phúc sẽ bắt đầu, người xem thời gian biểu hạnh phúc của các người cũng sắp chạy tới phần hoàng sắc, cho nên, hãy chọn món khác a!”

“Hảo, món nào ăn ngon là được.” Tu Diệp Vân nói, dù sao ăn gì cũng không mất tiền.

“Hảo.” Nói xong, nữ phục vụ vui vẻ bỏ đi.

Tu Diệp Vân dựa lưng vào ghế, đang nghĩ tới việc nhờ người ở đây giới thiệu một ít đặc sản mua về cho Minh Tuyết, tiểu tham miêu kia, phỏng chừng hai mắt đắm lệ chờ quà của mình đi, nghĩ vậy, Tu Diệp Vân không khỏi lại liếc Tu Trạch Vũ một cái, ai... Tất cả chỉ vì người.

“Ta nghĩ, các người cũng nhìn ra chúng ta là cái gì đi.” Vào lúc này, nữ tử đối diện lại mở miệng, “Tuy rằng chúng ta đối lập chủng tộc, nhưng... ra ngoài, ta hi vọng chúng ta có thể chung sống hòa bình, ta là Lâm Na, vị này là Đan Nhĩ.”

Chung sống hòa bình? Không phải chỉ là một bữa ăn sao? Chẳng lẽ chúng ta còn có thể gặp lại. Có điều, người khác đã tỏ lòng hữu nghị như vậy, mình nói thế nào cũng nên đáp lại chứ? Vì thế hần chỉ vào Tu Trạch Vũ nói, “Vị này là Tu Diệp Vân, ta... là Tu Trạch Vũ.”

“Ta đã biết.” Nói xong, Lâm Na nhìn hai người nói, “Hai vị... Là trao đổi linh hồn đi...”

Nghe những lời này, Tu Diệp Vân cùng Tu Trạch Vũ đồng thời ngẩng đầu nhìn Lâm Na, làm sao mà nàng

biết được?

“Không cần nhìn ta như vậy, là ngọc bội của ta cho ta biết.” Nói xong, Lâm Na giơ ngọc bội đang phát ra hồng quang trước ngực lên, “Biết không? Đại lục này còn có một cái tên là Việt Linh, kỳ thật ý là linh hồn xuyên qua. Tuy rằng không biết vì cái gì, nhưng chuyện như thế trên đại lục này thường xuyên xuất hiện, bởi vậy bọn họ đã nghiên cứu ra Định hồn thủy, toàn bộ oa nhi Mạc Dật tộc vừa ra đời phải uống Định hồn thủy.” Nói xong, Lâm Na nở nụ cười âm hiểm, “Chỉ cần các người giúp ta hoàn thành một nhiệm vụ, ta sẽ đưa Định hồn thủy cho các người.”

“Lâm Na tiểu thư, người dựa vào cái gì mà cho rằng chúng ta sẽ giúp người? Định hồn thủy của người, chắc hẳn tìm mua ở đâu cũng sẽ có.” Tu Diệp Vân nói.

“Đúng vậy, chỉ là... Không có Hoán hồn thủy đem hồn phách của các người đổi về trước, các người sao có thể uống Định hồn thủy đây? Biết vì sao Mạc Dật tộc phải cho oa nhi mới sinh uống Định hồn thủy không? Bởi vì... Bọn hắn đến nay còn chưa nghiên cứu ra cách hoàn hồn. Cho nên...”

Nghe Lâm Na nói, Tu Diệp Vân cùng Tu Trạch Vũ nhìn nhau, sau đó nhìn Lâm Na, “Người muốn gì?”

“Ta muốn các người giúp ta tìm tảng đá này.” Nói xong, Lâm Na lấy ra một bản vẽ, mặt trên vẽ một thứ có thể nói tảng đá bạch sắc đi. “Nghe nói loại tảng đá này chỉ có trên núi Trùng Dịch của Mạt Huyền đại lục mới có, nhưng chỉ dựa vào ta cùng Đan Nhĩ căn bản không đủ nhân công, bởi vậy, mong các người hỗ trợ.”

Người đây là đang nhờ vả sao? Tu Diệp Vân nghĩ. “Vậy, người chuẩn bị khi nào thì đi tìm?”

“Cơm nước xong liền đi.”

==== ===== o(_)o phân cách tuyến o(_)o =====

Đứng ở ngọn núi gọi là Trùng Dịch, Tu Diệp Vân cảm thấy muốn hụt hơi, Trùng Dịch thực như núi Alps (một trong những dãy núi lớn nhất dài nhất châu Âu)! Nhìn một mảng trắng xóa trước mắt! Tảng đá kia cũng bạch sắc, làm sao tìm được?

“Đây chính là nguyên nhân bọn ta tìm các người.” Lâm Na vuốt tóc, “Bởi vì Trùng Dịch không biết vì sao thổ nhưỡng đều biến thành bạch sắc, bởi vậy, tảng đá ấy mới khó tìm.

Hóa ra không phải tuyết a... Tu Diệp Vân trầm mặc.

Sau khi thương lượng, bốn người quyết định tách ra tìm kiếm, nếu tìm được sẽ dùng pháo tín hiệu Lâm Na đưa để liên hệ, sau đó mọi người dùng Thuấn đi tới nơi phát ra tín hiệu.

Bởi vì Trùng Dịch gần như dốc đứng, bởi vậy Tu Diệp Vân có thể xem như phải dùng cả tay chân vừa đi

vừa tìm, ban đầu còn hoàn hảo, nhưng thời gian dài, Tu Diệp Vân cảm thấy trông mắt không thoải mái, tảng lớn tảng lớn bạch sắc, Tu Diệp Vân cảm thấy đến khi tìm thấy tảng đá hai mắt cũng muốn rụng.

Thật vất vả đụng đến một khối nhỏ bạch sắc, kết quả nhặt lên nhìn chẳng qua chỉ là bùn đất hóa trắng dính lại với nhau, Tu Diệp Vân lập tức ném nó xuống mấy tảng đá. Hắn dụi dụi con ngươi, cảm giác mắt thực yếu ớt. Nhưng lúc này, Tu Diệp Vân thấy trên bầu trời thoáng hiện điểm sáng màu đỏ, phỏng chừng là pháo tín hiệu, nhưng không biết là ai tìm được? Lập tức theo phương hướng pháo tín hiệu Thuần di mà đi, phát hiện Tu Trạch Vũ đưa tay chỉ trên mặt đất, mà Lâm Na cùng Đan Nhĩ thì ở một bên nhìn.

“Tìm được rồi sao?” Tu Diệp Vân hỏi, hắn thấy nơi này có một đồng đá bạch sắc, giống hệt thứ trên bức họa của Lâm Na.

“Hắn là nó.” Tu Trạch Vũ nói xong đưa tay nhặt lên một khối, thấy ánh mắt gã có điểm hồng, phỏng chừng cũng cảm thấy mắt không thoải mái.

“Ta xem xem...” Tu Diệp Vân vừa chuẩn bị đưa tay lấy tảng đá, liền thấy viên đá bạch sắc thu nhỏ một chút, cuối cùng hoàn toàn biến mất không thấy gì nữa, “Ách... Tảng đá này?”

“Loại đá này chạm vào da thịt sẽ dung nhập vào da, xem ra, chính là thứ ta muốn tìm.” Nói xong, Lâm Na sai Đan Nhĩ dùng vải bao lấy mấy khối đá.

“Tan vào? Sẽ không có vấn đề gì đi!” Tu Diệp Vân hỏi, dù sao cũng là thân thể của mình a.

“Sẽ không, đá này gọi là Giải Phong Thạch, sẽ không gây hại với cơ thể. Nó chẳng qua là có thể cởi bỏ toàn bộ phong ấn trên thế giới thôi.” Lâm Na giải thích, sau lại bổ thêm vài câu, “Đương nhiên, ta cũng không phải dùng đá này đi quấy rối Vũ Phong đại lục, cho nên ngươi yên tâm.”

“Như vậy theo ước định, ngươi hẳn nên đưa Hoán hồn thủy cùng Định hồn thủy cho chúng ta chứ.” Tu Trạch Vũ cau mày nói.

“Đương nhiên.” Lâm Na lấy trong bao ra một cái bình cho Tu Diệp Vân, “Trước tiên uống Hoán hồn thủy đã.”

Tu Diệp Vân nhận cái chai, sau đó uống một nửa rồi đưa cho Tu Trạch Vũ. “Còn lại.”

“Ta không muốn đụng đến thứ ngươi uống qua!”

“Ngươi uống cho ta!” Tu Diệp Vân dùng tay nắm lấy cằm Tu Trạch Vũ đổ Hoán hồn thủy vào, “Ta muốn nhanh chóng đổi về.”

“Tiếp theo, uống Định hồn thủy.” Lâm Na nói xong, lại lấy ra một cái bình, “Bởi vì được hiệu đại khái phải

kéo dài mấy giờ, bởi vậy đại khái đến tới nửa đêm các người có thể khôi phục bình thường. Bởi vì các người đã uống Hoán hồn thủy, nên Định hồn thủy sẽ không định trụ linh hồn các người lúc này, mà đợi Hoán hồn thủy phát huy tác dụng rồi mới định hồn.”

“Cám ơn nhiều.” Nói xong, Tu Trạch Vũ lập tức túm lấy Định hồn thủy uống trước một nửa, sau đó dốc chỉ đem phần còn lại đưa cho Tu Diệp Vân.

Tu Diệp Vân cũng không giống Tu Trạch Vũ, vì thế hẩn thập phần ‘nghe lời’ uống hết Định hồn thủy. Lúc sau, Tu Diệp Vân cùng Tu Trạch Vũ tạm biệt Lâm Na cùng Đan Nhĩ, Tu Diệp Vân hiện tại thậm nghĩ muốn trở về đánh một giấc, chờ khi tỉnh lại sẽ khôi phục, vì thế, hai người liền lập tức hạ sơn quay về lữ quán.

Đợi Tu Diệp Vân cùng Tu Trạch Vũ đi rồi, Lâm Na cười cười, “Hừ! Thật sự là hảo hài tử a, chỉ cần một chút uy hiếp đã có thể khiến hẩn chủ động tới gần Giải Phong Thạch.” Nói xong, Lâm Na dễ thương dùng môi hôn ‘chụt’ lên ngón trỏ của mình, “Ồ Vũ Phong kia lại có thể sống lâu như vậy... Thật sự là ương ngạnh...”

“Công...”

“Ở bên ngoài phải gọi ta là tiểu thư.”

“Dạ, tiểu thư.” Đan Nhĩ cung kính gật gật đầu, “Tiểu thư, hai lọ vừa rồi có thật không?”

“Đương nhiên là thật.”

“Nhưng tiểu thư người không phải muốn giết hẩn sao? Vì cái gì còn muốn giúp hẩn?”

“Tu Diệp Vân là nỗi sỉ nhục của ta!” Lâm Na nói xong, diễn cảm có chút điên cuồng, “Ta sẽ lưu lại nỗi sỉ nhục của mình sao? Thế nhưng, ta không muốn đích thân động thủ, ta cũng không muốn hẩn chết trước mặt ta, ta... Muốn cho hẩn chết ở Vũ Phong đại lục! Sau đó... Ta có thể ở nhà chờ Hư Doãn báo cho ta biết... Tin hẩn tất trở.”

Nửa đêm, Tu Diệp Vân cùng Tu Trạch Vũ nằm trên giường đợi được hiệu phát tác, thế nhưng đợi nửa ngày vẫn không còn phản ứng. Đột nhiên, Tu Diệp Vân cảm giác thời gian biểu hạnh phúc đang không ngừng chấn động, giơ cổ tay lên, phát hiện thời gian biểu bắt đầu phát ra quang mang hoàng sắc, mắt nhìn Tu Trạch Vũ, phát hiện thời gian biểu của gã cũng như vậy.

Một lát sau, chấn động chậm rãi dừng lại, Tu Diệp Vân đột nhiên phát hiện từ đồng hồ chiếu lên trên không trung dòng chữ hoàng sắc, “Người sử dụng Sắc mì hạnh phúc thân ái! Từ giờ trở đi, Sắc mì hạnh phúc hoàng sắc hiệu quả chính thức có hiệu lực, mong người sử dụng chuẩn bị sẵn sàng, tận tình hưởng thụ!” Sau đó, thời gian biểu chậm rãi tối lại, chữ cũng biến mất.

“Có ý gì?” Tu Diệp Vân hỏi.

“Không hiểu...”

“Ồ cùng người quả nhiên bị giày vò.”

“Tu Diệp Vân, người chớ đắc ý, người như bây giờ có thể nói chuyện cùng ta, không phải là bởi Minh Tuyết thoát nhìn như thích người sao? Hừ! Đừng cao hứng quá sớm... Đờ cho đến lúc đó...” Tu Trạch Vũ nói một nửa đột nhiên đình chỉ, sau đó nhìn trần nhà, ánh mắt trở nên thâm u, “Đến lúc đó, ta sẽ không đi an ủi người...” Gã nỉ non một câu, rất nhẹ rất nhẹ.

“Đến lúc đó thế nào?” Tuy rằng Tu Diệp Vân bên ngoài giống bình thường đáp lời Tu Trạch Vũ, mà trong lòng lại thập phần nghi hoặc, đây là lần đầu tiên Tu Trạch Vũ dùng thái độ chân thật như vậy phản bác lời mình, cái gì là ‘Minh Tuyết thoát nhìn như thích người’? Còn có, người này cuối cùng nói cái gì?

Tu Trạch Vũ không trả lời, mà tiếp tục nhìn chăm chăm trần nhà, đột nhiên, hắn quay đầu nhìn Tu Diệp Vân, trong ánh mắt tràn ngập do dự, “Người... Thật sự thích Minh Tuyết?”

“Hắn là như vậy đi.” Tu Diệp Vân liếc Tu Trạch Vũ một cái.

“Vậy người tốt nhất đừng yêu hắn.” Tu Trạch Vũ quay đầu, lại bắt đầu xem trần nhà, “Yêu hắn thể xác và tinh thần đều mệt.”

“Ta nói cha, người đột nhiên chơi diễn văn gì thế? Không phải là người nghĩ ra được kế ly gián đi! Còn có, yêu hay không yêu có thể không chế được sao? Nếu như có thể khống chế, người làm cho ta xem?”

“Ân hừ!” Tu Trạch Vũ lại khôi phục ‘ấu nhi mô thức’, thân mình vừa chuyển, xoay mông về phía Tu Diệp Vân.

Mà lúc này, hai người đều không phát hiện biến hóa trên thân thể, cho nên, lúc sau đã xảy ra chuyện khiến người ta không thể tưởng tượng, mà sau khi việc này phát sinh, lại kéo dài một lát, trong lịch sử phong lưu của hai người lại họa thêm một ngôi sao sáng! Đồng thời cũng làm cho Tu Trạch Vũ nảy sinh chán ghét với loại Sắc mị hạnh phúc này, thế cho nên sau này gã cũng không dám ... ăn loại mị này, chuẩn xác mà nói, gã cũng không còn cơ hội bước chân vào Mạt Huyền đại lục!

22. Chương 22: Tà Ác Của Sắc Mị Hạnh Phúc

Nhất

Từ sau khi Tu Trạch Vũ ‘Ân hù’, vẫn luôn duy trì trầm mặc không nói lời nào, gã nhắm mắt lại, mơ mơ màng màng muốn ngủ, đột nhiên... Gã phát hiện thân thể có chút không thích hợp.

Mà lúc này, Tu Diệp Vân muốn trở mình, ngủ thoải mái một chút, nhưng lại không động thân nổi, vì thế, hắn lại lật một lần, vẫn không nhúc nhích. Hắn cảm thấy khí lực của mình như là bị rút cạn, thân thể... mềm nhũn, thậm chí có chút run rẩy. Tu Diệp Vân hắng giọng một cái, “Này... Tu Trạch Vũ, ngươi có cảm thấy không còn khí lực không?”

“Không...”

“Này, ta nói, không phải là ả Lâm Na kia gạt chúng ta chứ, ta sao lại đột nhiên không cách nào cử động được?” Cảm giác này giống như bị điểm huyết vậy, muốn động lại không thể động, đừng nói là có bao nhiêu khó chịu, hay là, đây là dấu hiệu Hoán hồn thủy phát tác?

“Ân... Ha...”

“Ngươi nói lầm bầm cái gì vậy?” Tu Diệp Vân quát, “Có thể động thì động cho ta xem, để ta biết không phải mình ta có vấn đề!”

“Ân... Ngô... Ngươi... Ngươi...” Tu Trạch Vũ lầm bầm không chịu xoay người, qua một lát, gã phảng phất như hạ quyết tâm, đột nhiên xoay người, sau đó nằm thẳng, “Thân thể của ngươi lại có thể... Đột nhiên... lên!” Tu Trạch Vũ chỉ vào nửa dưới nói, ‘thứ gì đó’ vốn thuộc về Tu Diệp Vân đang hưng phấn mà dựng lên.

Bởi không thể động, Tu Diệp Vân chỉ có thể nghi hoặc dùng dư quang liếc mắt theo ngón tay Tu Trạch Vũ, tuy rằng hắn rất tự hào ‘đồ’ của mình hùng vĩ như vậy, nhưng mà... “Này... Sao đột nhiên... Cái kia, Aha ha, đại khái là đã lâu không thư giãn...”

“Ngươi... Ngươi... Ngươi ghê tởm muốn chết!”

“Ngươi không phải nam nhân sao, ngươi chưa từng như vậy?” Vốn thân mình không thể động Tu Diệp Vân đã rất buồn bực, lúc này Tu Trạch Vũ cư nhiên còn dám nói hắn ghê tởm, Tu Diệp Vân thật muốn đứng dậy lột quần xem Tu Trạch Vũ nhìn có ác tâm hay không!

“Hừ! Như ta...”

“Được rồi, ta mặc kệ ngươi muốn nói cái gì cao quý, tao nhã, thông minh tự khích lệ mình, ta chỉ muốn biết, ngươi hiện định làm gì bây giờ?”

“Ta muốn bắt nó ra.”

“Ách...” Tu Diệp Vân nuốt ngụm nước bọt, mình bây giờ cần ôn nhu một chút, dù sao, ‘thứ đó’ trước mắt

không ở trên người mình, vạn nhất Tu Trạch Vũ nói được làm được thì làm sao bây giờ? “Cái kia... Bằng không hảo tâm một chút, giúp ta vào phòng tắm giải quyết, người cũng từng nói, ghen lâu không tốt... Thế nào... Bầm, rất đau!” Tu Diệp Vân nói còn chưa xong, liền bị Tu Trạch Vũ xoay người đè dưới thân, “Người làm cái gì?” Nhìn ánh mắt của gã, thế nào lại giống như muốn cưỡng gian mình?

“Ta... Ta đột nhiên... nhịn không được...” Tu Trạch Vũ nói đứt quãng, diễn cảm có chút thống khổ, đại khái là vì hấn quá lâu.

“Đợi... Từ từ... Cái gì mà nhịn không được? Nói rõ ràng! Nói không rõ ràng lão tử cho người chết không có chỗ chôn!” Tu Diệp Vân lúc này không thể động, hoàn toàn không thể chống cự, bởi vậy chỉ có thể lớn tiếng uy hiếp Tu Trạch Vũ.

“Ta không biết... Chỉ đột nhiên rất muốn áp người, thật kỳ quái, rõ ràng là mặt của mình, sao có thể như vậy...” Tu Trạch Vũ nói xong, bắt đầu đưa tay kéo quần Tu Diệp Vân, đến khi lột sạch đồ trên người Tu Diệp Vân.

“Người... Nếu người còn dám làm tiếp, lão tử sẽ trực tiếp giết người! Tiền dâm hậu sát, thập đại khổ hình, tháo thành tám khối, tan xương nát thịt, người muốn cái gì?” Tu Diệp Vân buồn bực, sao mình lại không còn khí lực? Không phải là vì Sắc mị hạnh phúc kia chứ?

“Ta không biết người đang nói gì, ngược lại đây là thân thể của người, so ra ta mới là người bị hại không phải sao!” Tu Trạch Vũ kêu to, tay vẫn không quên tách hai chân Tu Diệp Vân.

Không được! Kháo! Thân không thể nhận, tâm cũng không thể nhận, “Người cho lão tử... A ——!” Tu Diệp Vân nhắm mắt lại kêu, đương nhiên, không phải vì đau đớn, mà là, Tu Diệp Vân vừa thấy động tác muốn xông vào của Tu Trạch Vũ đã muốn gào to một tiếng, bởi vì hấn nghĩ, bình thường không có bôi trơn như vậy, không phải vô cùng đau sao? Bởi vậy, hấn là phải kêu lên. Nhưng mà...

Tu Diệp Vân lại không cảm thấy đau đớn, ngược lại, hấn cảm giác dục vọng của mình đang bị một nơi ấm áp nào đó gắt gao bao lấy, Tu Diệp Vân vốn nghĩ Tu Trạch Vũ cũng hảo tâm ngay cả miệng cũng dùng đến, chỉ là... Hấn cảm thấy vật kia co rút rất nhanh. Hấn cảm thấy rất kỳ quái, vì thế, mở mắt ra...

“Đau... Đau...”

Tu Diệp Vân phát hiện mình lại có thể động, không chỉ có thể động, hơn nữa... thân mình đang cúi xuống lưng hướng lên trời. Nhìn nhìn lại phía dưới mình Tu Trạch Vũ đang không ngừng kêu đau, Tu Diệp Vân đã hiểu, là hiệu quả của Hoán hồn thủy, đúng vào khoảnh khắc hấn và Tu Trạch Vũ... phi thường đúng lúc... đổi trở lại.

“Người đi ra ngoài...” Tu Trạch Vũ thống khổ nói, thân thể thật sự một chút khí lực cũng không có, gã rốt cục hiểu được cảm giác vừa rồi của Tu Diệp Vân.

“Dựa vào cái gì? Nghe nói người từng dùng huyền thuật của Xích Diệp thảo lăn ta trên giường suốt một

đêm?” Tu Diệp Vân cố gắng chịu đựng xúc động muốn trều sấp, “Vậy vừa lúc, lão tử bây giờ cho người, người nói đúng, dù sao ta không thiệt thòi, nhiều lắm thì thêm một cái tên trong lịch sử phong lưu thôi.”

“Không có! Không có! Ta chưa từng lẩn sàn đàn với người! Ngày đó chúng ta chỉ là... Chỉ là... Dù sao ta chưa từng thượng người!” Tu Trạch Vũ vươn tay nắm lấy y phục của Tu Diệp Vân, nhưng còn chưa đụng tới liền mất khí lực, “Tóm lại người đi ra ngoài, thật sự đau chết!”

“Kháo! Lấy cái gì bảo ta tin tưởng người?” Nói xong, nhẹ nhàng động thân.

“Đau...”

“Ha ha...” Tu Diệp Vân nhẹ giọng cười cười, lại động dậy vài cái, “Rất đau phải không?”

“Phải...” Tu Trạch Vũ thấy Tu Diệp Vân tươi cười, đột nhiên cảm thấy hôm nay mình tuyệt đối trốn không thoát.

“Biết không? Lúc đau cứ kêu lớn lên a? Người không kêu, ta sao biết người đau chứ?”

“Ta có kêu, người cũng sẽ không dừng lại!”

“Xem ra cũng không phải quá đau, còn có khí lực tự hồi, cho nên ta nghĩ, người căn bản là không đau.”

“Nhi tử, người biết ta sợ đau mà, người biết rõ.” Nghe Tu Diệp Vân nói, Tu Trạch Vũ thật sự bắt đầu sốt ruột, gã cảm thấy Tu Diệp Vân đang trả thù mình, nhưng mà... “Ta thật sự không thượng người...”

“Đừng gọi ta là nhi tử, thực con mẹ nó ác cảm!” Nói xong, Tu Diệp Vân hai tay xoa đùi Tu Trạch Vũ, đặt lên vai mình, bởi vì một mực nhấn nài, động tác cũng không mấy ôn nhu, “Người cũng thực kỳ quái, trước kia chưa từng gọi ta là nhi tử? Giờ lại cố tình kêu...”

“Ân... Người có thể ra ngoài tìm nam kỹ!” Không thể động Tu Trạch Vũ tựa như cái bánh bao bị người nắm trong tay.

“Người có phải nam nhân hay không? Nếu phải, vậy người cũng nên biết, nam nhân có thể nhẫn, nhưng đã đi vào nhện nữa chẳng phải là vô nghĩa! Cho nên người câm miệng đi, làm xong rồi ngủ một giấc chúng ta liền quên hết.” Tu Diệp Vân hiện tại xem như hiểu được ý tứ của hoàng sắc, hoàng sắc, cũng có thể là tình sắc, Tu Diệp Vân trong lòng thở dài, hẳn cũng không muốn chạm vào Tu Trạch Vũ, nhưng, hẳn lại nghĩ đến nếu cả hai không cùng ăn Sắc mĩ hạnh phúc liệu có phải sẽ chết bất đắc kỳ tử hay không.

“Người ít nhất phải để ta không đau!” Tu Trạch Vũ nghiêng răng nghiêng lợi nói, cũng coi như đã thỏa hiệp.

“Vậy người thả lỏng trước.”

“...” Tu Trạch Vũ cắn môi, sắc mặt trắng bệch, sau đó nhắm mắt, “Làm nhanh lên một chút! Hạn cho người trong một phút phải làm xong!”

“Người cho là lão tử sớm tiết sao!” Tu Diệp Vân nhin không được nhéo Tu Trạch Vũ một cái, sau đó còn vỗ mông gã một cái, “Đến cỡ này rồi, người còn cãi cớ?”

“Đau chết!”

Tu Diệp Vân cũng biết Tu Trạch Vũ sợ đau, nhưng hấn thật sự không thể nào sẵn lòng làm tiền hí cho người này, bởi vì, thật sự nhin không được, nhưng vào lúc này, Tu Diệp Vân giống như cảm thấy có người đang nói chuyện, thanh âm kia nói, “Tu Diệp Vân, ta là Tiểu Mồi, đối với cha ta tốt một chút đi, kỳ thật mọi người không biết, áp hấn dưới thân mới là mong muốn thực sự của ta, thật vất vả mới có một cơ hội như vậy, người hãy ôn nhu một chút đi, coi như là hoàn thành tâm nguyện của ta, ta thề, sau này không phát sinh gì nữa, ta sẽ rời đi.”

Ta vẫn biết người luôn sống trong thân thể này mà! Có điều, ta hiểu lầm người, thì ra người vốn không phải là nhi tử tiểu thụ gì hết, mà là... Nhi tử tiểu công! Tu Diệp Vân oán thầm, sau đó nhìn nhìn Tu Trạch Vũ vẻ mặt thống khổ, nghĩ nghĩ, vẫn chậm rãi hôn lên đôi môi nào đó, nhẹ nhàng cuốn lấy, Tu Trạch Vũ một chút phản ứng đều không có, Tu Diệp Vân cũng không còn thời gian chờ người này mở miệng, vì thế, môi chậm rãi dời xuống, qua cằm, lần xuống cổ, Tu Diệp Vân chôn đầu vào, sau đó dùng ‘tất sát kỹ’.

Lè lưỡi nhẹ nhàng liếm láp, quả nhiên, Tu Trạch Vũ khẽ hừ một tiếng, đuôi mày cũng thoáng giãn ra. Tu Diệp Vân cười khê, sau đó tay chậm rãi dọc theo ngực Tu Trạch Vũ ngực một đường đi xuống, qua thắt lưng, tay nắm lấy thứ cũng đang hưng phấn.

“Người... Ân... Người làm thì tốt rồi, làm gì...” Vẫn luôn không mở miệng Tu Trạch Vũ rốt cục nhin không được.

“Còn không phải vì người kêu đau?”

“Đừng dùng tay người làm ô uế thứ đó của ta!”

“Là đồ của người làm bẩn tay ta chứ!” Nói xong, Tu Diệp Vân bắt đầu cao thấp sảo lộng.

“Ân... Người... A...”

“Từ giờ trở đi, người ngoài kêu với thở thì đừng có nói thêm gì, chúng ta tốc chiến tốc thắng, tất cả cùng thoải mái.” Nói xong, Tu Diệp Vân cũng bắt đầu nhẹ nhàng động đậy, chậm rãi, từ nhẹ đến mạnh, hơn nữa tốc độ bắt đầu nhanh hơn.

Ngược lại Tu Trạch Vũ, tuy rằng Tu Diệp Vân nói trừ bỏ kêu với thở thì đừng lên tiếng, nhưng... Người này lại ngậm miệng một chút thanh âm cũng không phát ra, dần dần, Tu Diệp Vân bắt đầu cảm thấy như đang làm tình với một cỗ thi thể.

Vì thế, Tu Diệp Vân tăng lực độ, hơn nữa hạ thân cẩn thận nghe tiếng thở dốc của Tu Trạch Vũ, hần phát hiện, khi đụng tới một điểm, tiếng thở dốc của Tu Trạch Vũ sẽ trở nên trầm trọng hơn, vì thế, Tu Diệp Vân liền nhắm vào điểm đó mạnh mẽ va chạm, môi còn không ngừng hôn lên cổ Tu Trạch Vũ.

Rốt cục, hơi thở của Tu Trạch Vũ cũng có chút rối loạn, tuy rằng thanh âm rất nhỏ, nhưng vẫn bị Tu Diệp Vân nghe thấy, Tu Diệp Vân ngẩng đầu, thuận thế hôn lên môi Tu Trạch Vũ, ban đầu lưỡi đi vào chỉ là dò xét, sau đó dần dần trở nên lửa nóng.

Không có nguyên nhân gì khác, chỉ là, Tu Diệp Vân cảm thấy lúc này hẳn nên có một nụ hôn hoàn mỹ.

A... Ha a...” Tu Trạch Vũ nhịn không được ngẩng đầu lên, lúc này tiếng kêu có thể nghe rành mạch. Gã nhịn không được, cảm thấy chỉ có há miệng ra mới có thể thở, thế nhưng miệng vừa hé liền phát ra thanh âm.

Dần dần, Tu Diệp Vân động dậy tốc độ càng lúc càng nhanh, rốt cục, trong tiếng thở gấp cùng rên rỉ, hai người đạt đến đỉnh điểm.

Tu Diệp Vân chậm rãi rời khỏi thân thể Tu Trạch Vũ, Tu Trạch Vũ mở to mắt, lông mi ẩm ướt, đoán chừng là bị nước mắt thấm đẫm. Gã nhìn nhìn Tu Diệp Vân, diễn cảm đặc biệt mâu thuẫn, tựa hồ không cam lòng với việc mình bị người thượng, hung hăng kéo chặn đắp lên người, “Thật không nghĩ tới sẽ có chuyện này, người... Không được nói với Minh Tuyết... Ta không muốn hần hiểu lầm, đặc biệt là vì người mà hiểu lầm.”

“Ta sẽ không kể cái lịch sử phong lưu này cho người mình thích nghe, đặc biệt là điểm đen tối nhất trong lịch sử phong lưu này.” Tu Diệp Vân vốn định hảo hảo an ủi Tu Trạch Vũ một chút, kết quả nghe gã nói như vậy, nên cũng không thềm hòa nhã với gã.

“Lịch sử phong lưu? Người nói vừa rồi là lịch sử phong lưu? Còn đen tối nhất?”

“Vậy người cho là cái gì? Trong quan điểm của ta, không có chuyện vì xúc động mà phát sinh tính ái biết không? Ta xem người đại khái chưa từng làm cùng người mình thích, thực bi ai...” Tu Diệp Vân châm chọc nói, sau đó thuận tiện khinh bỉ bản thân một chút, kỳ thật hẳn cũng chưa từng thực sự làm cùng người mình thích.

“Ân hừ! Tùy người!”

==== ===== o(_)o phân cách tuyến o(_)o =====

Ngày hôm sau, khi Tu Diệp Vân tỉnh lại Tu Trạch Vũ còn đang ngủ, Tu Diệp Vân lập tức xuống giường vào phòng tắm, đến trước gương, Tu Diệp Vân phát hiện mình cùng Tu Trạch Vũ thật sự hoán đổi trở lại. Rửa mặt xong, Tu Diệp Vân một mình ngồi thang máy tới nhà ăn 'Duyên' lầu hai mươi.

"Tiên sinh, muốn ăn điểm tâm sao?" Nữ phục vụ hỏi.

"Ta là tới hỏi thăm về Sắc mị hạnh phúc. Xin hỏi... hoàng sắc kia có phải chính là... Trên giường, ừ?" Vì người trước mặt là nữ nhân, Tu Diệp Vân không nên hỏi trực tiếp.

Nữ phục vụ có chút nghi ngờ, có điều rất nhanh liền hiểu ý. "Đúng thế, tiên sinh, nghe ngài hỏi như vậy, chắc là đã cùng người yêu hưởng thụ phục vụ của màu sắc ấy."

Tu Diệp Vân buồn bực gật đầu, "Này... Hai loại màu sắc sau có thể hủy bỏ hay không?"

"Thực ngại quá tiên sinh, đó là không thể, dù sao, mị đã bị các ngài nuốt vào bụng rồi! Nhưng mà, hai màu sắc sau cũng không phát sinh chuyện như vậy nữa, đúng rồi, chỗ ta có giới thiệu về ba loại màu sắc, ngài nhìn một chút." Nữ phục vụ đưa một cuốn sổ cho Tu Diệp Vân.

Hoàng sắc: giúp ngài trong nháy mắt hưởng thụ niềm khoái hoạt trên giường; Bạch sắc: trước khi có hiệu lực chính thức, ái nhân của ngài sẽ có biến hóa, khi có hiệu lực chính thức thì ái nhân của ngài cảm xúc sẽ rất yếu ớt, phải bảo vệ hảo hấn/nàng nga; Hồng sắc: có lẽ, đến thời điểm hồng sắc sẽ khiến ngài càng thêm vui vẻ! Có điều đừng làm mất lão bà của mình a!

"Tiểu thư, xin hỏi, bạch sắc cùng hồng sắc, hẳn là không phải phát sinh trên người ta a."

"Này, là đặc biệt phát sinh trên người nữ nhân cùng tiểu thụ." Nữ phục vụ giải thích, "Khi các ngài ăn mị không phải đã quyết định sao? Nam nhân cùng tiểu công dùng bát 'Lỗi', nữ nhân cùng tiểu thụ dùng bát 'Lỗm', đương nhiên, ngài cũng phải nhìn ái nhân cẩn thận, nhất là thời gian hồng sắc."

"Khi hồng sắc sẽ phát sinh cái gì?" Cái gì gọi là nhìn ái nhân cẩn thận?

"Này... Ta cũng không biết."

Tu Diệp Vân yên lặng xoay người rời đi, hiện tại đại khái đã có hiểu biết, đỡ cho đến lúc đó lại ngỡ ngàng, có điều, may mắn là sau sẽ không xảy ra chuyện này nữa, bằng không Tu Diệp Vân cùng Tu Trạch Vũ sẽ lại sầu não. Lúc sau, Tu Diệp Vân lại ngồi thang máy xuống lầu một, sau đó ra ngoài mua một đồng lớn đặc sản chuẩn bị mang về cho Minh Tuyết, Tu Diệp Vân lấy bọc nhỏ ra, sau đó cho hết những thứ mua được vào, nhìn lại Tu Diệp Vân cũng bị dọa sợ, hóa ra hấn bắt tri bắt giác đã mua nhiều đồ như vậy, chiếm những năm bao!

Trở lại lầu quán, Tu Diệp Vân nhanh chóng về phòng, lại phát hiện Tu Trạch Vũ vẫn còn tiếp tục ngủ, đưa tay đẩy bả vai Tu Trạch Vũ, thấy gã rụt rụt, sau đó tiếp tục ngủ."Tu Trạch Vũ, dậy đi thôi."

“Người thoải mái thật a, đêm qua xui xẻo chính là ta.” Tu Trạch Vũ mở to mắt, thoát nhìn vẫn có chút thanh tỉnh, phỏng chừng vừa rồi là giả bộ ngủ.

“Kỳ thật, nếu lúc người đang trong thân thể ta mà không xúc động như vậy, vậy khi chúng ta hoán đổi lại ta cũng có thể đi tìm người khác hoặc là tự mình giải quyết không phải sao? Nói đến cùng còn không phải là lỗi của người?”

“Ân hừ!”

“Mẹ nó người hừ cái gì! Nhanh lên, điểm tâm quan trọng! Bằng không ta đi một mình, đến lúc đó đừng nói ta bất hiếu a! Ai... Ngẫm lại cơm nhà ăn cũng rất ngon, một mình ta hưởng thì có chút lương tâm bất an, nhưng quên đi... Phỏng chừng người sẽ không đi đâu a.” Nói xong, Tu Diệp Vân tính bước ra cửa.

“Chờ một chút.” Tu Trạch Vũ lập tức ngồi dậy, “Kia... Ta khá là đói, người chờ một chút.” Nói xong liền xuống giường, sau đó chậm rì rì đi tới phòng tắm.

Tu Diệp Vân nhìn bóng lưng của Tu Trạch Vũ, hần sao lại cảm thấy, Tu Trạch Vũ thấp đi? Nhớ rõ trước kia, cao sấp xỉ bằng mình a, sao bây giờ, lại cảm thấy lùn đi rất nhiều? Hơn nữa... hình như gầy không ít. Không phải đêm qua bị mình dày vò thành như vậy chứ, cũng quá khoa trương đi! Nghĩ vậy, Tu Diệp Vân chậm rãi dạo bước đến cửa phòng tắm, dựa vào khung cửa xem Tu Trạch Vũ rửa mặt.

Này... Thật đúng là gầy, nhất là cánh tay, cảm giác cơ thể cũng biến đổi, cánh tay thoát nhìn nhỏ đi không ít, hơn nữa... không biết có phải ảo giác hay không, nhìn làn da cũng biến thành thủy nộn. Còn nhớ làn da Tu Trạch Vũ đích xác là rất trắng cũng rất trơn, nhưng mà, tuyệt đối không phải như Minh Tuyết chỉ cần thẹn thùng một chút liền đỏ ửng lên, thế nhưng giờ nhìn lại, sao lại thấy giống làn da của Minh Tuyết như vậy?

“Người nhìn cái gì?” Tu Trạch Vũ dùng khăn lau mặt, phát hiện Tu Diệp Vân vẽ mặt nghi hoặc nhìn mình chăm chăm.

“Không có gì... Không có gì...” Tu Diệp Vân qua loa tắc trách nói, Tu Trạch Vũ rửa mặt xong, sao thấy như da cũng biến đổi, hơn nữa, hai má còn có chút đỏ bừng, mặc dù có điểm đáng yêu, thế nhưng cũng thật quý dị. Chẳng lẽ Tu Trạch Vũ ngâm nước một chút mà toàn bộ nước đã ngấm hết vào da?

“Người rốt cuộc đang nhìn cái gì?”

“Thực không có gì.” Tu Diệp Vân cười cười, “Giờ, ăn cơm... Ăn cơm quan trọng hơn!” Vì thế, liền bước nhanh ra cửa, sau đó vào thang máy đợi Tu Trạch Vũ, không được, không thể nhìn nữa, rất kì quái.

Một lát sau, Tu Trạch Vũ đi ra, một cước bước vào thang máy, sau đó chậm rãi thu cái chân còn lại vào, tiếp theo, hai tay chống lên chỗ ngồi chậm rãi ngồi xuống, khi móng hoàn toàn chạm xuống ghế, Tu Trạch Vũ biểu tình bắt đầu thống khổ.

“Thực đau a?” Tu Diệp Vân hỏi, có điều ngẫm lại, Tu Trạch Vũ sợ đau như vậy, đoán chừng đang khổ sở nhẩn nhẩn.

“Ăn cơm.” Tu Trạch Vũ nỗ lực khiến mặt mình không có bất kỳ diễn cảm nào.

Tu Diệp Vân thở dài, hẳn biết Tu Trạch Vũ muốn khôi phục diện mạo bằng sơn, thế nhưng... Gương mặt không chút thay đổi vẫn có thể thấy chút đau khổ kia tuyệt đối không phải bằng sơn, đó là bằng vẹo a! Ai... Người này thực rất quật cường a, thật sự là...

“Sao ngươi còn không khởi động thang máy?”

“Đã biết đã biết.” Tu Diệp Vân bất đắc dĩ ấn cái nút, sau đó... Thang máy chạy tới lầu hai mươi. Bước vào nhà ăn, Tu Diệp Vân lại nhìn không được liếc Tu Trạch Vũ một cái, hẳn phát hiện, Tu Trạch Vũ, thật sự lùn đi. Lúc ăn cơm, Tu Diệp Vân ăn rất nhanh, mà Tu Trạch Vũ bởi vì đau đớn mà ăn cực kỳ ít, vì thế, bữa sáng rất nhanh liền xong.

Rời khỏi nhà ăn, nữ phục vụ đưa cho Tu Diệp Vân một bộ quần áo, thoạt nhìn hẳn là cho oa nhi mặc, ngay cả đồ lót đều có, còn phụ tặng mũ sợi len, trên mũ có hai cái lỗ, Tu Diệp Vân cảm thấy rất thú vị, nhìn nhìn lại quần áo, phát hiện quần cũng có lỗ. Tu Diệp Vân ngẩng đầu, mắt nhìn nữ phục vụ nét cười quỷ dị, trong lòng liền ‘lộp bộp’.

Vâng, món đồ nữ phục vụ đưa cho Diệp Vân giống như vậy đó a =_____ = khoét 1 lỗ phần giữa hông và 2 lỗ ở 2 cái tai. Chắc ai cũng bít để làm gì rồi chứ nhỉ???? Chưa bít thì đợi chương sau sẽ bít =]]]

Haizzz nhìn bộ đồ này đáng íu chết đi được >.<:3:3:3:3

23. Chương 23: Tà Ác Của Sắc Mì Hạnh Phúc

Nhị

Buổi tối, Tu Diệp Vân ngã xuống giường, mí mắt đã bắt đầu đánh nhau. Sáng sớm hôm nay ăn cơm xong, Tu Trạch Vũ không hiểu sao lại nói muốn đi dạo phố, được rồi, một đại nam nhân muốn đi dạo phố, điểm này Tu Diệp Vân cũng không có ý kiến, chỉ là, đi dạo phố thì đi dạo phố đi, người một đại nam nhân lại tranh đồ với một tiểu hài tử là sao?

Lúc ấy, có một hoạt động tranh thưởng, tóm lại, trong mười phút có thể lấy bất kỳ thứ gì mình muốn, sau mười phút, chỉ cần người cướp được đều tính là của người, không mất tiền! Sở dĩ dùng từ ‘tranh thưởng’, là bởi vì mỗi vật phẩm chỉ có hai cái. Kết quả, Tu Trạch Vũ liền lao vào đoạt, mà Tu Diệp Vân thì bất đắc dĩ và không hiểu ra sao mà đi theo. Hẳn thấy Tu Trạch Vũ lao tới một con chuồn chuồn trúc, mà một tiểu hài tử khác cũng nhắm tới con chuồn chuồn trúc ấy, nhưng chuồn chuồn trúc chỉ còn một con, vì thế, Tu Diệp Vân liền trở mắt nhìn Tu Trạch Vũ cùng hài tử kia dùng cả mười phút người đuổi ta truy khắp quầy

hàng, chỉ vì một con chuồn chuồn trúc.

Tu Diệp Vân buồn bực, Tu Trạch Vũ người có phải chưa từng chơi đâu? Cần phải giành giật như vậy sao? Không nghĩ tới Tu Diệp Vân lại có thể nói ra lời này, hơn nữa, còn vô cùng khéo bị Tu Trạch Vũ nghe thấy.

Kết quả người có biết thế nào không? Tu Trạch Vũ không tức giận, mà là... mà là... Ai... Thật sự là khó có thể mở miệng, Tu Diệp Vân cảm thấy có một phụ thân như vậy quả thực là sỉ nhục trong sỉ nhục! Tu Trạch Vũ lại có thể khóc toáng lên. Chú ý, là khóc a! Gã cũng không đau thì khóc cái gì a? Kết quả Tu Diệp Vân ở trước mặt nhiều người như vậy hỏi Tu Trạch Vũ.

Vì thế, Tu Trạch Vũ hai mắt đắm lệ nhìn Tu Diệp Vân, “Ta chưa từng chơi, trước đây muốn chơi kết quả mẫu thân nói ta quá nhỏ, giờ hiếm khi được thấy, đã bị hài tử kia đoạt đi rồi, kết quả... Người còn... Người còn mắng ta! Ô...”

Thấy Tu Trạch Vũ có khí thế hồng thủy bộc phát, Tu Diệp Vân càng thêm đau đầu, hần nhận định Tu Trạch Vũ đang muốn đùa giỡn khiến mình chịu không nổi, vì thế hần quay đầu bước đi, thế nhưng, hần chỉ mới đi được hai bước, Tu Trạch Vũ phía sau lại bắt đầu gào khóc lớn hơn, đồng thời, người chung quanh bắt đầu chỉ trích Tu Diệp Vân lãnh khốc, vứt bỏ ái nhân, để ái nhân khóc giữa đường.v.v...

Vì thế, nên làm gì bây giờ? Tu Diệp Vân đành duy trì mỉm cười, sau đó xoay người nói với Tu Trạch Vũ, “Chúng ta về nhà đi, về nhà ta làm cho người một con thế nào?” Tu Diệp Vân thề, thanh âm này tuyệt đối ôn nhu nhưng hần lại cảm thấy muốn rét lạnh, chỉ là linh tính cho hần biết, thanh âm này tuyệt đối thích hợp với Tu Trạch Vũ lúc này.

Quả nhiên, Tu Trạch Vũ ngừng khóc, gã lau nước mắt, sau đó kéo cánh tay Tu Diệp Vân nhảy tung tăng rời khỏi hiện trường, tới... điểm dạo chơi kế tiếp.

Tu Diệp Vân nhìn Tu Trạch Vũ bên cạnh, hần cảm thấy, trong lúc vô tình, Tu Trạch Vũ càng thấp hơn, hơn nữa, lần này rất rõ ràng, bởi vì, đã thấp hơn mình cả một cái đầu.

Vì thế, sự tình là như vậy, hần từ sáng sớm tới chiều tối đều chơi cùng Tu Trạch Vũ, hần cảm thấy cả người muốn mềm nhũn. Nhưng, người nào đó lại chẳng biết một chút nào.

“Tu Diệp Vân, người không phải nói về sẽ làm chuồn chuồn trúc cho ta sao?” Tu Trạch Vũ đứng bên cạnh Tu Diệp Vân nói.

“Ân... Đợi lát nữa đi, giờ ta mệt muốn chết.” Tu Diệp Vân mơ mơ màng màng nói.

“Không được! Ta muốn ngay bây giờ, Tu Diệp Vân người không thể không giữ lời hứa.”

“Người có phiền hay không?” Tu Diệp Vân đã sắp ngủ, bởi vậy tùy tiện đáp câu. Một giây sau, Tu Diệp Vân lập tức ngồi dậy, quả nhiên, miệng Tu Trạch Vũ đã méo xệch. “Cái kia... Đừng khóc a, ta nhất định sẽ

làm chuồn chuồn trúc cho người.” Tu Diệp Vân đứng lên an ủi, đồng thời, hẳn thật sự cảm thấy Tu Trạch Vũ bất thường, người này, không phải bị xuyên không chứ? Vì thế Tu Diệp Vân quan sát Tu Trạch Vũ một chút, “Người... Biết cái gì là di động không?”

“Ồ... Người mắng ta, người dám mắng ta... Ô...”

Xem ra không phải xuyên qua, như vậy, này là đang diễn cái gì? Tu Diệp Vân sờ không được ý nghĩ, đột nhiên, hẳn nhớ tới Sắc mị hạnh phúc quý dị, có dự cảm không tốt, quả nhiên, Tu Trạch Vũ khóc vài phút sau, đồng hồ trên tay hai người bắt đầu chấn động, sau đó chiếu lên không trung dòng chữ bạch sắc, “Người sử dụng Sắc mị hạnh phúc thân ái! Từ giờ, Sắc mị hạnh phúc bạch sắc chính thức bắt đầu phát huy, mong các vị nam sĩ cùng tiểu công không cần kinh ngạc với sự biến hóa của lão bà mình, hẳn chỉ là biến thành thuần khiết, cũng bởi vậy, cảm xúc hiện tại rất yếu ớt, rất dễ nhắc tới những chuyện không vui trước kia, vậy nên, ngài sẽ càng hiểu được ái nhân của mình! Chúc ngài khoái trá!”

Ta biết mà, Tu Diệp Vân thu hồi ánh mắt, sau đó nhìn về phía Tu Trạch Vũ, chỉ là... Người đâu? Không phải đã thấp đến ngoài phạm vi tầm mắt mình rồi chứ? Vì thế, Tu Diệp Vân cúi đầu, liền chấn kinh.

Tu Trạch Vũ thật sự lùn, có điều, ngoài thấp đi, gã còn có một chút thay đổi. Tóc thu thành chiều dài thích hợp còn rối tung, nơi vốn có hai cái tai mọc lên giờ trơn nhẵn, thay vào đó là trên đầu mọc lên hai cái tai trắng, chính xác là tai mèo. Nhìn lại dưới mõng, quả nhiên, một cái đuôi trắng đang nhích tới nhích lui, chốc lát uống thành chữ S, chốc lát lại nâng lên dụi vào lưng.

Mà độ cao của Tu Trạch Vũ hiện tại, đại khái là đầu vừa bằng đùi Tu Diệp Vân, hơn nữa, bởi vì biến thành thấp bé, y phục nháy mắt rơi xuống, Tu Trạch Vũ lúc này đang trong tình trạng xích lõa. Tu Diệp Vân khóe miệng co quắp, “Cái kia... Tu Trạch Vũ?”

Tu Trạch Vũ ngẩng đầu, ánh mắt còn che tầng sương mù, “Tu Diệp Vân? Thật kỳ quái, vì sao đột nhiên cảm thấy mình là lạ? Cả thân thể cũng biến thành là lạ.” Nói xong, gã quay đầu nhìn nhìn cái đuôi của mình, đồng thời, cái đuôi cũng rất phối hợp mà dựng lên.

Quả là hiệu quả tức thì,... lại thật sự rất thuần khiết, Tu Diệp Vân bội phục tốc độ này. Có điều... Cái này thậm, đêm nay sẽ như thế nào a? Tu Diệp Vân triệt để muốn nhảy lầu, quả nhiên, Sắc mị hạnh phúc kia thực làm người ta hạnh phúc không nổi mà!

“Tu Diệp Vân, ta muốn nói chuyện với người một chút.” Quan sát xong cái đuôi của mình, Tu Trạch Vũ đột nhiên nói.

“Cái kia... Ta nói người đừng giầy vò ta được không? Đúng rồi, ngủ! Tới giờ ngủ a.” Tu Diệp Vân quyết định bắt Tu Trạch Vũ ngủ, kiểu này hẳn là tới sáng sớm mai sẽ khôi phục.

“Người không muốn nghe ta nói chuyện sao? Nhưng mà... Ta rất thống khổ...” Tu Trạch Vũ chạy đến bên người Tu Diệp Vân, sau đó ôm đùi hắn, đầu tựa lên đùi, cái đuôi còn không ngừng quét tới quét lui bên chân Tu Diệp Vân.

Đây là ‘rất yếu ớt’ sao? Quá khoa trương đi! Tu Diệp Vân nhin xuống xúc động muốn đá bay người đi, “Nói đi nói đi, có điều, chúng ta lên giường được không? Đứng lâu mệt mỏi? Hơn nữa, người cũng nên mặc y phục trước chứ?” Nói xong, Tu Diệp Vân thuận thể tách người khỏi đùi mình, sau đó cầm y phục bữa sáng nữ phục vụ tiểu đưa đưa cho Tu Trạch Vũ.

Tu Trạch Vũ cầm y phục, sau đó mặc đồ lót vào, cái đuôi tự động chui qua cái lỗ nhỏ, Tu Trạch Vũ nhìn Tu Diệp Vân, “Ta cảm thấy lạnh.” Nói xong, gã dùng cái đuôi quấn lấy thân mình.

“Vậy người mặc y phục a!”

“Không biết...”

Tu Diệp Vân thở sâu, bởi vì chỉ có như vậy, hẳn có thể nhin xuống xúc động muốn ném người này ra cửa sổ, hẳn ngồi xổm xuống, chịu bất hạnh giúp Tu Trạch Vũ mặc từng kiện y phục vào, động tác thập phần thô bạo.

“Tu Diệp Vân, người làm đau ta!” Tu Trạch Vũ uốn uốn thắt lưng nói.

Tu Diệp Vân gật gật đầu, sau đó thả nhẹ động tác, hẳn đột nhiên phát hiện, Tu Trạch Vũ cho dù có thuần khiết, có yếu ớt, nhưng bản tính ‘cao ngạo’ vẫn không sửa nổi. Giống như hạng thích ngẩng đầu bốn mươi lăm độ nhìn người. Tu Diệp Vân nhớ đã từng nghe qua một câu, ‘Người lấy bốn mươi lăm độ ngẩng đầu nhìn người, thì đừng trách người khác lấy một trăm ba mươi năm độ nhìn xuống người.’ Đây thì hay rồi, Tu Diệp Vân thở dài, bản thân thật sự đang dùng một trăm ba mươi năm độ nhìn xuống Tu Trạch Vũ.

Cuối cùng, Tu Diệp Vân giúp Tu Trạch Vũ đội mũ, sau đó sờ sờ tai mèo, “Lên giường thôi.”

Tu Trạch Vũ ứng thanh, sau đó giật giật lỗ tai, từ từ đi tới bên giường, kết quả, bò nửa ngày vẫn không leo lên được, Tu Diệp Vân nhìn tiểu bóng dáng của Tu Trạch Vũ, mềm lòng, coi như xong, bế lên cũng không mất khối thịt nào. Vì thế, hẳn ra phía sau Tu Trạch Vũ, sau đó bế người lên giường, sau đó cũng ngồi xuống. “Muốn nói gì, nói đi.”

“Ta kỳ thật rất chán ghét người.” Nói một câu xong, Tu Trạch Vũ bắt đầu trầm mặc.

“Đây là điều người muốn nói?” Tu Diệp Vân nhìn Tu Trạch Vũ, “Cái này ai cũng biết hết người không cần nói cho ta biết.” Nói xong, Tu Diệp Vân lấy tay nhéo nhéo cổ Tu Trạch Vũ mấy cái, “Hài tử, mau ngủ đi!”

“Nhưng, ta vẫn chưa nói xong.” Tu Trạch Vũ rụt cổ, muốn rời khỏi tay Tu Diệp Vân, nhưng trốn không thoát, vì thế đành ngẩng đầu nhìn Tu Diệp Vân.

Nhìn Tu Trạch Vũ thu nhỏ n lần trước mắt, Tu Diệp Vân nhớ tới một chữ luôn dính bên miệng Mai Ngạn trước đây —— manh (hok rõ nghĩa = __=). Chỉ là... “Tu Trạch Vũ, ta hỏi người một vấn đề, người còn có biết ta là con của người hay không?” Nếu biết mà còn có thể làm cái biểu tình thế này, Sắc mặt hạnh phúc

kia cũng quá thần kỳ rồi.

“Ta biết.”

“Vậy người nói với ta như thế? Còn nhìn ta như vậy?”

“Nhưng mà... Thật kỳ quái, ta chỉ là muốn nói như thế với người, cảm thấy không nói sẽ không thoải mái...”

“Được rồi...” Tu Diệp Vân khẽ vuốt trán, “Mời tiếp tục.”

“Ta chán ghét người, bởi vì người lớn lên rất giống người kia, ta hận người kia, cho nên, ta chán ghét người, ta không hận người, người hẳn nên cảm thấy may mắn.” Tu Trạch Vũ nói, “Kết quả người lại thích ta, còn quần lấy ta, ta nhiều lần muốn giết người, nhưng... nhưng...”

“Ta lớn lên giống ai?”

“Cần Trạch... Người trước kia... Minh Tuyết thích nhất, ta cùng Cần Trạch... cùng nhau lớn lên, thế nhưng, Minh Tuyết lại chỉ thích hẳn. Vốn, người yêu ta cũng chẳng có gì, ít nhất, người trước kia hèn mọn, khiến ai cũng chướng mắt, ta nghĩ, Minh Tuyết hẳn cũng chướng mắt, thế mà... mà...” Tu Trạch Vũ nói, thần sắc bắt đầu trở nên bi ai, “Người mất nhớ liền thay đổi nhiều như vậy, trở nên vui tươi, tự tin, thực giống hệt Cần Trạch! Từ khi người thay đổi, Minh Tuyết liền mỗi ngày đều ở bên người, hẳn lại một lần nữa bắt đầu xem nhẹ ta.”

Nghe Tu Trạch Vũ nói, Tu Diệp Vân không biết trong lòng mình là cảm giác gì, chẳng lẽ, đây là nguyên nhân Minh Tuyết tiếp cận mình?

“Hừ! Minh tuyết chẳng qua là muốn... Muốn người...”

“Muốn... Cái gì?” Tu Diệp Vân nhú mày, Minh Tuyết... Thật sự không nghĩ như mình? Thế nhưng... nhưng mình thích y...

“Không thể nói.”

“Tu Trạch Vũ... Người thật đúng là trung thành và tận tâm!” Tu Diệp Vân nói.

“Tóm lại... Tóm lại... Người cũng không biết ta thích hẳn bao nhiêu năm, hẳn muốn cái gì ta đều làm cho hẳn, hẳn muốn ta giúp hẳn... giúp hẳn tìm đồ ta cũng giúp, ô... Hẳn muốn ta hôn người ta không thích ta cũng làm... Người không biết... Ta còn chưa từng hôn hẳn, lại vì yêu cầu của hẳn mà đi hôn người khác... Hẳn trước đây thực đáng yêu a... Từ khi mẫu hậu hẳn cùng Cần Trạch chết, hẳn sao lại thay đổi? Ta cho là hẳn sẽ chú ý tới ta, thế mà... Vì cái gì đều vô ích?” Tu Trạch Vũ dứt đoạn kể xong, bộ dạng thập phần đáng thương.

“Đã chết?” Tu Diệp Vân có chút kinh ngạc, hẳn cho tới bây giờ cũng chưa từng nghe Minh Tuyết kể về chuyện này. Quay đầu, thấy Tu Trạch Vũ cúi đầu, Tu Diệp Vân cảm giác tai mèo cũng sụp xuống, vì thế nhìn không được lấy tay sờ sờ đầu Tu Trạch Vũ.

“Người đừng có cắt lời ta.” Tu Trạch Vũ không trực tiếp trả lời Tu Diệp Vân, “Người khác đều cho rằng ta thực đáng sợ, kỳ thật ta một chút cũng không đáng sợ, nếu không... Vì sao Minh Tuyết yêu cầu gì cũng dám nói với ta chứ? Ta chán ghét cái từ ‘nô lệ’, bởi vì ta cảm thấy mình tựa như nô lệ của Minh Tuyết, Tu Diệp Vân... Ta cũng chán ghét người, Minh Tuyết lại lần nữa xem nhẹ ta, đều vì người... Ô... Ta không muốn nói chuyện với người...”

“Không nói sao? Tốt lắm, ta ngủ.” Dù tình sử của người thực chua xót, thế nhưng... cũng không phải ta cầu người nói ta nghe, thiệt là...

Nghe Tu Diệp Vân nói, Tu Trạch Vũ đột nhiên từ trên giường nhảy xuống đất, sau đó ngồi xổm trước mặt Tu Diệp Vân, cái đuôi còn ngoe nguẩy.

“Ách...” Tu Trạch Vũ, người chỉ là giống miêu, nhưng người không phải miêu! Không cần phải... A ——! Ngay lúc Tu Diệp Vân oán thầm, Tu Trạch Vũ đột nhiên nhảy dựng lên, đây tuyệt đối là miêu chính hiệu, gã bổ nhào vào người Tu Diệp Vân đem hai má áp vào ngực Tu Diệp Vân, tay níu chặt lấy y phục Tu Diệp Vân, “Tu Trạch Vũ... Người nổi điên gì vậy?” Tu Diệp Vân muốn kéo người ra, nhưng Tu Trạch Vũ túm rất chắc.

“Oa ——! Ta mệt mỏi quá... Ta chịu không nổi... Ô...” Tu Trạch Vũ khóc lớn, còn không ngừng chùi nước mắt vào y phục của Tu Diệp Vân, “Người nói cho ta biết, ta có phải nên sớm buông tay không? Ta hiện tại cảm thấy mệt mỏi... Ta cảm thấy ta có móc tim giao ra hẳn cũng không nhìn đến, mỗi lần đều chỉ khi ta giúp hắn thành công, hắn mới nói chuyện với ta, nhưng vì cái gì, người chẳng qua là cười ôn nhu như Cần Trạch mà thôi!”

Tu Diệp Vân không nói lời nào, chỉ nhìn chằm chằm Tu Trạch Vũ đang có chút điên cuồng.

“Ta chưa bao giờ bắt buộc hắn, bởi vì thân phận của hắn, địa vị hắn hơn ta đến mười cấp, người không biết ta muốn hắn bao nhiêu đâu! Thế mà... mà... Ta thật sự... Mệt mỏi quá...”

Tu Diệp Vân rốt cục bỏ ý định kéo Tu Trạch Vũ ra, kỳ thật, người này cũng có chút đáng thương đi... Tuy rằng không biết gã nói thích rất nhiều năm đến tột cùng là bao nhiêu năm, nhưng... Khi đỡ hết phòng bị xuống mà tổn thương thành như vậy, phỏng chừng... Cũng là con số bản thân tưởng tượng không đến. “Người... từng thổ lộ với hắn chưa?”

“Thổ lộ... Đã sớm thổ lộ... Nhưng khi đó hắn chẳng nói một lời, chỉ cười, cười dịu dàng, thấy hắn cười, ta liền quên luôn đáp án cần hỏi.”

“Cho nên... Các người liền hao tổn nhiều năm như vậy?”

“Thậm chí... Thậm chí ta cùng người khác diễn trò trước mặt hần, hần cũng không có phản ứng, ô... Người với người kia đều là gia hỏa đáng ghét!” Nói xong, Tu Trạch Vũ còn không ngừng đập đầu mình vào ngực Tu Diệp Vân.

Tu Diệp Vân lập tức ngăn Tu Trạch Vũ đang tự mình hại mình, đụng đến trái tim hần cũng đau! “Người đừng khóc, thật là... Chờ ngày mai người khôi phục nguyên dạng, sẽ muốn tự sát đo! Người ở trước mặt ta khóc thành cái dạng này, không thấy mất mặt sao?”

Nghe Tu Diệp Vân nói, Tu Trạch Vũ khẽ ai oán vài tiếng, sau đó ngẩng đầu dụi dụi mắt, “Vậy người làm chuồn chuồn trúc cho ta đi.”

Sao người còn chưa quên đi? Tình cảm người vừa phát tiết đều là giả sao? “Người thật sự muốn?” Nhưng ta không muốn làm a!

“Àn, trước đây rất muốn chơi, nhưng mẫu thân luôn nói hài tử quý tộc nên học cho thật giỏi, tương lai dốc sức vì vương, sau đó ta kiên trì muốn chơi, mẫu thân nói chơi chuồn chuồn trúc sẽ đau, ta sợ đau, tự nhiên không muốn chơi nữa.” Tu Trạch Vũ nói thập phần chân thật, “Sau khi ta trưởng thành, mới biết chơi chuồn chuồn trúc căn bản sẽ không đau, nhưng khi đó... Ta đã thích Minh Tuyết, mỗi ngày đều có thật nhiều việc cần hoàn thành, cho nên... chưa từng chơi.”

“Được rồi được rồi, người ngoan ngoãn ở đây, ta đi mua ít tài liệu.” Ai... Tu Trạch Vũ, người cũng có một lần đáng yêu như vậy, Tu Diệp Vân đặt Tu Trạch Vũ lên giường, khoác áo đi ra ngoài. Hần trực tiếp tới nhà ăn ‘Duyên’, hần cảm thấy, nữ phục vụ ở đây sẽ ‘nhiệt tình’ giúp mình tìm thứ cần tìm. Quả nhiên, Tu Diệp Vân mới nói người kia muốn chơi chuồn chuồn trúc, nữ phục vụ lập tức tìm đến một đồng tài liệu, cuối cùng, Tu Diệp Vân chọn dao rọc giấy, thước thẳng, cưa tay, nhựa cao su, cùng với... một đồng gỗ. “Cảm ơn nhiều.”

==== o(_)o phân cách tuyến o(_)o =====

“Tu Diệp Vân, ta lại cắt vào tay.” Tu Trạch Vũ giơ ngón tay lên trước mắt Tu Diệp Vân.

Tu Diệp Vân khước miệng co quắp, chịu bắt hạnh đi lấy thuốc trị thương, sự thật chứng minh, người thuần khiết không hề gì, tiểu hài tử thuần khiết cũng không hề gì, nhưng nếu thuần khiết chính là Tu Trạch Vũ, chính là lấy mạng người a! Còn nhớ khi hần vừa mới đem dụng cụ làm chuồn chuồn trúc trở lại, Tu Trạch Vũ liền ồn ào muốn làm cùng, Tu Diệp Vân lúc ấy đã do dự, gỗ này còn phải cưa lớn cưa nhỏ, còn phải bào mỏng, chuyển động dao động kéo này, hần thật sự không dám để Tu Trạch Vũ làm, vạn nhất bị thương, xui xẻo vẫn là hần.

Thế nhưng, Tu Diệp Vân đột nhiên phát hiện, mặc kệ Tu Trạch Vũ có bị thương hay không, xui xẻo đều là hần, bởi vì, mặc kệ thế nào gã cũng vẫn khóc! Cho nên... Không chịu nổi sự tàn phá của bản nhạc giao hưởng bằng nước mắt... Tu Diệp Vân đồng ý.

Hiện giờ, khi Tu Trạch Vũ lần thứ sáu giơ ngón tay bị thương lên, Tu Diệp Vân cảm thấy mình sắp chống đỡ không nổi, nhìn đồng gỗ trên sàn, đều thất linh bát lạc, không mấy hoàn hảo. “Tự bôi thuốc đi, còn lại

để ta làm.” Ta xin người, người thực thành tổ tông của ta, này có để cho người ta ngủ hay không a?

“Ta đây làm cái gì?”

“Người xem là được rồi, cầu người, không cần làm gì khác.” Để ta hoàn thành đi.

“Hảo.”

Hài tử, người rót cục cũng nghe lời.

Vì thế, dưới đôi mắt chân thuần chăm chú của Tu Trạch Vũ, Tu Diệp Vân linh hoạt cưa, chọn một khúc gỗ tương đối khá, bắt đầu mài dũa. Kỳ thật cách làm chuồn chuồn trúc trước kia hẳn từng học, khi đó cũng vì áp bức học tập mỗi ngày mà không có thời gian chơi, bởi Tu Diệp Vân liền trộm nhờ quần gia mua mua một con chuồn chuồn trúc, sau đó bắt đầu nghiên cứu xem làm thế nào, không nghĩ tới, ‘kỹ thuật’ này lại có lúc dùng tới.

“Người đã làm xong chưa?” Qua một lát, Tu Trạch Vũ hỏi.

“Đợi một chút, cắm cái que là xong.” Tu Diệp Vân bôi nhựa cao su lên một đầu que, sau đó gắn vào cái lỗ nhỏ tạo trên thân chuồn chuồn, dùng tay giữ một lúc, Tu Diệp Vân nhẹ nhàng giật giật cái que, phát hiện đã hoàn toàn dính lại, “Cắm đi, chậm rãi chơi.” Lão tử buồn ngủ! Vì thế, Tu Diệp Vân dọn lại giường một chút, không cần ném đi, công cụ lưu lại ngày mai trả người phục vụ.

Mà Tu Trạch Vũ nhận chuồn chuồn trúc liền chạy khắp gian phòng, hai tay xoay một cái, chuồn chuồn trúc liền bay lên, gã liền đuổi theo chuồn chuồn trúc, đến khi chuồn chuồn trúc rơi xuống, gã lại lặp lại động tác. Tu Diệp Vân liếc nhìn Tu Trạch Vũ, lại nhẹ nhàng than thở tiểu hài tử a, có điều... Đây cũng không phải lần đầu Tu Diệp Vân nói ra những lời này.

Lúc sau, Tu Trạch Vũ chơi mệt, vẫn giữ chuồn chuồn trúc trong tay, sau đó bò lên giường cuộn thành một đoàn chuẩn bị ngủ, nằm một lát lại cảm thấy lạnh, vì thế liền lao vào chăn, để cái tai cùng đuôi ở bên ngoài, lúc đầu, cái đuôi còn không an phận động động, qua một lát, đại khái là đã ngủ, cái đuôi cũng cuộn tròn lên.

Sáng sớm hôm sau, thời gian biểu hạnh phúc lại chấn động, “Người sử dụng Sắc mị hạnh phúc thân ái! Từ giờ, Sắc mị hạnh phúc hồng sắc chính thức bắt đầu, mong các vị nam sĩ cùng tiểu công nhìn kỹ ái nhân của mình, đừng để mất, hơn nữa, cấm dùng bạo lực, bọn họ không thể thừa nhận a.”

Có điều, vì ngày hôm qua quá mệt mỏi, nên hai người đều không đọc được những dòng này.

24. Chương 24: Tà Ác Của Sắc Mì Hạnh Phúc

Tam

Khúc Ca Mở Đầu - Chiếc Nhẫn Kết Thúc

Hình ảnh minh họa >.<

Bộ truyện này rất dễ thương, và có phần giống tình trạng của Vũ Vũ nên ta liền up lên ^^

Tu Trạch Vũ đem tất cả những chuyện bình thường không bao giờ nói nói cho mình, mà mình, lại là người già ghét nhất, Tu Diệp Vân không khỏi phủ trán, thở dài.

Đúng lúc này, Tu Diệp Vân đột nhiên cảm thấy đùi ngứa ngứa, vì thế, hắn lấy tay gãi gãi, hết ngứa, một lát sau, đùi lại ngứa ngứa, Tu Diệp Vân lại gãi gãi, lần này, lại đụng vào cái gì đó, vật kia mềm mềm, tựa hồ còn có tay có chân, bởi vì Tu Diệp Vân cảm thấy thứ đó đang dùng sức quần lấy ngón tay mình!

Tu Diệp Vân óc tưởng tượng phong phú lại bắt đầu phát huy, dị nhân? Trùng sinh hóa? Hay cái quỷ dị gì đó? Nghĩ thế, Tu Diệp Vân chuẩn bị sẵn sàng, mạnh mẽ lật chăn, lộ bắp đùi. Sau đó, hắn thấy một người tóc đen lớn bằng bàn tay đang vịn ngón tay mình chuẩn bị trèo lên bắp đùi mình, hơn nữa còn toàn thân xích lôa, cái đùi nho nhỏ cỡ ngón út của Tu Diệp Vân, mà cánh tay, càng ‘hết sức nhỏ’, đến cả gương mặt, lại càng non nớt.

Đã trải qua hai sự kiện trước, đồng thời lại đọc thuyết minh về tác dụng của Sắc mì hạnh phúc, nên Tu Diệp Vân thập phần bình tĩnh, một chút cũng không kinh hãi. “Tu Trạch Vũ, đừng có đập nữa được không? Rất ngứa!” Lúc này, Tu Diệp Vân đã hoàn toàn hiểu rõ cái gì mà đừng đánh mất người yêu của mình, hiện tại Tu Trạch Vũ nhỏ như vậy, làm mất cũng là bình thường.

Tu Trạch Vũ ngẩng đầu, nhìn thấy Tu Diệp Vân thực lớn, tựa hồ mới ý thức việc mình nhỏ bé. “A ——!”

Tu Diệp Vân thả Tu Trạch Vũ vào lòng bàn tay, “Người đừng kêu, như muỗi vậy, không cần phí sức.”

“Thả ta xuống! Đây là chuyện gì? Tu Diệp Vân người đã làm gì ta? Ta nhớ ra rồi, từ đêm qua ta đã biến thành bộ dạng này, người rút cuộc đã làm gì?” Khuôn mặt nho nhỏ của Tu Trạch Vũ tỏ vẻ hung ác.

“Ta? Ta chẳng làm gì hết, đây chẳng qua là tác dụng của Sắc mì hạnh phúc mà thôi, còn nữa, người thật sự đừng phí sức nói chuyện, thanh âm thật sự rất nhỏ.”

“Thả ta xuống!” Tu Trạch Vũ quỳ trên tay Tu Diệp Vân, nghiêng răng nghiêng lợi đâm vào lòng bàn tay Tu Diệp Vân, mà Tu Diệp Vân, ngoài chút ngứa ngứa, cũng chẳng có cảm giác gì.

“Hỏa!” Tu Trạch Vũ hét lớn một tiếng, sau đó bắn một ngọn lửa nhỏ vào lòng bàn tay Tu Diệp Vân.

Tu Diệp Vân đột nhiên cảm thấy một cơn đau nhức, vì thế lập tức quăng Tu Trạch Vũ xuống, chuẩn bị chạy vào phòng tắm ngâm nước lạnh, nhưng đúng lúc này, bàn tay Tu Diệp Vân bỗng nhiên bốc lên cột nước, dập tắt lửa. Tu Diệp Vân ngơ ngác nhìn tay mình, hắn chỉ biết là vừa rồi khi bị đốt, trong đầu hắn nghĩ tới câu thần chú Thủy hệ sơ cấp hôm trước mới học, kết quả, nước liền bốc lên.

Nghĩ vậy, Tu Diệp Vân đưa bàn tay hướng lên trời, sau đó lặng lẽ đọc chú ngữ, Thủy thần xinh đẹp a, ngài ngủ say dưới lòng biển sâu, thỉnh ban cho ta năng lực nhỏ bé, “Lưu vân thủy trụ!” Trong nháy mắt, Tu Diệp Vân thấy giữa lòng bàn tay phun ra mấy cột nước, chúng lần lượt thay đổi, thành nhiều hình dạng rất đẹp, Tu Diệp Vân cảm thấy, mặc dù hơi yếu, nhưng mà... Tựa hồ không hề ‘nhỏ bé’ giống khi học Hỏa hệ ma pháp, hay là... Đây chính là ma pháp thích hợp với mình? Dù sao, đây là do tự mình học thành!

“Tu Diệp Vân ——! Tu Diệp Vân ngừng lại cho ta ——!”

Đang lúc Tu Diệp Vân đắc ý, hắn tựa hồ nghe thấy thanh âm của Tu Trạch Vũ, thu hồi ma pháp, cột nước nháy mắt biến mất, Tu Diệp Vân thấy Tu Trạch Vũ ướt sũng đang giương nanh múa vuốt ở trên giường hò hét, còn dùng tay chỉ vào mình, “Ách... Đây, ta vừa rồi quá hưng phấn, không chú ý tới người.” Tu Diệp Vân đi đến bên giường, “Người thật sự rất nhỏ bé, này...”

Tu Trạch Vũ thật cẩn thận tới mép giường, sau đó nhảy nhảy lên, tựa hồ muốn bắt lấy ngón tay Tu Diệp Vân đang buông bên người, thế nhưng, gã nhảy thế nào cũng với không tới, hơn nữa, còn lão đảo suýt ngã xuống giường.

“Người...”

Tu Trạch Vũ lập tức đứng lên, sau đó tiếp tục lặp lại chuyện vừa rồi, lúc này, gã huy động hai tay, mím môi, giống như hạ quyết tâm nhất định phải bắt được ngón tay Tu Diệp Vân.

“Người muốn làm gì?” Tu Diệp Vân không nói gì nhìn tiểu nhân nhí lơ đãng trước mặt.

Tu Trạch Vũ không nói chuyện, có điều, gã lại lão đảo một chút, nhưng lúc này gã từ trên giường rơi thẳng xuống đất, may mắn Tu Diệp Vân phản ứng nhanh, đúng lúc tiếp được gã, bằng không, lấy thân thể gã lúc này mà nói, từ trên giường rơi xuống khả năng tử vong là vô cùng cao. Tu Diệp Vân nhìn Tu Trạch Vũ tóc tai tán loạn, hảo tâm giúp gã vuốt vuốt tóc, mới phát hiện đã ướt đầm hết.

Tu Trạch Vũ né đầu, sau đó dùng ngón tay ‘hết sức nhỏ’ chỉ vào Tu Diệp Vân, “Đừng có chạm loạn vào tóc ta!”

Tu Diệp Vân bất đắc dĩ nhìn Tu Trạch Vũ, “Vậy... Ta giúp người lau khô đi.” Vì thế, Tu Diệp Vân cầm cái khăn mặt tối, vò loạn cái đầu của người kia, “Tu Trạch Vũ a Tu Trạch Vũ, hai ngày này, thật đúng là làm người ta khó quên a! Lần đầu tiên... cảm thấy người đáng yêu như Minh Tuyết vậy.”

“Người có thể đừng có nhắc đến Minh Tuyết nữa không? Đây là... đang khoe khoang sao? Khoe hãnh trước mặt người rất đáng yêu?” Nói xong, Tu Trạch Vũ ngồi xổm xuống, “Người chớ trách ta chán ghét người, mặc kệ theo phương diện nào, người vẫn là tên đáng ghét.”

“Người thì đáng yêu?” Tu Diệp Vân hỏi lại, “Người còn không phải cũng đáng ghét sao?”

Nghe Tu Diệp Vân nói, Tu Trạch Vũ đứng lên, sau đó giơ tay lên, miệng lẩm bẩm.

Tu Diệp Vân thấy thế, biết Tu Trạch Vũ lại muốn dùng ma pháp. Nghĩ lại mình vừa rồi đột phát Thủy hệ ma pháp, Tu Diệp Vân liền nhớ lại những thần chú phòng ngự sơ cấp của Thủy Hệ ma pháp.

“Phong quyền tàn vân!” Tu Trạch Vũ hô thần chú Phong hệ ma pháp cao cấp.

“Phòng ngự thủy liêm!” Tu Diệp Vân đồng thời hô lên.

Theo lý thuyết, ma pháp Tu Trạch Vũ đang dùng hẳn là có thể thổi bay cả gốc rễ cây cối trong phạm vi ma pháp, mà ma pháp của Tu Diệp Vân, tuy rằng có thể phòng ngự, nhưng tuyệt đối không có khả năng ngăn được, thế nhưng lúc này, vì Tu Trạch Vũ bị thu nhỏ, phạm vi năng lực cũng thu nhỏ, chỉ có thể thổi bay nệm chần xung quanh cùng với... chính gã, mà hơn nữa Phòng ngự thủy liêm của Tu Diệp Vân làm hướng gió quay ngược lại, Tu Trạch Vũ bay thẳng tới tường, sau đó rơi xuống mặt đất.

Tu Trạch Vũ cảm thấy trên người đau cực kỳ, toàn thân giống như muốn tan rã, cho dù có gối đệm lưng cho hắn, nhưng, đập vào tường lại rơi xuống đất, Tu Trạch Vũ vốn sợ đau lại càng không thể chịu nổi, bởi vậy, gã nằm trên đất nửa ngày không nhúc nhích, gã cảm thấy, bản thân như bị chấn thương, còn vết hằn nóng nóng, gã không dám há mồm, dường như chỉ cần hé miệng sẽ có thứ gì đó trào ra.

Tu Diệp Vân thấy đối diện nửa ngày cũng không có phản ứng, liền đi qua, mới phát hiện tiểu nhân nhĩ sắc mặt tái nhợt nằm trên đất, vẫn không nhúc nhích.”Uy... Người không sao chứ?” Tu Diệp Vân dùng ngón tay chọc chọc má Tu Trạch Vũ.

Tu Trạch Vũ cau mày ngẩng đầu, đột nhiên khoe miệng tràn ra một ít chất lỏng đỏ tươi, gã nhìn Tu Diệp Vân, bộ dạng có điểm đáng thương, “Tu Diệp Vân... Ta đau...” Sau đó liền ngất đi.

“Tu Trạch Vũ! Tu Trạch Vũ!” Tu Diệp Vân kêu tên Tu Trạch Vũ, trong đầu không ngừng xuất hiện hình ảnh cha lúc ung thư dạ dày nôn ra máu, Tu Diệp Vân vẫn luôn bình tĩnh giờ lại hoảng loạn, hắn muốn dùng được Bạch Kim Ngọc cho hắn, nhưng lại không biết dùng lọ nào, hắn muốn dùng Trì dữ thuật trong cuốn bách khoa, lại không biết Tu Trạch Vũ có bị thương đến xương cốt hay không, nếu bị thương đến xương cốt mà mình không biết, vậy không thể hoàn toàn cứu chữa. Tu Diệp Vân cố gắng hít thở, không ngừng tự nói với mình cần bình tĩnh, cần nhanh chóng nghĩ biện pháp trị liệu cho Tu Trạch Vũ, cuối cùng, Tu Diệp Vân nhẹ nhàng đặt Tu Trạch Vũ vào bàn tay, bước nhanh ra cửa. Hắn muốn tới, nơi có y giả (bác sĩ)!

==== ===== o(_)o phân cách tuyến o(_)o =====

“Ta không phải người thế giới này, bởi vậy ta không biết ma pháp, có điều, ta sẽ giúp người nhìn một cái, xem hắn có bị gãy xương, hay nguy hiểm đến tính mạng hay không.”

Tu Diệp Vân nhìn người trước mặt, y phục trắng, làn da bạch tuyết, tóc đen thẳng tới thắt lưng, nhưng trên mặt biểu tình tối thấy thế nào cũng không giống y giả, hoài nghi mình có phải tới nhầm chỗ không. Quan trọng nhất là, y phục người này mặc, nếu Tu Diệp Vân không nhầm, hắn là y phục cổ trang.

Lúc ấy, Tu Diệp Vân vội vội vàng vàng mang Tu Trạch Vũ đi hỏi nơi có y giả, được người chỉ cho nơi này có một lão nhân y thuật rất cao, vì thế hắn liền chạy tới, qua mấy lần hỏi thăm, rốt cuộc cũng tìm được chỗ ở của lão nhân, vì lão nhân mở y quán trong khu dân cư.

Nhưng mà, khi Tu Diệp Vân vào cửa, lão nhân đâu không thấy, lại gặp một mỹ nam vận y phục cổ đứng ở đó, y nói y chẳng qua là tạm thời trông nom quán giúp lão nhân, lão nhân đang lên núi tìm nguyên liệu chế dược. Vì thế, khi Tu Diệp Vân đang lo lắng, nam tử liền đề nghị.

“Người không tin ta sao? Ta là Tư Không Mộ Tuyết, a... Người nhất định là chưa từng nghe qua, có điều, ở chỗ ta ta chính là thần y.”

“Vậy... Vậy sao người lại đến thế giới này?” Tu Diệp Vân vẫn còn có chút nghi hoặc, hắn cũng không thể giao Tu Trạch Vũ cho một kẻ thân phận không minh bạch.

Kết quả, Tu Diệp Vân mới vừa hỏi xong, sắc mặt Tư Không Mộ Tuyết lập tức thay đổi, “Hừ! Hắn lại dám mang tên Mộ Dung Vô Liêm ngu ngốc kia tới nơi này chơi, không phải chỉ vì Mộ Dung Vô Liêm đáng yêu thôi sao? Ta tới là để bắt bọn họ về, đừng tưởng rằng trở thành thần tiên là có thể muốn làm gì thì làm!”

Mặc dù, Tu Diệp Vân căn bản không rõ người trước mặt đang nói gì, nhưng... Hắn cũng không nhịn được mà cảm thán thật là nam nhân khủng khiếp!”Kia... Người thật có thể...”

“Lúc này ta mới tới, đã thấy phương thức lão đầu nhi kia chữa thương mấy lần, là cái các người gọi là... gì... Trì dũ thuật? Đúng! Trì dũ thuật, sau đó lại thoa ngoài da. Như vậy đi, ta xem xem, người này còn học máu, phỏng chừng thương tổn không nhẹ, sao lại thế này?”

“Ách... Tóm lại, là bị ngã từ trên không trung xuống, bị thương.” Tu Diệp Vân nói.

“Ta xem trước liệu hắn có bị gãy xương không, nếu có, thì trị gãy xương trước, nếu không có... vậy người liền trực tiếp dùng Trì dũ thuật đi.”

“Ta không biết... Trì dũ thuật.” Tu Diệp Vân nói xong, liền được Tư Không Mộ Tuyết tặng cho một cái xem thường, vì thế, hắn lại nói thêm, “Giờ ta đi học, tin tưởng ta, tuyệt đối có thể học thành, hắn liền tạm thời giao cho người!” Nói xong, Tu Diệp Vân nhẹ nhàng đặt Tu Trạch Vũ trong lòng bàn tay xuống giường, sau đó đến một góc khác mở bách khoa toàn thư ra đọc.

Hắn còn nhớ, Thủy Hệ ma pháp cấp trung có một loại Trì dữ thuật, nhưng nó cũng có cái chú ý, nếu chưa đạt tới trình độ nhất định, không thể sử dụng, bởi vì rất có thể hại chết người được trị! Vì thế, Tu Diệp Vân lật xem câu thần chú các hệ khác, phát hiện mỗi hệ đều có một loại Trì dữ thuật, thế nhưng... đều là không thể tùy tiện sử dụng.

Tu Diệp Vân có chút gấp, vạn nhất... thất bại, như vậy, Tu Trạch Vũ chẳng phải bị mình ‘giết’ chết? Thế nhưng...

“Xương ngực hần gãy, còn có cánh tay, nguy hiểm nhất là, phổi xuất huyết.” Đúng lúc này, Tư Không Mộ Tuyết lớn tiếng nói.

Tay Tu Diệp Vân run lên một chút, nếu ở hiện đại, phỏng chừng phải được điều trị rất lâu, hiện giờ... Quên đi, bất cứ giá nào! Vì thế, Tu Diệp Vân cẩn thận nhìn toàn bộ Trì dữ thuật, hắn quyết định chọn một cái bảo đảm một chút, hắn nhìn qua, phát hiện ngoài Trì dữ thuật của Thủy hệ là ma pháp trung cấp, tất cả đều là ma pháp cấp cao hoặc là trên cao cấp, nghĩ lại hôm nay mình hai lần sử dụng Thủy hệ ma pháp thành công, Tu Diệp Vân quyết định sử dụng Thủy liệu thuật. Hắn nhắm mắt lại, lẩm bẩm câu thần chú Thủy liệu thuật, sau đó nhìn tay mình phát ra quang mang lam sắc, giống hệt trong sách miêu tả, Tu Diệp Vân nghĩ, dùng ma pháp này hẳn là không thành vấn đề, nhưng... không biết có thể thành công chữa khỏi cho Tu Trạch Vũ hay không.

“Kia! Ta thử xem, người chỉ vị trí chính xác, ta làm.”

“Được, nơi này.” Tư Không Mộ Tuyết chỉ vào Tu Trạch Vũ nói.

Tu Diệp Vân nhẹ nhàng đặt một ngón tay lên chỗ Tư Không Mộ Tuyết chỉ, sau đó nhắm mắt lại, miệng khẽ thì thầm, Thủy thần xinh đẹp a, ngài ngủ say dưới lòng biển sâu, thỉnh dùng nụ cười của ngài..., dùng ấm áp của ngài... cho ta năng lực, xin cho ta năng lực Trì dữ, “Thủy liệu thuật!”

Tu Diệp Vân cảm giác đầu ngón tay mình bắt đầu nóng lên, hắn chậm rãi mở mắt, thấy đầu ngón tay tỏa ra ánh sáng lam sắc, xinh đẹp tựa biển khơi. Hắn không biết đây có tính là sử dụng ma pháp thành công hay không, hắn cũng không biết nếu tính là thành công, vậy có thể chữa khỏi cho một người không. Chỉ là... Hắn muốn làm như vậy...

Một lát sau, Tu Diệp Vân cảm giác độ ẩm trên tay đã biến mất, hắn giương mắt nhìn nhìn Tư Không Mộ Tuyết, Tư Không Mộ Tuyết hiểu ý lấy tay nhẹ nhàng sờ sờ ngực Tu Trạch Vũ, “Thành công.”

Cái gì? Tu Diệp Vân quả thực không thể tin được, hắn thật sự thành công sao! Hắn không biết rốt cuộc có chuyện gì, chẳng lẽ, bản thân thật sự thích hợp với Thủy hệ ma pháp? “Như vậy, mau chữa trị cánh tay đi.”

Vì thế, dưới sự trị liệu của Tu Diệp Vân, phần xương gãy của Tu Trạch Vũ đã khép lại hoàn toàn, ngay khi Tu Diệp Vân chuẩn bị cảm tạ Tư Không Mộ Tuyết, hắn thấy sắc mặt Tư Không Mộ Tuyết âm trầm nhìn tới một hướng, sau đó nhanh chóng chạy phi ra ngoài, tốc độ cực nhanh, Tu Diệp Vân có chút kinh ngạc, hắn nghĩ, hẳn là thấy người y muốn tìm rồi.

Vừa lúc, danh y y quán trở lại, “Chàng trai, đến xem bệnh a, kỳ quái, đứa nhỏ ăn vận kỳ lạ đâu rồi?”

“Lão gia gia, hần đi trước rồi, hình như vừa tìm được người muốn tìm, còn... Bằng hữu của ta bị trọng thương, vừa rồi ngài không ở đây, ta dùng Trì dũ thuật giúp hần trị liệu, không biết hiệu quả ra sao, ngài có thể nhìn giúp một chút không? Ta mới học được, sợ sẽ xảy ra chuyện.” Tu Diệp Vân thập phần lễ phép hỏi.

“Ha ha... Đương nhiên là được...” Lão nhân vẻ mặt hòa ái tới bên Tu Trạch Vũ, sau đó đặt tay lên người Tu Trạch Vũ, một lát sau, lão nhân rút tay lại, “Chàng trai, hần thật sự có bệnh sao?”

“Ân?”

“Ha ha, ta phải khen Trì dũ thuật của ngươi thật tốt! Có phong phạm như ta năm đó, hần đã vô sự, có điều, dù sao cũng bị gãy xương, bởi vậy cảm giác đau đớn có thể còn lưu lại, ta cho ngươi chút được thoa ngoài da, một buổi tối là tốt rồi.” Nói xong, lão nhân lấy ra một cái bình nhỏ, “Đúng rồi, các ngươi cũng là tình lữ đã ăn Sắc mì hạnh phúc đi, ha ha, tôn tử cùng tôn tức phụ của ta hôm qua cũng đã ăn, các ngươi thật bất cần, sao lại bị thương như vậy? Không phải là đánh nhau chứ, kỳ thật a, tình nhân cần nhiều quý trọng thời gian bên nhau a...”

“Ách... Đây... Dạ dạ... Ta hiểu được.” Tu Diệp Vân nhận cái bình, tuy không thể nói rõ lý do, nhưng, hần cũng phản bác không nổi với lão nhân ôn hòa như vậy.

“Ha ha, không sao không sao, ta không có ý trách cứ ngươi, chỉ là, ngươi cũng biết, người a, đều mất đi mới biết quý trọng, ta xem ái nhân của ngươi rất xinh đẹp, thực đáng tiếc, nếu như là nữ tử, các ngươi nhất định có thể sinh một hài đồng xinh xắn.” Nói xong, lão nhân vỗ vỗ cái trán, “Ai u, ngươi xem ta nói thực nhiều, các ngươi nhanh chóng về nghỉ ngơi đi, đúng rồi, ngươi nên tới nhà ăn lữ quán lấy cho hần một bộ y phục, bằng không sẽ bị cảm lạnh, đúng rồi, người phục vụ còn có thể tặng ngươi một bộ tiểu gia cụ cùng đồ ăn.”

“Cám ơn ngài.” Tu Diệp Vân thành khẩn cảm tạ lão nhân, sau đó nâng Tu Trạch Vũ trở về lữ quán. Đi vào phòng Tu Diệp Vân phát hiện sàng đan đã thay mới, hần đặt Tu Trạch Vũ lên giường, sau đó đỡ được lão nhân đưa lên nơi xương gãy của gã, cao được vừa bôi lên liền tiêu thất, giống như ngấm vào da, tiếp theo, Tu Diệp Vân cầm khăn lông phủ lên người Tu Trạch Vũ, sau đó tới nhà ăn ‘Duyên’.

“Tiên sinh, ngài tới lấy y phục cùng đồ ăn a.”

“Phải, làm ơn nhanh một chút, ta có việc gấp.”

“Hảo.” Nữ phục vụ nói xong, liền đưa cho Tu Diệp Vân hai bộ y phục cùng một cái giỏ trúc nhỏ. Tu Diệp Vân cầm y phục, sau đó mở nắp giỏ trúc, phát hiện bên trong là cái bàn nhỏ cùng ghế dựa nhỏ, ghế dựa hình như giọt nước, giống như đào tâm ở nhà ăn ‘Duyên’, trôi nổi trên không trung. Tu Diệp Vân cười cười với nữ phục vụ, sau đó mang giỏ về phòng.

Vào trong phòng, Tu Diệp Vân nhẹ nhàng mặc y phục cho Tu Trạch Vũ, sau đó buồn bực nhìn y phục trên người Tu Trạch Vũ, y phục làm bằng bông, thoát nhìn phỉ đô đô, áo còn liền với cái mũ có tai thỏ, Tu Diệp Vân quay mặt, “Y phục này... thật không tệ... Ai...” Vỗ cái trán, thở dài từ hôm qua tới nay vẫn chưa ngừng. Tất cả những chuyện phát sinh giữa hắn cùng Tu Trạch Vũ những ngày này, rốt cuộc là vì gì a...

25. Chương 25: Tà Ác Của Sắc Mì Hạnh Phúc

Tứ

Buổi chiều, Tu Trạch Vũ tỉnh lại, gã ngồi dậy, cái tai thỏ trên mũ hơi hơi rủ xuống, gã nhìn cái giường thật lớn, leo ra khỏi chăn. Quay đầu, thấy Tu Diệp Vân ngủ ở bên cạnh, vì thế, gã chạy đến bên mặt Tu Diệp Vân, dùng sức đá vào mặt hắn.

Tu Diệp Vân vốn không ngủ say, hắn mở mắt, sau đó dùng ngón tay kéo chân Tu Trạch Vũ, nhẹ nhàng kéo.

Tu Trạch Vũ đang đá hăng say lập tức mất thăng bằng, sau đó đặt mông ngồi xuống giường, gã nhìn Tu Diệp Vân, không nói lời nào.

“Vừa mới tốt lên lại bắt đầu sao? Biết ngươi vừa gãy xương ngực, gãy tay không? Đúng rồi, còn có cái gì... phổi xuất huyết, thấy ngươi vừa rồi còn học máu, giờ lại quên hết rồi?” Tu Diệp Vân túm lấy Tu Trạch Vũ, mặc tiểu nhân nhí giãy dụa, hắn đều không buông tay, thấy Tu Trạch Vũ giãy dụa mặt đỏ tai hồng, Tu Diệp Vân nói thêm, “Biết ai cứu ngươi không?”

“Ân... Buông... Ai?” Tu Trạch Vũ đưa cánh tay lên muốn đẩy ngón tay của Tu Diệp Vân ra, nhưng thất bại, lúc này, một ngón tay của Tu Diệp Vân còn to hơn cánh tay gã, gã sao có thể thành công?

“Bổn đại gia... Ta!” Tu Diệp Vân dương dương tự đắc hất cằm, “Cho nên, ngươi dám đối đãi với ân nhân cứu mạng của ngươi như vậy? Tu Trạch Vũ, ngươi có phải từ nhỏ đến lớn đều chưa từng cảm tạ người khác?”

“Hừ!” Tu Trạch Vũ từ bỏ giãy dụa, gục đầu “Ta mới không tin ngươi có thể cứu ta! Dựa vào trình độ của ngươi!”

“A... Ta nghĩ, ta không cần làm phiền ngươi đi mở Thủy Tinh Cầu kiểm tra cho ta nữa, bởi vì, ta đại khái đã biết mình thích hợp với cái gì, ngươi xem, sáng sớm ta dùng Phòng ngự thủy liên cản ma pháp của ngươi, sau lại dùng Thủy liệu thuật cứu ngươi, ai... Hóa ra, ta có thể tự học được.”

“Ta không tin!” Tu Trạch Vũ trừng mắt Tu Diệp Vân, đánh chết gã cũng không tin người trước mắt có năng lực như thế, “Ngươi gạt người, nói đi, nói ngươi tìm ai cứu ta? Ta sẽ không nói cho người khác biết, ngươi đừng ngại mất mặt!”

“Nếu không, ta ném ngươi vào tường lần nữa, sau đó, cứu ngươi lần nữa?” Tu Diệp Vân thông thả nói.

“Ném thì ném, ai sợ ngươi?” Tiểu nhân nhi vừa an phận lại lần nữa giương nanh múa vuốt, kết quả, gã mới vừa ‘múa’ được một nửa, người đã bay đi, ngay sau đó, gã cảm thấy đau đớn so với buổi sáng còn kịch liệt hơn, bởi lần này, đập vào tường không đệm đỡ, chỉ có mình gã.

Tu Trạch Vũ từ trên tường trượt xuống, gã cảm giác như muốn nát vụn, gã cảm thấy một dòng chất lỏng ẩm áp từ đầu gã chảy ra, còn mang theo mùi máu tươi, trước khi bất tỉnh một giây, Tu Trạch Vũ nghĩ tới đúng là Tu Diệp Vân, bởi, Tu Diệp Vân lại có thể thật sự đánh văng gã, mà không có một tia do dự.

Tu Diệp Vân ở trên giường ngơ ngác nhìn tay mình, đó là một người, cũng không phải giấy xếp! Minh... Minh sao lại ném người đi? Sao có thể làm chuyện tàn nhẫn như vậy? Hắn lập tức nhảy xuống giường, sau đó ngồi xổm xuống, hắn thấy Tu Trạch Vũ nằm trên đất, máu tươi từ đầu chảy ra, một chút lan ra ngoài, Tu Diệp Vân không kịp nghĩ nhiều, liền đỡ lấy Tu Trạch Vũ, dùng bàn tay nâng thân thể gã, tiếp theo trong lòng niệm câu thần chú Thủy liệu thuật buổi sáng vừa học, lam quang lan ra, Tu Diệp Vân nhìn miệng vết thương trên đầu Tu Trạch Vũ dần khép lại, hơi chút thả lỏng, sau đó sờ sờ ngực cùng tứ chi, tạm thời chưa phát hiện dị thường.

“Ấn...” Tu Trạch Vũ rên rỉ một tiếng mở mắt ra, gã nhìn thấy vẻ mặt thành thật của Tu Diệp Vân, mới phát hiện, gã cho tới bây giờ chưa từng nhìn kỹ mặt đứa con này.

“Ngươi đã tỉnh?” Tu Diệp Vân thấy Tu Trạch Vũ đã tỉnh lại, liền thu ma pháp, “Còn đau không? Nếu chết rồi ta thật chịu không nổi trách nhiệm.”

Nghe Tu Diệp Vân nói, Tu Trạch Vũ đột nhiên xoay người, vẫn ở giữa bàn tay Tu Diệp Vân, tuy nhiên xoay mông lại với hắn, gã đột nhiên khó chịu, tuy rằng, là Tu Diệp Vân ném mình thành như vậy, thế nhưng, từ đầu đến cuối quan tâm đến mình cũng chỉ có hắn, Minh Tuyết, người chừng nào thì cũng có thể như vậy đối với ta?

“Không sao chứ?” Tu Diệp Vân sợ Tu Trạch Vũ còn có chỗ không thoải mái, liền mạnh mẽ lật người qua, “Nói chuyện, có chuyện gì thì phải mau chóng trị liệu, bằng không sau này xảy ra chuyện gì sẽ không tốt.”

“Sao ngươi lại ném thật chứ?”

“Ta...” Tu Diệp Vân nhất thời nghẹn lời, lúc ấy, hắn chỉ là thuận tay ném, hắn cảm thấy, mình nên bạo lực một chút, nhưng mà, kỳ thực đâu phải vậy, vừa rồi hắn đâu có dùng lực đến vậy? “Ta... Tuyệt đối không phải cố ý.”

“Hừ, ta đã biết ngươi biết Thủy liệu thuật, ngươi... Ngươi... Tu Diệp Vân... Ta thật sự...”

“Thực chán ghét ngươi...” Tu Diệp Vân tiếp lời, “Được rồi, ta đã biết, những lời này, ngươi mỗi ngày đều nói..., đến đêm qua, ngươi thuần khiết như vậy, kể ta nghe hết chuyện bi thương, lại vẫn không quên thêm một câu như vậy.”

“Ta...” Tu Trạch Vũ ngồi dậy, sau đó kéo kéo y phục trên người, phát hiện nó đã nhuộm đầy máu, “Đều tại người, bắn hết rồi!”

“Không sao, nữ phục vụ hình như đặc biệt thích ta, cho ta hai bộ y phục.” Nói xong, Tu Diệp Vân ấn ấn cái đầu tiểu nhân nhi, sau đó cởi y phục trên người gã, tiếp theo, mang người vào phòng tắm, xả nước vào bồn tắm, sau đó, thả Tu Trạch Vũ vào. “Tắm qua một chút, đừng để một thân huyết tinh.”

“Người đừng chạm vào ta!” Tu Trạch Vũ bơi qua một bên.

“Ai... Tu Trạch Vũ a Tu Trạch Vũ, sao người lại cứ không biết đủ vậy? Ngày mai chúng ta sẽ phải về a, ta trở về có thể sẽ không đối tốt với người nữa hiểu không? Bởi vì, người đừng quên, chúng ta là tình địch a!” Tu Diệp Vân nói xong, một tay bắt lấy Tu Trạch Vũ, sau đó dùng ngón tay giúp gã tẩy.

“Ân... Nhột chết... Aha ha...”

“Đừng kêu lên như vậy, cảm ơn nhiều.”

“Hừ!” Tu Trạch Vũ cầm miệng.

Tu Diệp Vân cười cười, lại tẩy, thỉnh thoảng Tu Trạch Vũ còn phát ra tiếng thở dài thoải mái, cuối cùng, Tu Diệp Vân nhắc Tu Trạch Vũ ra khỏi nước, sau đó đặt vào khăn lông, dùng khăn lau khô thân thể Tu Trạch Vũ.

“Trên đó rõ ràng có nút Khô ráo toàn thân, sao người không dùng?” Tu Trạch Vũ nhìn mình trong gương giống như một con chó lông xù, tất cả đều tại Tu Diệp Vân chà xát mà thành.

“Người nhỏ như vậy, gió thổi không đến.” Nói xong, Tu Diệp Vân cầm tiểu y phục đã chuẩn bị trước, “Tự mặc?”

Tu Trạch Vũ đoạt lấy y phục, sau đó mặc lên người. Tu Diệp Vân nhìn chằm chằm Tu Trạch Vũ, kỳ thật, hắn cảm thấy hai bộ y phục này đặc biệt đáng yêu, cho tới bây giờ chưa từng thấy người nhỏ như vậy, thật không ngờ lần đầu tiên nhìn thấy, lại là Tu Trạch Vũ, ngấm lại cảm thấy thật không thể tưởng tượng nổi.

“Ô... Ân!”

Nghe thấy thanh âm nho nhỏ, Tu Diệp Vân thu hồi suy nghĩ, sau đó liền thấy Tu Trạch Vũ hai tay vịn vào cạnh bồn, người treo lên lúc ẩn lúc hiện.

“Người đang làm cái gì thế?” Tu Diệp Vân lập tức nhắc Tu Trạch Vũ lên, “Người không phải là muốn nhảy xuống chứ?”

“Đúng là như thế, ta muốn dựa vào năng lực của mình trở lại giường, người buông ra.” Tu Trạch Vũ nói, gã cảm giác mình đã không còn mặt mũi nào rồi, mấy ngày nay, gã đã làm nhục điểm của mình hoàn toàn bại lộ.

“Vậy được rồi, tái kiến!” Nói xong, Tu Diệp Vân buông Tu Trạch Vũ, rời khỏi phòng tắm.

Tu Diệp Vân ngồi trên giường, lấy túi nhìn lại những thứ hẩn mua cho Minh Tuyết, tuy rằng chưa nếm qua, thế nhưng... hẩn Minh Tuyết sẽ thích a... Nghĩ đến đây, Tu Diệp Vân không khỏi lại nghĩ tới người nam nhân rất giống mình —— Cần Trạch, Minh Tuyết đối với mình như vậy, là bởi bộ dạng mình rất giống nam nhân y thích trước kia? Nghĩ thế, tâm Tu Diệp Vân trùng xuống. Minh Tuyết... rốt cuộc nghĩ cái gì?

Người quá mức đơn thuần, sẽ không dùng thể thân làm tổn thương người khác, thế nhưng... Có lẽ, người quá mức đơn thuần, ngay cả đem người khác trở thành thể thân cũng không biết đấy?

Hay hoặc là, y căn bản là không hề đơn thuần!

Sẽ không... Sẽ không... Tu Diệp Vân từ chối suy nghĩ tiếp, hẩn nhện không được lại chạy vào phòng tắm, phát hiện Tu Trạch Vũ vẫn treo trên thành bồn, có điều lần này có chút khác thường, gã cứ ngơ ngác treo mình như vậy.

“Không định xuống?”

“Người vẫn còn quay lại.” Tu Trạch Vũ đặc biệt bi thương liếc Tu Diệp Vân một cái, “Còn nhớ có một lần, ta cùng nam nhân kia đồng thời gặp nguy hiểm, kết quả Minh Tuyết tìm người cứu hẩn lên, còn nói lập tức sẽ đến cứu ta, nam nhân kia lúc ấy bị thương, ta thấy Minh Tuyết giúp đỡ nam nhân kia, ta đã biết, mình sẽ bị hẩn ném lại nơi đó.” Nói xong, Tu Trạch Vũ lại nhìn Tu Diệp Vân, “Ta lúc ấy, cứ như vậy dán vào vách núi, mãi cho đến ngày hôm sau, Minh Tuyết mang người chạy tới, nói hẩn quên cứu ta, may mắn ta không buông tay, khi đó ta đã nghĩ, liệu có ai đó sẽ vào lúc ta gặp nguy hiểm mà cứu ta đây...”

“Tốt lắm.” Tu Diệp Vân nhẹ nhàng đặt Tu Trạch Vũ vào lòng bàn tay, “Tu Trạch Vũ, có gì muốn nói, chúng ta ra ngoài trước rồi nói sau, đừng để nhiễm lạnh, sau lại sinh bệnh, ta cũng không có thời gian chăm người!” Tu Diệp Vân nói xong, mang Tu Trạch Vũ rời phòng tắm, sau đó nhấc lên giường, dùng góc chăn đắp lên gã, ngón tay ấn ấn đầu gã, “Người muốn nằm nói, hay ngồi nói?”

Tu Trạch Vũ giây dựa muốn đứng lên, “Ta... Ta... Ta muốn ngồi...”

“Được rồi.” Tu Diệp Vân nhẹ nhàng ứng thanh, sau đó cầm cái bàn nhỏ cùng ghế dựa nhỏ trong giỏ trúc ra, thả Tu Trạch Vũ lên ghế, chờ Tu Trạch Vũ ngồi yên, hẩn dùng tay nhẹ đẩy ghế dựa, ghế khẽ lay động. “Nói đi, nói cho ta nghe một chút... về Cần Trạch đi.”

“ ... ”

“Nói a... Ta bây giờ còn có chút kiên nhẫn, có chuyện nói mau.”

“Nên nói đều đã nói, không muốn nhắc tới nam nhân kia, tóm lại, nam nhân kia là kẻ lớn lên giống hệt người đều là gia hỏa đáng ghét! Ta hận chết hắn, cũng bởi hắn, Minh Tuyết trước kia nhìn cũng không nhìn ta một cái, sau đó hắn chết, lại tới người, người xuất hiện còn chưa tính, người mất trí nhớ làm gì, đã mất ký ức còn biến thành giống nam nhân kia, người xuất hiện, Minh Tuyết lại không quan tâm tới ta nữa.”

“Thật xin lỗi...” Tu Diệp Vân dùng ngón tay chọc chọc hai má Tu Trạch Vũ, bởi vì ghế dựa tương đối nhỏ, Tu Trạch Vũ ngồi bên trong căn bản không thể né tránh.

“Người thấy, hắn thực thích nhào vào lòng người đúng không? Hắn trước đây cũng rất thích làm vậy với Cần Trạch, ta cho người biết, người cho là hắn thật sự thấp bé như vậy? Không phải đâu, hắn là từ sau khi Cần Trạch chết đã uống được ực chế chiều cao, sống trong hồi tưởng... Nếu khôi phục, phỏng chừng cũng không thấp hơn chúng ta, hừ! Ta xem hắn chỉ là đem người trở thành Cần Trạch!”

“Ta không muốn nghe.” Tu Diệp Vân đột nhiên lên tiếng, hắn chán ghét việc đem người khác trở thành thể thân, dù hắn thích Minh Tuyết, thế nhưng, không có nghĩa là hắn sẽ nguyện ý trở thành thể thân. Hơn nữa, người từng nghe đến thể thân công chưa? Chuyện này, cần tìm Minh Tuyết xác nhận một chút.

“Ta còn muốn nói...”

“Không được...” Tu Diệp Vân ngăn Tu Trạch Vũ nói tiếp, “Tóm lại, có phải đem ta trở thành Cần Trạch hay không, ta sẽ hỏi hắn, người không cần ở đây phỏng đoán lung tung kích động ta.” Nói xong, Tu Diệp Vân lại bổ thêm một câu, “Mà nói thật, người không phải... ngay cả tư cách làm thể thân cũng không có sao?”

“Người... Người...” Tu Trạch Vũ biểu tình nháy mắt trở nên cô đơn dị thường, gã cúi thấp đầu, cau mày, hai tay đặt trên đùi, “Tu Diệp Vân, ta hiện tại rất chán ghét người, người đừng để ta hận người.”

“Nói đến nói đi vẫn chỉ mấy câu đó.” Tu Diệp Vân dùng ngón tay đẩy đầu Tu Trạch Vũ, sau đó, lại cảm thấy lời nói mới rồi có chút quá phận, vì thế nói thêm, “Ta biết, người cảm thấy mệt mỏi, vậy người có từng nghĩ tới, thời gian trước khi ta thích người, cũng mệt như người?” Tu Diệp Vân thuận tiện thay Tiểu Mồi đòi quyền lợi.

“Cũng không phải người.” Tu Trạch Vũ nhỏ giọng than một câu.

“Người nói cái gì?”

“Người... Người cũng không phải... Tiểu Mồi...” Tu Trạch Vũ nói xong, khẽ nghiêng đầu, kết quả, ngón tay Tu Diệp Vân liền ấn vào mặt gã, Tu Trạch Vũ buông tha giấy dựa, “Ta biết, người không phải hắn, tuy không biết vì cái gì, nhưng mà... Một người chỉ mất ký ức, tính cách đâu thể dễ dàng thay đổi đến vậy? Cho nên... Ta vốn đã hoài nghi, sau liền xác định hoàn toàn.” Tu Trạch Vũ dứt quãng nói, “Người cho là... đêm hôm đó vì cái gì ta lại cho người thượng? Còn không phải vì biết người không phải Tiểu Mồi? Nếu không, để con mình áp có bao nhiêu mất mặt!”

“Vậy người còn không nói!” Tu Diệp Vân ra sức dùng ngón tay trạc lên ót Tu Trạch Vũ, “Gạt người rất vui về?”

“Không cần phải” Tu Trạch Vũ hai tay bắt lấy ngón tay Tu Diệp Vân, nhìn ngón tay thật lớn trên đỉnh đầu, Tu Trạch Vũ liếc mắt.

“Được rồi, kia... thật sự ta không phải, ta không thuộc... thế giới này...” Kỳ thật phải nói không phải trong quyển sách này, “Ta chẳng qua là ngủ một giấc, liền tới chỗ này. Có điều Tu Trạch Vũ, chúng ta vừa rồi hình như không phải đang thảo luận vấn đề này a.”

“Nói nhảm! Người thừa nhận, ta còn nói, Tiểu Môi sao có thể đột nhiên không thích ta nữa? Tu Diệp Vân, ta sau này có thể tha hồ uy hiếp người.” Tu Trạch Vũ vịn vẹo trong ghế, có vẻ hết sức hưng phấn.

“Người đừng xoay nữa được không?”

“Ta vui về a, rốt cuộc cũng tìm được thứ có thể uy hiếp người!” Tu Trạch Vũ nói.

“Vậy người đại khái có thể chiêu cáo thiên hạ ta không phải Tiểu Môi a, vậy rất tốt, ta cũng không cần giả bộ vô dụng nữa, hơn nữa...” Tu Diệp Vân dùng ánh mắt quét Tu Trạch Vũ từ trên xuống dưới, “Người hiện tại nhỏ như vậy, dùng ngón giữa bạo cúc hoa thật sự là rất thích hợp nha.”

“Người động một chút lại lấy chuyện này uy hiếp ta. Nói đến cùng, lần trước ta cũng không áp người, kết quả vẫn bị người làm nổ hoa.” Tu Trạch Vũ nói xong, diễn cảm còn thập phần chân thật, hoàn toàn không ý thức được lời gã vừa nói làm cho người ta buồn cười cỡ nào.

Tựa như Tu Diệp Vân, hần liền nhin không được bật cười thành tiếng, “Ha ha ha ha ha...”

“Người cười cái gì?”

“Người còn cảm thấy ủy khuất a?”

“Người rõ ràng nói ta cũng có thể áp người...” Tu Trạch Vũ nghiêng răng nghiêng lợi, cảm giác như mình bị chơi xỏ.

“Vậy người đến a, ta cam đoan, lần này người áp ta, dù chỉ là một xúu xúu như hạt đậu, ta đều sẽ hết lòng tuân thủ lời hứa mà làm cúc hoa của người nổ tung.”

“Người dám đổi trắng thay đen!”

“Ta nghĩ là người nghe không hiểu.”

“Ân hừ!” Tu Trạch Vũ muốn xuống dưới, thế nhưng chân không chạm đất, lần trước bị ngã khỏi đám tâm, khiến chân bị trật như vậy, nên gã không dám nhảy, “Kia... Nhanh đỡ ta ra!”

Tu Diệp Vân cười cười, không biết vì sao, hắn cảm giác Tu Trạch Vũ hôm nay nói chuyện thực buồn cười, nhắc Tu Trạch Vũ khỏi ghế, sau đó đặt lên giường, “Muốn làm gì?”

Tu Trạch Vũ xoay người một cái lăn vào chăn, “Ngủ! Ta buồn ngủ!”

“Ai...” Tu Diệp Vân thở dài, nhìn Tu Trạch Vũ nho nhỏ, nửa ngày không nói gì. Qua một lát, hắn cũng lên giường, chuẩn bị nghỉ ngơi một chút.

Ngày hôm sau, nhìn Tu Trạch Vũ đã khôi phục bình thường, Tu Diệp Vân không khỏi có chút hoài niệm tiểu nhân nhi kia, đáng tiếc a, chuyện thế này tuyệt đối sẽ không phát sinh lần thứ hai.

“Người nhìn cái gì vậy?” Tu Trạch Vũ vừa mặc y phục vừa nói.

“Không có gì.”

“Hừ!” Tu Trạch Vũ hừ lạnh một tiếng, sau đó thu thập hành lý, đột nhiên, gã đụng đến một con chuồn chuồn trúc, cầm trong tay nhìn nhìn, là Tu Diệp Vân làm.

Tu Diệp Vân cũng nhìn thấy, “Làm sao vậy?”

“Thứ này... Ta không cần...” Nói xong, Tu Trạch Vũ dùng một mồi lửa đốt cháy chuồn chuồn trúc, ngay cả tro tàn cũng không còn, sau đó gã nhìn Tu Diệp Vân không nói lời nào.

Tu Diệp Vân nhú mày, đi tới gần Tu Trạch Vũ, sau đó giơ tay lên, tựa hồ muốn đánh người. Tu Trạch Vũ hơi hơi trốn tránh, thế nhưng đau đớn không đến như dự kiến. Tu Diệp Vân buông tay, sau đó cười cười, “Quên đi, bàn tay thứ tư này vẫn nên giảm đi, đánh loại người không biết điều như ngươi thật không đáng.” Nói xong, bỏ lại Tu Trạch Vũ một mình.

Nhìn bóng lưng Tu Diệp Vân, Tu Trạch Vũ giơ tay lên, giữa không trung xuất hiện một con chuồn chuồn trúc, Tu Trạch Vũ nắm trong tay, sau đó ném vào rương hành lý, rõ ràng chỉ là một trò ảo thuật, nhưng gã không hiểu tại sao mình phải cố ý làm như đốt chuồn chuồn trúc để Tu Diệp Vân tức giận.

Sau đó, khi ở trên Việt Giới cơ, hai người đều không nói lời nào, Tu Diệp Vân vẫn luôn mặt lạnh nhìn chăm chăm ngoài cửa sổ, mà Tu Trạch Vũ, gã thỉnh thoảng lại liếc nhìn Tu Diệp Vân, thấy Tu Diệp Vân căn bản một chút phản ứng đều không có, gã cũng không nhìn nữa, gã cảm giác, vào thời điểm đốt chuồn chuồn trúc, còn một thứ gì đó cũng đã bị thiêu hủy.

Nhưng mà, Tu Trạch Vũ còn chưa rõ bị thiêu hủy là cái gì, đã ngênh đón một tin tức khiến gã và Tu Diệp

Vân chấn kinh: Thứ sinh vật không rõ nguồn gốc lén vào Vũ Phong đại lục, Minh Tuyết điện hạ cùng Lãnh Quân Bạch phó hiệu trưởng bị tập kích, trọng thương!

26. Chương 26: Lãnh Quân Bạch Bị Thương

Việt Giới cơ hạ cánh, Tu Diệp Vân không nói câu nào với Tu Trạch Vũ lập tức chạy về nhà Lãnh Quân Bạch. Kỳ thật, hắn muốn tới xem Minh Tuyết trước, thế nhưng vừa nghĩ tới lời Tu Trạch Vũ nói, hắn lại không thể dùng tâm tình bình thường để đối mặt với Minh Tuyết, hơn nữa, Minh Tuyết là hoàng tử, nhất định sẽ có rất nhiều người xem y, chiếu cố y, tỷ như tên hỗn đản Tu Trạch Vũ vậy, bởi vậy, Tu Diệp Vân quyết định về nhà Lãnh Quân Bạch, lúc này, đại khái Ti Kha cũng bị gọi tới chỗ Minh Tuyết rồi, như vậy, Lãnh Quân Bạch do ai tới chiếu cố? Nghĩ đến đây, Tu Diệp Vân bước càng nhanh hơn.

Lúc về đến nhà, mở cửa chính là Trần bá, Tu Diệp Vân cười cười với Trần bá, sau đó tùy tiện quảng rương hành lý xuống đất, liền nhanh chóng chạy vào phòng Lãnh Quân Bạch, hắn thấy Lãnh Quân Bạch sắc mặt trắng bệch, mắt mở to, không có tiêu cự, giống như một thi thể chết không nhắm mắt. Doãn Phàm ở bên chiếu cố y, muốn bón thuốc vào miệng y, tuy nhiên lại không thể thành công.

“Hiện tại thế nào?” Tu Diệp Vân hỏi.

“Nghe nói là trúng độc, mà loại độc này Ti Kha y sư chưa từng gặp qua, cũng không có cách giải.”

“Rốt cuộc sao lại thế này?” Tu Diệp Vân ngồi bên giường Lãnh Quân Bạch, cầm tay Lãnh Quân Bạch, tay kia nhẹ nhàng vỗ về gương mặt y, Tu Diệp Vân cảm thấy, Lãnh Quân Bạch có chút cứng ngắc, hơn nữa không có độ ấm, cẩn thận nhìn một cái, sắc mặt y còn có phát xanh, sắc mặt hồng nhuận bình thường không có chút dấu hiệu tồn tại.

“Ngày đó, Vũ Phong đại lục có một số kẻ kỳ quái đột nhiên xuất hiện giữa không trung, nghe nói bọn hắn mặc y phục kỳ quái, diện mạo thập phần khủng bố, chúng ta đã kiểm tra kết giới, cũng không có chút hư hao nào, bởi vậy, bọn hắn nhất định không phải là ngoại giới xâm nhập, sau đó, nghe nói Minh Tuyết điện hạ lúc ấy hình như có việc gì gấp, bởi vậy không mang theo lấy một người, khi hắn bị tấn công, chủ nhân vừa lúc nhìn thấy, chủ nhân lúc ấy đang điều tra gì đó, mang theo binh lính bên người, nên giúp hắn, kết quả, hai người đều bị công kích, mà những binh lính kia, cũng thương vong thảm trọng.” Doãn Phàm nhất nhất giải thích cho Tu Diệp Vân.

“Chờ một chút, theo lý thuyết, năng lực của Quân Bạch cùng Minh Tuyết ở Vũ Phong đại lục vốn không mấy người có thể so được, sao lại có kẻ đã thương được họ? Hay là... thậm chí còn cường đại hơn bọn hắn?”

“Nghe Ti Kha y sư nói, chủ nhân cùng Minh Tuyết điện hạ là bị đao kiếm đâm thương, hơn nữa trên thân kiếm có độc, bởi vậy... trước mắt chỉ biết họ trúng độc. Mà những nhân vật kia sở dĩ có thể công kích bọn họ, hẳn là vì năng lực chúng sử dụng hoàn toàn không phải những thuộc tính mà ta biết, bởi vậy, công kích của chúng ta không thể hoàn toàn đánh bại chúng, mà chúng...”

“Hiển nhiên có thể đánh bại chúng ta.” Tu Diệp Vân tiếp lời, “Sau thì sao? Giải được đã chế được chưa?” Tu Diệp Vân hỏi, sau đó hắn chậm rãi tới gần bên tai Lãnh Quân Bạch, dùng thanh âm Doãn Phàm không nghe được, “Quân Bạch, đừng dùng ánh mắt như vậy, người nhìn ta, ta muốn thấy đôi mắt tràn ngập sức sống của người...”

“Này...”

“Làm sao vậy?” Thấy Doãn Phàm ngập ngừng ấp úng, Tu Diệp Vân không khỏi nghi hoặc.

“Có thể nói... Là đang chuẩn bị nghiên cứu đi...” Doãn Phàm nói, “Bởi vì Ti Kha y sư không nắm chắc có thể chế thành công giải được hay không, hay là... sẽ làm bệnh thêm trầm trọng, bởi vậy, Tinh Linh vương chuẩn bị tìm một người năng lực tương đối khá làm thí nghiệm... Mà người này... Chính là chủ nhân.”

“Người nói cái gì? Bọn hắn lấy Quân Bạch làm thí nghiệm?”

“Vâng, bọn hắn hẳn là cũng sắp tới rồi.” Doãn Phàm cúi đầu nói.

Tu Diệp Vân thừa nhận, hắn hiện tại vô cùng tức giận, tuy rằng hắn biết, địa vị của Minh Tuyết cao hơn Lãnh Quân Bạch, bởi vậy Tinh Linh vương làm vậy là đương nhiên, thế nhưng... Hắn không thể không tức giận, dù sao, thế giới trước kia mà hắn sống mọi người đều bình đẳng, Lãnh Quân Bạch là hảo hữu của hắn, hắn sao có thể mặc những người đó làm càn?

Đúng lúc này, Tu Diệp Vân nghe thấy tiếng còi vã ngoài cửa, hắn đẩy cửa ra, thấy Ti Kha đang đứng ở lầu một, phía sau nàng là cả một quân đội, cùng với... Về mặt phần hận của Bạch Kim Ngọc.

“Ti Kha... Người không thể làm như vậy, nếu Diệp Vân biết người lấy Lãnh phó hiệu trưởng làm thí nghiệm, hắn sẽ tức giận!” Bạch Kim Ngọc giữ chặt Ti Kha, không cho nàng vào.

“Ta có biện pháp gì đây? Đây là bệ hạ yêu cầu, người cho rằng ta có thể phản kháng sao?” Ti Kha nói xong, chuẩn bị lên cầu thang.

“Ti Kha!” Bạch Kim Ngọc vẫn cản Ti Kha, “Lãnh phó hiệu trưởng là người a, hơn nữa, hắn và Diệp Vân quan hệ tốt như vậy, người không thể như vậy!”

“Bạch Kim Ngọc...” Ti Kha liếc quan binh phía sau Bạch Kim Ngọc, trên mặt tràn đầy lo lắng.

“Ta không đồng ý, cho dù người là sư phụ của ta, ta... Ngô...” Bạch Kim Ngọc còn muốn nói gì đó, lại bị hai tên lính đằng sau đá khiến quỵ rạp xuống đất.

“Cảm phiền đừng cản trở Ti Kha y sư thực nghiệm, tính mạng Minh Tuyết điện hạ quan trọng hơn.”

“Mạng Minh Tuyết quan trọng hơn, như vậy, mạng Quân Bạch lại có thể để mặc cho các người đùa bỡn sao?” Tu Diệp Vân đứng trên bậc thang, tay khẽ vuốt ve tay vịn, nhìn xuống người dưới lầu, sau đó, hắn nhìn chăm chăm tên lính đang đề Bạch Kim Ngọc nói, “Buông hắn ra.”

“Diệp Vân, người đừng náo loạn, đây là mệnh lệnh của Tinh Linh vương.” Ti Kha lo lắng nói.

“Ta biết... Ti Kha, ta biết rất rõ, thế nhưng... Ta tuyệt đối không cho phép các người lấy tánh mạng Lãnh Quân Bạch ra đùa giỡn, không có mạng ai là rẻ mạt, tóm lại, không được!” Tu Diệp Vân nhìn Ti Kha, hắn hiểu Ti Kha, dù sao, mệnh lệnh của Tinh Linh vương không ai có thể chống cự, nhưng, hắn cũng hi vọng Ti Kha có thể hiểu cho mình, dù đối với Tinh Linh vương mà nói, hắn chẳng qua chỉ là một hạt cát, nhưng... hắn tuyệt đối không thể bỏ qua.

“Diệp Vân...” Ti Kha sốt ruột, nàng sợ đám lính sẽ động thủ ở nhà Lãnh Quân Bạch... Diệp Vân sao có thể là đối thủ của bọn họ? “Diệp Vân, người...”

“Không được!” Tu Diệp Vân lớn tiếng nói.

“Tu Diệp Vân, chúng ta đang chấp hành mệnh lệnh của Tinh Linh vương bệ hạ, nếu người kháng kháng phản kháng, chúng ta chỉ có thể động thủ với bằng hữu của người.”

“Các người lấy tính mạng Bạch Kim Ngọc uy hiếp ta?” Tu Diệp Vân bình tĩnh nói.

“Diệp Vân người không cần lo cho ta, dùng hỏa thiêu bọn hắn đi, chết cháy bọn hắn, đừng cho bọn hắn tiếp cận Lãnh phò hiệu trưởng!” Bạch Kim Ngọc rống to với Tu Diệp Vân, có điều tay lại hơi hơi run rẩy, hắn đang sợ hãi, hắn còn có rất nhiều chuyện chưa làm, thế nhưng hắn không thể biểu lộ sợ hãi được.

“Ta bảo các người buông hắn ra, các người buông... hay không buông?” Tu Diệp Vân nhẹ giọng hỏi, trong đầu đã bắt đầu tìm tòi ma pháp công kích của Thủy hệ cùng với các câu thần chú ma pháp sơ cấp khác, tuy rằng trước mắt đạt thành công mới chỉ có Thủy hệ cùng Hỏa hệ, nhưng, Tu Diệp Vân vẫn quyết định mỗi loại đều thử một lần, nói không chừng sẽ thành công. Hắn bước chậm rãi xuống lầu, ngăn trở đám người.

“Người đã không muốn để chúng ta mang Lãnh Quân Bạch đi, như vậy... Chúng ta cũng chỉ đành động thủ.” Người nọ nói xong, quang cầu liền tụ trong tay, ném xuống Bạch Kim Ngọc.

Tu Diệp Vân thấy thế, lập tức nhào tới kéo Bạch Kim Ngọc ra, sau đó vươn tay cản quang cầu, hắn không biết tay mình liệu có thể bị quang cầu làm gãy nát không, thế nhưng... Hắn không thể để Bạch Kim Ngọc bị thương. Nhìn quang cầu ngày càng gần, tay Tu Diệp Vân vẫn không buông, vẫn kiên định chống đỡ, sau đó, chuyện kỳ quái đột nhiên xảy ra, quang cầu sát gần tới Tu Diệp Vân trong nháy mắt đột nhiên thu nhỏ, sau đó dần dần dung nhập vào lòng bàn tay Tu Diệp Vân biến mất không còn vết dấu.

Quan binh kinh ngạc nhìn Tu Diệp Vân, “Người... Người...”

Tu Diệp Vân cảm thấy lòng bàn tay rất nóng, tựa hồ có vật gì đó muốn bay ra, hần đứng lên, sau đó vung tay lên, một quang cầu còn lớn hơn vừa rồi liền bay ra, ba binh lính cản không kịp, té ngã trên đất, nơi bị trúng công kích đều huyết nhục mơ hồ, Tu Diệp Vân ánh mắt sắc lạnh nhìn đám lính kia, lúc này hần cũng không muốn biết vì sao mình lại trở nên cường đại như vậy, hần hiện tại chỉ muốn bảo vệ người trọng yếu của mình.

“Trước lui lại ——!” Tên lính vừa rồi bắn ra quang cầu nói, xem ra, gã là người cầm đầu, gã nói với mọi người, “Tu Diệp Vân ma pháp cao cường, chúng ta không phải đối thủ, trở về thông tri Tinh Linh vương bệ hạ.” Nói xong, gã quay đầu nói với Ti Kha, “Ti Kha y sư, xin người trở về cùng chúng ta, dù sao... ngài còn phải chiếu cố Minh Tuyết điện hạ, thuận tiện dẫn theo đệ tử xuất sắc của ngài, dù sao, y thuật của hần cũng không tồi.”

“Các người mang Ti Kha đi, Quân Bạch phải làm sao bây giờ? Chờ chết sao?”

“Đúng thế, chờ chết, Minh Tuyết điện hạ hiện giờ trạng huống cũng như hần, người cho rằng, Minh Tuyết điện hạ không khôi phục, hần lại được chữa trị sao?” Tên lính nói xong, chuyển qua Ti Kha, “Hôm qua nghe Ti Kha y sư nói, miệng vết thương của Lãnh phó hiệu trưởng đã bắt đầu thối rửa, mà Minh Tuyết điện hạ cũng như vậy, có điều khác biệt ở chỗ, Minh Tuyết điện hạ có Ti Kha y sư không ngừng trợ giúp, bởi vậy tốc độ thối rửa giảm đến chậm nhất, thế nhưng Lãnh phó hiệu trưởng bên cạnh không có người như vậy, ta nghĩ đến lúc đó, Lãnh phó hiệu trưởng định sẵn là xong rồi.” Tên lính nói xong, xoay người bỏ đi.

Tu Diệp Vân nhắm hai mắt, sau đó đuổi theo tên lính hung hăng cho gã một quyền, “Một lũ khốn không có nhân tính!” Nói xong, mắt nhìn Bạch Kim Ngọc còn quỳ trên đất, sau đó lại nhìn Ti Kha, Tu Diệp Vân chạy vào phòng Lãnh Quân Bạch. Hần ngồi lên giường, nhìn Lãnh Quân Bạch giương to hai mắt, “Quân Bạch, ta trị cho người, dù sao người luôn tin tưởng ta, đúng không? Ha ha... Nếu người xui xẻo bị ta trị mà chết, vậy huynh đệ, ta sẽ chết cùng người.”

Lãnh Quân Bạch nằm trên giường phảng phất như có cảm ứng, ánh mắt giật giật, tuy rằng vẫn không có tiêu cự, nhưng nó vẫn khiến Tu Diệp Vân thấy được một tia hi vọng. Cau mày, lo lắng nhìn Lãnh Quân Bạch, Tu Diệp Vân cảm thấy, bản thân giờ phút này cần bình tĩnh, còn nhiều chuyện cần phân tích rõ ràng.

Đầu tiên, kẻ quái dị kia vào bằng cách nào? Chúng có thể vào lần đầu, như vậy thì cũng có thể vào lần thứ hai, theo trạng huống trước mắt, hiển nhiên người ở Vũ Phong đại lục không thể chống lại chúng, như vậy, khi bọn hần tiến vào lần nữa, nên dùng phương pháp gì ngăn cản đây?

Thứ hai, vừa rồi tên lính kia nói, miệng vết thương của Lãnh Quân Bạch đã bắt đầu mục nát, như vậy... mình nên làm cái gì? Nói muốn trị bệnh, nhưng bước đầu nên làm gì? Dùng phương pháp gì mới có thể ngăn cản miệng vết thương thối rửa? Tu Diệp Vân ngồi bên giường trầm tư, tuy rằng hần có chút hối hận, thế nhưng, bảo hần giao Lãnh Quân Bạch ra, hần không làm được.

Thứ ba, thoát nhìn Lãnh Quân Bạch hần là khi điều tra chuyện về Huyết Tinh Linh mới bị tập kích, khó nói chuyện này không có quan hệ đến Huyết Tinh Linh? Chẳng lẽ là nữ nhân Lâm Na kia?

Vấn đề thứ tư, mặc dù so với trạng huống trước mắt mà nói thì không phải quá trọng yếu, nhưng mà, Tu Diệp Vân cảm thấy vẫn cần phải tự hỏi một chút, vừa rồi mình bắn ra quang cầu, rốt cuộc là chuyện gì,

hay là năng lực của mình thật sự bị phong ấn? Ngẫm lại ngày ở Mạt Huyền đại lục thân thể hình như đã hấp thụ một viên đá Giải Phong Thạch sau đó bắt đầu có được năng lực ‘vô sự tự thông’, đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

“Diệp Vân thiếu gia.”

Tu Diệp Vân ngẩng đầu, nhìn người trước mắt, là Trần bá. Trên tay Trần bá bưng một chén nước, sau đó đưa cho Tu Diệp Vân, “Diệp Vân thiếu gia vừa trở về, nhất định là mệt chết đi, không bằng, uống trước chén trà?”

“Cám ơn Trần bá.” Tu Diệp Vân nhận cái chén, nhẹ nhàng nhấp một ngụm, thật sự hẳn rất mệt mỏi, thế nhưng... “Không có chuyện gì Trần bá, ta còn phải trông nom Lãnh Quân Bạch, hiện tại bên cạnh Lãnh Quân Bạch không có một ai, ta phải nghĩ biện pháp cứu hắn.”

“Diệp Vân thiếu gia, người đối với chủ nhân, thật tốt, khó trách người đi mấy ngày, chủ nhân đều nhớ người như vậy.” Trần bá vui mừng cười.

Nghe Trần bá nói, áy náy dần dần nảy lên trong lòng, “Đều là ta không tốt, để hắn một mình ở lại, nếu... Nếu...”

“Diệp Vân thiếu gia nếu là như vậy, Trần bá có thể sẽ không thích.” Trần bá giống như một học giả, “Trần bá thích những đứa trẻ không nói ‘nếu’, chỉ biết thật sự nỗ lực, những đứa trẻ đó, sẽ không sống trong hư ảo do ‘nếu’ tạo dựng, thế giới như vậy chỉ có thể an ủi người, lại không thể cho người lớn lên, cho nên, Diệp Vân thiếu gia, người hiện tại nên là nghĩ, nghĩ phương pháp làm thế nào cứu được chủ nhân.”

“Ta đã biết, Trần bá.” Tu Diệp Vân đáp, lần đầu tiên cảm thấy lời Trần bá nói có đạo lý.

“Diệp Vân thiếu gia, Trần bá đã nhìn chủ nhân khôn lớn, chủ nhân và người quan hệ tốt như vậy, ta nghĩ, hẳn nhất định đang chờ người cứu hắn đấy.” Trần bá nói xong, bắt đầu trở nên trong suốt, Tu Diệp Vân biết, Trần bá lại bắt đầu ‘xuất quỷ nhập thần’, trước khi biến mất, Trần bá nói với Tu Diệp Vân, “Diệp Vân thiếu gia, người nên tới Đồ Thư Quán thử xem.”

==== ===== o(_)o phân cách tuyến o(_)o =====

Tu Diệp Vân nghe lời Trần bá tới Đồ Thư Quán, hẳn chủ yếu là muốn tìm sách y học. Xem một dàn sách y thuật trước mắt, Tu Diệp Vân cảm thấy, mình hẳn nên tìm loại ma pháp chống phân huỷ trước, bất kể thế nào, không thể để cho miệng vết thương của Lãnh Quân Bạch thối rửa nữa, cho dù có mục nát, cũng phải giảm tốc độ đến chậm nhất.

Ngón tay Tu Diệp Vân xẹt qua từng quyển sách trên giá, cuối cùng dừng trên một quyển tên là Sổ tay ma pháp chống phân huỷ, hắn lấy sách ra, sau đó ngồi xuống ghé lật xem.

Lại phân cấp bậc, Tu Diệp Vân bắt đắc dĩ, hẳn biết ma pháp cấp cao thì hiệu quả tốt lắm, nhưng hẳn không dám chọn, bởi vậy, Tu Diệp Vân quyết định nhìn một cái ma pháp trung cấp. Ma pháp trung cấp giới thiệu rất nhiều loại, các hệ đều có, nhưng cũng chỉ là chống phân huỷ, lại không thể khiến miệng vết thương khép lại. Tu Diệp Vân tìm tới ma pháp cao cấp, chỉ có ma pháp cao cấp mới có thể khiến miệng vết thương tạm thời khép lại.

Tu Diệp Vân buồn bực, hẳn thật sự không dám tùy tiện giúp Lãnh Quân Bạch trị liệu, hơn nữa, ma pháp cao cấp mình có thể dùng được hay không cũng là một vấn đề. Nghĩ đến đây, Tu Diệp Vân nhíu mày, có nên thử trước ma pháp cao cấp hay không? Nếu thất bại, sẽ thử lại trung cấp. Nghĩ thế, Tu Diệp Vân lập tức hành động, hẳn có thể đợi, nhưng Lãnh Quân Bạch không thể đợi, không thể tiếp tục do dự nữa.

Mở ra một trang ma pháp cao cấp là ‘Phong dữ’, Tu Diệp Vân dựa theo sách bắt đầu luyện tập, hai tay nắm lại, tập trung ý niệm lực vào lòng bàn tay, sau đó chậm rãi mở tay ra, lấy lòng bàn tay đặt trước miệng vết thương, tiếp theo lặng lẽ đọc chú ngữ, phóng thích năng lực. Tu Diệp Vân ban đầu chỉ làm động tác, đến khi động tác thuần thục, hẳn mới bắt đầu xem câu thần chú. Câu thần chú rất đơn giản, cũng không khác biệt lắm với những câu thần chú thường, Tu Diệp Vân nhanh chóng ghi nhớ, trong đó nhắc tới Mai Đóa Na, theo trên sách miêu tả, là một vị thần có thể chữa khỏi bách bệnh, có rất nhiều câu thần chú Trì dù thuật cấp cao cũng nhắc tới nàng. Tu Diệp Vân nhắm mắt lại, sau đó lặng lẽ đọc chú ngữ, trên sách nói, nếu thành công, sẽ cảm thấy từng trận gió nhẹ, còn có thể thấy quang mang chanh sặc (màu cam).

Mai Đóa Na vĩ đại, thỉnh người ban cho ta năng lực Trì dù, khiến miệng vết thương thôi rữa khép lại, “Phong dữ!”

Tu Diệp Vân không thấy quang mang chanh sặc, tuy nhiên vẫn cảm thấy lòng bàn tay có chút ấm áp, hẳn nghĩ, có lẽ mình có thể luyện thành, vì thế tập trung ý niệm lực, lặp lại câu thần chú. Tay Tu Diệp Vân luôn luôn giơ lên, hẳn cảm thấy tay có chút run rẩy, thế nhưng hẳn không có thời gian nghỉ ngơi, hẳn nhất định phải mau chóng học được ma pháp này, hẳn tin tưởng, chỉ cần không phải không có chút phản ứng, nghĩa là hẳn có thể thành công.

Rốt cục, không biết qua bao lâu, bàn tay Tu Diệp Vân đã phát ra quang mang chanh sặc, mặc dù có chút mỏng manh, nhưng nó đã cổ vũ Tu Diệp Vân không ngừng cố gắng, hẳn cảm thấy, hẳn cách thành công không xa, mà Lãnh Quân Bạch, ít nhất có thể ổn định thương thế.

Suốt một buổi chiều, Tu Diệp Vân đều ngồi trong Đồ Thư Quán luyện ‘Phong dữ’, vẫn chưa từng nghỉ ngơi, rốt cục, vào chạng vạng, quang mang chanh sặc mỏng manh đã biến thành dữ dội, Tu Diệp Vân nghĩ, hẳn là thành công. Vì bảo đảm chắc chắn ma pháp này đáng tin cậy, Tu Diệp Vân suy tính một hồi, lấy dao rạch một mảng thật lớn trên tay mình.

Hắn dùng Thủy hệ ma pháp làm ướt ẩm, lại xé vạt áo quần lên vết thương, sau đó dùng Hỏa hệ ma pháp đốt cháy cánh tay. Hẳn biết mình làm như vậy thực ghê tởm, nhưng... Hẳn chỉ có thể xem trước liệu có thể trị được vết thương cho mình hay không, rồi mới dám dùng trên người Lãnh Quân Bạch. Loại ma pháp cao cấp này, cho dù thành công, cũng phải tìm thứ gì đó thực nghiệm, có điều, Tu Diệp Vân sẽ không đi lấy những vật khác làm thí nghiệm, bởi vậy... Hẳn dùng chính mình làm vật thí nghiệm.

Ban đầu, Tu Diệp Vân cảm giác cánh tay đau nhói, sau lại biến thành đau đốn, qua một lát sau, Tu Diệp Vân cảm thấy đau đốn giảm bớt, dần dần, cánh tay không còn cảm giác, hẳn đành chỉ ma pháp, sau đó lật

mảnh vải lên, cánh tay đã vô cùng thâm thẳm, Tu Diệp Vân vốn có tính khiết phích, nếu không phải vì Lãnh Quân Bạch, hẳn tuyệt đối không chịu phần khổ cực này, còn ghê tởm như vậy. Nâng tay lên, thủ thế, lặng lẽ đọc chú ngữ, quang mang chanh sắc bao trùm miệng vết thương. Chờ đợi quang mang tán đi, Tu Diệp Vân phát hiện miệng vết thương không hề khép lại, nhìn vết thương của mình, Tu Diệp Vân thực muốn ói.

Sao lại không khép lại? Tu Diệp Vân nghi hoặc, qua một lát, cánh tay lại bắt đầu đau rát, Tu Diệp Vân may mắn, hoàn hảo không đi trị cho Lãnh Quân Bạch, bằng không đau vẫn là y! Có điều Tu Diệp Vân không hiểu nổi, vì sao ma pháp thi triển, lại không cách nào chữa khỏi? Trong lòng càng ngày càng cuống, thử lại vài lần, miệng vết thương cũng không thấy khép lại, hẳn sợ hãi, sợ hãi bản thân thất bại, thất bại của mình, quan hệ đến sinh mệnh của Lãnh Quân Bạch.

“Tu Diệp Vân, người tại sao lại không để bọn họ mang Lãnh Quân Bạch đi?”

Đang lúc Tu Diệp Vân trầm tư, hẳn nghe thấy thanh âm của Tu Trạch Vũ, ngẩng đầu, đối mặt với chất vấn của Tu Trạch Vũ, Tu Diệp Vân rất không muốn trả lời, trên thực tế, từ một khắc Tu Trạch Vũ thiêu chuồn chuồn trúc kia, hẳn liền không muốn phản ứng lại nam nhân này.

“Nói chuyện với người a! Người có biết hay không, Minh Tuyết như vậy sẽ chết đó?” Tu Trạch Vũ rống lớn, “Người không phải là thích hẳn sao?”

“Ta thích hẳn, thì có thể lấy mạng của bằng hữu ta ra đùa giỡn? Minh Tuyết có Ti Kha chiếu cố, dù Ti Kha không chiếu cố, người khác cũng tranh nhau chiếu cố, phỏng chừng Tinh Linh vương đã triệu tập toàn bộ y sư đến rồi, vậy còn Lãnh Quân Bạch? Bên cạnh hẳn chỉ có ta, nếu ngay cả ta cũng đồng ý để các người mang Lãnh Quân Bạch đi, ta có phải rất có lỗi hẳn không?” Tu Diệp Vân nghiêm khắc nói.

“Người!”

“Các người không có quyền lấy thân thể người khác làm thí nghiệm, có thể làm như vậy, chỉ có người kia tự nguyện!” Nói xong, Tu Diệp Vân nâng cánh tay bị thương lên quơ quơ trước mặt Tu Trạch Vũ, hẳn thừa nhận là hẳn cố ý, “Giống như ta vậy, ta lấy bản thân làm thí nghiệm, học y thuật, không để bất luận kẻ nào bị thương.”

Thấy cánh tay của Tu Diệp Vân, Tu Trạch Vũ lập tức che miệng, quá ghê rợn, da thịt đều nát rữa ra, lại bị hỏa thiêu cháy đen, Tu Diệp Vân sao... sao có thể...”Người... Người...”

“Ác tâm thì ra ngoài, đừng quấy rầy ta.”

“Người... Hừ!” Tu Trạch Vũ bước nhanh ra cửa, khi bước ra qua cánh cửa, ngừng lại, gã quay đầu lại nhìn Tu Diệp Vân, “Kia... Cái kia...” Tu Trạch Vũ chỉ chỉ vài câu, sau đó gã quay đầu, không hề nhìn Tu Diệp Vân, “Nghe Ti Kha nói, người học y thuật, lòng cần yên tĩnh, không thể cuống.” Nói xong, không đợi Tu Diệp Vân đáp lời, liền chạy ra ngoài.

Tu Diệp Vân ngẩng đầu, suy nghĩ thông suốt, thì ra, bản thân vừa rồi nóng vội muốn cứu Lãnh Quân Bạch,

bởi vậy biến thành cuồng, nếu tĩnh tâm lại, nhất định có thể thành công! Vì thế, hắn nhắm mắt lại, hít thở sâu ba lượt, cái gì cũng không nghĩ, sau đó lại một lần nữa lặng lẽ đọc chú ngữ, “Phong dữ.” Quang mang chanh sắc phát ra, khiến Tu Diệp Vân cảm thấy cánh tay mình nóng nóng, ngứa ngứa, hắn mở to mắt, nhìn miệng vết thương của mình từng chút khép lại, Tu Diệp Vân không khỏi gợn khóe môi.

Rốt cục đã làm được việc... có thể trợ giúp Lãnh Quân Bạch.

27. Chương 27: Hợp Tác Cùng Túc Vũ

Nhất

Học xong Phong dữ, Tu Diệp Vân lập tức chạy về nhà Lãnh Quân Bạch, lúc này, trời đã tối, Tu Diệp Vân dùng Thuấn di, rất nhanh liền về đến nhà, hắn đột nhiên cảm thấy, khả năng học tập ma pháp của mình vô cùng cao, đây... Hắn là một việc tốt đi.

Vào phòng Lãnh Quân Bạch, lần này, không thấy Doãn Phàm, thay vào đó là Trần bá, Trần bá vẫn luôn quy củ đứng bên giường, thấy Tu Diệp Vân vào, mỉm cười, “Diệp Vân thiếu gia, đã trở lại? Vừa rồi chủ nhân dường như đã kêu tên ngài đấy?”

“Trần bá, ta đã học được một loại ma pháp làm miệng vết thương khép lại, như vậy, tốc độ thối rửa của vết thương sẽ chậm lại, sau đó, làm thế nào để Lãnh Quân Bạch tĩnh lại, ta sẽ cố gắng nữa.” Nói xong, Tu Diệp Vân vén y phục của Lãnh Quân Bạch lên, da thịt đã bắt đầu thối rửa, Tu Diệp Vân cảm thấy thực đau lòng.

Xem của mình thì cảm thấy ghê tởm, thế nhưng... Xem Lãnh Quân Bạch lại cảm thấy đau lòng... Tu Diệp Vân không có thời gian đi tự hỏi đây là tâm tưởng gì, hắn hiện tại phải làm, là mau chóng làm vết thương khép lại. Nhắm mắt lại, Tu Diệp Vân điều chỉnh tâm tình của mình, bắt mình tĩnh táo lại.

Sau đó... Mai Đóa Na vĩ đại, xin ngài ban cho ta năng lực Trì dữ, khiến miệng vết thương thối rửa khép lại, “Phong dữ!” Tu Diệp Vân lần này dùng tới hai tay, khiến cho phạm vi trị liệu mở rộng gấp đôi, Tu Diệp Vân nhìn da thịt thối rửa của Lãnh Quân Bạch dần dần khôi phục bình thường, sau đó chậm rãi khép lại, tảng đá trong lòng như rơi xuống. Hắn buông tay, đột nhiên cảm giác đầu có chút choáng váng.

“Diệp Vân thiếu gia trước đi nghỉ ngơi một chút đi, ở đây đã có ta.” Trần bá nói, “Ngài hắn là đã tiêu hao rất nhiều thể lực, để học được ma pháp cao cấp nhanh như vậy quả không dễ dàng gì.”

“Không có việc gì, ta không thể ngủ, vạn nhất vết thương của Quân Bạch lại mục rữa, ta còn phải trị liệu.” Tu Diệp Vân xoa nhẹ thái dương nói.

“Diệp Vân thiếu gia, ngài như vậy thân thể sẽ chịu không nổi, Trì dữ của ngài lại không thuần thực như Ti Kha y sư, ngài vẫn chỉ là sơ học, không thể như vậy.” Trần bá hạo tâm đề nghị nói.

“VẬY...” Tu Diệp Vân do dự, mệt, thật sự mệt chết đi, nhất là cả buổi chiều sử dụng ma pháp, Tu Diệp Vân cảm thấy chóng đờ hết nổi, thế nhưng... Nếu như mình ngã quỵ, chẳng phải là càng bất tiện hơn? “Như vậy đi Trần bá, ta sẽ ngủ bên cạnh Quân Bạch, phiền ông thỉnh thoảng lại nhìn Quân Bạch, nếu miệng vết thương của hắn xảy ra vấn đề, liền lập tức đánh thức ta, thế nào?”

“Hảo, ta sẽ không đi, Diệp Vân thiếu gia yên tâm ngủ đi.”

Tu Diệp Vân cảm kích nhìn Trần bá, sau đó nằm xuống bên Lãnh Quân Bạch, nắm tay y, dần dần tiến vào mộng đẹp. Trong thời gian đó, Tu Diệp Vân bị Trần bá đánh thức vài lần, hắn phát hiện tần suất còn rất cao, hắn ngủ đại khái khoảng sáu giờ, lại bị Trần bá đánh thức ba lượt, nói cách khác, cơ hồ là cứ hai giờ miệng vết thương lại gặp bất đầu thối rửa.

Cứ như vậy, Tu Diệp Vân liên tục trị cho Lãnh Quân Bạch vài ngày, có điều, tình huống của Lãnh Quân Bạch lại ngày càng bất ổn, ban đầu thì hai giờ bắt đầu thối rửa biến thành một giờ, sau lại biến thành nửa giờ, kể từ đó... Tu Diệp Vân cảm giác mình sớm muộn gì cũng sẽ hao hết thể lực mà không cách nào trợ giúp được Lãnh Quân Bạch, bởi vì miệng vết thương thối rửa thật sự là quá nhanh.

Đây đã là ma pháp cao cấp, ngay cả ma pháp cao cấp đều vô hiệu, Tu Diệp Vân nên làm cái gì bây giờ? Hắn sợ hãi... Sợ hãi đợi đến một ngày miệng vết thương của Lãnh Quân Bạch tốc độ còn chưa tới nửa giờ, vậy phải làm thế nào? Hiện tại hắn Ti Kha cũng dùng phương pháp tương tự để trị liệu cho Minh Tuyết đi, rốt cuộc phải làm thế nào mới có thể khỏi hẳn, ai cũng không biết.

Nghĩ đến đây, Tu Diệp Vân đứng lên, “Trần bá.”

“Diệp Vân thiếu gia.”

“Ta muốn đi xem bên Minh Tuyết điện hạ thế nào, nếu miệng vết thương của Quân Bạch xảy ra vấn đề, ông có thể Thuận đi tới tìm ta chứ?”

“Hảo, Diệp Vân thiếu gia xin yên tâm đi đi.”

==== o(_)o phân cách tuyến o(_)o =====

“Đứng lại! Tinh Linh vương bệ hạ mệnh lệnh, trừ bỏ y sư, ai cũng không được tiến vào tẩm cung của Minh Tuyết điện hạ.”

Lúc này, Tu Diệp Vân đang đứng trước cung điện của Minh Tuyết, cả cung điện đều là bạch sắc, thuần khiết như ấn tượng đầu tiên của hắn về Minh Tuyết. Cung điện còn có tên, là Cần Tuyết điện. Thấy tên này, Tu Diệp Vân liền nhin không được muốn đập bảng, tên này, rất rõ ràng!

Lại nói, Tu Diệp Vân vốn không hề quen thuộc đường đi lối lại nơi đây, trừ phòng của Ti Kha của Lãnh Quân Bạch ở trường, đường khác đều mơ mơ màng màng. Thật vất vả bảy quẹo tám rẽ mới tới Cần Tuyết

điện, lại bị người ngăn đón ngoài cửa.

“Ta tìm Ti Kha có việc gấp, là về chuyện trị bệnh.” Tu Diệp Vân giải thích, thuận tiện tiến lên mấy bước.

“Không được, Ti Kha y sư cần nghỉ ngơi.”

“Người...” Tu Diệp Vân siết chặt nắm tay, thật sự không được, liền... “ Binh lính đại ca...”

“Không phải nói gì hết, chúng ta cũng chỉ muốn bảo mệnh, không thể cãi lệnh.”

“Vậy được rồi...” Tu Diệp Vân làm bộ như thất vọng, yên lặng xoay người, ngay khi bọn lính nghĩ Tu Diệp Vân muốn bỏ đi thì Tu Diệp Vân đột nhiên quay đầu lại, cho mỗi tên một quyền, sau đó thừa dịp chúng còn không kịp phản ứng, lại quét ngang một cái, đá bay một tên đo ván dưới đất, người kia lão đảo thiếu chút nữa ngã sấp xuống.

Tu Diệp Vân lập tức vọt vào cung điện, hất khóa cửa cung, phòng ngừa hai tên lính kia tiến vào, nhưng mà, quay đầu lại, đối mặt với hắn là đám lính đông hơn nhiều, Tu Diệp Vân nuốt nước bọt, “Ha ha, các vị khỏe!”

“Tại sao lại là người?” Tên lính chỉ huy nói, gã chính là đầu lĩnh ngày đó bị Tu Diệp Vân đánh một quyền. “Thế nào, hiện đang chuẩn bị giao Lãnh phó hiệu trưởng ra sao?”

“Ta muốn gặp Ti Kha.” Tu Diệp Vân nói gãy gọn.

“Không được, Ti Kha y sư cần giữ thể lực chữa thương cho Minh Tuyết điện hạ.”

“Gặp một chút là được rồi, ta tuyệt đối không mời nàng rời khỏi đây.”

“...” Đầu lĩnh không nói chuyện, chỉ phất phất tay. Đám lính phía sau lập tức dàn hàng, làm tư thế ngăn cản.

Tu Diệp Vân đã lo lắng lại buồn bực, mình cũng chẳng phải loại đặc biệt cường đại, cần phải bày trận như thế sao? Nhưng, nếu bọn họ cố tình không cho vào, vậy thật sự cần phải đánh, nghĩ thế, Tu Diệp Vân đã muốn chuẩn bị sử dụng Hỏa quyền giam cầm.

“Diệp Vân... Diệp Vân người sao lại ở đây?”

Đúng lúc này, Bạch Kim Ngọc đi ra, hắn thoát nhìn có chút suy yếu, đến thanh âm cũng mất đi sức sống ngày thường, “Lãnh phó hiệu trưởng thế nào?”

“Hiện tại cách nửa giờ lại cần chữa trị một lần, mà người, sao sắc mặt lại tái nhợt như vậy?” Tu Diệp Vân hỏi.

“Ai... Đâu chỉ có ta? Ti Kha y sư cũng chẳng khác hơn bao nhiêu, ta vẫn trị liệu cho những binh lính kia, cảm giác thể lực sắp cạn kiệt, đúng rồi... Người nói Lãnh phó hiệu trưởng nửa giờ lại chữa trị một lần, ai giúp hắn trị?” Bạch Kim Ngọc khó hiểu hỏi.

“Ta trị, ta bỏ ra một buổi trưa học được ‘Phong vũ’, chỉ có thể khiến miệng vết thương của hắn không thối rửa, nhưng mà... tốc độ thối rửa càng lúc càng nhanh, ta muốn đến xem, tình huống bên này.” Tu Diệp Vân mỗi một nói.

“Thiên na, Tu Diệp Vân người đột nhiên sáng dạ sao? Ngày đó là Quang cầu, giờ là Phong vũ.” Bạch Kim Ngọc kinh hô, “Phong vũ ta phải mất nửa tháng mới dám sử dụng trên thân người, người lại chỉ một buổi chiều... liền... liền dám dùng với Lãnh phó hiệu trưởng?”

“Ta đã tự làm cánh tay mình thối rửa sau đó chữa khỏi rồi mới dám dùng cho hắn!” Tu Diệp Vân nói, “Được rồi, không nói chuyện đó, các người có tiến triển gì không? Ta sợ ta sắp chống đỡ không được, ta mà ngã gục, Lãnh Quân Bạch sẽ không có ai giúp đỡ.”

“Diệp vân... Thật sự không tìm ra cách gì...” Bạch Kim Ngọc lo lắng nói, “Từ khi Minh Tuyết điện hạ hôn mê, Ti Kha cùng ta vẫn thay phiên trị liệu, từ sáng sớm đến đêm khuya, có đôi khi ngay cả thời gian dùng cơm cũng không có, sáng sớm hôm nay, Ti Kha té xỉu... Ta...”

“Đến Ti Kha cũng bất lực?”

“Đúng vậy, có vài binh lính...” Bạch Kim Ngọc dừng một chút, “Bọn hắn cũng không được chú ý... y sư toàn bộ Vũ Phong, đều được gọi tới nghiên cứu vết thương này, còn luôn ở cùng chúng ta, tùy thời thể chỗ, cho nên... Đã có binh lính tử vong, miệng vết thương dần dần thối rửa, sau đó...”

“Được rồi...” Tu Diệp Vân nâng tay ý bảo Bạch Kim Ngọc không cần nói thêm gì nữa, bởi vì Bạch Kim Ngọc càng nói, hắn lại càng lo lắng cho Lãnh Quân Bạch, lo lắng Lãnh Quân Bạch sẽ giống như những tên lính kia...

“Diệp Vân, người không muốn vào xem Minh Tuyết điện hạ một chút sao?” Bạch Kim Ngọc đột nhiên hỏi, giờ mới phát hiện, Tu Diệp Vân từ khi trở lại Vũ Phong, lại chưa một lần tới thăm Minh Tuyết điện hạ. “Người... Không lo lắng cho hắn sao?”

Lo lắng, ta sao lại không lo lắng chứ? Tu Diệp Vân nghĩ như vậy, thế nhưng... Cảm giác từ ngày đó khi biết về Cần Trạch, giữa hắn và Minh Tuyết liền xuất hiện một bức tường vô hình ngăn cách hai người, khiến hắn... Ngay cả y muốn gặp Minh Tuyết cũng không có... Chỉ là... Bởi vì... Nhìn thấy Minh Tuyết đáng yêu kia, hắn lại càng rối rắm, bộ dạng kia của Minh Tuyết, chẳng qua là vì Cần Trạch thôi.

“Hay là thôi đi...” Tu Diệp Vân nói. Muốn gặp, cũng chờ y có thể nói chuyện trở lại đã, khi đó, cũng có thể

hỏi rõ ràng!

“Diệp Vân?” Bạch Kim Ngọc không hiểu vì cái gì Tu Diệp Vân lại đột nhiên lạnh nhạt với Minh Tuyết như vậy, còn nhớ lúc trước... Chỉ cần nói tới Minh Tuyết, Tu Diệp Vân liền kìm không được mà mỉm cười, hơn nữa... Không biết có phải là ảo giác hay không, hắn cảm thấy, gương mặt Tu Diệp Vân thiếu đi nụ cười, “Thương thế của hắn... Cũng rất nghiêm trọng...”

“Ta biết... Ta còn phải mau trở về, tuy rằng để Trần bá trông chừng Quân Bạch, nhưng ta vẫn không yên lòng.” Tu Diệp Vân nói, “Ta không muốn mất đi bằng hữu như Lãnh Quân Bạch, đương nhiên, ta để ý Minh Tuyết, thế nhưng...” Ta hiện tại không muốn gặp y...

“Chờ một chút Diệp Vân, đã xảy ra chuyện gì sao?”

“Không có.” Tu Diệp Vân cười ảm đạm, “Ta muốn mau trở về.” Nói xong, liền xoay người ly khai.

Bạch Kim Ngọc nhìn bóng lưng của Tu Diệp Vân, trong ánh mắt tràn đầy khó hiểu, Tu Diệp Vân... Làm sao vậy? Năng lực đề cao, nhưng tính cách lại không giống lắm, hắn không phải là kẻ khác giả dạng chứ!

==== ===== o(_)o phân cách tuyến o(_)o =====

Ban đêm, Tu Diệp Vân ngồi bên giường, nhìn ngoài cửa sổ, cau mày.

“Diệp Vân thiếu gia, ngài nên đi ngủ đi.”

“Không có việc gì...” Tu Diệp Vân trả lời, vết thương của Lãnh Quân Bạch lại thối rửa nhanh hơn, nửa giờ rồi 20 phút, thời gian mới chỉ một ngày mà thôi, chiều nay tốc độ này, mỗi ngày giảm đi mười phút, như vậy thì ngày mốt chẳng phải là...

Tu Diệp Vân có chút khựng hoảng, đến Tì Kha đều ngã gục, rốt cuộc phải làm cái gì bây giờ? “Ta vì sao lại một chút năng lực đều không có!” Tu Diệp Vân dùng sức nện nắm đấm xuống giường.

“Diệp Vân thiếu gia, xin đừng tự gây tổn thương lên thân thể mình.” Trần bá nói, “Diệp Vân thiếu gia sao lại một chút năng lực đều không có chứ? Ít nhất, Diệp Vân thiếu gia có thể trong một buổi trưa học thành Phong vũ, người khác làm được sao? Ít nhất, Diệp Vân thiếu gia vào lúc tất cả mọi người đi nịnh hót Tĩnh Linh vương, một mình ở lại chiếu cố chủ nhân. Người như vậy, sao có thể là người không có chút năng lực được?”

“Trần bá, ta không vĩ đại như vậy đâu, ta chỉ... Không quen nhìn chuyện bất bình như vậy mà thôi.” Tu Diệp Vân tỉnh táo lại.

“Chủ nhân lợi hại nhất!”

Đản Đản? Tu Diệp Vân cả kinh, hấn sao lại quên mất Đản Đản chứ? Đờ Đản Đản từ trên cổ xuống, Đản Đản lập tức biến thành nguyên hình, Tu Diệp Vân phát hiện, trên đầu Đản Đản có một khối nhỏ nổi lên.”Đây là?” Tu Diệp Vân lấy tay sờ sờ.

“Chủ nhân chủ nhân!” Đản Đản hưng phấn nhảy lên, “Đản Đản bắt đầu mọc sừng, năng lực của chủ nhân đã trở nên mạnh mẽ hơn!”

“Đản Đản, chuyện lần này... Người có ý kiến gì không?” Nghe Đản Đản nói, Tu Diệp Vân cũng vui vẻ, tuy rằng không rõ làm thế nào lại trở nên mạnh mẽ. Nếu là bị phong ấn, như vậy hấn lại không thể nghĩ thông, vì sao lại bị phong ấn, thế nhưng năng lực trở nên mạnh mẽ, đối với Tu Diệp Vân mà nói, chỉ có lợi, không có hại.

“Đản Đản có thể cảm thấy một hơi thở không tầm thường.”

“Có ý gì?”

“Ấn... Chính là... Chính là...” Đản Đản tròn mắt, “Chủ nhân, người có biết có một loại ma pháp rất cường đại, chỉ cần dùng máu tươi của một trăm người, là có thể mở cánh cửa tới thế giới bên kia?”

Tu Diệp Vân khó hiểu lắc đầu.

“Loại ma pháp này, Huyết Tinh Linh dùng tương đối nhiều, bởi vì bọn họ giết người, không có cảm giác gì quá lớn. Mở cánh cửa tới thế giới bên kia, là có thể triệu hồi sinh vật thế giới đó.” Đản Đản tạm dừng, “Mà loại sinh vật này, chính là thứ chúng ta không thể đối kháng.”

“Nói cách khác, có người dùng phương pháp này mở cánh cửa tới thế giới bên kia, mà người này... Vô cùng có khả năng là Huyết Tinh Linh.” Nếu nghĩ như vậy, lúc trước Vũ Phong đại lục xuất hiện Huyết Tinh Linh cũng có thể hiểu được.

“Diệp Vân thiếu gia.” Trần bá đột nhiên mở miệng, “Lúc ấy, khi Huyết Tinh Linh đại chiến cùng chúng ta, cũng dùng loại phương pháp này, ban đầu, chúng ta không có biện pháp ngăn cản, đã chết không ít người, trong đó thậm chí có người vô cùng trọng yếu, sau đó... Người của thế giới đó đã đến, trợ giúp chúng ta diệt trừ những sinh vật kia, có điều, người chết, không thể sống lại.”

“Lúc ấy... Ai chết?”

“Cần Trạch cùng hoàng phi, lại nói, Diệp Vân thiếu gia ngài lớn lên thực giống Cần Trạch.”

Tu Diệp Vân cúi đầu, xem nhẹ nhân vật Trần bá nhắc tới, “Các người nói, liệu có kẻ liên hợp với Huyết Tinh Linh, muốn chiếm lĩnh Vũ Phong? Sau đó mở cánh cửa kia?” Tu Diệp Vân nghi hoặc nói.

“Rất có thể.” Đản Đản nói, “Ta đã cảm thấy hơi thở không tầm thường, chủ nhân...”

“Ai?” Tu Diệp Vân đột nhiên đứng lên, hắn vừa mới nhìn thấy bóng đen chợt lóe lên bên ngoài, hình như quỷ mỵ. “Trần bá, chiếu cổ Quân Bạch, Đản Đản, người ở lại đây, Quân Bạch có chuyện gì thì giúp đỡ chút.” Nói xong, Tu Diệp Vân trực tiếp theo nhảy qua cửa sổ ra ngoài. Hắn đuối rất nhanh, lại không thấy cái gì, hay là... Vừa rồi chỉ là ảo giác?

Không có khả năng, hắn thật sự thấy được. Nghĩ thế, Tu Diệp Vân nắm chặt quyền, hắn thật muốn nhìn, là vật gì đã thương Lãnh Quân Bạch cùng Minh Tuyết. Nhưng mà... vào lúc này, Tu Diệp Vân nghe thấy tiếng hít thở mỏng manh, hắn nhìn quanh một lượt, không ai. Lúc này, màn đêm đen kịt khiến không khí trở nên khủng bố, Tu Diệp Vân không khỏi có điểm khẩn trương.

Hắn quay đầu lại... Lập tức che miệng, ngăn mình kêu thành tiếng. Hắn thấy một cái... Có thể nói là sinh vật hình người đứng trước mặt mình, khoảng cách rất gần, gần đến cái mũi sắp đụng nhau. Chỉ là... Thứ kia da dẻ đều thối rữa, lại vẫn thấy máu chảy.

Thật buồn nôn... Tu Diệp Vân cảm giác dạ dày đều run rẩy! Hắn chậm rãi buông tay, sau đó lui từng bước về phía sau, mà thứ kia, lại đi theo hắn tiến lên từng bước. Đột nhiên, Tu Diệp Vân thấy thứ kia giơ tay lên, vươn tới bụng mình, Tu Diệp Vân có dự cảm bất hảo, hắn lập tức tránh, quả nhiên, tay của thứ kia đột nhiên biến thành hình một đao, bên trên còn có chất lỏng lục sắc. Chất lỏng nhỏ xuống mặt đất, phát ra tiếng ‘tách tách’, bốc khói lên.

Lúc này, trong đầu Tu Diệp Vân đã có thể tưởng tượng ra, Lãnh Quân Bạch cùng Minh Tuyết tại sao lại biến thành bộ dạng hiện tại, đột nhiên, Tu Diệp Vân cảm giác mắt cá chân đau xót, hắn cúi đầu nhìn, lại thấy một thứ tương tự, một nửa thân thể vùi trong lòng đất, mà một nửa khác lết trên đất, vừa rồi nó đã chém trúng Tu Diệp Vân.

Cảm giác đau đớn chậm rãi lan rộng, dần dần trở nên kịch liệt, giống như có người xé da cắt thịt, Tu Diệp Vân quả thực muốn đứng không yên, hắn dùng Hỏa hệ ma pháp thiêu cháy thứ trên mặt đất, lại không có lấy nửa điểm tác dụng! Tu Diệp Vân gian nan thay đổi vị trí, lại phát hiện, chẳng biết lúc nào, thứ này càng ngày càng nhiều, lại đang chậm chậm tới gần hắn, cũng sắp vây chặt hắn.

Lại là một lần công kích, Tu Diệp Vân miễn cưỡng tránh thoát, thế nhưng... Hắn cảm giác chân mình sắp bị phế bỏ, hắn đã không thể đi nổi. “Các người... Rốt cuộc là cái thứ gì!” Tu Diệp Vân hét lớn, không ngừng dùng ma pháp công kích, hắn biết là vô dụng, nếu hữu dụng, Lãnh Quân Bạch cùng Minh Tuyết cũng sẽ không biến thành cái dạng này.

Hắn hiện tại, cần phải di chuyển dễ dàng đã! Vì thế, Tu Diệp Vân một bên tránh né công kích của những thứ kia, một bên trị liệu cho vết thương của mình, miệng vết thương rất nhanh liền khép lại, Tu Diệp Vân nhảy lên cao, sau đó đạp thẳng xuống đầu sinh vật đang chui từ dưới đất lên, sau đó, chỉ nghe ‘Rắc’ một tiếng, đầu thứ kia liền rơi trên mặt đất.

Thế nhưng, thứ kia không có chết, mà vẫn tiếp tục chui lên khỏi mặt đất. Tu Diệp Vân chấn kinh, hắn quả thực cảm giác trước mặt đúng là một tử thi không đầu, thứ này không chết được sao? Đầu đã rớt, nó vẫn có thể hành động tự nhiên?

Đúng lúc này, Tu Diệp Vân nghe thấy bên tai ‘Hưu’ một tiếng, sau đó, liền thấy một thanh kiếm bay qua trước mắt mình, trực tiếp cắm vào vị trí trái tim của thứ trước mặt, không bao lâu, thứ kia liền biến thành một bãi nước xanh xanh đỏ đỏ, nhìn mà buồn nôn, qua một lát, nước chậm rãi ngấm vào đất, biến mất không còn gì. Sau đó, thanh kiếm cắm dưới đất lại chuyển hướng, biến toàn bộ sinh vật kỳ quái thành vũng nước. Cuối cùng, kiếm bay trở về, Tu Diệp Vân nghe thấy có người nói, “Thực con mẹ nó ghê tởm...”

Hắn quay đầu lại, thấy một người, người nọ mặc... giống như Tư Không Mộ Tuyết gặp lần trước, là cổ trang, mà diện mạo của hắn, thập phần tuấn mỹ, chẳng qua, Tu Diệp Vân cảm thấy có điểm nhìn quen mắt.

“Ai... Con mẹ nó... Mỗi lần lão tử vừa cùng Vô Thương lên giường là lại có chuyện phiền đến lão tử.” Nói xong, người nọ lau sạch sẽ thanh kiếm, sau đó thu vào vỏ, hắn ngẩng đầu, “Tu Diệp Vân phải không?”

“Phải.” Tu Diệp Vân hồi đáp, phát hiện bên hông người nọ còn có một thanh kiếm.

“Ta là Túc Vũ, chúng ta cùng là người sống ở hiện đại tới nên không phải nói thêm gì hết, ta là tới giúp người.” Túc Vũ nói xong, tới cạnh Tu Diệp Vân, “Chỗ các người, có kẻ mở cửa Âm phủ, thứ vừa rồi, gọi là Độc quỷ, vốn đã ở dưới tầng mười tám của Địa Ngục, kết quả lại bị triệu hoán lên, người cũng đã thấy bọn chúng rồi, toàn thân thối rữa. Hiện tại, ta tới dạy người phương pháp đả bại mấy thứ này, ta sợ đến lúc đó số lượng Độc quỷ tăng lên, một mình ta không thể ứng phó, dù sao ta cũng chỉ trực ban. Ta nghĩ, người hẳn là rất nhanh có thể học thành. Còn việc ai mở cửa, cái này không đến lượt ta phiền não.”

“Túc Vũ?” Tu Diệp Vân trong đầu không ngừng nhẩm cái tên này, thế nào lại quen tai vậy?

“Được rồi, được rồi, người hiện tại mau chóng học đi, lão tử mệt chết đi được!”

“Người không phải là gia hỏa... ở giới GAY cùng ta hợp xưng làm Âm dương tán sao?”

“Ha?”

“Bởi vì lúc ấy người không nói chuyện, cả ngày nghiêm mặt, u u ám ám, mà ta hơi nhiều lời, cả ngày tươi cười, chúng ta lại khá nổi danh... Cho nên, có ngoại hiệu này...” Nói xong, Tu Diệp Vân gãi gãi đầu, “Ai nha giờ không phải lúc nói chuyện này, người trước tiên dạy ta đi.”

“...” Túc Vũ lẳng lẳng nhìn Tu Diệp Vân một chút, “Hảo... Người học nhanh một chút... Đúng rồi, đến lúc đó, ta đưa giải dược cho người, dùng giải dược, những người bị thứ kia chém qua đều sẽ khỏe hẳn, có điều... trừ người chết.” Ý ở ngoài lời, còn câu cuối, chính là hi vọng Tu Diệp Vân có thể nhanh học được phương pháp này.

“Cám ơn nhiều.”

Đối với sự xuất hiện của Túc Vũ, Tu Diệp Vân thập phần cảm kích, ít nhất, không hề nôn nóng như trước, bởi vì, Quân Bạch cùng Minh Tuyết được cứu rồi! Còn nữa, Túc Vũ lại là người Tu Diệp Vân quen biết,

người này hồi ấy tuy rằng ít nói, nhưng cũng chưa từng bị người nói là nhân phẩm không tốt, tin tưởng hẳn nhất định có thể giúp mình.

28. Chương 28: Hợp Tác Cùng Túc Vũ

Nhị

Thấy Tu Diệp Vân thành khẩn cảm ơn, thiện cảm của Túc Vũ lập tức tăng lên, kỳ thật, hắn vẫn có chút ấn tượng về người này, tuy rằng không nói chuyện nhiều, nhưng dù sao cũng từng quen biết, chẳng qua, việc này đối với Túc Vũ mà nói, đã là chuyện cả trăm năm trước, bởi vậy hắn cũng không nhớ rõ ràng, có điều, khi hắn nghe nói người này bị tiểu thần tiên kia đẩy tới thế giới này thì vẫn có chút kinh ngạc.

“Chúng ta bắt đầu đi, ta đã sẵn sàng để thức thâu đêm.” Tu Diệp Vân nói.

“Hảo.” Nói xong, Túc Vũ lấy ra một cái bình nhỏ nói, “Đây, là dược chuyên dùng để giết Độc quỷ.” Hắn mở nắp bình, để Tu Diệp Vân nhìn, bên trong là chất lỏng trong suốt, “Chúng ta phải bôi nó lên thân kiếm, như vậy, bị kiếm chém vào Độc quỷ, sẽ lập tức hòa tan.”

“Như vậy, kiếm phải sử dụng thế nào?” Tu Diệp Vân hỏi, hắn cho tới bây giờ chưa từng học qua kiếm pháp gì a!

“Này, chỗ chúng ta có một thứ gọi là nội công, ngươi biết đi? Ta dùng nội công khống chế thanh kiếm này.” Túc Vũ nói xong, gỡ thanh kiếm khác bên hông xuống đưa cho Tu Diệp Vân, “Có điều, ở đây không có thứ nội công này, hơn nữa, dù giờ ngươi có luyện, căn bản cũng không kịp.”

“Vậy phải làm thế nào?” Tu Diệp Vân cầm kiếm, nhìn nhìn, kiếm này thực nặng.

“Ta trước khi đến đã tìm hiểu qua, ở đây có thứ gọi là ý niệm lực gì đó đúng không?” Túc Vũ nói, “Khi đối phó với Độc quỷ, chúng ta cần phải có năng lực để có thể khống chế thanh kiếm này, nếu ta dùng nội công, như vậy, ngươi hãy dùng ý niệm lực, rót ý niệm lực vào kiếm, sau đó khống chế hướng đi của nó.”

Tu Diệp Vân cau mày, rót ý niệm lực vào vào kiếm? Đây là tình huống gì? “Ách...”

“Ngươi hẳn không rõ đi.” Túc Vũ hỏi, trong lòng rối rắm, bởi vì... chính hắn cũng không hiểu.

“Không phải, ta chưa thử qua, nhưng, ách... Ta sẽ thử xem.”

“Hảo, nếu thành công, ngươi sẽ cảm thấy chuôi kiếm đang nắm nóng, hơn nữa, cảm thấy kiếm đang động, mà không phải... tay ngươi động, hiểu chưa?” Nói xong, Túc Vũ giơ kiếm lên không trung, sau đó âm

thầm vận khí, “Nhìn đi.” Nói xong, hất buông tay ra, mà kiếm, vẫn trôi nổi trên không trung, tiếp theo, Tức Vũ vung tay lên, kiếm liền bay thẳng về phía trước, đến khi đâm phập vào thân cây. “Trước tiên người cần làm kiếm bay lên đã.” Nói xong, Tức Vũ ngáp một cái, thật quá mệt mỏi, khuya khoắt vậy còn không cho người ta ngủ.

“Hào.” Tu Diệp Vân nói xong, cũng học theo Tức Vũ giơ thanh kiếm lên cao, sau đó... Ách... Rót ý niệm lực? Thế nhưng ý niệm lực làm thế nào để rót? Tu Diệp Vân nhắm mắt lại, nghĩ tới tình huống sử dụng ma pháp bình thường, nói cho cùng, cũng chỉ là tập trung cao... ‘Ba’... Vì thế, trong đầu hắn đều tập trung vào kiếm trong tay, cảm giác kia giống như là... hòa mình cùng kiếm làm một thể. Sau đó... Hất buông tay ra, kiếm trôi nổi trên không trung.

Thế nhưng... Cái này cũng không xem như thành công, đang lúc Tu Diệp Vân cùng Tức Vũ chuẩn bị hoan hô, kiếm lắc lư vài cái, rớt. Tu Diệp Vân nhặt kiếm lên, nhìn Tức Vũ.

“Người không đủ nghiêm túc... Không đủ bình tĩnh.” Nói xong, Tức Vũ lại thở dài một tiếng, “Ai... Những người thông tuệ như ta ngày ấy, thực càng ngày càng ít.”

Trừ Tu Trạch Vũ, người là kẻ tự kỉ nhất mà ta thấy, Tu Diệp Vân oán thầm.

“Tốt lắm.” Tức Vũ nghiêm mặt nói, “Ta biết người lo lắng cho nhóm ái nhân của người, thế nhưng, người thế này thì không được.”

“Nhóm ái nhân?”

“Ách... Theo tin nhận được, không phải cái gì... Lành... Lành Quân Bạch, còn có... Minh Tuyết bị thương nặng sao?” Tức Vũ nói.

“A...” Tức Vũ nhẹ nhàng lên tiếng, “Minh Tuyết... Là người ta thích, Quân Bạch... Là bằng hữu tốt nhất của ta.”

“Ta còn tưởng đều là...”

“Người có thể đồng thời yêu hai người sao?” Tu Diệp Vân hỏi.

“Ta yêu bảy...”

“...”

“...” Tức Vũ thấy Tu Diệp Vân không nói lời nào, cũng trầm mặc, hắn biết không phải ai cũng như hắn, “Chúng ta tiếp tục, người khuya nay nhất định phải thành công, bằng không, chờ người chết rồi, vậy hết thuốc chữa! Hơn nữa, cũng không biết mấy thứ kia khi nào sẽ lại xuất hiện, người cũng biết, mỗi lần chúng

xuất hiện, số lượng đều vô cùng lớn.” Nói xong, hấn lại vỗ vỗ bả vai Tu Diệp Vân, “Tâm vô tạp niệm, người phải xem kiếm là người, người... là kiếm, mấy từ này thật buồn nôn, tóm lại là hợp nhất người và kiếm.”

“Hào.” Tu Diệp Vân đáp, nhắm mắt lại. Hấn hiện tại, cái gì cũng không được nghĩ, có thể nghĩ, chỉ có kiếm trong tay, bài trừ toàn bộ tạp niệm, sau đó, chậm rãi giơ kiếm lên, chậm rãi, cảm giác lòng bàn tay hơi nóng, Tu Diệp Vân không buông tay, tiếp tục tập trung, lại thêm một lát, Tu Diệp Vân cảm giác chuôi kiếm đều nóng lên, lúc này, hấn chậm rãi buông tay kiếm trôi nổi trên không trung, không rơi xuống. Tu Diệp Vân nhìn về phía Túc Vũ.

“Phất tay, muốn kiếm đi theo hướng nào, liền vung tay tới hướng đó.” Túc Vũ nói, “Nhớ kỹ, dùng tay.”

Tu Diệp Vân gật gật đầu, sau đó nhẹ nhàng phất tay, quả nhiên, kiếm bay đi, sau đó hấn vừa phản thủ, kiếm lại bay trở về.

“Người có thể lấy kiếm xuống.”

Tu Diệp Vân nghe theo, sau đó hỏi Túc Vũ, “Thế nào?”

“Huynh đệ a...” Túc Vũ có chút bất đắc dĩ, “Tốc độ quá chậm, thứ nhất, người chỉ rút ý niệm lực đã mất 45 phút, người nghĩ, khi Độc quỷ xuất hiện, người làm kịp sao? Thứ hai, tốc độ kiếm bay cũng quá chậm.” Nói xong, hấn lại bổ sung, “Có điều, người bây giờ có thể làm được như vậy, cũng đã thành công một nửa, kế tiếp phải không ngừng luyện tập.”

“45 phút? Không xong! Lãnh Quân Bạch!” Tu Diệp Vân đột nhiên kêu lên, “Người... Người có thể...”

“Ta đi cùng người.” Túc Vũ nói, hiển nhiên đã biết trước tình huống của Tu Diệp Vân ở đây.

“Ân.”

Đúng như Tu Diệp Vân sở liệu, lúc hấn trở về, Dẫn Dẫn đang sốt ruột nhìn Lãnh Quân Bạch, mà Trần bá cũng rất luống cuống, bởi vì lão căn bản không biết Tu Diệp Vân đi đâu. Lúc này nhìn thấy Tu Diệp Vân, lão thực muốn cảm ơn trời đất.

“Trần bá.”

“Diệp Vân thiếu gia... Vị này là...”

“Hấn là người tới giúp chúng ta.”

“Đúng rồi!” Túc Vũ xen vào nói, “Tu Diệp Vân, ta có giải dược, mau mang ta đi.” Nói xong, Túc Vũ lấy ra

một bình sứ lam sắc có hoa văn, “Chính là cái này, chúng ta phải nhanh lên, ngươi còn phải luyện tập!”

“Hảo.” Nói xong, Tu Diệp Vân lập tức dẫn Tức Vũ vào phòng Lãnh Quân Bạch, sau đó hắn tới ngồi bên giường, nhẹ nhàng vén y phục của Lãnh Quân Bạch lên.

“Dem được bôi lên vết thương, nó sẽ lập tức ngấm vào da bắt đầu giải độc, lúc sau, miệng vết thương sẽ chậm rãi khép lại. Sau khi người tỉnh, dùng được bôi bỏ là được.” Nói xong, hắn đưa bình dược cho Tu Diệp Vân.

Tu Diệp Vân nhận bình dược, nhanh chóng mở nắp, sau đó dùng ngón tay quét cao dược bên trong, nhẹ nhàng bôi lên vết thương của Lãnh Quân Bạch, sắc dược là hạt sắc (nâu), bôi lên da liền chậm rãi nhạt dần, cuối cùng không nhìn thấy, Tu Diệp Vân nhìn nhìn Lãnh Quân Bạch, sau đó đem kéo lại y phục cho y, cuối cùng đắp chăn.

Quay đầu, phát hiện Tức Vũ đang nhìn mình vô cùng quái dị, “Làm sao vậy?”

“Hắn là Lãnh Quân Bạch?.” Tức Vũ nghi ngờ hỏi.

“Đúng vậy, có chuyện gì sao?”

“Không...” Tức Vũ nói, hắn chỉ là cảm thấy ánh mắt Tu Diệp Vân nhìn Lãnh Quân Bạch... rất... không giống bằng hữu... “Đúng rồi, ngươi cũng bị thương đi.” Tức Vũ chỉ vào mắt cá chân của Tu Diệp Vân.

“Thiếu chút nữa thì quên.” Nghe Tức Vũ nói như vậy, hắn lập tức bôi dược cho mình, bằng không, chờ chân mình bị phế bỏ, làm sao diệt trừ Độc quỷ? “Tốt lắm, chúng ta tiếp tục đi luyện tập đi.”

“Ân...” Tức Vũ đánh cái ngáp thật to, “Hảo.”

Vì thế, cả một đêm, Tu Diệp Vân đều lặp đi lặp lại một động tác, theo như lời Tức Vũ, phải vận kiếm thuần thục như đang nắm trong tay mới xem như thành công, bởi vậy, hắn không ngừng luyện tập, để có thể đạt tới cảnh giới như vậy. Kỳ thật, ban đầu hắn cảm thấy một đêm căn bản không có khả năng hoàn thành, thế nhưng... Tức Vũ nội trong mấy giờ đã hoàn thành.

Ngươi xem xem, đều là xuyên qua, hắn lại hơn mình nhiều, hơn nữa, trong lúc mình luyện tập, hắn còn không biết lôi đầu ra con hồ li tinh gọi là Ảnh Nhi nghịch tới nghịch lui.

“Tu Diệp Vân, đừng ngăn người.”

Tu Diệp Vân lấy lại tinh thần, tiếp tục luyện tập. Kỳ thật hắn cũng muốn sớm luyện thành, bằng không, không chỉ có Tức Vũ mệt, mình cũng ngã quỵ, mấy ngày nay... đều không nghỉ ngơi tốt. Lắc lắc đầu, Tu Diệp Vân dùng sức vỗ vỗ mặt, bắt bản thân lấy lại tinh thần.

“Tu Diệp Vân, theo ta được biết các người khi tiến hành luyện tập ý niệm lực, có phải luôn nhìn chăm chăm vào một vật thể?” Túc Vũ đột nhiên hỏi.

“Đúng thế, thời gian dài tập trung chú ý vào một vật thể, hình thành ý niệm lực.”

“Như vậy đi, người coi kiếm trong tay như vật thể, sau đó tập trung chú ý, hẳn là hiệu quả sẽ tốt hơn nhiều.” Túc Vũ nói, “Bởi vì người đã có thể nhanh chóng sử dụng ma pháp, nói cách khác, dùng phương pháp này khá khả thi.”

“Hảo, ta thử xem.” Tu Diệp Vân đáp ứng. Túc Vũ nói cũng đúng, lúc trước, bản thân một mực lo lắng làm thế nào rót ý niệm lực vào kiếm, kỳ thật, cái đó và luyện tập ý niệm lực không phải cùng một khái niệm sao? Nghĩ đến đây, Tu Diệp Vân giơ kiếm lên cao, sau đó nhìn chăm chăm kiếm, quả nhiên, qua khoảng hai phút, Tu Diệp Vân liền cảm thấy chuôi kiếm nóng lên, mà thân kiếm đã hơi hơi rung động, như đang vận sức chờ phát động.

Buông tay ra, kiếm vẫn như cũ lơ lửng trên không trung, hơn nữa thời gian dài không rơi, Tu Diệp Vân phát tay, kiếm cũng theo hướng tay mà bay.

“Hô...” Túc Vũ thở dài một hơi, “Lần này tiến bộ lớn, ta xem, khoảng chừng nửa phút, như vậy không tệ, ít nhất khi ta đối phó với Độc quỷ, người cũng có thể hỗ trợ, trước đi nghỉ ngơi một chút đi.”

“Vẫn nên luyện tập thêm, ta vẫn không yên tâm, vạn nhất Độc quỷ xâm nhập phạm vi rộng, làm sao hai người chúng ta có thể đối phó?” Tu Diệp Vân nói ra lo lắng của mình.

“Người chờ một chút.” Túc Vũ nói xong, lấy từ trong y phục ra một tấm bản đồ, “Đây là bản đồ Vũ Phong đại lục. Theo như ta điều tra, chỗ các người chỉ mở một cánh cửa âm phủ, bởi vậy, Độc quỷ chắc sẽ không từ bốn phương tám hướng tràn vào, mà nơi người vừa tới, chính là cửa, cho nên, Độc quỷ sẽ chỉ xuất hiện từ nơi ấy, còn chúng sẽ tiến tới đâu, đó là chuyện khác.”

“Kia, nếu nói như vậy, chúng ta chẳng phải là sẽ mất cả đêm canh giữ ở đó?”

“Đúng vậy, có điều người cũng đừng oán hận, ta một ngoại nhân còn chưa nói cái gì.”

“Ta không oán hận, ta chỉ lo lắng cho Lân Quân Bạch, ta không ở bên cạnh chiếu cố hẳn, liệu có thể xảy ra chuyện gì hay không.”

“Yên tâm.” Túc Vũ vỗ vỗ ngực, “Được ấy tuyệt đối hữu hiệu.”

“Àn... Vậy là tốt rồi.” Nói xong, Tu Diệp Vân nhìn nhìn Túc Vũ, “Được cho Minh Tuyết, ta làm thế nào cho hẳn đây? Còn có binh lính bị thương cùng bọn hắn.”

“Này...” Tức Vũ nhú nhú mày, “Như vậy đi, ta tới canh giữ trước, người mang được đi tìm bọn họ, ta chỉ là một người lạ, bọn hắn tất nhiên sẽ không tin tưởng, người đi vẫn tốt hơn, có điều người phải nhanh một chút.” Nói xong, Tức Vũ đưa được cho Tu Diệp Vân “Tổng cộng có năm bình, nhất định là đủ dùng, ta giữ một bình để phòng khi cần đến, còn lại bốn bình người cầm đi cho bọn hắn.”

“Hảo.” Tu Diệp Vân nhận được, “Ta dùng Thuận đi.”

Ngay lập tức Tu Diệp Vân lại đứng trước Cẩn Tuyết điện, mà kết quả, vẫn bị người chặn ở bên ngoài, “Này... Binh lính đại ca, này có quan hệ đến sinh tử của Minh Tuyết điện hạ các người, người cũng không để cho ta vào? Chẳng lẽ, muốn ta phải động thủ?”

“Này...” Tên lính có chút do dự, người này danh tiếng ở Linh Vực vốn không tốt lắm, hắn thích Trạch Vũ điện hạ, Trạch Vũ điện hạ thích Minh Tuyết điện hạ, ai biết hắn có phải muốn báo phục Minh Tuyết điện hạ hay không?

“Người không cần nhìn ta như vậy được không? Ta cho người biết, Lãnh Quân Bạch đã sắp tỉnh lại, tin hay không tùy người! Đến lúc đó toàn bộ các người chết sạch, ta một chút cũng không cảm thông.” Tu Diệp Vân buông lời hăm dọa.

“Người... Người chờ một chút, ta đi hỏi.” Nói xong, tên lính mở cửa, để lại một tên lính khác trông coi. Một lát sau, tên lính kia đi ra, “Ti Kha y sư cho người vào.”

Vừa vào cung điện, Tu Diệp Vân liền thấy Ti Kha thập phần tiền tụy đứng bên cạnh Bạch Kim Ngọc, hắn lập tức đưa được cho Ti Kha, “Bôi cái này lên vết thương, độc tố sẽ chậm rãi tiêu trừ, sau đó sắc được điều dưỡng.” Nói xong, Tu Diệp Vân nhìn không được trộm liếc nhìn Minh Tuyết trên giường, bởi vì đứng quá xa, nhìn không rõ lắm, chỉ biết là, người trên giường, thoát nhìn thập phần yếu ớt.

“Tu Diệp Vân, người xác định được này hữu dụng?” Ti Kha hỏi, Bạch Kim Ngọc cũng nghi hoặc nhìn Tu Diệp Vân.

“Trăm phần trăm, tóm lại các người chạy cho những người bị thương... cùng... Minh Tuyết điện hạ dùng, ta có việc gấp.” Tu Diệp Vân nói, hắn nhất định phải mau trở về.

“Tu Diệp Vân, làm sao vậy?”

“Thứ sinh vật kia là do có kẻ cố ý dụ đến, tựa như lúc ấy, cánh cửa mở ra thế giới bên kia...” Tu Diệp Vân mỗi một nhìn, “Trước không nói nhiều.” Nói xong, cũng không chào hỏi, liền Thuận đi rồi đi.

Khi hắn vừa tới nơi, Tức Vũ đang ngồi dưới đất dựa vào gốc cây, diễn cảm nghiêm túc.

“Làm sao vậy?” Tu Diệp Vân hỏi.

“Ngay vừa rồi, lại có một cánh cửa bị mở ra. Địa điểm chính là nơi người vừa tới...” Nói xong, Túc Vũ đứng lên, “Cứ như vậy, chúng ta phải tách ra gác đêm, như vậy... Nhân lực liền giảm phân nửa.”

“Này... Có thứ gì ... truyền tin không? Đến khi xuất hiện dị thường, thì liên hệ cho nhau một chút?” Tu Diệp Vân đề nghị nói.

“Đúng rồi!” Túc Vũ đột nhiên như nghĩ tới điều gì, hần lấy ra hai cái thủy tinh cầu nho nhỏ, bên trên nối với một sợi dây, hần đưa một cái cho Tu Diệp Vân, “Đeo nó lên cổ.” Sau đó, cũng tự đeo lên cổ, “Này... Là Hắc Bạch vô thường cho ta, nếu ở hiện đại, hần được gọi là máy dò khí, tóm lại, nếu Độc quỷ xuất hiện trong phạm vi mười thước thì nó sẽ lóe sáng.”

“Cái này hay, như vậy chúng ta có thể lập tức đi trợ giúp đối phương, hơn nữa, nếu nơi mình canh giữ xảy ra vấn đề thì cũng có thể lập tức phản hồi, có điều... Người không biết Thuần di...” Tu Diệp Vân đột nhiên nghĩ đến.

“Độc quỷ không phải luôn không ngừng xuất hiện, thông thường xuất hiện một đám, tiếp qua một lát mới có một đám, cánh cửa vừa mở, phỏng chừng sẽ lập tức xuất hiện, bởi vậy, chúng ta trước cùng tới chỗ ấy, đợi khi có dị thường, người dùng Thuần di về đây, người phải chuẩn bị sẵn sàng chạy cả hai bên.” Túc Vũ nói.

“Người nói, chuyện này sẽ kéo dài bao lâu?” Tu Diệp Vân hỏi, sẽ không phải... mãi mãi như vậy đi.

“Yên tâm, sẽ không lâu đâu, phỏng chừng trong vòng mười tiếng là có thể giải quyết.” Túc Vũ cười nói, “Ta là một thần tiên, chẳng qua là đến hỗ trợ, mà mời ta hỗ trợ, chính là Hắc Bạch vô thường, bọn hần vốn cai quản chuyện này, thế nhưng, bởi vì bị mất một cô hồn trăm năm, đang sốt ruột lắm, hiện tại bọn hần đang tìm hồn phách kia, tóm lại bọn hần hứa, mặc kệ tìm được hay không, sau mười hai giờ sẽ tới đóng cửa.”

“...” Tu Diệp Vân hít sâu một hơi, “Như vậy là tốt rồi, nói cách khác, chúng ta chỉ phải chịu trách nhiệm trong thời gian này, đừng cho Độc quỷ đã thương người khác là được, ngoài ra, không cần lo lắng.”

“Ân...” Túc Vũ nhẹ nhàng ứng thanh âm, “Ta khuyên người... Tốt nhất hãy tìm ra, là ai là kẻ mở cửa, để tránh hần tiếp tục gây ra sự cố.”

Tu Diệp Vân gật gật đầu, tỏ vẻ đồng ý với Túc Vũ, trong lòng, cũng có ‘người được chọn’. Kỳ thật ngẫm lại, cũng chỉ có vài người, Huyết Tinh Linh, Tu Diệp Vân lúc này đã có thể xác định loại sinh vật này do Huyết Tinh Linh thả vào Vũ Phong đại lục, dù sao đã xảy ra hai chuyện đều có quan hệ đến Huyết Tinh Linh. Mà... Hần không cho rằng Huyết Tinh Linh còn tồn tại nhiều ở đây, bởi vì, hần vẫn tương đối tin tưởng vào kết giới ở Vũ Phong, như vậy... Ở Vũ Phong nhất định có kẻ hợp tác với Huyết Tinh Linh, mà kẻ này... Tu Diệp Vân nghĩ đến huynh đệ của Minh Tuyết, bởi vì, ám sát Minh Tuyết cùng nhân vật trọng yếu Lãnh Quân Bạch, đoạt vị, thống trị Vũ Phong, thả Huyết Tinh Linh vào lãnh địa, liên kết những đầu mối này có thể cho ra một lý do hợp lý để ‘mở cửa’.

“Người có phải là cái gì cũng biết?” Tu Diệp Vân đột nhiên hỏi.

“Chuyện trước kia hẳn là biết, ngươi muốn hỏi cái gì? Ta chỉ có thể nói điều ta có thể nói.” Tức Vũ đáp.

“Àn... Ta muốn hỏi cái vấn đề râu ria, chính là...” Tu Diệp Vân dừng một chút, “Chủ nhân thân thể này, trước kia có từng bị Tu Trạch Vũ... thương?”

“Này a...” Tức Vũ cau mày nghĩ nghĩ, “Không có.” Nói xong, hắn lại bổ sung, “Các ngươi thật ra có hôn qua, Tu Trạch Vũ chủ động, ngoài ra không có gì, ta chắc chắn.”

Nghe Tức Vũ nói, Tu Diệp Vân nháy mắt liền thở phào, nhưng mà, mới hưng phấn không lâu, hắn lại lâm vào nghi hoặc, kia... Tu Trạch Vũ vì sao lại hôn Tiểu Mối? Không phải là... có quan hệ đến Minh Tuyết chứ?

Vì thế, Tu Diệp Vân phát hiện, người... quả nhiên không thể nghĩ ngợi nhiều khi kiệt sức. Bằng không... càng nghĩ càng hồ đồ.

“Quên đi, chúng ta phải nhanh chóng tới Cần Tuyết điện đi.”

“Ách... Hảo.”

Phải giải thích một chút về nhân vật Tức Vũ này, trong truyện này Tức Vũ không phải nhân vật chính, nhưng lại đóng vai trò rất quan trọng. Tiêu biểu như ở chương này, Tức Vũ xuất hiện giúp Tu Diệp Vân, tiện thể ‘khai sáng’ cho cái đầu của ảnh (bằng không cũng khó thành đa thụ lắm), sau này còn giúp nữa nhưng cái đó để sau sẽ rõ.

Tức Vũ là nhân vật chính trong bộ ‘Long minh phượng lừng’ của __KOEI, là một trong hai bộ thể loại đa thụ của tác giả, hắn xuyên không sau khi bị chết cháy, trở về thời cổ đại. Ban đầu là người, sau đó làm thế nào lên thành thần thì ta chưa tìm hiểu. Không thấy bản tóm tắt nào về chuyện này cả >.<

Có vẻ như tác giả rất chi là cưng đứa con đầu lòng này, ta thực cảm thấy mỗi lần hắn xuất hiện là Diệp Vân lại bị lú mờ = _____ = mặc dù hắn chỉ là nhân vật phụ. chẹp chẹp có phải cảm giác của riêng ta không nhỉ...

29. Chương 29: Lãnh Quân Bạch Tinh Lại

Khi Tu Diệp Vân cùng Tức Vũ đến Cần Tuyết điện, bọn hắn tận mắt nhìn thấy giữa không trung hiện ra một vòng tròn lam sắc, sau đó một đám Độc quỷ từ bên trong nhảy ra, mà trên đất, lại thêm một vòng tròn lam sắc, có Độc quỷ đang từ chỗ ấy chui lên, lúc này... rõ ràng số lượng lớn hơn rất nhiều.

Nhóm vệ binh hoảng sợ nhìn chằm chằm sinh vật quái dị trên đất, mỗi người đều chuẩn bị ma pháp.

“Các người toàn bộ đều đi vào bảo hộ người bên trong, mấy thứ này các người không đối phó được.” Tu Diệp Vân hét lớn, sau đó giơ kiếm lên, rót ý niệm lực. Mà một bên Túc Vũ, đã thuận lợi cho kiếm di động giữa không trung, “Tin tưởng hắc, nhanh đi vào! Có biến hãy ra thông tri!” Túc Vũ nói với bọn thị vệ, sau đó xoay người, phát tay, kiếm lập tức bay ra.

‘Hưu!’

‘Xuy!’

Kiếm bay vào thân thể Độc quỷ, Tu Diệp Vân nghe thấy rõ tiếng vật cứng đâm vào da thịt. Lúc Túc Vũ thành công giải quyết Độc quỷ thứ năm, kiếm của Tu Diệp Vân cũng thành công bay lên không trung, hắc vùng tay lên, gia nhập chiến đấu.

Dần dần, Độc quỷ càng ngày càng nhiều, mỗi lần Tu Diệp Vân cùng Túc Vũ tiêu diệt chỉ còn lại một hai con thì sẽ lại có một đám mới xuất hiện, hơn nữa số lượng mỗi lúc một nhiều lên, điều này khiến Tu Diệp Vân cùng Túc Vũ có chút không thể ứng đối.

Thế nhưng, Tu Diệp Vân chỉ cần vừa nghĩ tới Vũ Phong đại lực trừ mình cùng Túc Vũ không ai có thể ứng đối với mấy thứ này, hắc liền đã khởi tinh thần.

“Tu Diệp Vân! Nếu mỗi tay, trực tiếp cầm kiếm đánh cũng được, có điều hiệu quả sẽ giảm phân nửa!” Túc Vũ nói xong, đã phi thân nhảy lên, sau đó nắm lấy kiếm, lại vùng hai cái, Độc quỷ trước mắt chia làm hai nửa, cuối cùng hòa tan.

Tu Diệp Vân có chút ngây ngốc, hắc... Lại có thể nhìn thấy khinh công trong tiểu thuyết.

“Đừng phát ngốc!” Túc Vũ nắm lấy kiếm của Tu Diệp Vân sau đó ném cho hắc, “Tiếp theo!”

Tu Diệp Vân lấy lại tinh thần, tiếp được kiếm, sau đó mãnh liệt xoay người, trực tiếp bổ về Độc quỷ phía sau mình, hai con, ba con... Độc quỷ cuối cùng đầu thân phân cách. Tiếp theo, hai người lợi dụng loại phương pháp này, liên tục công kích Độc quỷ, bởi vì thái quá mức xuất thần, tay đều không còn cảm giác, hoặc là nói... tay đã muốn chết lặng.

“Một con cuối cùng!” Tu Diệp Vân hét lớn, k mạnh mẽ đâm vào bụng Độc quỷ, mà Túc Vũ, cũng lao tới, trực tiếp đá bay đầu Độc quỷ!

“Hô...” Tu Diệp Vân thở ra một hơi, “Nơi này... Hắc tạm thời sẽ không xuất hiện Độc quỷ...”

“Ừ...” Túc Vũ còn chưa nói xong, liền thấy một tên lính máu chảy đầm đìa chạy ra, thở phì phò, hé miệng muốn nói gì, tuy nhiên chưa kịp nói đã ngã xuống đất. Túc Vũ chạy qua thăm dò hơi thở, “Đã chết, bên trong có Độc quỷ!”

Tu Diệp Vân nghe vậy, lập tức Thuấn di vào Cần Tuyết điện. Lúc này, bọn lính đều chắn trước giường Minh Tuyết, không ngừng dùng ma pháp công kích lũ Độc quỷ đang tiến ngày càng gần, Tu Diệp Vân liếc nhanh bốn phía, đã phát hiện Bạch Kim Ngọc ngồi trên đất, cùng với Tì Kha bên cạnh mặt không còn huyết sắc. Cánh tay và chân Bạch Kim Ngọc tựa hồ đã bị thương.

Tu Diệp Vân nhú mào, ánh mắt đột nhiên biến thành tàn nhẫn! Vọt tới bên giường, sau đó mạnh mẽ chém vào Độc quỷ đang muốn công kích binh lính, Độc quỷ bị Tu Diệp Vân chém thành hai nửa, chất lỏng ghê tởm bắn tung toé, thẳng lên mặt người lính kia. Binh lính ngơ ngác nhìn Tu Diệp Vân, khi gã còn chưa kịp nói lời nào, đã bị Tu Diệp Vân kéo qua một bên. Tu Diệp Vân không để ý đến binh lính đang kinh ngạc, mà tiếp tục huy động kiếm, bổ về phía đám Độc quỷ đang không ngừng chui lên khỏi mặt đất.

Ngay khi chỉ còn khoảng mười con Độc quỷ, hần đột nhiên phát hiện, kiếm không dùng được, chém vào Độc quỷ, chỉ làm chúng lùi bước, lại không tan biến. Đây là chuyện gì? Tu Diệp Vân khó hiểu.

Đúng lúc này, Tức Vũ đột nhiên chạy vào hô, “Tu Diệp Vân, được trên kiếm của người không đủ! Nhận lấy!” Nói xong, hần ném được cho Tu Diệp Vân, “Người đồ được trước, còn lại để ta ứng phó!”

Tu Diệp Vân đón được bình được, sau đó liếc nhìn Minh Tuyết được đám lính bảo hộ, tuy rằng thấy không rõ, nhưng... nhưng vẫn thấy được làn da nhợt nhạt lộ ra. Nhắm mắt lại, Tu Diệp Vân không nhìn nhiều, ra khỏi Cần Tuyết điện, tới một nơi khá an toàn, sau đó đổ được lên thân kiếm.

Đột nhiên, trần châu trước ngực Tu Diệp Vân phát sáng, Tu Diệp Vân nắm trần châu, thậm chí nói một tiếng không xong, không kịp báo cho Tức Vũ, hần nghĩ Tức Vũ nhất định cũng biết rồi, vì thế, hần thu hồi được, lập tức lao tới nơi Độc quỷ vừa xuất hiện.

Tu Diệp Vân thực có chút ngoài ý muốn, khi hần chạy tới nơi, đám Độc quỷ đang nghe lời đứng thành một hàng, cúi đầu. Tu Diệp Vân đến gần một chút, liền thấy hai nam nhân, mặc dù không khủng bố như trong TV miêu tả, nhưng... y phục hắc bạch phân minh cũng biểu lộ thân phận của bọn họ. “Hắc Bạch vô thường...”

“Ai u... Thật tốt, người xuyên qua vẫn thật tốt, ngay cả tự giới thiệu cũng không cần nói!” Hắc vô thường nói.

“Các người đến ‘đóng cửa’ sao?” Tu Diệp Vân hỏi.

“Được rồi, chúng ta trước đem lũ Độc quỷ về âm phủ, sau đó sẽ đóng cửa.” Bạch vô thường đáp, sau đó nhẹ nhàng khoát tay áo, chỉ thấy trên mặt đất xuất hiện một cánh cửa, giống như đã thấy ban nãy, do một vòng tròn lam sắc hình thành.

Sau đó, chỉ nghe Hắc vô thường kêu một tiếng ‘Trở về’, đám Độc quỷ liền sắp xếp thành đội bắt đầu đi, Độc quỷ đầu tiên đẩy cửa ra, sau đó đám sau nối đuôi đi vào, cho đến khi toàn bộ Độc quỷ đều tiến vào, Hắc vô thường đưa tay về phía cửa, sau đó cửa liền đóng lại.

Cuối cùng, Bạch vô thường lại một lần nữa phát tay, cửa liền biến mất. “Tốt lắm, nơi này đã không còn vấn đề, Túc Vũ ở đâu?”

“Đi theo ta!” Tu Diệp Vân nói.

==== ===== o(_)o phân cách tuyến o(_)o =====

Tu Diệp Vân ngồi dưới đất, ánh mắt hồi lỗi nhìn Túc Vũ cũng đang ngồi dưới đất, lúc ấy chỉ còn mình Túc Vũ chiến đấu, dần dần, bắt đầu không thể đối phó với Độc quỷ, mà đám lính kia, lại vào đúng lúc này một chút hữu dụng đều không có.

Cuối cùng, Túc Vũ đã muốn sức cùng lực kiệt, một con Độc quỷ đứng trước hắn, kém chút nữa là chém tới đầu hắn, may mắn Túc Vũ tập võ từ nhỏ, xoay người tránh thoát, có điều, khi hắn ngẩng đầu lần nữa, lại phát hiện hắn bị Độc quỷ bao vây, cả đám đều giương nanh múa vuốt, hơn nữa cách hắn rất gần.

Nếu không phải Hắc Bạch vô thường tới đúng lúc, Túc Vũ quả thực hoài nghi hắn còn có mạng trở về để thấy bảy vị lão bà nhà hắn không. Lúc sau, Hắc Bạch vô thường thuận lợi đưa lũ Độc quỷ còn chưa chết về âm phủ, sau đó liền đóng cửa.

“Thật có lỗi, lúc ấy không quản được nhiều như vậy.” Tu Diệp Vân lại nói lần nữa.

“Ai... Ta cũng không trách người.” Túc Vũ nói, sau đó mắt nhìn đến Ti Kha đang bơi được cho Bạch Kim Ngọc, lại nhìn nhìn người vẫn ngủ trên giường, “Hắn chính là Minh Tuyết?” Túc Vũ hỏi.

“Àn.” Tu Diệp Vân tâm tình phức tạp trả lời.

“Sắc mặt của hắn tốt hơn nhiều, phỏng chừng được đã có hiệu quả, nói không chừng, không bao lâu sẽ có thể tỉnh.” Nói xong, Túc Vũ lấy ra một bao được đóng y lớn, “Đây... Là cho người bị thương điều dưỡng thân mình, vốn tưởng không đủ dùng, không ngờ Hắc Bạch vô thường lại mang theo cả bao lớn như vậy.”

“Lần này thật là thập phần cảm tạ người.” Tu Diệp Vân nhận bao lớn, thật sự rất lớn, Tu Diệp Vân xách xách, còn rất nặng.

“Đúng rồi, người không tới xem Minh Tuyết sao?” Ta thấy người, vẫn một mực chiếu cố Lãnh Quân Bạch, Túc Vũ nghĩ thầm.

“Ta chỉ nói với người a.” Tu Diệp Vân nhìn Túc Vũ cười thập phần chân thành, “Ta sợ hãi, hắn chỉ đem ta làm thể thân.”

“Thì ra là như vậy a...” Túc Vũ trầm ngâm một lát, “Kỳ thật, người hắn nên cho hắn một cơ hội đúng không? Hỏi rõ ràng một chút là tốt rồi?” Nói xong, Túc Vũ lại bổ sung một câu, “Đương nhiên, cơ hội chỉ

có một lần, người phải nhớ kỹ.” Tuy rằng, hắn chưa từng làm được điều này, thế nhưng... Có thể làm được hay không, chung quy phải xem Tu Diệp Vân nghĩ như thế nào.

“Ai...” Nghe Tức Vũ nói, Tu Diệp Vân thở dài, sau đó đứng lên, “Ta... đi xem hắn.” Nói xong, liền từ từ đến bên Minh Tuyết. Đây... Có thể nói suốt mấy ngày nay, đây là lần đầu hắn ‘gặp’ Minh Tuyết.

Được của Tức Vũ quả nhiên hữu dụng, sắc mặt của Minh Tuyết đã không còn xanh xao, nhưng... vẫn đang rất yếu ớt, y không giống Lãnh Quân Bạch, Lãnh Quân Bạch mắt luôn mở to, mà Minh Tuyết, đôi mắt đóng chặt, mày cũng nhíu. Tu Diệp Vân giơ tay lên, nhẹ nhàng xoa nhẹ ấn đường của Minh Tuyết, mày Minh Tuyết thoáng giãn ra.

Nhìn Minh Tuyết, Tu Diệp Vân thậm chí ngay cả nói cũng nói không nên lời, hắn thật muốn Minh Tuyết nhanh tỉnh lại, sau đó hỏi rõ chân tướng sự tình! Thế nhưng... Minh Tuyết hiện tại yếu ớt như vậy, Tu Diệp Vân lại muốn để y nghỉ ngơi nhiều, thật sự là... Con mẹ nó mâu thuẫn.

“Tu Diệp Vân, lúc này... Ta... Cảm ơn người.”

Tu Diệp Vân ngẩng đầu, phát hiện Tu Trạch Vũ mặt không đổi đứng bên cạnh hắn, “Người vào khi nào?” Tu Diệp Vân hỏi.

Nghe Tu Diệp Vân hỏi, vẻ băng sơn của Tu Trạch Vũ liền dao động, “Người... Người vẫn cứ nhìn Minh Tuyết, đương nhiên chú ý không đến ta!”

“Ai u... Lời này nghe thực yếu ớt!” Tu Diệp Vân nói.

“Người...”

“Hơn nữa, có người cảm ơn như vậy sao? Thanh âm như muỗi kêu vậy!” Tu Diệp Vân liếc Tu Trạch Vũ một cái.

“Hừ!” Tu Trạch Vũ khôi phục bản tính, “Nghe không được coi như người xui xẻo!” Sau đó gã nhìn nhìn Minh Tuyết, “Không nhìn!” Nói xong, xoay người muốn đi, Tu Diệp Vân này, khiến gã ngay cả tâm tình thăm Minh Tuyết cũng không có! Lại nghĩ đến một loạt sự tình xảy ra ở Mạt Huyền đại lục, lại đột nhiên... đột nhiên ngay cả tức giận cũng không nổi... Thay vào đó, đổ ỉn lan tràn đến cả cổ.

“Đây... Người không cần tức giận tới mức đó đi?” Tu Diệp Vân trực tiếp lý giải vệt đỏ ửng của Tu Trạch Vũ thành ‘đỏ mặt tía tai’.

“Không có!” Tu Trạch Vũ quay đầu lại, hung hăng trợn mắt nhìn Tu Diệp Vân, sau đó xoay người lần nữa, lúc này, thật sự rời khỏi Cận Tuyết điện.

Tu Diệp Vân khoe miệng loan loan, hần thừa nhận, khi Tu Trạch Vũ quay đầu lại, lộ ra gương mặt hồng ửng thường thì hần thập phần muốn cười, bởi vì... thật sự buồn cười, mặt kia... So với cô nương người ta thoá son còn hồng hơn, hơn nữa biểu tình phần hần kia, thật sự là đáng yêu!

Đáng yêu... Tu Diệp Vân vỗ vỗ đầu mình, hần sao có thể dùng cái từ này đi hình dung Tu Trạch Vũ? Ai... Nói sai nói sai, là đáng giận mới đúng... Ân... Là đáng giận...

Quay đầu lại, lại nhìn Minh Tuyết vài lần, cuối cùng, vẫn lấy tay nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt y một chút, sau đó, đứng lên, đi đến bên Tức Vũ, “Ta phải về xem Lãnh Quân Bạch, người... vẫn nên đi theo ta đi.”

“Đó là đương nhiên.” Nói xong, Tức Vũ đứng lên, “Tính thời gian, Lãnh Quân Bạch hần cũng đã tỉnh.”

Tức Vũ nói một chút cũng không sai, khi Tu Diệp Vân trở lại nhà Lãnh Quân Bạch, Lãnh Quân Bạch đang chân trần đứng trên bậc thang, thấy Tu Diệp Vân trở lại, y ngơ ngác.

“Quân Bạch? Quân Bạch người đã tỉnh?” Tu Diệp Vân kinh hỉ kêu lên, sau đó liền nhấc chân muốn lên cầu thang.

“Đợi... Đợi một chút... Diệp Vân người không nên cử động...” Thấy Tu Diệp Vân cực kỳ kích động chạy về phía mình, Lãnh Quân Bạch đột nhiên lên tiếng ngăn cản.

“Làm sao vậy?” Tu Diệp Vân nghi hoặc nhìn Lãnh Quân Bạch.

“Người không nên cử động.” Nói xong, Lãnh Quân Bạch liền bắt đầu vịn tay vịn từng bước đi xuống cầu thang.

“Người...” Tu Diệp Vân phát hiện Lãnh Quân Bạch đi lại hết sức khó nhọc, cảm giác như chính mình đang cạn kiệt sức lực, “Quân Bạch...” Tu Diệp Vân quay đầu lại nhìn Tức Vũ, “Hần dường như vẫn không được tốt?”

“Hần mới vừa giải hết độc, thân thể còn chưa được bồi bổ, suy yếu là bình thường, hần có thể đứng lên, đã không tệ.” Tức Vũ nói.

“Quân Bạch... Ta...” Nghe Tức Vũ nói, Tu Diệp Vân càng thêm lo lắng cho Lãnh Quân Bạch, muốn đi lên.

“Đã nói không cần tới, tự ta có thể, người đừng xem thường người khác!” Nói xong, Lãnh Quân Bạch bước xuống bậc thang cuối cùng, sau đó, từ từ tới gần Tu Diệp Vân, từng bước một... giống như tiểu hài tử mới tập đi, có chút lắc lư.

Ánh mắt Tu Diệp Vân nhìn chăm chăm vào Lãnh Quân Bạch, sợ y không cẩn thận liền ngã xuống, như vậy, mình cũng có thể lập tức đỡ được người. Chậm rãi, Lãnh Quân Bạch tới trước mặt Tu Diệp Vân, y nhìn

nhìn Tu Diệp Vân, không nói chuyện.

“Làm sao vậy?” Tu Diệp Vân hỏi.

“Vốn muốn cho người một cái ôm chào đón người trở về, thế nhưng tay lại một chút khí lực cũng không có.” Nói xong, Lãnh Quân Bạch bày ra biểu tình bất mãn, “Này uy! Nói thế nào thì ta cũng suýt chết, nên đổi người... cho ta một cái ôm đi... Ân, như vậy, ha ha, mới là huynh đệ tốt...”

Tu Diệp Vân ngẩn người, sau đó nhẹ nhàng ôm lấy Lãnh Quân Bạch, sờ sờ đầu y. Đột nhiên... Hắn cảm giác Lãnh Quân Bạch giống như đang nhẹ nhàng run rẩy, Tu Diệp Vân lấy tay vuốt ve lưng y.

Tay Lãnh Quân Bạch lần lên eo Tu Diệp Vân, kỳ thật, y cảm thấy, chỉ cần Tu Diệp Vân chịu ôm mình, như vậy mình liền có cơ hội ôm lấy hắn, kỳ thật... kỳ thật y không nói với Tu Diệp Vân, khi bị Độc quỷ công kích, y rất sợ hãi, không biết sợ cái gì, chỉ là sợ hãi mà thôi.

Y biết, nếu y chết... Vậy sẽ không còn được gặp lại Tu Diệp Vân, liệu Tu Diệp Vân có thể vì y mà khóc hay không, y cũng nhìn không tới, Lãnh Quân Bạch nghĩ, không khỏi ướm khước mắt, y ngẩng đầu, lại phát hiện phía sau Tu Diệp Vân có một người không quen biết đang cười cười nhìn mình cùng Tu Diệp Vân, có chút rối rắm, nước mắt liền rơi xuống.

“Quân Bạch... Người đang khóc sao?” Tu Diệp Vân nhẹ giọng hỏi.

“Không... Không có...” Lãnh Quân Bạch lập tức lau nước mắt, sau đó lắc đầu.

Tu Diệp Vân cười cười, sau đó buông Lãnh Quân Bạch ra, nâng chặt y lên, “Ai nha ta xem xem... đôi mắt này, thật là đỏ a...” Nói xong, Tu Diệp Vân làm bộ kinh ngạc.

Lãnh Quân Bạch mặt lập tức đỏ lên, chi chi ngô ngô nửa ngày, rốt cục phun ra một câu, “Ta... Ta chẳng qua là đã lâu không gặp huynh đệ người, quá kích động thôi...”

“Được rồi được rồi, chạy về phòng đi, bệnh còn chưa hết đâu! Đừng đứng cả ngày như thế!” Tu Diệp Vân nghiêm túc nói.

Lãnh Quân Bạch gật gật đầu, sau đó bước đi từng bước, kết quả chân lại mềm nhũn, thân mình nghiêng về trước. Tu Diệp Vân thấy thế, lập tức ôm lấy người, “Để ta đi...” Nói xong, gõ lên đầu Lãnh Quân Bạch, sau đó ôm ngang lấy người. Lãnh Quân Bạch một tay vòng qua cổ Tu Diệp Vân, một tay cầm lấy y phục Tu Diệp Vân, “Người ở trước mặt bao người lại đối xử với người ta như vậy...” Nói xong, thẹn thùng nháy mắt mấy cái.

“Coi như có chút sức sống.” Tu Diệp Vân cười nói, “Có điều, cho dù như vậy, người cũng phải lên giường nghỉ ngơi cho ta!”

“Người ta đã biết...” Lãnh Quân Bạch thập phần ‘mảnh mai’ nhắc đầu tựa vào trước ngực Tu Diệp Vân, chỉ là... ánh mắt lại xen lẫn bi ai.

Tu Diệp Vân cười cười, sau đó chuẩn bị ôm người lên lầu.

“Tu Diệp Vân chờ một chút.” Tức Vũ đột nhiên lên tiếng.

Tu Diệp Vân quay đầu lại, cười cười hồi lỗi với Tức Vũ, “Thực xin lỗi, ta quên mất người... Thập phần xin lỗi... Thật sự...”

“Không phải, ta phải đi, tính cáo biệt người.” Tức Vũ nói.

“Àn... Ta xem như thiếu người một cái nhân tình.”

“Thôi đi, chúng ta cũng không phải cùng một thế giới, muốn trả cũng không thể!” Tức Vũ đột nhiên nói, lưu manh mười phần. Đột nhiên, hắn nhìn Tu Diệp Vân, “Cái kia...”

“Àn?”

“Ách... Người có một... Hảo huynh đệ.” Tức Vũ nói, “Cần... Hảo hảo chiếu cố hắn...” Nói xong, Tức Vũ ý vị thâm trường nhìn Tu Diệp Vân một cái, “Ta đi đây! Đừng quên để người bị thương uống thuốc a!” Dứt lời, liền biến mất.

Tu Diệp Vân cười cười, sau đó liền ôm Lãnh Quân Bạch trở về phòng, đem người đặt lên giường, đắp kín chăn, sau đó mình cũng thay y phục chuẩn bị đi ngủ. “Nhanh ngủ đi.”

“Tu Diệp Vân...”

“Làm sao vậy?”

“Ta nghe Trần bá nói, lúc ta hôn mê, vẫn luôn mở tròn mắt.” Lãnh Quân Bạch nói.

“Àn.”

“Người có biết ta vì sao lại luôn mở to mắt không? Bởi vì... Ta trước khi hôn mê vẫn luôn bắt bản thân mở to mắt, ta một mực chờ người tới cứu ta...”

Những lời này của Lãnh Quân Bạch, tràn ngập bi thương. Tu Diệp Vân vừa chuẩn bị nói cái gì đó, lại bị Lãnh Quân Bạch cắt đứt.

“Kết quả, người tên huynh đệ không nghĩa khí, đến cuối cùng vẫn không tới!”

Ngữ khí đột nhiên chuyển biến, khiến Tu Diệp Vân không kịp phản ứng, “Quân Bạch...”

“Ha ha ha, ngủ đi.” Nói xong, nhắm mắt lại. Tu Diệp Vân ngẩn người, sau đó bán ngồi, thay Lãnh Quân Bạch chỉnh lại góc chăn, sau đó lại nằm xuống, cũng nhắm hai mắt lại.

Lại nói, sau khi Túc Vũ về đến nhà, lập tức dùng bút lông viết vài thứ lên giấy.

Tên đầu tiên là: Túc Hi, Tên thứ hai: Mộ Dung Vô Thương, tên thứ ba: Tu Diệp Vân.

Bảy tiểu thụ nhà Túc Vũ nhìn thấy mảnh giấy này, cũng không rõ đây là vật gì, nhất là, trên giấy còn có cái tên bọn họ không quen biết —— Tu Diệp Vân. Bọn họ nghi hoặc a, là ai có thể được xếp thứ ba? Hơn nữa, Túc Vũ từ lúc nào lại quen biết người này? Không phải là... Hẳn lại thích người khác?

Mà lúc này, mấy nhi tử của Túc Vũ, cũng khó hiểu nhìn Túc Vũ.

Vì thế, Túc Vũ giữa ánh mắt nghi hoặc cùng khó hiểu của mọi người, lại viết thêm vài chữ, câu này còn rất dài, ‘Danh sách những người ta nhận thức trẻ, đây là người thứ ba.’

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhan-sinh-trong-sach>